

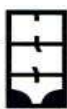

SOPHIE
KINSELLA

*Đêm
tâm hồn*

nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Mở Đầu

Arthur

Bọn trẻ! Lúc nào cũng hốt hải, lúc nào cũng lo lắng, lúc này cũng đòi được trả lời ngay. Chúng làm tôi mệt lử, cái bọn trẻ phiền nhiễu tội nghiệp.

Đừng quay lại, tôi vẫn bảo chúng thế. Đừng quay lại.

Tuổi trẻ vẫn ở nguyên nơi các cô cậu chia tay nó, đấy là chỗ thích hợp dành cho nó. Cái gì đáng mang theo trên đường đời thì cô cậu cũng đã mang rồi.

Hai mươi năm nay tôi đã nói thế, mà nào ai có nghe? Nghe được thì đã phúc. Đây lại một đứa nữa vừa xuất hiện. Thở hồng học mới lên được tới đỉnh vách đá. Gần hết đầu bặm rồi, có vẻ. Cũng khá điển trai, trên nền trời xanh. Trông dáng dấp như chính khách. Mà tôi nghĩ vậy thật à? Có lẽ là ngôi sao điện ảnh.

Tôi không nhớ có hồi xưa thấy mặt cậu ta. Tuy cái đó cũng chẳng nói lên gì. Hồi này thấy mặt chính mình trong gương tôi còn chẳng nhớ. Tôi thấy cậu chàng đang đưa mắt lòng sục khắp xung quanh, đón nhận hình ảnh tôi ngồi trên ghế dưới bóng cây ô liu ưa thích.

“Ông là Arthur?” cậu ta hỏi độp. “Chính thị.”

Tôi sành sỏi liếc cậu ta một vòng. Xem ra là dạng có tiền. Áo phong có cổ, logo hàng hiệu. Hẳn không chê vài ly Scotch đúp.

“Chắc cậu muốn uống gì chứ?” tôi thân mật hỏi. Tốt nhất nên đá câu chuyện về hương chai lọ ngay từ sớm.

“Tôi không muốn uống gì hết,” cậu ta nói. “Tôi muốn biết chuyện gì đã xảy ra.”

Tôi không nén nổi ngáp dài. Dễ đoán quá. Cậu ta muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Lại một gã nhà băng đầu tư lên cơn khủng hoảng trung niên, lộn lại về khung cảnh hoa niên. Về hiện trường phạm tội. Cứ để mặc những thứ đã qua, tôi chỉ muốn đáp thế. Vòng lại đi. Vòng về với cái cuộc sống người lớn lăm vẩn đê của cậu đi, vì cậu chẳng tìm thấy đáp án ở đây đâu.

Nhưng cậu ta sẽ không tin tôi. Chẳng ai tin cả.

“Cậu bé ơi,” tôi hiền hòa đáp. “Cậu đã lớn lên. Chuyện đã xảy ra là thế đấy.”

“Không,” cậu ta nóng nảy nói, lau cái trán mướt mồ hôi. “Ông không hiểu. Tôi đến đây là có lý do. Nghe tôi này.” Cậu ta tiến lên vài bước, cao lừng lừng với thân hình vạm vỡ trong nắng, khuôn mặt điển trai lồ lộ quyết tâm. “Tôi đến đây là có lý do,” cậu ta nhắc lại. “Tôi vốn không định can dự vào - nhưng tôi không dừng được. Tôi phải làm việc này. Tôi muốn biết đích xác chuyện gì đã xảy ra...”

Chương 1

Lottie

Tôi đã mua nhẫn đính hôn cho anh. Thế có phải là sai lầm không?

Ý tôi là, đây không phải loại nhẫn dành cho phụ nữ đâu. Nhẫn trơn, chỉ có một viên kim cương tí xíu, cậu bán hàng thì nói đến kiến trong lỗ cũng phải bò ra. Nếu Richard không thích mặt đá thì anh vẫn có thể xoay vào trong mà.

Hoặc có thể chẳng cần đeo. Cứ cất trong ngăn bàn đầu giường hoặc trong hộp gì đấy.

Hoặc tôi có thể đem trả và chẳng bao giờ hé răng kể ra. Thực tình là cứ mỗi phút tôi lại thêm nghi hoặc về vụ nhẫn, nhưng tôi áy náy là anh sẽ chẳng có quà gì. Đàn ông đi cầu hôn đúng là thiệt thòi ghê. Họ vừa phải lên kế hoạch, vừa phải quỳ gối, vừa phải hỏi, mà vẫn còn phải mua nhẫn nữa. Còn phụ nữ chúng ta thì sao? Chỉ cần nói “vâng”.

Hoặc “không”, dĩ nhiên.

Tôi tự hỏi không biết bao nhiêu phần trăm các anh cầu hôn được nghe “vâng” còn bao nhiêu phải nghe “không”? Miệng tôi tự động mở ra định buôn với Richard - nhưng rồi vội ngậm lại. Ngốc.

“Gì cơ?” Richard ngẩng lên.

“Có gì đâu!” tôi cười duyên. “Chỉ là... thực đơn hấp dẫn quá!”

Tôi tự hỏi không biết anh đã mua nhẫn chưa. Sao cũng được, tôi không lấy thế làm phiền. Hoặc là anh mua rồi, như thế thì lãng mạn kinh khủng. Hoặc chưa, đi chọn nhẫn cùng nhau cũng lãng mạn rưng rờ luôn.

Đằng nào cũng tuyệt.

Tôi nhấp một ngụm nước và mỉm cười dễ thương với Richard. Chúng tôi ngồi bên một cái bàn góc nhìn ra sông.

Nhà hàng này mới mở trên phố Strand, chỉ cách khách sạn Savoy vài bước chân. Đá hoa cương đen trắng, đèn chùm vintage, ghế đệm lưng đính cúc xám nhạt. Rất thanh lịch mà lại không phô trương. Địa điểm lý tưởng cho bữa trưa cầu hôn. Tôi mặc sơ mi trắng nhuần nhí, rất hợp làm cô dâu tương lai, váy hoa, đi tất dài có chun, phòng trường hợp sau đó chúng tôi sẽ ăn mừng quyết định đính hôn. Chưa bao giờ tôi đi tất chun cả. Nhưng cũng chưa bao giờ có ai cầu hôn tôi.

Ồ, mà biết đâu đấy anh đã đặt phòng ở Savoy!

Không. Richard không thuộc loại vung tay quá trán thế đâu. Anh chẳng bao giờ làm cử chỉ lỗ bịch thừa thãi cả. Ăn trưa hoa lệ thì có, phòng khách sạn giá cắt cổ thì không. Tôi tôn trọng điều đó.

Anh có vẻ căng thẳng lắm. Cứ liên tục vôn vê cổ tay áo rồi lại nhìn điện thoại và khuấy cốc cho nước sánh xung quanh. Thấy tôi nhìn, anh mỉm cười theo.

“Thế...”

“Thế...”

Cứ như chúng tôi đang nói chuyện bằng mật mã ấy, lòng vòng mãi không vào chủ đề chính. Tôi nghịch khăn ăn rồi xê dịch ghế. Chờ đợi thế này thật không sao chịu nổi. Sao anh không làm quách đi cho xong?

Không, tất nhiên anh không nên “làm quách đi cho xong”. Tất nhiên tôi không nghĩ thế. Có phải là tiêm vắc xin đâu. Chuyện này... Ừm, mà chuyện này là gì nhỉ? Khởi điểm. Một bước mở đầu. Cả hai chúng tôi sẽ cùng bước vào cuộc phiêu lưu chung vĩ đại. Vì chúng tôi muốn là một đội khi đối mặt với đời. Vì chúng tôi không muốn chia sẻ hành trình ấy với bất cứ ai khác. Vì tôi yêu anh và anh cũng yêu tôi.

Tôi lại đang mơ màng rồi. Tệ thế đấy. Tôi cứ ở trên mây như thế suốt mấy ngày nay, ngay từ lúc nhận ra anh đang ám chỉ điều gì.

Anh rất vụng về, Richard ấy. Ý tôi là theo một cách đáng yêu. Anh lúc nào cũng đi thẳng vào vấn đề, không đùa cợt trong chuyện tình cảm. (Ơn Chúa). Và anh cũng chẳng quen đặt bịch cả đồng thứ ngạc nhiên trước mặt tôi. Trước ngày sinh nhật vừa rồi của tôi từ lâu lắc, anh ám chỉ rằng sẽ tặng tôi

một chuyến du lịch bất ngờ, như thế rất tuyệt vì tôi còn biết đằng lấy cái túi du lịch xuống xếp trước vài món.

Mặc dù cuối cùng anh vẫn làm tôi bất ngờ, vì không phải đi vào cuối tuần như tôi đoán. Đó là một tấm vé tàu đi Stroud, anh đã chuyển phát bằng xe đạp đến cơ quan tôi mà không hề báo trước, đúng ngày sinh nhật tôi vào giữa tuần. Hóa ra anh đã bí mật mặc cả với sếp tôi cho tôi nghỉ hai ngày, và đến khi tôi tới Stroud thì có ngay xe chở đến căn nhà xinh như mộng trên khu đồi Cotswold, nơi anh đã chờ sẵn, đã nhóm lửa và đã trải tấm da cừu trước lò sưởi. (Ừm... Làm tình bên đống lửa bập bùng cháy là điều tuyệt nhất trần đời. Ngoại trừ việc có tia lửa ngu si bắn ra bóng cả đùi tôi. Nhưng không sao. Chuyện nhỏ như con thỏ.)

Thế nên lần này khi anh bắt đầu nói gần nói xa thì cũng chẳng phải vất óc mới đoán được. Chẳng khác gì đã cắm bên đường những biển báo đại tướng: Anh sắp cầu hôn em rồi đấy. Đầu tiên anh hẹn ăn trưa, “một bữa trưa rất đặc biệt”. Rồi anh nhắc đến “một câu hỏi lớn” cần đặt ra cho tôi và gần như còn nháy mắt (tôi giả vờ không nhận ra, tất nhiên). Rồi thì anh chọc ghẹo tôi, hỏi tôi có thích họ của anh, Finch, không. (Mà thực tế là có. Ý tôi là tôi cũng sẽ nhớ tiếc làm cô Lottie Graveney đấy, nhưng tôi sẽ vui điên cuồng được làm bà Lottie Finch.)

Tôi thoáng nghĩ giá anh vòng vèo hơn chút nữa thì câu chuyện hẳn sẽ kịch tính hơn nhiều. Nhưng, nhờ thế mà tôi cũng biết đằng đi chuốt lại móng tay.

“Thế, Lottie, em quyết định chưa?” Richard ngược lên nhìn tôi với nụ cười ấm áp quen thuộc khiến bụng dạ tôi nhộn nhạo. Trong một giây tôi đã tưởng anh đang chơi trò ranh mãnh và chính là lời cầu hôn.

“Ừm...” Tôi cúi xuống che giấu cơn lúng túng.

Tất nhiên tôi sẽ nói “vâng” rồi. “Vâng” thật to, thật mừng rỡ nữa kia. Thật không tin nổi chúng tôi đi được tới đích ấy. Hôn nhân. Nghĩ mà xem - hôn nhân! Ba năm Richard với tôi bên nhau, tôi vẫn cố tình lảng tránh chuyện hôn nhân, cam kết, cùng mọi chủ đề liên quan (con cái, nhà cửa, sofa, chậu cây). Chúng tôi gần như đã sống chung ở nhà anh, nhưng tôi vẫn giữ căn hộ riêng. Chúng tôi là một đôi, nhưng tới Giáng sinh thì ai về nhà nấy. Tình hình là thế đấy.

Được khoảng một năm thì tôi biết chúng tôi rất hợp nhau. Tôi biết mình yêu anh. Tôi đã được thấy anh những khi anh dễ thương nhất (chuyến du lịch bất ngờ, cùng cái lần bị tôi vụng về cán xe qua chân mà không cúi) cũng như lúc dễ ghét nhất (ương bướng không chịu hỏi đường từ London về tận Norfolk, trong khi hệ thống định vị trên xe bị hỏng. Mất tiêu sáu tiếng). Và tôi vẫn muốn ở bên anh. Tôi hiểu anh. Richard không phải loại người khoe khoang.

Anh chùng mực và tinh tế. Có những lúc cứ tưởng là anh không lắng nghe cơ, nhưng rồi đột ngột anh bừng tỉnh, và bạn có thể nhận ra rằng anh vẫn chăm chú nghe từ đầu. Như một con sư tử nằm lim dim dưới gốc cây, nhưng sẵn sàng chồm tới vồ mồi. Còn tôi thì là con linh dương tối ngày nhảy nhót. Chúng tôi bổ sung cho nhau. Như lẽ Tự nhiên.

(Không phải theo kiểu chuỗi chức ăn, tất nhiên. Mà theo lối nói ẩn dụ.) Vậy là sau một năm, tôi đã biết anh đúng là Nửa Kia của mình. Nhưng tôi cũng biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi bước nhầm chân.

Theo kinh nghiệm của tôi thì chữ “hôn nhân” cũng như một chất xúc tác. Thả vào một mối quan hệ là sẽ gây ra đủ loại phản ứng hóa học, mà phổ biến nhất là anh đi đường anh, tôi đi đường tôi.

Cứ thử ví dụ Jamie, anh bạn trai dài kỳ đầu tiên của tôi mà xem. Chúng tôi yêu nhau thắm thiết suốt bốn năm, rồi tôi chỉ lỡ miệng bảo bố mẹ mình kết hôn khi đúng bằng tuổi chúng tôi bây giờ (hai sáu với hai ba). Có mỗi thế. Đúng một câu. Đủ khiến anh ta phát hoảng và bảo chúng tôi cần “tạm nghỉ”. Nghỉ cái gì chứ? Cho đến lúc đó chúng tôi hoàn toàn ổn mà. Rõ ràng điều khiến anh ta cần tạm nghỉ là nguy cơ phải nghe chữ “hôn nhân” thêm một lần nữa. Rõ ràng mỗi lo này to đến nỗi anh ta không dám nhìn mặt tôi, vì sợ miệng tôi lại phát ra cái chữ kia.

Kỳ “nghỉ” còn chưa qua thì anh ta đã cặp kè với một cô nàng tóc đỏ. Tôi cũng chẳng cần, vì lúc ấy tôi đã quen Seamus. Seamus, với giọng nói du dương quyến rũ đậm chất Ireland. Mà anh này tôi thậm chí còn chẳng biết là bị làm sao. Chúng tôi mê mẩn nhau suốt cả năm trời - điên cuồng với việc làm-tình-cả-đêm-chẳng-cần-biết-chuyện-gì-trên-đời - rồi dùng một cái thay vì làm tình chúng tôi lại cãi nhau mỗi đêm. Từ hồ hởi xuống hực hực chỉ vốn

vẹn trong hai mươi tư giờ đồng hồ. Một mối quan hệ rất hại não. Quá nhiều hội nghị thượng đỉnh với đề tài “Chúng ta đang đi đến đâu?” và “Chúng ta muốn gì từ nhau?” làm cả hai kiệt quệ. Chúng tôi còn cà nhắc thêm được một năm nữa, mà giờ nhìn lại, có vẻ như năm đó là vệt đen khổ sở nhất trong đời tôi.

Rồi thì đến Julian. Anh này cũng hai năm, nhưng chưa bao giờ thành cả. Chỉ như bản nháp của một mối quan hệ. Tôi ngờ rằng đó là vì cả hai chúng tôi đều ngập lụt trong công việc. Tôi thì mới chuyển sang Hãng Dược phẩm Blay và phải đi công tác khắp nơi. Anh ta thì đang cố nhoi lên làm đồng chủ công ty kế toán. Tôi còn chẳng nhớ chúng tôi có chia tay đảng hoàng không, hay hình như chỉ là cứ thế dạt ra xa nhau. Chúng tôi vẫn thỉnh thoảng hẹn gặp, như bạn bè, và cả hai đều giống nhau - đều chẳng hiểu rõ vấn đề nằm ở đâu. Hồi năm ngoái có lần anh ta còn muốn hẹn hò với tôi cơ nhưng tôi phải nói mình đã có bạn trai rồi và đang rất hạnh phúc. Đấy chính là Richard. Người tôi yêu thật lòng. Người đang ngồi trước mặt tôi với một chiếc nhẫn trong túi (có lẽ thế).

Richard chắc chắn là đẹp trai hơn bất kỳ anh bồ cũ nào của tôi. (Cũng có thể tôi thiên vị, nhưng tôi nghĩ anh đẹp như thiên thần.) Anh là một chuyên gia phân tích truyền thông bận rộn, nhưng không bị ám ảnh bởi công việc. Không giàu đến như Julian, nhưng ai cần chứ? Anh năng động và hài hước, lại có điệu cười ha hả đủ khiến tôi phấn chấn dù đang trong tâm trạng nào. Anh gọi tôi là “Hoa cúc” từ hồi chúng tôi đi picnic và tôi tết cho anh vòng hoa cúc. Cũng có lúc anh nổi cáu với người khác nhưng không sao. Có ai hoàn hảo đâu nào. Nhìn lại quãng thời gian ở bên anh, tôi không thấy vệt đen như hồi Seamus, hay khoảng trống như với Julian. Tôi chỉ thấy một video ca nhạc lãng mạn. Một chuỗi hình ảnh với bầu trời xanh và những miệng cười. Hạnh phúc. Gần gũi. Cười vang.

Và lúc này video đang lên tới cao trào. Đến đoạn anh quỳ gối, hít một hơi dài...

Tôi cũng thấy căng thẳng lây. Tôi muốn chuyện này diễn ra thật hoàn hảo. Tôi muốn được kể với các con chúng tôi sau này rằng tôi lại phải lòng bố chúng nó như ngày đầu, ngày anh cầu hôn tôi.

Con chúng tôi. Tổ ấm của chúng tôi. Cuộc đời của chúng tôi.

Trong lúc để đầu óc mặc sức tung hứng những hình ảnh hạnh phúc ấy, tôi thấy lòng mình nhẹ bẫng. Tôi đã sẵn sàng cho chuyện này. Tôi đã ba mươi ba tuổi và tôi đã sẵn sàng. Từ thuở trưởng thành đến giờ, tôi đã luôn vòng tránh chủ đề cưới xin.

Bạn bè tôi cũng thế. Cứ như đấy là khu vực bị phong tỏa trong vòng băng dính vàng khoanh vùng hiện trường phạm tội: CẤM ĐI VÀO. LỐI VÀO. Người ta không thò chân vào đấy, vì chỉ nhích qua vạch là lời nguyền sẽ giáng xuống, anh bạn trai sẽ bỏ của chạy lấy người.

Nhưng giờ thì chẳng phải sợ bùa bèn gì nữa. Tôi thậm chí còn cảm thấy tình yêu đang chảy dào dạt qua khắp mặt bàn giữa hai chúng tôi. Tôi chỉ muốn siết chặt tay Richard. Tôi muốn ôm chầm lấy anh. Có ai tuyệt vời được bằng anh không? Có ai may mắn bằng tôi? Bốn mươi năm nữa, khi cả hai đều đã già lụ khụ, có lẽ chúng tôi sẽ nắm tay nhau đi dọc phố Strand mà ôn lại kỷ niệm ngày hôm nay và tạ ơn trời đã cho chúng tôi gặp nhau. Nghĩ mà xem, có bao nhiêu phần trăm cơ hội giữa cái thế giới dày đặc kẻ lạ này chứ? Tình yêu đúng là ngẫu nhiên. Ngẫu nhiên quá mức. Nó là phép màu, thật thế...

Ôi chao, mắt tôi lại chớp rồi...

“Lottie?” Richard đã nhận ra đôi mắt tôi hoen ướm. “Này Hoa cúc cu. Em có sao không? Chuyện gì thế?”

Mặc dù đã quen thõ lộ với Richard nhiều hơn với bất kỳ gã bạn trai nào, nhưng có lẽ không nên kể hết mọi suy nghĩ trong đầu cho anh nghe. Chị Fliss vẫn bảo tôi suy nghĩ theo kiểu phim nhựa màu Hollywood và phải cố mà nhớ rằng mọi người xung quanh không nghe thấy tiếng vĩ cầm réo rắt đâu.

“Xin lỗi,” tôi chặm chặm mắt. “Không có gì đâu. Em chỉ ước gì anh không phải đi.”

Tối nay Richard sẽ bay đi San Francisco công tác. Ba tháng thôi - không đến nỗi quá tệ - nhưng tôi sẽ nhớ anh khủng khiếp cho mà xem. Thực tế là duy chỉ có ý nghĩ về đám cưới mới có thể làm tôi khuây khỏa.

“Đừng khóc bé ngoan ơi. Anh không chịu nỗi đâu.” Anh đưa tay ra nắm tay tôi. “Chúng mình sẽ gọi Skype hàng ngày mà.”

“Em biết.” Tôi cũng siết tay anh. “Em sẽ chờ anh.”

“Dù vậy có lẽ em cũng nên nhớ là nếu anh ở công ty, ai cũng có thể nghe thấy em nói đấy. Kể cả sếp anh.”

Chỉ có ánh lấp lánh rất nhẹ trong mắt mới tiết lộ anh đang chọc ghẹo tôi. Lần vừa rồi anh đi công tác, trong lúc nói chuyện qua Skype, tôi nổi hứng chỉ bảo cho anh cách đối phó với ông sếp ác mộng mà quên mất anh làm việc trong một văn phòng mở và cơn ác mộng ấy có thể đi ngang bất cứ lúc nào. (Rất may là không.)

“Cảm ơn đã nhắc nhở.” Tôi tỉnh bơ nhún vai.

“Vớ lại, họ cũng có thể nhìn thấy em nữa. Thế nên có lẽ em không nên nuy hết.”

“Không nuy hết,” tôi tán thành. “Chỉ nên chơi quần áo chíp trong suốt thôi.

Cho đơn giản.”

Richard cười toét và siết tay tôi chặt hơn nữa. “Anh yêu em.” Giọng anh trầm ấm như muốn tan chảy. Tôi sẽ chẳng-bao-giờ chán nghe anh nói câu ấy. “Em cũng thế.”

“Thực tình, Lottie này...” Anh hăng giọng. “Anh muốn hỏi em một câu...”

Ruột gan tôi nhộn nhạo như muốn nổ tung. Mặt tôi thì đã nhếch ra cười vì háo hức còn các ý nghĩ thì quay cuồng trong óc tôi. Ôi trời ơi... anh bắt đầu rồi... Đây là thời khắc thay đổi cả cuộc đời mình... Tập trung vào, Lottie... hãy hưởng thụ giây phút này... khi quá! Chân mình bị làm sao thế?

Tôi nhìn xuống kinh hoàng.

Dù là kẻ nào đã làm ra thứ “tất dính” này thì đều là đồ dối trá đáng bị đày xuống địa ngục, vì một bên đã bị lơi ra. Nó đã tụt xuống quăng đầu gối tôi và một dải băng “dính” rất kinh giờ lòng thòng quanh bắp đùi tôi. Thật gớm quá đi mất.

Tôi không thể nhận lời cầu hôn trong tình trạng này. Tôi không thể dành cả đời để nhớ lại khoảnh khắc này mà nghĩ, *Thật là một khoảnh khắc lãng mạn tuyệt vời, trừ vụn tất.*

“Xin lỗi anh, Richard,” tôi ngắt lời. “Chờ em một giây...”

Tôi lén lút thò tay xuống kéo tất - nhưng thứ vải èo uột kia vừa động đến đã rách toạc trong tay tôi. Tuyệt chưa. Giờ chân tôi được tô điểm bằng cả băng dính lòng thòng lẫn chiếc tất nylon rách. Thật không tin nổi buổi cầu hôn của tôi lại bị phá hỏng bởi một đôi tất chân. Đáng ra tôi phải đi chân trần mới đúng.

“Mọi chuyện ổn cả chứ?” Richard ngăn người khi thấy tôi trồi lên từ dưới gầm bàn.

“Em phải ghé nhà vệ sinh đã,” tôi lẩm bẩm. “Em xin lỗi. Xin lỗi. Chúng mình có thể bấm nút ngừng ở đây không? Chỉ một phần nghìn giây thôi?” “Em có sao không?”

“Em ổn mà.” Mặt tôi đỏ chín vì ngượng. “Em gặp... gặp tí trục trặc kỹ thuật.

Em không muốn anh thấy. Anh quay đi được không?”

Richard ngoan ngoãn quay đầu. Tôi đẩy lùi ghế và vội vã băng ngang phòng, mặc kệ đám thực khách nhòm ngó. Chả cách gì giấu được. Tất lòng thòng thì cứ kệ nó lòng thòng.

Tôi đâm sầm qua cửa nhà vệ sinh nữ, cởi phăng giày và lột đôi tất ngu ngốc ra rồi nhìn mình trờng trờng trong gương, tim đập thành thịch. Thật không tin nổi tôi vừa nhấn nút ngừng cho lời cầu hôn.

Tôi cảm thấy như thời gian cũng đang ngưng lại. Như thế chúng tôi đang ở trong một bộ phim khoa học viễn tưởng, Richard thì đang dừng hình còn tôi có thể đứng suy nghĩ thỏa thích xem mình có muốn lấy anh không.

Mà tôi đâu cần làm thế, vì câu trả lời rõ ràng là: có.

Một cô nàng tóc vàng, trán đeo băng kết cườm quay sang ngó tôi thật kỹ, thỏi son cầm trong tay. Tôi nghĩ chắc mình trông cũng hơi kỳ, đứng như phỗng tay cầm giày tất.

“Đằng kia có thùng rác đấy.” Cô ta hất đầu chỉ. “Cô có sao không?”

“Không sao. Cảm ơn.” Bỗng dưng tôi thấy không thể không chia sẻ giây phút trọng đại như thế này. “Bạn trai tôi đang cầu hôn tôi dở chừng!” “Thật hả?” Cả đám con gái đứng trước gương quay phắt lại nhìn tôi.

“‘Dở chừng’ là thế nào?” một cô tóc đỏ có vóc dáng mảnh mai mặc màu hồng hồng, cặp lông mày nhíu lại. “Anh ấy bảo gì? ‘Em có...’?”

“Anh ấy đang định nói thì cái đôi tất thảm họa này...” Tôi giơ thủ phạm lên chứng minh. “Nên bây giờ anh ấy đang dừng hình.”

“Dừng hình?” ai đó hỏi vẻ rất không tin.

“Nếu là tôi, tôi sẽ quay lại thật nhanh,” cô tóc đỏ nói. “Đừng cho anh ta thời gian đổi ý.”

“Thú vị quá!” cô tóc vàng nói. “Chúng tôi xem được không? Tôi ghi hình được không?”

“Chúng ta có thể cho lên YouTube!” bạn cô ta chêm vào. “Anh ấy có thuê nhảy flash mob hay gì không?”

“Tôi nghĩ là không...”

“Cái này hoạt động thế nào?” Một bà già tóc xám như thép thô bạo cắt ngang câu chuyện của chúng tôi. Bà ta đang huơ tay đầy giận dữ dưới vòi phun nước rửa tay tự động. “Bày ra đủ thứ máy móc này mà làm gì? Xà phòng bánh chẳng tốt chán à?”

“Đây này, thế này này bác Dee ơi,” cô tóc đỏ dịu dàng nói. “Bác để tay cao quá.”

Tôi cởi nốt chiếc giày tất bên chân kia ra, và vì chẳng lẽ nào cũng đang ở đây rồi, tôi với lấy lọ dầu dưỡng tay bôi đầy hai bên chân trần. Tôi chẳng muốn sau này sẽ ngời nhớ lại, *Thật là một khoảnh khắc lãng mạn tuyệt vời, trừ vạ chân như bị ghẻ*. Rồi tôi móc điện thoại. Tôi phải nhắn cho Fliss. Tôi bấm thật nhanh: *Anh ấy đang nói!!!* Một giây sau tin nhắn của chị đã hiện trên màn hình:

Ko phải là e nt cho c giữa chừng cuộc cầu hôn chứ!!!

Trong wc. Hoãn 1p.

Tuyệt vời!!! 2ng đẹp đôi lắm.

C gửi tới anh chàng một cái hôn xxx.

Chắc chắc rồi! 8' sau xxx.

“Anh ấy là anh nào?” cô tóc vàng hỏi khi tôi cất điện thoại. “Tôi phải ngó một cái mới được!” Cô ta lao vọt ra khỏi nhà vệ sinh, rồi thoát đã trở lại. “Ồ tôi thấy rồi. Anh da ngăm ngời trong góc hả? Đẹp trai đấy. Này, cô bị lem mascara rồi kìa.” Cô ta chìa cho tôi bút tẩy trang. “Có muốn sửa chút không?”

“Cảm ơn lắm.” Tôi nhoẻn cười đồng điệu rồi bắt đầu tẩy những chấm đen li ti dưới mắt. Mái tóc xoăn màu hạt dẻ của tôi đang búi cao, và bỗng dưng tôi nghĩ hay là thả tóc xõa vai để đón nhận sự kiện trọng đại này.

Không. Như thế sến quá. Tôi lôi vài lọn ra xoăn bằng bình quanh mặt trong lúc làm cuộc đánh giá tổng thể. Son: màu hồng cá hồi rất xinh. Bóng mắt: màu xám lung linh làm nổi bật đôi mắt xanh. Phấn má: hẳn là không cần dặm thêm, chẳng nào mặt tôi cũng sẽ đỏ bừng lên vì phấn khích.

“Ước gì bạn trai tôi cũng cầu hôn,” một cô tóc dài mặc đồ đen nhìn tôi ao ước. “Cô có mẹo gì thế?”

“Không hiểu nữa,” tôi đáp, ước sao mình có thể cho cô ta một vài lời khuyên. “Tôi nghĩ chắc là vì chúng tôi quen nhau cũng lâu, thấy hợp nhau, thấy yêu nhau...”

“Nhưng tôi với bạn trai cũng thế. Chúng tôi sống chung, trên giường cũng tốt, cái gì cũng tuyệt...”

“Đừng gây sức ép,” cô tóc vàng khôn ngoan khuyên.

“Tôi chỉ nhắc đến, một năm một lần.” Cô tóc dài lúc này trông thật khổ sở. “Mà anh ấy đã nặng lên, thế là thôi luôn. Tôi phải làm gì đây? Chuyển ra ngoài à? Đã sáu năm rồi...”

“Sáu năm?” Bà già đang sấy tay ngoảnh lên nhìn. “Cô bị cái gì vậy?”

Cô tóc dài đỏ mặt. “Tôi không bị cái gì cả,” cô ta đáp. “Tôi đang nói chuyện riêng.”

“Chuyện riêng cái khi mốc.” Bà già khoát tay chỉ quanh phòng. “Cả thiên hạ đang nghe đấy.”

“Bác Dee!” Cô tóc đỏ bối rối. “Thôi nào!”

“Đừng có nói thôi nào với bác, Amy!” Bà ta chĩa vào cô tóc dài đôi mắt nhỏ sáng lóa. “Đàn ông cũng như hổ báo trong rừng. Cứ thấy con mồi là xoi

luôn rồi ngủ gục. Cô đã dâng mỗi tận miệng cọp chứ gì?”

“Không đơn giản thế,” cô tóc dài hậm hực đáp.

“Thời chúng tôi, đàn ông lấy vợ vì cần ngủ với gái. Đấy mới là động lực!” Bà già cười nhạt. “Còn thế hệ bọn cô, nào là ngủ chung, nào là sống chung, rồi sau có đòi nhảu đính hôn. Đúng là đuôi lộn lên đầu.” Bà ta xách túi lên. “Đi thôi Amy! Cháu đợi cái gì?”

Amy tuyệt vọng liếc một vòng xung quanh về xin lỗi, rồi biến mất cùng bà bác. Chúng tôi nhướng mày nhìn nhau. Đúng là mù già chập mạch.

“Đừng lo,” tôi an ủi và siết chặt cánh tay cô gái. “Tôi tin là sớm muộn mọi chuyện cũng tốt đẹp với cô thôi.” Tôi muốn chia sẻ niềm vui. Tôi muốn ai cũng được hưởng may mắn như tôi và Richard: gặp được người phù hợp, và nhận ra điều đó.

“Ừ.” Cô ấy cố gắng hết sức để bình tĩnh lại. “Cứ hy vọng thế. Ừm, tôi chúc hai người sống với nhau hạnh phúc trọn đời.”

“Cảm ơn!” Tôi trả lại bút tẩy trang cho cô tóc vàng. “Tôi đi ra đây. Chúc tôi may mắn đi!”

Tôi lách đường ra khỏi phòng vệ sinh, nhìn một vòng quanh nhà hàng tấp nập mà cảm thấy như mình vừa bấm nút “chạy”. Richard kia, vẫn ngồi đúng vị trí như khi tôi đứng dậy. Anh còn không thèm nghịch điện thoại nữa. Hẳn là anh cũng như tôi, đang dồn hết tâm trí vào giây phút này. Giây phút đặc biệt nhất trong đời cả hai chúng tôi.

“Em xin lỗi nhé.” Tôi trượt người vào ghế, trao cho anh nụ cười âu yếm dễ thương nhất của mình. “Chúng ta tiếp tục chứ nhỉ?”

Richard mỉm cười đáp lại, nhưng tôi thấy anh đã bị hơi mất đà. Có lẽ chúng tôi cần từ từ quay lại câu chuyện.

“Hôm nay là một ngày đặc biệt,” tôi nói đầy khích lệ. “Anh có cảm thấy thế không?”

“Hoàn toàn đồng ý.” Anh gật đầu.

“Chỗ này đáng yêu ghê.” Tôi chỉ xung quanh. “Một nơi rất thích hợp để... để nói chuyện nghiêm túc.”

Tôi bỏ hai tay lên bàn vẻ như vô tình, và đúng như tôi dự đoán, Richard nắm lấy tay tôi. Anh hít một hơi thật sâu rồi cau mày.

“Nhân chuyện đó, Lottie à, có một điều anh muốn hỏi.”

Khi mắt chúng tôi chạm nhau, anh hơi nhúu khẽ. “Anh nghĩ đây chẳng phải chuyện gì bất ngờ khủng khiếp lắm...”

Chúa ơi, Chúa ơi bắt đầu rồi.

“Vâng?” Giọng tôi the thé đầy căng thẳng. “Anh chị dùng thêm bánh mì chứ?”

Richard giật bản mình, và đầu tôi ngoảnh phắt lên. Người bồi bàn đi đến lạng lẽ đến mức cả hai chúng tôi đều không nhận ra. Tôi chưa kịp phản ứng thì Richard đã buông rời tay tôi và đang nói về bánh mì nâu ủ bột. Tôi chỉ muốn lật tung cả giỏ bánh vì giận dữ. Anh bồi này không có mắt à? Nhà hàng không đào tạo cho họ cách dò dấu hiệu của một cuộc cầu hôn ư?

Có thể nhận thấy cả Richard cũng chùng hững. Gã bồi bàn ngớ ngẩn ngu ngốc. Sao hãn ta dám cả gan phá hỏng giây phút trọng đại của bạn trai tôi chứ? “Thế,” tôi lại khích lệ, ngay khi gã bồi đi khỏi. “Anh đang định hỏi gì?”

“À. Ờ.” Anh nhìn tôi chăm chú và hít một hơi thật sâu - rồi nét mặt anh lại thay đổi. Tôi ngạc nhiên nhìn quanh thì thấy một tên bồi củ chuối nữa đang lù lù đi tới. Hừ, công bằng mà nói, trong nhà hàng thì tránh sao được chuyện này.

Cả hai cùng gọi món - tôi hầu như chẳng biết mình đang gọi món gì nữa - và gã bồi biến mất. Nhưng sẽ lại có gã khác đến thôi, bất kỳ lúc nào. Tôi thấy thương Richard hơn bao giờ hết. Anh sẽ cầu hôn thế nào trong hoàn cảnh này chứ? Cánh đàn ông sẽ làm thế nào nhỉ?

Tôi không ngăn nổi mình cười tinh quái nhìn anh. “Hôm nay anh không gặp may rồi.”

“Không hẳn thế.”

“Bồi rượu sẽ đến ngay bây giờ đấy,” tôi nhận xét.

“Ở đây chẳng khác gì bùng binh Piccadilly.” Anh đảo mắt vẻ rầu rĩ, và tôi thấy lòng mình ấm áp vì đồng cảm. Chúng tôi cùng hội cùng thuyền. Ai cần

biết anh cầu hôn lúc nào? Ai quan tâm nếu đây không phải là một khoảnh khắc sắp đặt hoàn hảo chứ? “Chúng mình gọi sâm banh nhé?” anh hỏi.

Tôi không ngăn nổi nụ cười ra vẻ biết tỏng. “Như thế có hơi... sớm quá không?”

“Ồ còn tùy.” Anh nhướn mày. “Em nói xem có sớm không?”

Hàm ý đã quá rõ, tôi không biết nên cười phá hay ôm chầm lấy anh nữa.

“À, nếu vậy...” Tôi dừng một hồi thật lâu, kéo dài khoảnh khắc đặc biệt này cho cả hai. “Có. Câu trả lời của em là có.”

Cặp mày anh dẫn ra, tôi có thể cảm thấy nổi căng thẳng rút khỏi anh. Anh thực sự đã nghĩ tôi có thể từ chối ư? Anh thật khiêm tốn. Thật là một người dễ thương quá đỗi. Ôi Chúa ơi! Chúng tôi sắp lấy nhau!

“Vâng, từ tận đáy lòng em, Richard ạ,” tôi nhấn mạnh, giọng bỗng dưng run run. “Anh phải hiểu chuyện này có ý nghĩa với em thế nào. Rất là... Em không biết phải nói gì nữa.”

Những ngón tay anh siết chặt tay tôi, cứ như thể chúng tôi có thứ mật mã riêng. Tôi gần như thấy tội nghiệp cho các cặp tình nhân khác, họ phải nói rõ mọi thứ ra mới được. Họ không có mối giao cảm như chúng tôi.

Trong một phút cả hai chỉ im lặng. Tôi cảm thấy như một đám mây hạnh phúc bỗng bành đang ôm lấy cả hai chúng tôi. Tôi những muốn đám mây ấy cứ bỗng bành ở mãi đó. Lúc này đây tôi đã có thể nhìn thấy tương lai của chúng tôi trải ra trước mắt, cùng sơn nhà, cùng đẩy xe nô, cùng trang trí cây thông Noel với mấy nhóc tí lấm chẫm... Bố mẹ anh có thể sẽ muốn đến thăm và nghỉ lại vào lễ Giáng sinh, mà như thế cũng tuyệt, vì tôi yêu bố mẹ anh. Thực tế, việc đầu tiên sau khi tất cả chuyện này được công bố là tôi sẽ tới thăm mẹ anh ở Sussex. Bác ấy sẽ rất mừng được giúp một tay cho lễ cưới, mà tôi thì không có mẹ để lo mấy vụ đó.

Bao nhiêu là khả năng. Bao nhiêu là kế hoạch. Bao nhiêu là năm tháng cuộc đời đẹp đẽ sẽ ở bên nhau.

“Thế,” rốt cuộc tôi cũng nói, dịu dàng cọ vào các ngón tay anh. “Anh vui chứ? Hạnh phúc chứ?”

“Không gì hạnh phúc hơn.” Anh ve vuốt bàn tay tôi.

“Em đã nghĩ về chuyện này cả thế kỷ nay rồi.” Tôi thở một hơi dài đầy thỏa mãn. “Nhưng em chẳng bao giờ nghĩ là... Chẳng ai biết được, phải không? Kiểu như là... nó sẽ như thế nào? Cảm giác sẽ thế nào?”

“Anh hiểu ý em.” Anh gật đầu.

“Em sẽ nhớ mãi căn phòng này. Em sẽ nhớ mãi hình ảnh anh ngay lúc này đây.” Tôi siết tay anh chặt hơn.

“Anh cũng thế,” anh đáp gọn lỏn.

Điều tôi mê nhất ở Richard là anh có thể truyền tải biết bao nhiêu chỉ trong một cái liếc mắt hay cái gật đầu. Anh chẳng cần phải nói nhiều, vì tôi có thể đoán ý anh dễ dàng biết mấy.

Tôi có thể thấy cô tóc dài đang quan sát chúng tôi từ đầu kia phòng, và không ngăn nổi mình mỉm cười với cô ta. (Không phải là mỉm cười đắc thắng, như thế thì rất vô duyên. Mà là cười bẽn lẽn và biết ơn.)

“Hai người có dùng rượu vang không, thưa ông? Thưa cô?” Bồi rượu đến hỏi và tôi ngược lên tươi rói.

“Tôi nghĩ chúng tôi cần chút sâm banh.”

“Rõ.” Anh ta cười đáp lại. “Sâm banh của nhà hàng chứ? Hoặc chúng tôi còn có chai Ruinart rất tuyệt cho các dịp đặc biệt...”

“Cho tôi Ruinart đi.” Tôi không dừng được phải chia sẻ niềm vui. “Hôm nay là một ngày rất đặc biệt! Chúng tôi vừa đính hôn!”

“Ồ thưa cô!” Khuôn mặt người bồi rượu dẫn ra thành nụ cười. “Cung hỉ cung hỉ! Thưa ông! Xin chúc mừng ông!” Tôi và anh ta cùng quay sang Richard

- nhưng thật ngạc nhiên, anh lại không chia sẻ khoảnh khắc ngọt ngào này cùng tôi. Anh đang trở mắt nhìn tôi như nhìn ma. Sao mặt anh lại trắng bệch ra thế kia? Có vấn đề gì sao?

“Em...” Giọng anh nghèn nghẹt. “Em nói cái gì vậy?”

Tôi bỗng nhiên hiểu sao anh lại bực tức. Tất nhiên rồi. Lúc nào tôi cũng là đứa làm hỏng mọi chuyện bằng cách nói toẹt ra.

“Richard, em xin lỗi. Anh muốn báo cho bố mẹ biết trước à?” Tôi nắm chặt tay anh. “Em hiểu mà. Chúng ta sẽ không nói với ai nữa hết, em hứa.”

“Nói cái gì cơ?” Đôi mắt anh mở tròn nhìn xoáy vào tôi. “Lottie, chúng mình có đính hôn đâu.”

“Nhưng...” Tôi hoang mang nhìn anh. “Anh vừa cầu hôn em đấy thôi. Và em đã bảo vâng.”

“Anh đâu có ý đó!” Anh giật tay ra khỏi tay tôi.

Được rồi, hoặc là anh hoặc là tôi đang hóa điên. Người bồi rượu đã tể nhị rút lui, tôi còn thấy anh ta đang xua cả người cầm giỏ bánh lúc này đang định trở lại.

“Lottie, anh rất xin lỗi, nhưng anh không hiểu em đang nói chuyện gì.” Richard lùa tay vào tóc. “Anh chưa hề nói chuyện cưới hỏi hay đính hôn hay bất cứ chuyện gì tương tự cả.”

“Nhưng... nhưng anh có ngụ ý thế mà! Khi anh gọi sâm banh, rồi anh bảo, ‘Em nói xem có sớm không’, rồi em bảo ‘Vâng, từ tận đáy lòng em’. Thật duyên dáng! Thật đáng yêu!”

Tôi đang chăm chăm nhìn anh, chờ anh gật đầu, chờ anh cảm thấy giống như tôi. Nhưng anh chỉ nghệt ra, và lòng tôi chợt nhói lên sợ hãi.

“Ý anh... không phải là thế à?” Họng tôi nghẹn lại đến nỗi gần như không thể nói thành lời. Tôi không tin nổi chuyện này lại có thể xảy ra. “Không phải anh định cầu hôn em à?”

“Lottie, anh không cầu hôn em!” anh gất lên. “Chấm hết!”

Anh có cần hét to đến thế không? Khắp xung quanh nhiều cái đầu đang ngẩng lên nghe ngóng.

“Được rồi! Em hiểu rồi!” Tôi lấy khăn ăn lau mũi. “Anh không việc gì phải tuyên bố cho cả nhà hàng nghe.”

Cảm giác bẽ bàng xâm chiếm lấy tôi. Tôi ngây người ra vì đau khổ. Làm sao mà tôi lại sai lầm đến thế được chứ?

Mà nếu anh không cầu hôn tôi, thì lý do là gì?

“Anh không hiểu nổi.” Richard lẩm bẫm một mình. “Anh chưa từng nói gì, mà chúng ta cũng chưa từng nhắc tới chuyện đó...”

“Anh nói bao nhiêu lần rồi!” Sự tổn thương và cơn phẫn nộ đang phun khỏi miệng tôi. “Anh bảo anh mời em đi ăn bữa trưa ‘rất đặc biệt’.”

“Đặc biệt thật mà!” anh cố cãi. “Ngày mai anh sẽ đi San Francisco.” “Anh còn hỏi em có thích họ của anh không! Họ của anh, Richard ạ!”

“Vì công ty anh chơi bỏ phiếu đùa!” Richard trông rất hoang mang. “Chỉ là tán chuyện bình thường thôi mà!”

“Và anh còn nói muốn đặt ra cho em ‘một câu hỏi lớn’.”

“Không phải một câu hỏi lớn.” Anh lắc đầu. “Chỉ là một câu hỏi thôi.” “Em nghe rõ ràng ‘một câu hỏi lớn’.”

Tiếp đó là một khoảng im lặng khốn khổ giữa hai chúng tôi. Đám mây hạnh phúc đã bay mất rồi. Phim nhựa màu Hollywood và vĩ cầm réo rắt cũng hết rồi. Người bồi rượu tế nhị luồn tờ thực đơn rượu vào góc bàn rồi rút vội.

“VẬY là gì?” cuối cùng tôi nói. “Cái câu-hỏi-cỡ-vừa thực sự quan trọng đó?”

Richard trông như bị mắc bẫy. “Không quan trọng. Bỏ qua đi.” “Nào, anh nói đi!”

“Thôi được rồi,” cuối cùng anh cũng nói. “Anh chỉ định hỏi em mình nên dùng dăm thưởng của anh để làm gì. Anh đã tính chúng mình có thể bay đi chơi đâu đó.”

“Dăm thưởng à?” tôi không tìm được mình buột ra. “Anh đặt một bàn ăn đặc biệt rồi gọi sâm banh để nói về chuyện dăm thưởng?”

“Không! Ý anh là...” Richard nhăn mặt. “Lottie, anh rất tiếc chuyện lúc này.”

Anh hoàn toàn không biết...”

“Nhưng chúng mình vừa nói đủ thứ về chuyện hứa hôn!” Tôi cảm thấy nước mắt mình đang dâng trào. “Em vuốt tay anh và nói em rất hạnh phúc và rằng em đã nghĩ về chuyện này cả tỉ năm rồi. Và anh thì đồng ý! Thế anh nghĩ em đang nói chuyện gì?”

Mắt Richard đang đảo tía lia như tìm lối thoát. “Anh nghĩ là em đang... em hiểu ý anh muốn nói gì mà. Nói nhảm như mọi khi.”

“Nói nhảm như mọi khi?” Tôi trở mắt nhìn anh. “Ý anh là sao, thế nào là ‘nói nhảm như mọi khi’?”

Richard trông thậm chí còn tuyệt vọng hơn. “Thực tình, không phải lúc nào anh cũng hiểu em đang huyền thuyên cái gì,” anh bất chợt thú nhận. “Thế nên nhiều khi anh chỉ... gật đầu cho xong.”

Gật đầu cho xong?

Tôi choáng váng giương mắt nhìn anh. Tôi cứ tưởng hai chúng tôi có mỗi ràng buộc và giao cảm đặc biệt không cần dùng tới lời nói. Tôi cứ nghĩ chúng tôi có mật mã riêng. Thế mà từ đầu đến giờ anh chỉ gật đầu cho xong.

Hai anh bồi đặt đĩa sa lát xuống trước mặt chúng tôi rồi vội rút dù như thể hiểu chúng tôi không có lòng dạ nào mà nói chuyện. Tôi cầm nĩa lên rồi lại bỏ xuống. Richard hình như còn không nhìn thấy cái đĩa trước mặt mình.

“Em mua cho anh cái nhẫn đính hôn,” tôi nói để khỏi phải im lặng. “Chúa ơi.” Anh vùi đầu vào tay.

“Không sao. Em sẽ mang trả.”

“Lottie...” Trông anh thật khổ sở. “Chúng mình có cần phải... Mai anh đi rồi.

Chúng mình không thể chuyển sang chủ đề khác được à?”

“Thế, anh có bao giờ muốn lấy vợ không?” Ngay khi hỏi câu ấy, tôi đã thấy lòng dạ quặn thắt. Mới một phút trước tôi còn nghĩ mình đã đính hôn. Tôi đã chạy hết cuộc marathon. Tôi đang ào qua sợi dây căng ở vạch đích, hai cánh tay vung lên phấn khích. Còn bây giờ tôi đã quay lại vạch xuất phát, buộc dây giày, thậm chí còn không biết có cuộc chạy nào hay không.

“Anh... ôi trời, Lottie... anh không biết.” Nghe như anh đang bị dồn vào đường cùng. “Ý anh là có, chắc là có.” Anh đảo mắt, càng lúc càng luốngcuống. “Có lẽ. Em hiểu mà. Một lúc nào đó.”

Chà. Bạn sẽ không thể đọc được tín hiệu nào rõ ràng hơn thế. Có thể anh sẽ cảm thấy muốn lấy ai đó, vào lúc nào đó. Nhưng người đó không phải tôi.

Và rồi cơn tuyệt vọng rã rời bỗng ập lên tôi. Tôi đã tin từ tận đáy lòng rằng đây là Nửa Kia của mình. Làm sao tôi lại sai lầm đến như thế được cơ chứ? Tôi cảm thấy mình không bao giờ còn có thể tin tưởng vào bản thân nữa.

“Được rồi.” Tôi nhìn đăm đăm xuống đĩa xa lát mất một lúc, mắt đếm từng lá rau, từng lát bơ, từng hạt lựu, cố gắng gắn kết mạch suy nghĩ trong đầu. “Vấn đề là, Richard ạ, em muốn cưới. Em muốn lấy chồng, có con, xây nhà - tất cả những thứ ấy. Và em muốn cùng anh xây dựng tổ ấm. Nhưng hôn nhân là ý nguyện của cả hai.” Tôi dừng lại, hít thật sâu để cố giữ bình tĩnh. “Vậy nên em nghĩ thật may là em đã sớm biết sự thật. Dù sao cũng cảm ơn anh.”

“Lottie!” Richard hốt hoảng nói. “Khoan đã! Chuyện này chẳng thay đổi điều gì hết...”

“Nó thay đổi tất cả. Em không còn trẻ nữa, không thể ngồi phòng chờ mãi được. Nếu chuyện của chúng ta không đi đến đâu thì tốt hơn là em biết từ giờ và bước tiếp. Anh hiểu không?” Tôi cố mỉm cười, nhưng các cơ tươi cười đã xin nghỉ phép rồi. “Chúc anh đi San Francisco thật vui. Em nghĩ em nên về thôi.” Nước mắt ứa qua mi. Tôi phải nhanh chóng rời khỏi đây. Tôi sẽ quay lại công ty, xem lại bài thuyết trình ngày mai. Tôi đã xin nghỉ chiều nay, nhưng để làm gì chứ? Đăng nào tôi cũng chẳng cần gọi điện báo tin vui cho bạn bè nữa rồi.

Trên đường đi ra, tôi cảm thấy có một bàn tay chộp lấy cánh tay mình. Tôi giật mình quay lại thì thấy cô tóc vàng đeo băng đô kết cườm đang nhìn lên.

“Thế nào?” cô ta phấn khích hỏi. “Anh ấy có trao nhẫn không?”

Câu hỏi như một lưỡi dao đâm thẳng vào tim tôi. Anh ấy chẳng trao nhẫn mà cũng chẳng còn là bạn trai của tôi nữa. Nhưng tôi thà chết còn hơn thừa nhận điều đó.

“Thực tình là...” tôi vênh ngược cảm lên. “Thực tình là anh ấy cầu hôn, nhưng tôi từ chối.”

“Ồi.” Cô ta bụm tay lên miệng.

“Đúng thế đấy.” Tôi bắt gặp ánh mắt cô tóc dài ở bàn bên đang căng tai nghe lỏm. “Tôi đã bảo không.”

“Cô bảo không á?” Cô ta trông sừng sốt đến nỗi khiến tôi phẫn nộ.

“Đúng!” Tôi quắc mắt nhìn cô ta với vẻ thách thức. “Tôi bảo không. Rốt cuộc thì chúng tôi không hợp nhau, nên tôi đã quyết định cắt đứt. Dù anh ấy

rất muốn lấy tôi, sinh con, nuôi chó, và đủ thứ...”

Cảm thấy những ánh mắt tò mò đang xói vào lưng mình, tôi liền quay người lại thì thấy cả lũ người đang há hốc miệng nghe. Chẳng lẽ cả cái nhà hàng khốn kiếp này đang chõ vào vụ này sao?

“Tôi bảo ‘Không!’” Giọng tôi cao vút bất bình. “Tôi bảo không. Không!” Tôi hét thật to về phía Richard, lúc này vẫn đang ngồi ở bàn, trông cực kỳ ngỡ ngàng. “Em xin lỗi, Richard. Em biết anh yêu em và em biết ngay lúc này em đang làm tim anh tan nát. Nhưng câu trả lời là không!”

Thế rồi, cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút, tôi sai bước ra khỏi nhà hàng.

Tôi quay lại công ty, thấy bàn đã dính đầy những tờ giấy nhớ mới. Điện thoại chắc đã réo liên tục trong khi tôi đi. Tôi ngồi phịch xuống ghế và thở dài run rẩy. Rồi tôi nghe thấy tiếng ho. Kayla, cô bé thực tập, đang loay hoay quanh gần cửa phòng làm việc tí xíu của tôi. Kayla thập thò bên cửa phòng tôi suốt ngày. Cô bé chịu khó hơn bất kỳ nhân viên thực tập nào tôi từng gặp. Cô bé viết kín hai mặt thiệp Giáng sinh ca tụng tôi là kiểu mẫu truyền cảm hứng, rồi kể mình sẽ chẳng đời nào đi thực tập ở Hãng dược phẩm Blay nếu không phải vì nghe tôi nói chuyện ở Đại học Bristol. (Bài nói chuyện rất tuyệt vời, tôi phải công nhận thế. So với các bài tuyển dụng của các hãng dược phẩm.)

“Bữa trưa thế nào?” Mắt cô bé sáng lóng lánh.

Tim tôi rơi cái thịch. Tại sao tôi lại đi kể với cô bé về chuyện Richard sẽ cầu hôn tôi làm quái gì cơ chứ? Tôi đã quá tự tin. Thấy cô bé hào hứng mà tôi đâm ra phấn khích. Cô bé khiến tôi cảm thấy mình là nữ siêu nhân việc gì cũng giỏi.

“Tốt thôi. Được. Nhà hàng đẹp.” Tôi bắt đầu lật lật giấy tờ trên bàn, như thể đang tìm một thông tin nào đó hết sức cấp thiết.

“Thế, chị đã đính hôn rồi chứ?”

Lời cô bé như xát muối lên da bỏng. Con bé này không biết thế nào là tế nhị à? Chẳng ai lại đi hỏi đốp sếp, “Chị đã đính hôn rồi chứ?” cả. Nhất là nếu lúc ấy bà sếp không đeo một cái nhẫn mới tinh to bụi, mà tôi thì rõ rành rành

là không. Có lẽ tôi cần nhớ vụ này khi viết đánh giá. Kayla không giỏi xác định giới hạn trong quan hệ công việc.

“À.” Tôi phủi áo khoác, nấn ná kéo dài thời gian, nuốt cục nghẹn trong họng xuống. “Thực tình là không. Thực tình là tôi đã quyết định từ chối.” “Thật ư?” Cô bé hoang mang.

“Thật.” Tôi gật đầu mấy lần liền. “Rất thật. Tôi đã đi đến kết luận với mình, ở độ tuổi này, ở tầm mức công việc này, thì đi bước ấy là không khôn ngoan.”

Kayla trông như vừa trúng đòn. “Nhưng mà... hai anh chị hợp nhau thế cơ mà.”

“Chà, những chuyện như thế này đâu có đơn giản như vẻ bề ngoài, Kayla ơi.” Tôi lật giấy tờ nhanh hơn. “Chắc là anh ấy đau khổ lắm.”

“Hắn rồi,” tôi ngưng một giây rồi đáp. “Ừm. Khá tuyệt vọng. Thực tế là... anh ấy đã khóc.”

Tôi muốn nói gì cũng được. Cô bé sẽ chẳng bao giờ gặp Richard nữa. Tôi hẳn là cũng chẳng bao giờ còn gặp anh nữa. Và cứ như một đòn thụi vào giữa bụng, sự thật tàn nhẫn lại giáng xuống tôi. Hết rồi. Hết hẳn rồi. Tôi sẽ không bao giờ ngủ với anh nữa. Tôi sẽ không bao giờ thức giấc bên anh nữa. Tôi sẽ không bao giờ ôm anh nữa. Không hiểu sao chuyện đó, chứ không phải mọi chuyện khác, làm tôi muốn rống tướng lên.

“Ôi Lottie, chị đúng là nguồn cảm hứng bất tận.” Mắt Kayla sáng rực. “Biết việc gì có hại cho sự nghiệp của mình, rồi đủ dũng khí bám trụ, rồi bảo, ‘Không! Tôi sẽ không làm như mọi người trông đợi.’”

“Chính thế.” Tôi gật đầu tuyệt vọng. “Tôi đang hành động vì phụ nữ ở mọi nơi.”

Quai hàm tôi run lên. Tôi phải chấm dứt cuộc nói chuyện này ngay lập tức, nếu không muốn điều tồi tệ như “òà khóc tu tu trước mặt cô bé thực tập” xuất hiện trong tiểu sử của mình.

“Thế, có tin nhắn quan trọng nào không?” Tôi lướt qua chỗ giấy nhớ mà không nhìn.

“Một của Steve về buổi nói chuyện ngày mai, và một anh Ben nào đó gọi điện tới.”

“Ben nào?”

“Ben thôi. Anh ta bảo chị biết.”

Chẳng ai lại tự xưng là “Ben thôi” cả. Hẳn là tay sinh viên táo tợn nào đó từng gặp tôi ở buổi tuyển dụng, giờ đang cố chen chân vào cửa. Tôi thực tình không có hứng lúc này.

“OK. Được rồi. Tôi sẽ xem lại bài thuyết trình bây giờ. Thế nên...” Tôi bấm bừa chuột cho đến lúc cô bé đi ra. Thở sâu. Giữ chặt quai hàm. Mạnh mẽ lên. Mạnh mẽ lên, mạnh mẽ lên, mạnh mẽ lên.

Điện thoại reo, tôi bắt máy bằng một cử chỉ nhanh nhẹn đầy quyết đoán. “Charlotte Graveney xin nghe.”

“Lottie! Chị đây!”

Tôi phải cố cưỡng lại ý muốn dập ống nghe ngay lập tức. “Ờ, chào chị Fliss.” Tôi nuốt nước bọt. “Chào.”

“Vậy là... em thế nào?”

Tôi nghe rõ giọng điệu đùa cợt của chị và chửi mắng mình không tiếc lời trong bụng. Lẽ ra tôi không bao giờ nên nhắn cho chị lúc ở nhà hàng.

Khốn khổ thân tôi. Nỗi thống khổ khôn cùng. Việc gì tôi phải đi kể lể chuyện yêu đương với bà chị gái chứ? Việc quái gì tôi phải nói mình đang hẹn hò với Richard chứ? Đã thế còn đi giới thiệu họ với nhau. Đã thế lại còn đi khoe khoang về chuyện cầu hôn.

Lần sau có gặp thẳng cha nào, tôi sẽ không nói gì với ai hết. Không một từ. Không một âm tiết. Tới chừng nào chúng tôi đã cưới nhau, sống hạnh phúc tròn một thập kỷ, để ba đưa con và vừa lập lại lời hôn thệ. Tới lúc đó, và chỉ tới lúc đó thôi, tôi mới nhắn tin cho Fliss mà bảo: BIẾT TIN CHƯA? EM VỪA GẶP MỘT NGƯỜI! ANH ẤY DỄ THƯƠNG LẮM!

“Ờ, em khỏe.” Tôi cố lấy giọng nhẹ nhàng, điềm tĩnh. “Thế chị thế nào?” “Đằng này ổn cả. Vậy là...?”

Chị bỏ lửng câu hỏi ở đó. Tôi biết rõ ý chị là gì. Ý chị là, *Vậy là, chắc em đang xỏ một chiếc nhẫn với viên kim cương đại tướng và nâng ly Bollinger*

còn Richard đang mút ngón chân em trong phòng khách sạn cực kỳ nào chứ hả?

Tôi cảm thấy nhói đau. Tôi không thể nói về chuyện này. Tôi không thể chịu được những lời chia buồn ồn ào của chị. Đánh trống lảng sang chuyện khác nào. Gì cũng được. Nghĩ đi.

“Thế. Ờ mà.” Tôi cố gắng làm ra vẻ tươi tỉnh. “Ờ mà. Ừm, thực ra em đang suy nghĩ. Thực lòng mà nói em nên nộp đơn vào cái khóa thạc sĩ lý thuyết kinh doanh hồi gì đi. Chị biết là em vẫn có ý định học mà. Ý em là, em còn đợi cái gì chứ? Em có thể đăng ký vào Birkbeck, đi học trong thời gian rảnh... Chị thấy sao?”

Chương 2

Fliss

Chúa ơi. Tôi chỉ muốn khóc vùi. Hông hết rồi. Tôi không biết vì sao nhưng mọi chuyện hông hết rồi.

Cứ mỗi một mối quan hệ phăng teo, Lottie thế nào cũng lại nói chuyện học thạc sĩ. Cứ như phản xạ có điều kiện vậy.

“Có khi em còn học tiếp lên tiến sĩ ấy chứ, chị nhỉ?” nó nói tiếp với một thoáng run rất khê trong giọng nói. “Đi nước ngoài nghiên cứu cũng nên?”

Người ngoài chắc sẽ bị nó qua mặt cái ọt - nhưng tôi thì đừng hông. Tôi là chị nó. Và tôi biết nó đang rối bời.

“Ờ,” tôi nói. “Được. Ra nước ngoài học tiến sĩ. Hay đấy!”

Có gắng hỏi thêm hay nói huých toẹt ra cũng chẳng ích gì. Lottie có quy trình khắc phục lỗi đổ vỡ quan hệ mang thương hiệu riêng. Đừng bao giờ hối thúc con bé, và cấm không được tỏ ra thương hại. Tôi đã được bài học đắt giá về chuyện đó.

Đó là lần nó chia tay với Seamus. Con bé tới trước cửa nhà tôi với hộp kem Phish Food và đôi mắt đỏ vằn, còn tôi thì đi hỏi câu ngu ngốc nhất đời: “Em sao thế?” Cứ như châm ngòi, nó bùng nổ như nã đạn: “Chúa ơi, Fliss! Em không có quyền đến nhà chị, ăn kem cùng chị mà không phải nghe mấy lời thăm vấn chết tiệt này sao? Em chỉ muốn dành thời gian bên chị gái mình. Đời đâu chỉ xoay quanh mỗi bọn đàn ông. Có thể chỉ là em muốn... đánh giá lại đời mình. Đi làm thạc sĩ gì đó.”

Rồi cái lần Jamie đá nó, tôi lại ngớ ngẩn thốt lên: “Ôi Chúa ơi, tội nghiệp e m.”

Nó quạt cho tôi một trận. “Tội nghiệp em hả? Chị nói tội nghiệp em là thế nào? Trời ạ, Fliss, chị thấy tội nghiệp vì em không có thằng giai nào bên cạnh chắc? Thế mà em cứ tưởng chị ủng hộ nữ quyền cơ đấy.” Nó trút cả cõi lòng tan nát vào một trận tổng sỉ vả tôi, chỉ thiếu điều làm tôi phải đi cấy tai.

Vậy nên lúc này tôi chỉ ngồi im như thóc, nghe nó huyền thuyên nào là vẫn có dự định phát triển tình yêu học thuật tiềm tàng trong nó từ cả tí năm nay rồi, nào là chẳng mấy ai đánh giá đúng năng lực trí tuệ của nó, nào là thầy giáo hướng dẫn từng đề cử nó cho giải thưởng ở trường đại học, tôi biết không? (Thực tế là tôi biết: nó đã kể chuyện đó ngay sau lần cắt đứt với Jamie.)

Cuối cùng nó im lặng. Tôi nín thở. Rất có thể chúng tôi đã tiến sát đến vấn đề cốt lõi.

“À, tiện đây báo với chị là Richard với em hết là một cặp rồi,” nó nói, kiểu ơ hờ như vớt cho tôi một thông tin tình cờ nhớ ra.

“Ồ thế á?” tôi hỏi lại với cùng sắc giọng. Nghe cứ như chúng tôi đang bàn tán về một tình tiết rất phụ trong bộ phim EastEnders. “Ừ, bọn em thôi nhau rồi.”

“Hiểu.” “Không hợp.”

“À. Ờ. Đúng là...” Tôi tìm mãi không ra chữ nào trung tính chỉ có một âm tiết nữa. “Chị định nói thật là...”

“Ừ. Thật là dở.” Nó ngừng lời. “Về mặt nào đó.”

“Ừ. Thế cậu ta...” Tôi đang chần vờn quanh vỏ trứng. “Chị định nói là, không phải là em...”

Chuyện quái gì đã xảy ra trong khi mới một tiếng đồng hồ trước hai người còn đang CẦU HÔN nhau? Tôi định hỏi thế.

Không phải lúc nào tôi cũng tin lời Lottie. Đầu óc nó nhiều khi trên cung trăng lắm. Mắt nó chỉ thấy cái gì nó muốn thấy. Nhưng thề có trời, tôi cũng tin chẳng kém gì nó là Richard đang chuẩn bị cầu hôn nó.

Và bây giờ, chẳng những không có hôn ước mà chúng nó còn bỏ nhau? Tôi không thể không bị sốc nặng. Tôi cũng biết khá rõ về Richard, anh chàng thuộc hạng tử tế. Tử tế nhất trong lịch sử hẹn hò của nó, nếu bạn hỏi tôi. (Con

bé đã hỏi tôi, rất nhiều lần, thường là vào nửa đêm trong lúc say mềm và chưa kịp nghe tôi nói xong đã ngắt lời tuyên bố rằng nó yêu cậu ta dù tôi nghĩ thế nào.) Cậu ta là người vững vàng, tử tế, thành công. Không cục cằn, không dây dưa tình cũ. Đẹp trai nhưng không mơ hồ. Lại còn yêu nó. Đây mới là điều quan trọng. Đúng hơn là điều duy nhất có ý nghĩa. Hai đứa nó hứa hẹn sẽ là một cặp đôi hạnh phúc. Giữa chúng có mối giao cảm. Cách cả hai nói chuyện với nhau, trêu đùa nhau, ngồi cạnh nhau, lúc nào cậu ấy cũng vòng tay dịu dàng ôm quanh vai con bé, đưa ngón tay nghịch tóc con bé. Cách cả hai lúc nào cũng đang có chung một dự định - dù là mua sushi về ăn, hay đi nghỉ ở Canada. Ở chúng toát ra cái vẻ thuộc về nhau. Nhìn là thấy. Ít ra là tôi thấy thế.

Đỉnh chính: tôi có thể thấy vậy. Thế thì sao cậu ta lại không thế?

Thằng ngốc, thằng khốn nạn. Hắn ta muốn gì ở bạn gái mình cơ chứ? Rốt cuộc thì em gái tôi có điểm nào không được? Hay hắn ta nghĩ nó đang ngăn trở chuyện tình bốc lửa của hắn với một siêu mẫu căng dài nào đấy?

Tôi xả cơn tức bằng cách giận dữ quẳng tờ giấy vừa vo tròn trong tay vào bồ giấy lộn. Ngay tức khắc tôi nhận ra đó là tờ giấy quan trọng. Rõ khi.

Đầu dây kia vẫn im lặng. Tôi như cảm thấy nỗi khổ sở của Lottie đang chạy rần rật trên đường dây. Trời ơi, tôi không chịu nổi nữa rồi. Tôi cóc quan tâm sẽ làm nó nhột thế nào, tôi phải được biết thêm. Thần kinh quá đi mất. Mới phút trước chúng nó còn sắp lấy nhau đến nơi, phút sau đã thành Lottie Chia Tay, Bàn 1, không qua ô xuất phát.

“Chị tưởng em bảo anh ấy có ‘một câu hỏi lớn’?” tôi hỏi hết sức tế nhị.

“Ừ. À. Anh ấy đổi bài,” nó cố ra vẻ hờ hững. “Anh ấy bảo không phải ‘một câu hỏi lớn’. Chỉ là ‘một câu hỏi’ thôi.”

Tôi nhú mắt. Quá tệ. “Một câu hỏi lớn” không có cùng tính chất như “một câu hỏi” thông thường. Thậm chí nó còn không phải là một tập con. “Vậy câu hỏi đó là gì?”

“Hỏi về dạm thường, thế đấy,” nó nói giọng vô cảm.

Dạm thường? Ặc. Tôi hoàn toàn có thể hình dung sau đó ra sao. Ian Aylward, tôi chợt nhận ra, đang đứng ở cửa sổ phòng làm việc của tôi. Anh ta

đang hươ tay múa chân tán loạn. Tôi biết anh ta định đòi gì. Đó là bài phát biểu cho lễ trao giải tối nay.

“Xong rồi,” tôi mấp máy môi, nói dối trắng trợn và chỉ vào máy tính như thể do lỗi công nghệ mà nó còn kẹt trong máy chưa chạy được ra. “Đợi tôi gửi email. Gửi - E - Mail.”

Cuối cùng anh ta cũng đi. Tôi liếc nhìn đồng hồ, tim đập dồn. Tôi còn đúng mười phút để vừa lắng nghe Lottie đầy thông cảm, vừa viết nốt bài nói, vừa trang điểm.

Không, còn chín phút rưỡi.

Bụng tôi nhói lên cảm giác căm ghét Richard. Nếu bắt buộc phải bóp nát trái tim em gái tôi thì sao hẳn không chọn lấy ngày nào khác ngoài cái ngày tôi bận rộn phát khùng nhất năm chứ? Tôi vội vã mở bài phát biểu ra và gõ tiếp.

Cuối cùng, tôi xin cảm ơn tất cả mọi người đã có mặt ở đây tối nay. Cả những người đoạt giải, và những người lúc này đang nghiêng rặng tức giận. Tôi nhìn thấy các anh đấy! (Dừng lại chờ nghe cười.)

“Lottie, em biết đấy, tối nay chỗ chị tổ chức một lễ trao giải lớn,” tôi nói về tội lỗi. “Chị còn năm phút là phải đi rồi. Nếu ghé qua được chỗ em, chị sẽ qua ngay trong một nhịp tim, em biết đấy...”

Quá muộn. Tôi nhận ra mình vừa mắc một sai lầm khủng khiếp. Tôi vừa tỏ ra thông cảm. Đúng như tôi nghĩ, nó lồng lên.

“Ghé qua?” nó phì ra khinh bỉ. “Không việc gì phải ghé qua! Chị tưởng em bực bội chuyện Richard ấy à? Chị tưởng cả đời em chỉ quay quanh một thằng cha thôi à? Em còn chẳng thèm nghĩ đến anh ta nữa ấy chứ. Em chỉ gọi để kể chị nghe về dự định đi học thạc sĩ của em thôi. Chỉ vì chuyện đó thôi.”

“Chị biết rồi,” tôi đầu dụi. “Tất nhiên rồi.”

“Chắc em sẽ xem có chương trình trao đổi nào ở Mỹ không. Có thể là Stanford...”

Nó cứ nói, còn tôi cứ điên cuồng gõ. Tôi đã nói bài này sáu lần rồi. Vẫn chỉ là lời cũ, năm nào cũng thế, xào đi xáo lại.

Ngành kinh doanh khách sạn không lúc nào ngừng sáng tạo và khơi gợi cảm hứng. Tôi thật khâm phục những thành tựu đột phá mà chúng tôi đã thấy trong ngành này.

Không được. Dở quá. Tôi xóa đi rồi bắt đầu gõ lại.

Tôi thật khâm phục những thành tựu và tiến bộ mà chúng tôi, nhóm viết đánh giá, đã được chứng kiến trên khắp thế giới.

Được. “Chứng kiến” khiến sự vụ này có vẻ nặng ký hơn nhiều. Nghe cứ như thể cả năm chúng tôi đã cùng nhau bàn thảo với các nhà tiên tri thần thánh chứ không phải với các mỹ nhân PR rám nắng đi giày gót tằm, trình diễn thành tựu mới nhất trong kỹ nghệ mặc khăn tắm khoe dáng bên hồ bơi.

Xin dành lời cảm ơn đến Bradley Rose, như mọi lần...

Nên cảm ơn Brad trước? Hay Megan? Hay Michael?

Tôi sẽ bỏ quên ai đó. Cam đoan đấy. Đó là luật phổ quát của bài cảm ơn. Lần nào cũng bỏ quên một yếu nhân trọng đại nào đấy, rồi chộp lấy mic lần nữa mà the thé hét tên họ, nhưng chẳng còn ai lắng nghe. Rồi thì sẽ phải tìm đến tận nơi mà cảm ơn rồi rít cả nửa giờ đồng hồ khốn khổ, trong lúc cả hai đều cười tươi rói, nhưng trong đầu họ thì chỉ tấu đi tấu lại: *Cô đã quên mất sự tồn tại của tôi.*

Xin dành lời cảm ơn đến tất cả những người đã góp phần làm nên lễ trao giải này, tất cả những người không góp phần làm nên lễ trao giải này, toàn bộ nhân viên của tôi, toàn bộ nhân viên của các bạn, toàn bộ gia đình của chúng ta, toàn bộ bảy tỉ người trên địa cầu, Lay Chúa/ Allah/ Thượng đế...

“... thực tình em thấy đây là một động thái tích cực. Thật đấy Fliss ạ. Đây là cơ hội để sắp xếp lại cuộc đời em, chị hiểu không? Em muốn nói là em cần một vụ thế này.”

Tôi chú ý trở lại vào ống nghe. Quyết tâm không chịu thừa nhận có gì không ổn là một trong những đức tính đáng yêu nhất của Lottie. Lòng can đảm đến mức cứng đầu cứng cổ của nó khiến tim tôi đau tới mức tôi chỉ muốn ôm chầm lấy nó.

Nhưng điều đó cũng khiến tôi muốn vò đầu bứt tai. Làm tôi muốn hét ầm lên, *Hãy thôi nói về chuyện thạc sĩ thạc sung nữa đi! Cứ thành thật với lòng*

mình là em rất buồn đi!

Vì tôi biết tình thế rồi sẽ ra sao. Tôi đã chứng kiến nhiều lần. Lần nào chia tay cũng y hệt như nhau. Lúc đầu thì tích cực và can đảm. Không chịu thừa nhận có gì không ổn. Suốt nhiều ngày, có khi nhiều tuần, nó chẳng hề suy sụp, mặt lúc nào cũng tươi hơn hớn, và những người không biết rõ sẽ bảo, “Ồ, Lottie trải qua chuyện chia tay rất cừ.”

Cho tới lúc phản ứng đến chậm rồi cũng tới. Và không lần nào không tới. Tới trong một hành động bốc đồng, quá quắt, rồ dại kinh khủng khiến nó phờn phơ được năm phút. Mỗi lần một kiểu. Xăm hình trên mắt cá chân; cắt tóc gần trọc; mua căn hộ đắt cắt cổ ở khu trung tâm Borough để rồi sau phải bán đi chịu lỗ. Đăng ký gia nhập một tổ chức tà giáo. Xỏ khuyên “chỗ mật” để đến nỗi nhiễm trùng. Vụ đó là khiếp nhất.

Không, tôi rút lại, vụ tà giáo mới là khiếp nhất. Nó cúng cho bọn họ sáu trăm bảng, và đến giờ vẫn còn nói chuyện “ngộ đạo”. Bọn kèn kèn khốn nạn. Tôi đoán chắc bọn chúng phải lượn lờ khắp London, hít người tìm cô nào vừa bị đá.

Mãi tới sau giai đoạn phờn phơ chốc lát rồi rồi cuộc Lottie suy sụp đến thâm. Và rồi sau đó mới đến màn khóc lóc bỏ việc và màn lải nhải “Fliss, sao chị không ngăn em lại?” Hoặc “Fliss, em ghét cái hình xăm này quá!” Hoặc “Fliss, làm sao mà em đi bác sĩ được bây giờ? Em ngượng quá! Em biết làm gì đâyyyyy?”

Tôi bí mật gọi các vụ phát rồ hậu chia tay đó là những Lựa Chọn Không May, một cụm từ mẹ rất hay nói hồi còn sống. Cụm từ này có thể dùng để chỉ bất kỳ cái gì, từ một đôi giày phản trắc của ông khách dự tiệc tối đến quyết định sau cùng chạy theo một cô hoa hậu Nam Phi của bố tôi. “Một lựa chọn không may,” mẹ lầm bầm, ánh mắt lạnh băng, còn hai đứa chúng tôi thì run bắn lên, thầm cảm ơn ngôi sao chiếu mệnh vì mình không phải là kẻ thực hiện Lựa Chọn Không May đó.

Ít khi tôi nhớ mẹ. Nhưng đôi lúc tôi cũng ước giá còn sót lại một thành viên nào khác trong gia đình để giúp tôi vá vúi lại cuộc đời rách tướp của Lottie. Cha tôi thì không tính. Một là, ông đang sống ở Johannesburg. Và hai

nữa, nếu không nói chuyện ngựa nghêo, hay không phải gọi tới để mời ông một ly vang, thì ông cóc thềm để tâm.

Bây giờ, khi nghe Lottie huyền thuyên về các chương trình đào tạo, tôi thấy tim mình chùng xuống. Lại thêm một Lựa Chọn Không May nữa đang lù lù xuất hiện. Nó chắc chắn đang ẩn nấp đâu đó. Tôi cảm thấy mình đang sẫm soi đường chân trời, tay che trên mắt, tự hỏi ở nơi nào sẽ có con cá mập trời lên đớp lấy chân Lottie.

Tôi ước gì nó chửi bới, quát tháo và đập phá đồ đạc. Nếu thế tôi có thể thờ phào; con điên sẽ được tống ra khỏi nó. Hồi bỏ Daniel, tôi chửi tục suốt hai tuần. Như thế chẳng hay ho gì. Nhưng ít ra tôi cũng không gia nhập tà giáo.

“Lottie...” tôi day trán. “Em biết ngày mai chị sắp đi nghỉ phép hai tuần chứ?”

“À biết.”

“Vậy em có ổn không?”

“Tất nhiên em sẽ ổn.” Lại cái giọng khinh thị ấy. “Tối nay em sẽ gọi pizza và tu một chai vang ngon. Thực tế là em đã muốn làm thế cả tỉ năm rồi.” “Ừ, thế cứ kiếm một chai ngon vào. Miễn là đừng nhấn chìm nỗi đau.”

Đấy lại là một câu khác của mẹ. Mắt tôi như chột nhìn chấy mẹ gầy như que trong bộ vest trắng và bóng mắt xanh lá cây lấp lánh. “Nhấn chìm nỗi đau, các con yêu.” Mẹ ngồi bên tủ rượu trong nhà chúng tôi ở Hồng Kông, hai tay ôm ly Martini trong khi Lottie và tôi nhìn mẹ, xúng xính hai bộ váy hồng giống nhau xách tay từ Anh về.

Khi mẹ ra ngoài rồi, chúng tôi hay ngâm nga lại câu đó cho nhau nghe như một thứ tôn giáo. Tôi cứ đinh ninh đấy là một câu chúc rượu, kiểu như “Cạn chén”, để rồi mấy năm sau đó, tôi đã gây sốc ở nhà một cô bạn cùng lớp trong giờ ăn trưa với cả gia đình khi nâng cốc lên mà bảo, “Nào, mời cả nhà, nhấn chìm cơn đau.”

Bây giờ câu đó được chúng tôi dùng để ám chỉ việc “uống say bí tỉ và làm trò hề đáng xấu hổ”.

“Em sẽ không nhấn chìm nỗi đau đâu, cảm ơn chị,” Lottie đập lại, nghe rất giận dữ. “Mà, dù sao thì, câu đó nên dành cho chị, Fliss ạ.”

Tôi hình như đã có lần quá chén sau khi cắt đứt với Daniel, và hình như đã làm một bài diễn văn sống động trong một quán cà ri đông kín thực khách. Nói vậy cũng đáng.

“Ờ phải.” Tôi thở dài. “Nói chuyện sau.”

Tôi bỏ máy, nhắm mắt, dành ra mười giây cho não khởi động lại và tập trung. Phải quên chuyện tình ái của Lottie đi. Phải nghĩ về lễ trao thưởng. Phải viết xong bài phát biểu. Ngay bây giờ. Làm thôi.

Tôi mở mắt, thoăn thoắt gõ một danh sách dài những người cần cảm ơn. Rốt cuộc dài đến hơn mười dòng, nhưng cần tắc vô áy náy. Tôi email cho Ian, tiêu đề *Bài phát biểu! Khẩn! rồi đứng bật dậy khỏi bàn.*

“Fliss!” Tôi vừa ra khỏi phòng, Celia đã nhảy bổ đến tôi. Cô ấy là một trong những cộng tác viên có nhiều bài viết nhất, với khóe mắt chân chim là dấu ấn nghề nghiệp của các cây bút viết bài về spa chuyên nghiệp. Ai cũng tưởng đi spa là sẽ xóa sạch được tác hại của nắng, nhưng tôi thấy thường là ngược lại thì đúng hơn. Thề là người ta nên thôi mở thêm spa ở Thái Lan đi. Hãy xây spa ở các nước phương Bắc lạnh lẽo chẳng có tí ánh mặt trời nào là tốt nhất.

Hừm. Ý hay?

Tôi bấm cái BlackBerry choanh choách: *Spa không nắng?* rồi nhìn lên. “Ồn cả chứ?”

“Lão Trâu Điền đang ở đây. Đang cáo tiết.” Cô ta nuốt nước miếng. “Có khi tôi chuồn thôi.”

Trâu Điền là biệt danh cả giới đặt cho Gunter Bachmeier. Lão ta là chủ một chuỗi mười khách sạn hạng sang, sống ở Thụy Sĩ, vòng eo cả trăm phân. Tôi biết lão được mời, nhưng chẳng tính là lão sẽ đến. Nhất là sau bài đánh giá của chúng tôi về khách sạn kiêm spa của lão ở Dubai, Tỉnh Cầu Bóng Cọ.

“Không sao đâu. Không phải lo.”

“Đừng mách là tôi nhé.” Giọng Celia run rẩy.

“Celia.” Tôi bóp chặt hai vai cô. “Cô bảo vệ ý kiến của mình chứ?”

“Có.”

“VẬY là tốt rồi.” Tôi sẵn sàng truyền sức mạnh cho cô, nhưng trông cô quá khiếp hãi. Thật kinh ngạc là một người có ngòi bút sắc nhọn, tàn bạo, dí dỏm như vậy ngoài đời lại dịu dàng và nhạy cảm đến thế khi gặp.

Hừm. Ý hay?

Tôi bậm: *Gặp gỡ người viết bài?? Hồ sơ cá nhân ??*

Rồi xóa đi. Chẳng độc giả nào muốn gặp người viết bài đánh giá cả. Chẳng ai muốn biết “CBD” sống ở Hackney và ngoài ra còn là một nhà thơ có tiếng. Họ chỉ muốn biết tệp tiền dày cộp của mình sẽ mua được tất cả lượng nắng trời/tuyết trắng, bãi biển/núi non, nổi cô đơn/du khách là lượt, bông Ai Cập/võng treo, ẩm thực hảo hạng/sandwich ở câu lạc bộ hạng sang tương xứng với chuyến nghỉ dưỡng năm sao của họ.

“Không ai biết ‘CBD’ là ai đâu. Cô được an toàn.” Tôi vỗ vỗ lên cánh tay cô. “Tôi phải chạy đây.” Tôi tiếp tục sải bước trên hành lang. Tôi đi đến hội trường trung tâm và nhìn quanh. Đây là một gian sảnh rộng, thoáng đãng, cao hai tầng - khoảng không gian ấn tượng duy nhất ở Pincher International - và năm nào các biên tập viên phụ ngồi trong các phòng làm việc chật cứng của chúng tôi cũng hò la đòi biến nó thành khu văn phòng. Nhưng tới lễ trao thưởng thì nó thực sự bùng nổ. Tôi lướt nhìn không gian xung quanh, điểm lại các nội dung trong đầu. Bánh kem khổng lồ hình bìa tạp chí sẽ chẳng có ai động nữa bao giờ: xong. Người phục vụ đang bày ly: xong. Bàn đặt giải thưởng: xong. Ian, phòng kỹ thuật đang rập mình bên bục, loay hoay với cái máy đọc.

“Ồn cả chứ?” tôi vội vã lại đó.

“Tuyệt cú mèo.” Anh ta đứng bật dậy. “Tôi cài bài phát biểu vào rồi. Muốn thử tiếng không?”

Tôi bước lên sân khấu, bật mic rồi liếc vào máy đọc.

“Xin chào!” tôi cao giọng. “Tôi là Felicity Graveney, tổng biên tập tờ Pincher Travel Review, xin được nhiệt liệt chào mừng quý vị tới dự lễ trao thưởng thường niên năm thứ hai mươi ba. Một năm đáng nói.”

Nhìn cái nhướng mày khinh thường của Ian, tôi hiểu là cần phải tăng độ phần khích hơn nữa.

“Im mồm,” tôi nói, và anh ta toét miệng cười. “Tôi phải trao tới mười tám giải đấy...”

Quá nhiều. Năm nào chúng tôi cũng có một màn bàn cãi chí tử xem loại giải nào đi, và rốt cuộc chả giải nào bị loại cả.

“Thử máy nghe rõ trả lời... Được rồi đấy.” Tôi tắt mic. “Hẹn chút nữa.”

Trong lúc hồi hả quay lại hành lang, tôi thấy chủ báo Gavin ở títt đầu kia. Ông đang giữ cửa thang máy cho vòng eo trăm phân không lẫn đâu được. Đang lúc tôi nhìn, lão Trâu Điền quay lại tặng tôi một nụ cười hăm dọa. Lão giơ lên bốn ngón tay chuối mắn, đến tận lúc cửa đóng vẫn chưa chịu bỏ xuống.

Tôi hiểu thế nghĩa là sao, nhưng tôi quyết không để bị lão dọa. Khách sạn mới của lão được chúng tôi chấm bốn chữ không phải năm sao, thế thì sao nào. Lẽ ra lão nên xây cho tử tế hơn. Nên đầu tư thêm ít cát đổ lên cái nền xi măng của “bãi-biển-nhân-tạo đoạt vô-số-giải-thưởng” và nên cố tìm những nhân viên bớt kệnh kiệu hơn chút xíu.

Tôi chạy vào nhà vệ sinh nữ, sẫm soi nhìn mình trong gương rồi nhăn mặt. Đôi khi tôi không thể không phát hoảng trước hình mình trong gương. Chẳng lẽ trông tôi với Angelina Jolie lại khác một trời một vực thế sao? Mấy cái quần đen kia xuất hiện dưới mắt tôi từ bao giờ vậy? Trên người mình cái gì cũng đen, đột nhiên tôi nghĩ. Cả tóc lẫn lông mày lẫn làn da bủng beo. Mình cần đi tẩy trắng cái gì đó. Hoặc là từ đầu đến chân, luôn một lần. Hẳn là phải có cái spa nào đó có bể tắm trắng tất-cả-trong-một-chứ. Nhúng nhanh một cái; hãy mở miệng nếu bạn muốn tẩy cả răng.

Hừm. Ý hay? Tôi đánh chữ *Tắm trắng? vào điện thoại, rồi đưa chổi cọ tấn công tất cả những chỗ nào có thể. Cuối cùng tôi thoa nhiệt tình Nars Thẩn Lẩn Đỏ. Gì chứ khoản tô son là tôi hơi bị siêu. Có thể đấy sẽ là câu người ta viết trên mộ tôi. NƠI ĐÂY YÊN NGHỈ FELICITY GRAVENEY. GÌ CHỨ TÔ SON LÀ HƠI BỊ SIÊU.*

Tôi ra khỏi nhà vệ sinh, liếc đồng hồ, rồi vừa đi tiếp vừa bấm phím tắt gọi Daniel. Anh ta phải biết tôi sắp gọi bây giờ, chúng tôi đã thống nhất giờ rồi, anh ta sẽ nghe, anh ta phải nghe... Nào Daniel, nghe đi... Đi đâu mất rồi?

Hộp thư thoại.

Thằng khốn.

Hễ là Daniel thì tôi hoàn toàn có thể đi từ bình tĩnh lên bốc hỏa trong vòng 0

- 60 giây.

Nghe tiếng bíp, tôi hít mạnh.

“Anh không nghe máy,” tôi cố giữ bình tĩnh, vừa nói vừa đi về văn phòng. “Thật là không hay, vì tôi sắp phải có mặt tại lễ trao giải rồi, anh biết đấy, vì chúng ta đã nói chuyện đó. Vài lần rồi.”

Giọng tôi đang run lên. Tôi không cho phép anh ta tác động tới mình. Buông xả đi, Fliss. Ly hôn là một quá trình, đây cũng là một quá trình, còn chúng ta ai cũng nằm trong Đạo. Hoặc là trong Thiên. Gì cũng được. Cái gì đó trong tất cả các cuốn sách tôi được tặng, ngoài bìa có chữ “Ly hôn” bên trên một vòng tròn hay một cái cây.

“Dù sao thì.” Tôi hít thật sâu. “Anh có thể cho Noah nghe lời nhắn này được không? Cảm ơn anh.”

Tôi nhắm mắt một lúc, tự nhắc nhở mình rằng mình không còn nói chuyện với Daniel nữa. Tôi phải gạt cái bộ mặt kính tằm của anh ta ra khỏi đầu thôi. Tôi đang nói chuyện với khuôn mặt xinh xắn là điểm sáng của cả cuộc đời tôi. Khuôn mặt khiến thế giới còn có nghĩa, bất chấp một ngàn điều vô nghĩa. Tôi hình dung mái tóc cúp xơ xác, đôi mắt xám mở lớn, đôi tất đồng phục trường kéo nhãn quanh mắt cá chân thẳng bé. Đang nằm cuộn tròn trên sofa ở nhà Daniel tay cầm Em Khi trong tay.

“Cục cưng ơi, mẹ hy vọng con đang chơi ở nhà bố thật vui. Mẹ sẽ quay lại đón con sớm nhé. Mẹ sẽ thử gọi lại sau, nhưng nếu không gọi được thì chúc con ngủ ngon nhé, mẹ yêu con.”

Tôi đi gần đến cửa văn phòng. Còn mấy việc nữa phải làm. Nhưng tôi không dừng lại được chừng nào chưa nghe thấy tiếng bíp bảo tôi hãy đi mà sống cuộc đời của mình đi.

“Ngủ ngon nhé cục cưng.” Tôi áp điện thoại vào má. “Mơ thật đẹp nhé. Ngủ ngon...”

“Ngủ ngon,” giọng riu ran thân quen đáp lại, khiến tôi suýt vấp trên đôi

Manolo dự tiệc.

Chuyện gì thế này? Tôi đang mơ chẳng? Hay thằng bé đã nhắc hộp thư thoại? Tôi liếc lại màn hình cho chắc, đập chát máy vào lòng bàn tay rồi lại nghe thử.

“Hello?” tôi thận trọng nói. “Hello! Hello - hello - hello...”

Ôi Chúa ơi. Giọng nói không vọng lại từ điện thoại. Mà từ...

Tôi vội vàng đi qua góc hành lang vào phòng làm việc của mình thì thấy thằng bé. Nhóc con lên bầy của tôi. Đang ngồi trên ghế bành vẫn dành cho khách.

“Mẹ!” nó khoái chí hét to.

“Ồ.” Tôi không thốt nên lời. “Noah. Con ở đây à. Ở văn phòng mẹ? Thật đúng là... Daniel?” Tôi quay lại phía cửa lang quân của tôi, người đang đứng bên cửa sổ, lật giờ tờ tạp chí cũ. “Cái gì thế này? Tôi cứ tưởng giờ này Noah đang uống trà? Ở nhà anh?” Tôi nhấn mạnh. “Như chúng ta đã thỏa thuận?”

“Nhưng lại không phải thế,” Noah hờn hờ chen vào.

“Ừ! Mẹ thấy rồi, cưng ạ! Thế là... Daniel?” Miệng tôi nở toét. Nguyên tắc chung là: tôi càng cười với Daniel, thì trong lòng càng cảm thấy muốn giết anh ta.

Không dừng được, tôi đưa mắt sẫm soi hình thể anh ta, dù giờ thì anh ta chẳng còn liên quan gì đến tôi nữa. Anh ta đã lên một cân. Áo sơ mi sọc mảnh mới. Không dùng sản phẩm chăm sóc tóc. Đó là một sai lầm: nó làm tóc anh ta mềm mại xòa xuống. Cũng có thể Trudy thích thế.

“Daniel?” tôi thử lại.

Daniel không nói gì, chỉ thản nhiên nhún vai, cứ như mọi chuyện đã quá rõ ràng và có nói thì chỉ thêm thừa. Cái nhún vai này mới. Đây là cái nhún vai hậu thời kỳ có tôi. Khi chúng tôi còn sống với nhau, vai anh ta muôn thuở so lên. Giờ thì anh ta nhún vai. Tay anh ta đeo vòng Kabbalah. Đốp chát tăng tăng như súng liên thanh. Tính bỡn cợt đã chuyển thành tính bực trực. Giờ anh ta không nói bỡn nữa: anh ta phát ngôn.

Không thể tin nổi chúng tôi từng ngủ với nhau. Không thể tin nổi chúng tôi đã cùng nhau sinh ra Noah. Có thể tôi đang sống trong phim Ma trận và

rồi sẽ tỉnh dậy trong một thế giới có nghĩa hơn nhiều thế giới này, cứ như từ đầu đến giờ tôi vẫn nằm trong bồn nước, người gắn đầy điện cực.

“Daniel?” Nụ cười của tôi xoáy vào anh ta.

“Chúng ta đã thỏa thuận tối nay Noah sẽ ở với cô.” Anh ta lại nhún vai. “Hử?” Tôi trợn mắt nhìn anh ta, không sao hiểu nổi. “Làm gì có chuyện đó. Đêm nay đến lượt anh.”

“Tôi phải đi Frankfurt đêm nay. Tôi đã báo cô qua email rồi.” “Không hề.”

“Có.”

“Không hề! Anh chẳng gửi tôi cái email nào hết.” “Chúng ta đã thỏa thuận tôi sẽ thả Noah ở đây.”

Anh ta hoàn toàn bình thản, đúng kiểu Daniel. Ngược lại tôi thì sắp phát điên.

“Daniel.” Giọng tôi run lên vì nỗ lực ngăn mình không đập nát đầu anh ta. “Vì có gì tôi lại đồng ý để Noah ở đây đêm nay trong khi tôi đang tổ chức lễ trao giải? Vì có gì tôi lại làm thế?”

Daniel lại nhún vai. “Tôi ra sân bay bây giờ đây. Nó ăn rồi. Đây là túi đựng đồ qua đêm.” Anh ta quăng ba lô của Noah xuống sàn. “Được không Noah? Đêm nay mẹ sẽ trông con đấy, sướng nhé.”

Không còn đường thoát nữa.

“Tuyệt!” Tôi mỉm cười với Noah lúc này đang nhìn hai chúng tôi với vẻ băn khoăn. Lòng tôi quặn đau khi thấy nỗi lo lắng trong đôi mắt to tròn của thằng bé. Trẻ con tuổi nó không đáng phải lo âu vì bất cứ chuyện gì. “Mẹ đúng là gặp may!” Tôi vò đầu nó trấn an. “Đợi chút, mẹ phải chạy ra ngoài một lát...”

Tôi đi theo hành lang vào nhà vệ sinh. Không có ai, may là thế, vì tôi không nhìn thêm được nữa.

“HÃN TA LÀM ĐẾCH GÌ GỬI EMAIL NÀO!” Giọng tôi vang dội khắp các ngăn vệ sinh. Tôi thấy mình đang thờ hồn hển khi nhìn vào gương. Tôi cảm thấy khá hơn được mười phần trăm. Đủ để lê lét qua buổi tối nay. áo.

Tôi bình tĩnh bước trở lại văn phòng, thấy Daniel đang rùn người chui vào “Hừm, thôi thì chúc anh lên đường may mắn.” Tôi ngồi xuống, vận nắp bút máy viết chữ *Chúc mừng! lên tẩm thiệp sẽ gài vào bó hoa trao cho người thắng cuộc tuyệt đối (khu spa- resort mới mở ở Marrakesh). Gửi những lời chúc tốt lành của Felicity Graveney cùng cả nhóm.*

Daniel vẫn chưa bỏ đi. Tôi có thể cảm thấy anh ta còn đang nấn ná. Anh ta còn muốn nói gì đó.

“Anh chưa đi à?” Tôi nhướn mày.

“Thêm một việc nữa thôi.” Anh ta lại nhìn tôi vẫn với cái vẻ cao ngạo đó. “Tôi có hai điểm cần nêu thêm về điều khoản thỏa thuận.”

Trong một giây, tôi ngỡ người không đáp lại nổi. “Hử-ử?” cuối cùng tôi cũng thốt ra được.

Anh ta không có quyền nêu thêm điểm nào nữa. Chúng tôi đã qua giai đoạn nêu thêm điểm rồi. Chúng tôi đang đi đến giai đoạn ký quyết định. Mọi chuyện xong rồi. Sau một vụ xử với hai vụ kháng cáo và cả nghìn thư từ qua lại giữa các luật sư. Mọi chuyện đã chấm dứt rồi.

“Tôi vừa nói chuyện với Trudy.” Anh ta lại xòe tay. “Cô ấy nêu ra vài điều khá thú vị.”

Không thể nào. Tôi chỉ muốn giã cho anh ta một mẻ. Anh ta không có quyền đem chuyện ly dị của chúng tôi ra bàn với Trudy. Đây là chuyện của chúng tôi. Nếu Trudy thích chơi trò ly dị, cô ta cứ việc đi mà lấy anh ta trước. Rồi xem thử xem hay hóm chỗ nào.

“Chỉ có hai điểm thôi.” Anh ta đặt một tập giấy xuống bàn. “Rảnh thì ngó qua.”

Rảnh thì ngó qua. Cứ như anh ta đang giới thiệu một cuốn trinh thám vậy. “ Daniel.” Tôi cảm thấy mình như một ấm nước sắp sôi trào. “ Tới lúc này anh không thể tới giờ này để lại ấ thêm việc cho tôi được. Vụ ly dị đã xong rồi.

Chúng ta đã quần nát mọi thứ có thể rồi.” “Làm cho đúng thì vẫn hơn chứ?” Giọng anh ta trách móc, cứ như tôi đang đề nghị cả hai tiến hành một

vụ ly dị quấy quả giả dối. Một vụ không có sự chăm chút thích đáng. Một vụ không chịu khâu tay mà dùng keo dính gấn bừa.

“Tôi rất hài lòng với thỏa thuận hiện thời,” tôi nói qua kẽ răng, dù khó mà gọi được đây là “hài lòng”. “Hài lòng” phải là đừng có tìm thấy bản nháp thư tình anh ta viết cho ả khác được nhét bừa trong cặp táp khiến cho kẻ nào lục tìm kẹo cao su cũng có cơ vớ phải.” Thư tình. Thư tình cơ đấy! Tôi vẫn không tin nổi anh ta viết thư tình cho một người khác trong khi chẳng bao giờ viết cho vợ mình. Tôi không tin nổi anh ta làm thơ về chuyện làm tình trắng trợn thế, lại còn vẽ hình minh họa nữa. Tôi choáng cả người. Nếu anh ta từng viết những bài thơ như thế tặng tôi, có thể sự tình đã khác hẳn. Có thể tôi đã nhận ra anh ta là một kẻ dị hợm tự kiêu đến mức nào từ trước khi lấy anh ta.

“À.” Anh ta lại nhún vai. “Có lẽ tôi có góc nhìn lâu dài hơn. Có thể cô ở quá gần nên không thấy được.” Quá gần à? Sao tôi có thể ở quá gần vụ ly dị của chính mình được? Cái gã ngu độn mặt dày như bì lợn què cụt cảm xúc này là ai, làm thế quái nào anh ta lại chui được vào đời tôi? Tôi đang thở hồng hộc vì tức giận, tôi có cảm giác nếu đứng dậy khỏi bàn lúc này tôi có thể đuổi cả Usain Bolt chạy có cờ.

Rồi chuyện đó xảy ra. Tôi không hẳn cố ý muốn chuyện đó xảy ra. Cổ tay tôi vung lên và thế là xong, sáu đốm mực nhỏ sắp thành hàng in trên áo sơ mi của anh ta và cảm giác thích thú phập phồng trong bụng tôi.

“Cái gì thế?” Daniel nhìn xuống áo rồi ngược lên, mặt tái mét. “Mực à? Cô vừa mới vẩy bút vào người tôi à?”

Tôi liếc sang Noah xem nó có chứng kiến cảnh mẹ nó hạ mình đi làm trò con nít hay không. Nhưng không, thằng bé còn đang đắm chìm trong thế giới trưởng thành hơn nhiều của Thuyền trưởng Quần Lót.

“Tôi tuột tay,” tôi ngây thơ đáp.

“Cô tuột tay. Cô là trẻ con lên năm đấy à?” Mặt anh ta nhăn lại, anh ta phúi phúi áo làm một đốm mực lem ra thêm. “Tôi có thể báo luật sư cả vụ này nữa.” “Anh có thể bàn thảo luôn về nghĩa vụ với con cái, đề tài yêu thích của anh.” “Vui nhỉ.” “Không vui.” Bỗng nhiên tôi trở nên nghiêm túc. Tôi chán chơi ăn miếng trả miếng rồi. “Không vui tí nào.” Tôi nhìn sang cậu con trai đang cười gập cả bụng vì cái gì đó trong sách. Quần soóc của nó quần tít

lên, trên đầu gối có hình mặt cười vẽ bằng bút bi cùng mũi tên chỉ vào đấy, và dòng chữ hoa nguệch ngoạc TA LÀ SIÊU NHÂN. Làm sao Daniel rũ nó đi như thế được? Anh ta không gặp con cả nửa tháng nay rồi, cũng chẳng bao giờ thềm gọi điện nói chuyện với con. Cứ như Noah chỉ là một thú chơi mà anh ta đã mua đủ dụng cụ và đã tập qua lớp căn bản - nhưng rồi quyết định đấy không thực sự là sở thích của mình và có lẽ đi chơi leo tường còn thú hơn. “Không vui tí nào,” tôi nhắc lại. “Tôi nghĩ anh nên đi.” Tôi còn không thềm ngược lên khi anh ta rời khỏi. Tôi lôi tập giấy ngu ngốc anh ta để lại ra, lật giở qua nhưng tức đến nỗi không đọc được chữ nào, rồi mở văn bản mới trên máy tính mà nện vào bàn phím: D đến văn phòng quảng N lại cho tôi không báo trước, trái với thỏa thuận. Thái độ rất bất hợp tác. Muốn nêu thêm điểm mới về thỏa thuận ly hôn. Không chịu bàn bạc cho đúng quy cách. Tôi tháo cái USB cài dây chuyền vẫn đeo trên cổ rồi lưu tập tin mới vào đấy.

USB là niềm an ủi của tôi. Toàn bộ hồ sơ đều nằm trong đó: tất cả những chuyện tồi tệ về Daniel. Tôi cài lại lên cổ, rồi bấm phím tắt gọi Barnaby, luật sư của mình. “Barnaby, cậu không tin nổi đâu,” tôi nói ngay khi nghe tiếng hộp thư thoại. “Daniel muốn xem lại thỏa thuận lần nữa. Gọi lại cho tớ nhé?” Rồi tôi lo lắng nhìn qua Noah xem nó có nghe thấy không. Nhưng nó còn đang cười sảng sặc. Sẽ phải gửi trợ lý trông giúp thôi, cô ấy đã từng giúp tôi vụ trông trẻ đột xuất rồi.

“Đi nào.” Tôi rời ghế, vò đầu nó. “Mẹ con mình đi tìm cô Elise.”

Nếu muốn tránh mặt người khác khi dự tiệc, làm chủ tọa sẽ là ưu thế không hề nhỏ. Lúc nào cũng có cơ rời khỏi cuộc trò chuyện ngay khi thấy cái áo sơ mi sọc hồng trăm phân lừng lững lại gần. (Thật xin lỗi quá đi mất, tôi không thể không ra chào ông giám đốc quảng cáo bên Mandarin Oriental, tôi sẽ trở lại ngay...)

Bữa tiệc đã bắt đầu nửa tiếng rồi và tôi đã hoàn toàn tránh mặt được lão Trâu Điền. Rất may là người lão thì đồ sộ còn khán phòng thì bé tin hin. Rất tự nhiên, cứ mỗi lần lão đến gần chỉ còn cách một mét, tôi lại sai chân đi về hướng ngược lại, hoặc đào thoát hẩn khỏi phòng, hoặc tuyệt vọng rúc vào nhà vệ sinh...

Chết mẹ. Vừa ló ra khỏi nhà vệ sinh, tôi đã thấy lão chờ sẵn. Gunter Bachmeier đang đứng án ngữ ngay trong hành lang, trấn cửa nhà vệ sinh nữ.

“Ô kìa, chào ông, Gunter,” tôi nói trơn tru. “Thấy ông ở đây thật mừng quá. Tôi đang có ý tìm gặp ông...” “Cô vẫn đang tránh mặt tôi,” lão ta nói, giọng lơ lớ. “Nói gì vậy! Ông thấy bữa tiệc thế nào?” Tôi ép mình phải đặt tay lên cánh tay nung núc của lão. “Cô đã vui rập khách sạn mới của tôi.” Lão phát âm chữ “vui dập” với âm rung rất rõ. “Vui rrrập.” Tôi rất ấn tượng vì lão biết chữ đó. Hẳn nhiên tôi không biết “vui dập” tiếng Đức là gì. Vốn tiếng Đức của tôi chỉ nhõn “Taxi, bitte?” “Gunter, ông đang xúc động quá rồi.” Tôi mỉm cười dịu dàng. “Điểm bốn sao khó có thể gọi là vui dập được. Tôi rất tiếc là người đánh giá của chúng tôi không thể cho khách sạn của ông năm sao...” “Cô không tự mình đánh giá khách sạn của tôi.” Lão đang sôi sùng sục vì tức giận. “Cô đã cử một độc giả mới vào nghề. Cô đã cư xử với tôi róc bóc nhẽ!” “Không hề!” tôi trả đòn trước khi kịp ngăn mình lại. “Ý tôi là không. Không phải.” Mặt tôi đang đỏ rần. “Không hề.” Tôi không cố tình làm thế, chỉ là do tôi cầm tinh con vẹt. Tôi nhại giọng nói và thổ âm người khác mà không suy nghĩ. Bây giờ thì Gunter đang trừng mắt nhìn tôi dữ tợn.

“Ồn cả chứ Felicity?” Gavin, ông chủ tờ báo, rợn rã đến gần. Tôi thấy ông đang đồng tai cảnh giác, và tôi biết vì sao. Năm ngoái lão Trâu Điền đã xì tiền mua hai mươi tư trang đúp. Chính nhờ lão Trâu Điền mà chúng tôi còn duy trì được tờ báo. Nhưng tôi không thể chấm điểm năm sao cho khách sạn của lão chỉ vì lão đã mua ít đất quảng cáo. Năm sao trong tờ Pincher Travel Review không phải chuyện đùa. “Tôi chỉ đang giải thích với Gunter là tôi đã cử một trong các cộng tác viên hàng đầu đến viết bài đánh giá khách sạn của ông ấy,” tôi nói. “Rất tiếc là ông ấy không hài lòng lắm, nhưng...”

“Lẽ rrrra cô phải tự mình đi,” Gunter khinh khỉnh trong từng chữ. “Uy túng của cô để đâu rrrrồi, Felicity? Têng tuổi cô đâu rrrrồi?” Khi lão lừ lừ bỏ đi, lòng tôi thoáng thấy run rẩy. Tôi đưa mắt nhìn lên Gavin, tim đập thành thịch. “Thế đấy!” tôi cố tỏ ra vui vẻ. “Phản ứng quá đà.” “Sao cô không viết bài về Tinh Cầu Bóng Cọ?” Gavin cau mày. “Cô viết bài về những lễ khai trương quan trọng. Thỏa thuận trước giờ là thế mà.” “Tôi quyết định cử Celia Davidson,” tôi tươi tỉnh đáp, lờ tịt câu hỏi. “Cô ấy viết rất cừ.” “Sao cô không

viết bài về Tinh Cầu Bóng Cọ?” ông nhắc lại, như không nghe thấy tôi. “Tôi vướng chút việc vì... vì...” Tôi hăng giọng, không muốn nói từ đó. “Chút việc cá nhân.” Tôi quan sát vẻ vỡ lẽ bùng lên trên mặt Gavin. “Vụ ly dị của cô hả?” Tôi không đủ sức đáp lại. Tôi chỉ xoay đồng hồ quanh cổ tay, như thể bỗng dưng quan tâm đến cấu tạo máy móc của nó.

“Vụ ly dị hả?” Giọng ông gay gắt một cách đáng sợ. “Lại nữa hả?” Má tôi đỏ lừ lên vì thẹn. Tôi biết vụ ly dị của mình đã phình lên thành tầm vóc sử thi cỡ Chúa tể những chiếc Nhẫn. Tôi biết nó đã chiếm mất nhiều thời gian làm việc hơn là đáng cho phép. Tôi biết mình đã hứa đi hứa lại với Gavin là mọi chuyện đã xong hết rồi. Nhưng tôi đâu có lựa chọn nào. Mà cũng đâu có gì là vui.

“Tôi phải gặp một ông luật sư chuyên lo các vụ ly dị ở Edinburgh,” cuối cùng tôi cũng thú nhận. “Tôi phải bay tới đó, vì lịch của ông ấy kín đặc...”

“Felicity.” Gavin ngoắc tôi ra một bên hành lang. Nụ cười mím môi của ông làm lòng dạ tôi thắt lại. Đây là nụ cười mỗi lần cúp lương hay giảm ngân quỹ hoặc thông báo cho người ta rằng tờ tạp chí của họ đã bị cho về vườn, mời quý vị dọn đồ khỏi tòa nhà sớm. “Felicity, chẳng ai thông cảm với cảnh ngộ của cô được bằng tôi. Cô biết mà.”

Nói dối không biết ngượng. Ông ta thì biết gì về ly dị? Ông ta có một bà vợ và một cô bồ, mà có vẻ chẳng phe nào màng tới phe nào.

“Cảm ơn ông, Gavin,” tôi thấy mình buộc phải nói câu đó.

“Nhưng cô không thể để vụ ly dị ảnh hưởng đến công việc của cô, hay uy tín của Pincher International được,” ông tuôn nói một tràng. “Rõ chứ?” Bỗng nhiên, lần đầu tiên, tôi thấy hoảng sợ thực sự. Kinh nghiệm làm việc cùng ông cho tôi biết Gavin chỉ nhắc đến “uy tín của Pincher International” khi suy tính sa thải ai đấy. Đây là dấu hiệu cảnh báo. Cũng theo kinh nghiệm của mình, tôi biết cách duy nhất đối phó với ông là không thừa nhận bất cứ điều gì. “Gavin.” Tôi rướn người cao hết cỡ và tỏ ra kiêu hãnh. “Để tôi nói thật rõ một điều này với ông.” Tôi ngưng một phút, cứ như thể mình đang là David Cameron trong chương trình Dân hỏi Thủ tướng trả lời. “Thật rõ. Nếu có điều gì tôi không bao giờ, không bao giờ để xảy ra, thì đấy là để đời sống cá nhân làm tổn hại đến công việc của mình. Thực tế là...”

“Pằng!” Một tiếng ré điếc tai cắt lời tôi. “Chiến binh laser!” Máu tôi đông lại. Không thể là... Ôi không. Tiếng tạch tạch tạch quen thuộc xói vào tai tôi. Những viên bi nhựa màu da cam đang bắn khắp tứ phía, đập vào mặt người rồi rơi vào ly sâm banh. Noah đang chạy trên hành lang về phía khán phòng, cười như điên và cầm khẩu súng Nerf tự động bắn xung quanh. Chết mẹ. Sao tôi không soát ba lô của nó trước chứ? “Thôi ngay!” Tôi chồm tới vồ lấy Noah, túm cổ áo và giật khẩu súng nhựa khỏi tay nó. “Thôi ngay! Gavin, tôi rất rất xin lỗi,” tôi nói thêm không kịp thở.

“Lẽ ra tối nay Daniel phải trông Noah, nhưng anh ta bỏ bom tôi và... Khi thật! Á!”

Trong lúc vội vã tôi bấm nhầm nút nào đó trên thân súng, khiến nó phụt thêm đạn ra như cảnh trong phim Reservoir Dogs, trút thẳng vào ngực Gavin. *Mình đang tàn sát ông sếp bằng vũ khí tự động là ý nghĩ thoáng vụt qua đầu tôi. Chuyện này mà bị đưa vào bản đánh giá công việc thì không hay tí nào. Loạt đạn chéch lên mặt làm ông kêu thét kinh hoàng.*

“Xin lỗi!” Tôi thả rơi khẩu súng xuống sàn. “Tôi không có ý bắn...” Tôi rùng mình nhận thấy Gunter đang ở cách mình chừng ba mét. Có ba viên đạn Nerf màu cam dính trong mái tóc trắng lơ thơ của lão, một viên trong ly rượu. “Gavin.” Tôi nuốt nước bọt. “Gavin. Tôi không biết phải nói gì...” “Đấy là lỗi của tôi,” Elise vội vã ngắt lời. “Tôi đang trông Noah.” “Nhưng lẽ ra nó không nên ở văn phòng,” tôi nhận xét. “Vậy nên đấy là lỗi của tôi.” Chúng tôi quay lại nhìn Gavin như đang chờ phán quyết cuối cùng. Ông chỉ trợn mắt nhìn cảnh đó và lắc đầu. “Đời sống cá nhân. Công việc.” Ông ta đan hai bàn tay vào nhau. “Fliss, cô phải liệu mà thu xếp đi.” Mặt tôi chín dừ vì hổ thẹn trong khi áp giải thằng bé Noah đang quấy đạp về văn phòng. “Nhưng con đang thẳng mà!” nó luôn miệng kì kèo. “Tôi xin lỗi.” Elise ôm đầu. “Thằng bé bảo đấy là trò nó thích nhất.” “Không sao.” Tôi mỉm cười nhanh với cô. “Noah, không được chơi súng ở văn phòng mẹ. Không bao giờ.”

“Để tôi đi kiểm cho nó cái gì ăn,” Elise nói. “Fliss, chị phải nhanh chóng quay lại bữa tiệc đi. Đi đi. Đi ngay đi. Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Đi nào, Noah.” Cô đẩy Noah ra khỏi phòng, còn lại tôi một mình, cảm thấy như từng tế bào trên cơ thể đang sụm xuống. Cô ấy nói đúng. Tôi phải quay lại ngay, ào vào

đó, nhạt hết mấy viên đạn, xin lỗi, thu hút đám đông về phía mình, và biến buổi tối nay trở lại thành sự kiện chuyên nghiệp và trơn tru như những lần trước. Nhưng tôi mệt. Tôi chỉ muốn đi ngủ ngay bây giờ. Tắm tắm dưới gầm bàn làm việc như quyến rũ mời gọi tôi nằm cuộn tròn trong đó.

Tôi thả người vào ghế, đúng lúc điện thoại reo. Tôi sẽ nghe đúng cuộc này thôi. Biết đâu lại là tin vui.

Tôi nhắc ông nói. “A lô?” “Felicity à? Barnaby đây.” “Ôi, Barnaby đấy à.” Tôi ngồi thẳng dậy, như được tiếp thêm sinh lực. “Cảm ơn cậu đã gọi lại. Cậu không tin nổi Daniel vừa làm gì đâu. Hắn đã đồng ý trông Noah đêm nay, thế rồi lại bỏ bom tở. Còn nói muốn xem lại các điều kiện! Rất có thể chúng mình lại phải ra tòa lần nữa!”

“Fliss, bình tĩnh nào. Thư giãn đi.” Cái giọng Manchester thong thả của Barnaby đáp lại. Tôi vẫn thường ước Barnaby nói năng nhanh nhẩu hơn. Nhất là vì cậu ta tính tiền theo giờ. “Chúng ta sẽ thu xếp được. Cậu đừng lo.” “Hắn thật muốn điên lên được.”

“Tớ hiểu mà. Nhưng đừng căng thẳng quá. Cố quên nó đi.” Cậu ta đang đùa ư? “Tớ đã viết lại vụ đó rồi. Có thể email cho cậu.” Tôi sờ vào cái USB gắn trên dây chuyền. “Có nên gửi luôn không?” “Fliss, tớ nói rồi, không cần phải lập hồ sơ từng cuộc đấu khẩu một.” “Nhưng tớ muốn thế! Ý tớ là, cái chuyện ‘hành vi bất hợp lý’ ấy. Chỉ cần chúng ta đưa hết những chuyện này ra, chỉ cần quan tòa biết hắn là thể loại nào...” “Quan tòa biết anh ta là thể loại nào.” “Nhưng mà...” “Fliss, cậu lại đang ôm Giấc Mơng Ly Hôn,” Barnaby thư thả nói. “Tớ đã bảo cậu thế nào về Giấc Mơng Ly Hôn hả?”

Im lặng. Tôi ghét cái cách Barnaby luôn đọc thấu tôi. Tôi quen cậu ta từ hồi đại học, và dù cậu ta tính giá cắt cổ ngay cả với bạn bè, tôi cũng chẳng bao giờ định nhờ chỗ khác. Giờ thì cậu ta chờ tôi trả lời, như giáo viên chờ học sinh. “Giấc Mơng Ly Hôn sẽ chẳng bao giờ có thực,” cuối cùng tôi cũng lẩm bẩm, nhìn trừng trừng vào móng tay. “Giấc Mơng Ly Hôn sẽ chẳng bao giờ có thực,” cậu ta nhấn giọng. “Quan tòa sẽ chẳng bao giờ đọc hồ sơ hai-trăm-trang kể tội Daniel trước tòa trong khi đám đông cười nhạo ông chồng cũ của cậu. Ông ta sẽ chẳng bao giờ bắt đầu tóm tắt vụ việc bằng câu, ‘Bà Graveney, bà đúng là bậc thánh vì đã chịu đựng tên củ chuối khốn nạn này và

tôi quyết định ban cho bà tất cả những gì bà muốn.” Dù tôi không muốn nhưng mặt vẫn đỏ dừ lên. Cậu ta mô tả khá chuẩn Giấc Mơng Ly Hôn của tôi. Chỉ có điều, trong phiên bản của tôi, đám đông còn ném chai lọ vào Daniel nữa. “Daniel sẽ chẳng bao giờ nhận sai,” Barnaby vẫn tiếp tục không thương tiếc. “Anh ta sẽ chẳng bao giờ đứng trước tòa khóc rờng mà nói, ‘Fliss, hãy tha thứ cho anh.’ Báo chí sẽ chẳng bao giờ tường thuật vụ ly hôn của cậu dưới tiêu đề: THẘNG THỐI THỨ NHẬN TẤT CẢ SỰ THỐI NÁT CỦA HẘN TRƯỚC TÒA.” Tôi không kìm được cười muốn sặc. “Tớ biết mà.” “Cậu biết thật không, Fliss?” Barnaby có vẻ ngờ vực. “Cậu có chắc không? Hay cậu vẫn mơ một ngày anh ta sẽ tỉnh giấc nhận ra mình đã làm rất nhiều điều sai trái? Vì cậu phải hiểu một điều, Daniel chẳng bao giờ nhận ra cái gì đâu. Anh ta sẽ chẳng bao giờ thừa nhận mình đã sống một cách rất tệ mạt. Tớ có thể mất cả nghìn giờ vào vụ này mà chuyện đó vẫn chẳng xảy ra.” “Nhưng thế thì bất công quá.” Tôi cảm thấy thất vọng nặng nề. “Hẘn ta đã sống một cách rất tệ mạt.”

“Tớ biết rồi. Hẘn ta là thằng thối. Thế nên đừng có trăn trở mãi về hẘn ta. Giặt nước bồn cầu cho hẘn ta trôi đi. Cho khuất mắt.” “Đâu có dễ như thế,” ngưng một phút tôi lẩm bẫm. “Hẘn vẫn là bố của con tớ.”

“Tớ biết mà,” Barnaby nói nhẹ nhàng hơn. “Tớ có nói là dễ đâu.” Lặng yên mât một lúc. Tôi nhìn trăn trăn vào cái đồng hồ trong văn phòng, xem cái kim nhựa rẻ tiền chạy vòng quanh. Cuối cùng người tôi rũ xuống, trăn tì vào khuỷu tay.

“Ôi trời, ly với chẳng dị.” “Ly với chẳng dị,” Barnaby hùa theo. “Phát minh lớn nhất của loài người.” “Tớ chỉ ước giá mà... tớ không biết nữa.” Tôi thở dài nặng nề. “Giá mà vầy đũa thần một cái là có thể khiến cuộc hôn nhân này chưa bao giờ có thật. Trừ Noah. Cho tớ giữ Noah, còn phần còn lại chỉ là cơn ác mơng.” “Cậu muốn hủy hôn, thế đấy,” Barnaby vui vẻ đáp.

“Hủy hôn á?” tôi nghi ngờ nhìn chăm chăm vào điện thoại. “Có cái đó thật à?” “Thật đấy. Nghĩa là bản đăng ký không có hiệu lực. Cuộc hôn nhân chưa bao giờ tồn tại. Cậu sẽ ngạc nhiên nếu biết có bao nhiêu thân chủ muốn yêu cầu hủy hôn.”

“Tớ có yêu cầu được không?”

Ý nghĩ ấy mê hoặc tôi. Có khi có một lối thoát dễ dàng và đơn giản mà tôi chưa biết. “Hủy hôn”. Không có hiệu lực. Nghe mà thích. Sao Barnaby chưa bao giờ nhắc đến vụ này?

“Không được, trừ khi Daniel có hai vợ,” Barnaby nói. “Hoặc cưỡng ép cậu lấy anh ta. Hoặc hai bên chưa ngủ với nhau. Hoặc một trong hai người lúc đó không tự chủ vì lý do tâm thần.”

“Có tở!” tôi nói luôn. “Tở đúng là điên thì mới tính đến chuyện lấy hãnh.”

“Ai cũng nói vậy hết.” Cậu ta cười phá lên. “Nhưng tở e là không ăn thua đâu.”

Tia hy vọng mong manh trong tôi tắt lịm. Khi thật. Tôi ước gì Daniel đúng đã có hai vợ. Ước gì một bà vợ cả đội mũ vải Mormon tự dưng nhảy xổ ra mà gào rú *Tôi đến trước để giải phóng tôi thoát khỏi mọi phiền phức.*

“Vậy chắc là chúng ta chỉ còn nước ly dị thôi,” cuối cùng tôi nói. “Cảm ơn Barnaby. Tở phải đi thôi, trước khi cậu nã thêm cái hóa đơn ba nghìn bảng chỉ vì câu chào.” “Đúng thế.” Barnaby chẳng bao giờ tỏ ra phật ý dù tôi có huyền thuyên điều gì. “Nhưng trước đây thì cậu vẫn định đi Pháp, phải không?” “Ừ, mai đi.” Noah và tôi sẽ tới Côte d’Azur hai tuần. Đối với nó là kỳ nghỉ Phục sinh. Đối với tôi thì đây là ba khách sạn, sáu nhà hàng và một công viên giải trí cần viết. Đêm nào tôi cũng sẽ phải cày laptop đến khuya nhưng cũng chẳng than phiền được.

“Tở vừa gọi cho thằng bạn cũ Nathan Forrester. Cái thằng tở nói với cậu ấy. Ở Antibes ấy. Hai cậu có thể uống chút gì cùng nhau khi cậu tới đó.” “Ồ thế à.” Tôi thấy mình tươi lên. “OK. Nghe vui đấy.”

“Để tở gửi thông tin qua email. Thằng đó được lắm. Chơi poker hơi quá đà, nhưng đừng đánh giá hãnh chuyện đó.”

Một tay chơi poker ở miền Nam nước Pháp. Thú vị đây. “Không đâu. Cảm ơn Barnaby.”

“Rất vui được giúp cậu. Chào Fliss.”

Tôi vừa dập máy thì chuông điện thoại lại reo. Chắc Barnaby quên mất điều gì đó.

“Barnaby hả?”

Im lặng, chỉ có tiếng thở nhanh và nặng nề. Hừm. Hay là Barnaby nhớ tay bấm nút quay số lại trong lúc mãi hôn hít cô thư ký? Nhưng ngay cả khi nghĩ thế tôi đã biết ai gọi đến. Tôi nhận ra tiếng thở ấy. Và còn mơ hồ nghe thấy bài “I Try” của Macy Gray trong máy: nhạc nền chia tay truyền thống của Lottie.

“A lô?” tôi nói lại. “Lottie? Em đấy à?”

Tiếng thở thêm nặng nề. “Lottie? Lotts?”

“Ôi chị Fliss ơi...” Nó khóc òa nức nở. “Em thực tình nghĩ là anh ấy sắp cầu hônnnnnnnnn...”

“Ôi Chúa ơi. Ôi, Lottie.” Tôi ôm lấy cái điện thoại, ước gì nó là em mình. “Lottie, cưng của chị...”

“Em ở với anh ấy ba năm và em tưởng anh ấy yêu em và muốn có connnnnnn... Nhưng không! Anh ấy không muốn!” Giờ thì nó khóc tu tu như Noah mỗi lần trầy đầu gối. “Em biết làm gì đây? Em đã ba mươi ba riiiiiiiiii...” Nó nấc lên.

“Ba mươi ba thì sao chứ,” tôi chặn vội. “Chẳng sao hết! Mà em thì xinh đẹp dễ thương...”

“Em còn mua cả nhẫn cho anh ấyyyyyyy.”

Nó mua nhẫn cho cậu ta? Tôi trừng mắt nhìn điện thoại. Có nghe nhầm không? Nó mua nhẫn cho cậu ta?

“Nhẫn gì?” tôi không tìm được. Tôi hình dung nó chìa cho Richard một viên sapphire lấp lánh trong hộp. Làm ơn đừng nói nó đã chìa cho Richard một viên sapphire lấp lánh trong hộp.

“Nhẫn thôi, chị biết mà.” Nó khịt mũi về đề phòng. “Một cái nhẫn. Một cái nhẫn đính hôn rất đàn ông.” Một cái nhẫn đính hôn rất đàn ông? Không. Ôi trời. Làm gì có thứ đó. “Lotts,” tôi cảnh giác mào đầu. “Em có chắc Richard là kiểu người thích nhẫn đính hôn không? Ý chị là có thể vụ đó khiến cậu ta cụt hứng?”

“Không phải là vì cái nhẫn!” Nó lại khóc rống lên. “Anh ấy còn chưa thấy nó! Em ước gì mình chưa bao giờ mua cái thứ ngớ ngẩn ấy cả! Em đã nghĩ như thế là công bằng! Vì em nghĩ anh ấy sẽ mua nhẫn cho emmmmmmm!”

“OK!” tôi vội chen vào. “Xin lỗi.”

“Không sao.” Nó hơi dụi xuống. “Em xin lỗi. Em không có ý nổi điên...” “Đừng ngốc thế. Có chị để làm gì chứ?” Thật tệ khi thấy nó khổ sở như thế. Tất nhiên rồi. Thật tệ. Nhưng trong lòng tôi không thể không thấy nhẹ nhõm. Mặt nạ bên ngoài đã vỡ. Thái độ vờ vĩnh của nó đã nứt rạn. Như thế là tốt. Có tiến bộ.

“Dù sao thì em đã quyết định phải làm gì rồi, và em cảm thấy vui hơn nhiều. Tất cả đã đâu vào đấy rồi, Fliss ạ.” Nó hỉ mũi âm ỉ. “Em cảm thấy mình đã tìm được đích. Một kế hoạch. Một mục tiêu.”

Tai tôi giật giật. Ôi trời. “Mục tiêu”. Đây là một trong những từ khóa báo động hậu chia tay cho tôi. Ngoài những từ “dự án”, “chuyển hướng”, và “một người bạn mới cực kỳ”.

“Ờ,” tôi thận trọng đáp. “Tốt! Thế... ừm... mục tiêu ấy là gì?”

Đầu tôi đã vội đào xới các khả năng. Làm ơn đừng đi bấm khuyên chỗ nào nữa. Hay lại mua nhà đất ở một xó điên rồ nào. Tôi đã thuyết phục nó đừng bỏ việc nhiều lần lắm rồi, không thể là chuyện đó nữa, phải không?

Làm ơn đừng chuyển đến Úc.

Làm ơn đừng “giảm năm ký”. Vì 1) nó đã gầy tong gầy teo rồi, và 2) lần ăn kiêng cuối cùng nó bắt tôi lãnh nhiệm vụ “giám sát viên” và yêu cầu tôi cứ nửa giờ lại gọi điện cho nó một lần quát, “Giữ đúng kế hoạch đi, đồ lợn sề”, rồi phàn nàn vì tôi từ chối. “Thế, mục tiêu là gì?” tôi hối thúc nó nhẹ nhàng hết mức, cả người xoắn lên lại vì sợ. “Em sẽ bay đến San Francisco ngay chuyển đầu tiên cho Richard bất ngờ và cầu hôn anh ấy!”

“Hả?” Tôi suýt đánh rơi điện thoại. “Đừng! Không hay tí nào đâu!”

Nó định làm gì chứ, xông vào văn phòng cậu ta à? Hay đợi ngoài cửa? Quỳ xuống dâng cho cậu ta cái “nhẫn đính hôn rất đàn ông”? Tôi không thể để chuyện này xảy ra. Nó sẽ cảm thấy nhục nhã, tan nát và tuyệt vọng còn tôi sẽ là đứa phải ráp lại từng mảnh vỡ.

“Nhưng mà em yêu anh ấy!” Nghe như nó đang bị kích động. “Em yêu anh ấy vô cùng! Và nếu anh ấy không nhận ra là chúng em cần phải ở bên nhau, thì em phải chỉ ra cho anh ấy! Chắc chắn em phải là người đi trước! Em

đang vào website của hãng Virgin Atlantic. Em có nên chọn hạng tiết kiệm linh hoạt không? Chị có kiếm được vé giảm giá không?” “Không! Đừng có đặt vé đến San Francisco,” tôi nói với giọng cứng cỏi và quyền uy nhất của mình. “Tắt máy đi. Rút dây mạng ra.” “Nhưng...” “Lottie, chấp nhận đi,” tôi chuyển giọng dịu dàng hơn. “Richard đã được cho cơ hội rồi. Nếu cậu ta muốn kết hôn, thì lúc này hai người đã bắt đầu rồi.” Tôi biết điều mình nói nghe thật khắc nghiệt. Nhưng đúng là thế. Đàn ông muốn kết hôn thì sẽ cầu hôn. Bạn không cần phải giải mã tín hiệu. Họ cầu hôn và đấy chính là tín hiệu. “Nhưng anh ấy không nhận ra là anh ấy muốn kết hôn!” nó hào hứng nói. “Chỉ cần thuyết phục anh ấy thôi. Nếu em huých khẽ anh ấy...” Huých khẽ? Thụi cả khuỷu tay vào mạng sườn thì chuẩn hơn. Bỗng dưng tôi mừng tượng ra Lottie nắm tóc Richard lôi xềnh xệch đến trước bàn thờ Chúa, và nhân mày. Tôi biết chắc một trăm phần trăm vụ đó dẫn tới đâu. Dẫn đến văn phòng Luật sư hôn nhân và gia đình Barnaby Rees, năm trăm bảng cho lần tư vấn đầu tiên. “Lottie, nghe đây,” tôi nghiêm khắc nói. “Nghe cho rõ vào. Đừng bao giờ bắt đầu cuộc hôn nhân mà không chắc chắn hai trăm phần trăm là sẽ thành công. Mà không, phải là sáu trăm phần trăm.” Tôi u sầu liếc lại những đòi hỏi ly dị mới nhất của Daniel. “Tin chị đi. Không đáng đâu. Chị đã qua cầu đó rồi, chị biết... Chị biết, chuyện đó rất khủng khiếp.” Đầu dây bên kia im lặng. Tôi biết rõ Lottie mà. Tôi gần như thấy bức tranh cầu hôn Richard trên cầu Cổng Vàng viền trái tim và hoa trong đầu nó đang vỡ vụn. “Ít nhất thì cũng nghĩ kỹ đi đã,” tôi nói. “Đừng lao bừa vào. Vài tuần không thay đổi gì cả đâu.” Tôi nín thở cầu nguyện trong đầu.

“OK,” cuối cùng Lottie cũng nói, giọng thâm trầm. “Em sẽ suy nghĩ kỹ.” Tôi chớp mắt kinh ngạc. Thành công rồi. Tôi đã thành công rồi! Lần đầu tiên trong đời tôi đánh bại một Lựa Chọn Không May của Lottie trước cả khi nó diễn ra. Tôi đã rửa sạch chỗ nhiễm trùng trước khi nó kịp lan khắp. Có thể nó đã lý trí hơn khi đến tuổi. “Chúng mình đi ăn trưa nhé,” tôi đề nghị để làm nó vui lên. “Chị mời. Ngay khi nào chị đi nghỉ về.” “Vâng, vậy cũng hay,” Lottie nói rất khẽ. “Cảm ơn Fliss.” “Giữ gìn nhé. Nói chuyện sau.” Nó tắt máy và tôi rên lên một tiếng bực bội - dù cũng không hiểu mình bực bội với ai nhất. Richard? Daniel? Gavin? Gunter? Tất cả bọn đàn ông? Không, không phải tất cả. Có lẽ là tất cả bọn đàn ông chỉ trừ một vài người ngoại lệ đáng

kính, ví dụ như: Barnaby; cậu nhóc giao sữa dễ thương Neville; đức Đạt Lai Lạt Ma, dĩ nhiên rồi... Mắt tôi chột dán vào bóng mình trong màn hình máy tính, và tôi cúi người về trước trong nỗi kinh hoàng. Tóc tôi dính một viên đạn Nerf. Tuyệt.

Cả đêm qua tôi không ngủ.

Chương 3

Lottie

Người ta vẫn thường nói thế, và khi nói thế ý họ là: tôi tỉnh giấc vài lần, uống một cốc trà, rồi trở lại giường. Nhưng tôi không ngủ cả đêm thật đấy. Tôi đếm từng giờ trôi qua.

Đến một giờ sáng, tôi đi đến kết luận Fliss nói sai, vô cùng sai. Đến một rưỡi, tôi đã tìm được chuyến bay tới San Francisco. Đến hai giờ, tôi đã thảo xong bài diễn văn hoàn hảo, yêu thương thăm thiết, trích dẫn đủ từ Shakespeare, Richard Curtis tới Take That. Đến ba giờ, tôi đã tự ghi hình xong bài diễn thuyết của mình (mười một đúp tất cả). Đến bốn giờ, tôi xem lại bài diễn thuyết của mình và nhận ra sự thực kinh hoàng: Fliss nói đúng. Richard sẽ không bao giờ gật đầu. Anh sẽ chỉ phát hoảng mà thôi. Đặc biệt là nếu tôi nói bài đó. Đến năm giờ, tôi đã ăn sạch kem Pralines & Cream trong nhà. Đến sáu giờ tôi đã ăn hết cả Phish Food. Còn lúc này thì tôi ngồi sụp trong cái ghế nhựa, thấy buồn nôn và hối tiếc kinh khủng. Một phần tí ti trong tôi vẫn còn tự hỏi có phải bỏ lại Richard trong nhà hàng là sai lầm lớn nhất đời mình không. Nếu tôi ở đó, ngâm miệng lại và không bao giờ nhắc đến chữ hôn nhân, liệu mối quan hệ này cuối cùng có thành công? Nhờ phép màu nào đó?

Nhưng phần còn lại trong tôi lý trí hơn. Người ta cứ bảo đàn bà nghe theo trực giác còn đàn ông nghe theo logic, nhưng đấy chỉ là mấy lời rác rưởi. Tôi đã học logic ở trường đại học đấy, cảm ơn nhiều. Tôi biết logic là như thế nào. $A = B$, $B = C$, suy ra $A = C$. Mà còn gì logic hơn là cái tam đoạn luận khách quan và súc tích sau đây?

Mệnh đề 1: Richard hoàn toàn không có ý cầu hôn tôi; cái đó anh đã nói không thể rõ hơn.

Mệnh đề 2: Tôi muốn hôn nhân và gắn bó lâu dài, và hy vọng một ngày nào đó sẽ có em bé.

Kết luận: Suy ra số phận tôi không phải là ở bên Richard. Suy ra tôi cần ở bên người khác.

Kết luận khác: Suy ra cắt đứt với anh là quyết định rất chuẩn.

Kết luận thêm nữa: Suy ra tôi cần tìm một người đàn ông khác, nhưng phải là người đàn ông muốn xây dựng cuộc đời với tôi và không nhìn tôi trân trối với đôi mắt mở lớn ngay khi vừa nghe đến chữ hôn nhân như thể đó là một ý tưởng thật khủng khiếp. Một người hiểu rằng nếu có ai đó ở bên mình suốt ba năm trời, thì rất có thể cô ấy sẽ nghĩ đến chuyện gắn bó và con cái và chó, và... và... cùng nhau trang trí cây thông Noel... và ý tưởng đó thì có gì là xấu? Vì sao chuyện đó lại nhất định phải bị dẹp ra khỏi chương trình nghị sự và không thể nhắc đến chứ? Trong khi ai cũng bảo chúng mình là một cặp đôi hạnh phúc và chúng mình đã vui vẻ biết bao khi ở bên nhau, đến ngay cả mẹ anh cũng bóng gió bảo chúng mình sẽ sống gần họ cơ mà, Richard?

OK, thế này chắc không được gọi là súc tích rồi. Mà cũng chẳng được xem là khách quan.

Tôi nhấp một ngụm cà phê, cố xoa dịu thần kinh. Hãy tạm nói rằng tôi đang rất điềm tĩnh và logic hết cỡ có thể trong hoàn cảnh này, tức là cái hoàn cảnh tôi vừa phải bắt chuyến xe 7 giờ 9 phút tới Birmingham dù chưa chợp mắt tí nào và tất cả xe điện ngầm đều đã chạy hết. Và giờ tôi sắp phải thuyết trình về đề tài tuyển dụng trước một trăm sinh viên trong một khán phòng đầy mùi pho mát súp lơ.

Tôi đang ngồi với anh đồng nghiệp Steve, trong “hậu trường” cạnh khán phòng, người đang cúi gập trên cốc cà phê, dáng vẻ cũng nhấp nhóm chẳng kém gì cảm giác trong lòng tôi. Hai chúng tôi rất thường trình bày mấy bài này cùng nhau, Steve và tôi, chúng tôi làm một cặp bài trùng phải nói là ăn ý. Anh ta nói mấy chuyện khoa học, tôi nói mấy chuyện còn lại. Phân công là, anh ta làm cho đám sinh viên phải lác mắt với bộ phận nghiên-cứu-và-phát-triển tân tiến hàng đầu ở chỗ chúng tôi. Còn tôi thì bảo đảm chúng sẽ được chăm lo tử tế và có một chỗ làm hấp dẫn mà không phải phản bội lý tưởng. “Bánh quy không?” Steve chìa cho tôi một chiếc bánh bourbon sô cô la.

“Thôi khỏi.” Tôi nhún vai. Tôi đã nạp quá nhiều chất béo chuyển hóa và phụ gia thực phẩm vào người rồi. Có lẽ tôi nên ghi tên vào trại cải tạo cứng cựa nào đấy. Ai cũng bảo việc chạy bộ thay đổi cuộc đời họ và đem lại cho họ cái nhìn mới về cuộc sống. Tôi nên kiếm chốn ăn dật nào đó, nơi người ta cả ngày chỉ chạy bộ và uống nước bổ sung khoáng chất. Trong lòng núi. Hay trên sa mạc. Nơi nào đó thật khó nhằn và thách thức vào. Hoặc làm Người đàn bà sắt. Được. Tôi thò tay vớ lấy cái BlackBerry định Googleđàn bà sắt trại chạy bộ cứng cựa thì cô phụ trách phòng hướng nghiệp xuất hiện bên cửa. Trường này chúng tôi chưa đến bao giờ, nên đây là lần đầu tôi gặp Deborah. Nói thật ra, cô ta khá kỳ dị. Tôi chưa gặp ai có vẻ căng thẳng thế này bao giờ.

“Ồn chưa? Khoảng mười phút nữa là bắt đầu nhé. Theo tôi thì nói thật ngắn thôi.” Cô ta lo lắng gật đầu. “Thật ngắn. Hay và ngắn.”

“Chúng tôi sẽ vui lòng tiếp chuyện các sinh viên khi nói xong,” tôi đáp và lôi ra một tập tờ rơi, “Vì sao bạn nên làm ở Hãng dược phẩm Blay?” ra khỏi túi vải.

“Vâng.” Mắt cô ta đảo khắp nơi. “Ờ... như vừa nói đấy, theo tôi thì hãy nói thật hay và ngắn thôi.”

Tôi những muốn quặc lại cô ta, *Chúng tôi đã đi ngàn ấy chặng đường từ tận London về đây vì vụ này mà!* Trời đất ạ. Phần lớn nhân viên hướng nghiệp còn mừng vì chúng tôi chịu trả lời câu hỏi nữa kìa. “Thế cứ theo bài chứ?” tôi hỏi Steve. “Tớ, cậu, băng một, tớ, cậu, băng hai, câu hỏi?” Anh ta gật đầu, tôi đưa đĩa DVD cho Deborah. “Tôi sẽ nhắc cô. Tín hiệu để nhận ra ấy mà.” DVD tuyển dụng là phần khó đỡ nhất trong bài nói chuyện. Chẳng khác gì một cái MV dựng từ thập kỷ 1980, ánh sáng nhòe nhoẹt, âm nhạc dờ tê, đám diễn viên với mớ tóc cắt hồng lúng ta lúng túng giả vờ ngồi hóp với nhau. Nhưng dựng cái DVD này tốn cả trăm nghìn bảng, nên chúng tôi buộc phải dùng. Deborah biến mất đi chuẩn bị đầu đĩa còn tôi ngả người ra sau ghế, cố gắng thư giãn. Nhưng hai tay tôi cứ xoắn vào nhau. Tôi không biết mình bị làm sao nữa. Cái gì cũng như điên. Đời tôi đang đi về đâu? Tôi đang đi đến chỗ nào? Tôi đang làm cái gì đây?

Chuyện này không liên quan đến Richard, tôi phải nói vậy. Hoàn toàn không liên quan. Chỉ là đời tôi thôi. Tôi cần... tôi không biết nữa. Phương hướng mới. Nguồn năng lượng mới.

Có một quyển sách vấp trên ghế gần đó, tôi với lấy cầm lên. Tên sách là Nguyên lý đảo ngược: *Bạn sẽ không bao giờ dùng tới chiến lược kinh doanh cũ nữa*, thêm dòng *Đã bán được 10 triệu bản!!* đập ngang bìa.

Tôi chợt cảm thấy phát bực với mình. Sao tôi không chịu đọc thêm sách kinh doanh nữa? Đời tôi đi sai đường là ở đây. Tôi vẫn chưa đủ chú tâm vào sự nghiệp. Tôi lật sách, cố hấp thụ càng nhiều thông tin càng tốt. Có vô khối sơ đồ với các mũi tên chạy về một phía, rồi lật ngược lại chạy về phía ngược lại. Thông điệp đã rõ: hãy đảo chiều mũi tên. Chà, tôi hiểu được chỉ cần hai giây. Chắc tôi có thiên tư mấy vụ này.

Có lẽ tôi nên đọc hết những sách loại đó để thành chuyên gia. Có lẽ tôi nên đi học ở Trường kinh tế Harvard. Thành linh tôi thấy mình trong thư viện, nhồi đầy đầu các loại nguyên lý kinh doanh. Rồi trở lại Anh nắm một công ty top 100 FTSE. Trong một thế giới tràn đầy ý tưởng và chiến lược. Tư duy tầm cao trí thức. Tôi vừa đang Google sinh viên nước ngoài Harvard thì Deborah lại xuất hiện.

“Vậy, chắc giờ sinh viên đã có mặt đầy đủ rồi,” cô ta nắc lên, nghe như tuyệt vọng.

“À vâng.” Tôi chuyển sự chú ý lại vào cô ta. Lạy trời, có chuyện gì với cô ta thế? Có thể cô ta mới nhận việc. Có thể đây là lần đầu tiên cô ta lo tổ chức hướng nghiệp và vì thế nên mới bồn chồn như vậy.

Tôi tô lại son bóng, cố tránh nhìn đôi mắt vẫn máu của mình. Deborah, trông như muốn tự tử, biến mất sau cánh cửa đôi dẫn lên sân khấu. Tôi nghe giọng cô ta cất cao nhưng không rõ tiếng trên nền lao xao. Vài giây sau một tràng vỗ tay vọng lại, và tôi huých Steve, lúc này vừa cắn ngập răng vào miếng bánh sừng bò. Đúng thói.

“Nào! Đến lượt rồi!”

Khi sải bước ra sân khấu nhỏ nhìn xuống khán giả phía dưới, tôi không thể không dụi mắt nhìn lại.

Làm tuyển dụng cho một công ty khoa học, tôi đã quen nhìn đám sinh viên lê chân vào phòng, tóc chưa gội, râu chưa cạo, mắt thâm quầng thiếu ngủ. Nhưng đám trẻ này thật choáng lộn. Có nguyên một tốp nữ sinh chải chuốt ngồi ngay hàng đầu, mái tóc óng dài, móng tay tĩa tốt, trang điểm ngất trời. Ngồi đằng sau là một lũ nam sinh trông như vận động viên, áo thun căng phồng cơ bắp. Tôi kinh ngạc không nói nổi nữa. Trường này trang bị phòng thí nghiệm kiểu gì vậy? Có cả máy tập chạy ư?

“Trông tuyệt lắm!” tôi thì thầm động viên Deborah. “Điểm tuyệt đối cho phần trình diện.”

“À... chúng tôi cũng cố dặn các em cố gắng một chút,” cô ta đáp, đỏ dừ mặt, rồi hối hả đi mất. Tôi liếc sang Steve, lúc này đang trở mặt nhìn đám nữ sinh xinh tươi như không tin nổi vận may của mình.

“Xin chào tất cả các em!” Tôi tiến lên trước sân khấu. “Cảm ơn các em đã đến đây hôm nay. Tên tôi là Lottie Graveney, và tôi có mặt ở đây là để nói với các em về cơ hội nghề nghiệp ở Hãng dược phẩm Blay. Chắc ấn tượng rõ nhất của các em về chúng tôi là những nhãn hiệu nổi tiếng toàn cầu có bán ở các cửa hàng dược phẩm, từ thuốc giảm đau Placidus cho tới kem bôi trẻ em Sincero. Nhưng sự nghiệp của các bạn tại hãng dược phẩm của chúng tôi còn hơn thế...”

“Đấy là một công việc cực kỳ phấn khích.” Steve gần như xô tôi sang bên. “Phải, các em sẽ gặp thách thức, nhưng cũng sẽ bị mê hoặc. Chúng tôi đang đứng ở ngay tuyến đầu những nghiên cứu mang tính tiên phong, và chúng tôi muốn các em có mặt trong ngày hội khoa học tương xứng của chúng tôi.”

Tôi quắc mắt nhìn anh ta. Thật hãm. Thứ nhất là, bài nói đâu có như thế. Thứ hai, cái giọng Don Juan giả tạo kia ở đâu ra? Thứ ba, lúc này anh ta đang xắn tay áo lên, cứ như anh ta là một phiên bản râu ria lờm chờm bốc mùi thuốc của Indiana Jones vậy. Anh ta không nên làm thế. Cánh tay anh ta trắng bóc nổi đầy gân xanh.

“Nếu các em muốn sống cuộc đời phiêu lưu mạo hiểm...” Anh ta dừng lại để tạo kịch tính rồi gần như rú lên, “Thì đây chính là điểm bắt đầu.”

Anh ta đã chấm một cô ngồi hàng đầu mặc áo sơ mi trắng mở khuy lộ rãnh ngực rất sâu và rám nắng. Cô nàng có mái tóc dài vàng óng với đôi mắt xanh

mở lớn và hình như đang chép lại từng chữ anh ta nói.

“Đến lúc bật DVD rồi, Steve,” tôi hớn hờ nói, lôi anh ta đi trước khi anh ta kịp nhỏ dãi dầy lên người cô gái. Ánh đèn mờ tối và chiếc DVD thứ nhất bắt đầu chạy trên màn hình đằng sau.

“Lũ nhóc thông minh lắm,” Steve thì thầm khi ngồi xuống sau lưng tôi. “Ấn tượng đấy.”

Cái gì ấn tượng? Cỡ áo ngực cô ta à?

“Làm sao cậu biết chúng nó có thông minh hay không,” tôi nhận xét. “Ta còn chưa nói chuyện với chúng cơ mà.”

“Nhìn ánh mắt là đủ thấy,” Steve mơ màng nói. “Tớ đã chơi trò này đủ lâu để nhận ra tài năng tiềm ẩn. Cái cô tóc sáng ngồi hàng đầu trông rất hứa hẹn. Vô cùng hứa hẹn. Chúng ta nên đề xuất chương trình học bổng với cô ta. Bỏ túi cô ta trước khi có công ty được nào khác kịp chớp mắt.”

Lạ chúa tôi. Anh ta sẽ mời chào cô nàng hợp đồng lương cả trăm nghìn bảng cho mà xem.

“Chúng ta sẽ nói với tất cả bọn họ về chương trình học bổng,” tôi nghiêm khắc nói. “Còn cậu thì cố đừng ném mọi nhận xét vào cặp búi tóc nữa được không?”

Đèn bật lên và Steve sai bước ra giữa sân khấu, xắn tay áo lên cao hơn nữa, cứ như sắp chém đổ một cây gỗ rồi tự mình dựng cả một căn nhà.

“Cho phép tôi chia sẻ với các em một vài tiến bộ mới nhất chúng tôi vừa đạt được, và một số chúng tôi hy vọng sẽ đạt được trong tương lai. Có thể là với sự góp sức của các em.” Anh ta nháy mắt với cô tóc vàng, và cô ta lễ độ mỉm cười đáp lại.

Trên màn hình hiện ra hình ảnh một phân tử rất phức tạp.

“Chắc các em đều biết axit flohidric cao phân tử dạng ion dương...” Steve đưa bút lazer chỉ màn hình, rồi ngưng lại. “Trước khi nói tiếp, có lẽ tôi nên hỏi các em học chuyên ngành gì ở đây.” Anh ta nhìn quanh. “Hiển nhiên thế nào cũng có người học chuyên ngành hóa sinh...”

“Các em ấy học gì không quan trọng!” Deborah đột ngột ngắt lời trước khi có ai kịp trả lời. Trước sự kinh ngạc của tôi, cô ta đã lao khỏi ghế và đang đi

thăng lên sân khấu. “Các em ấy học gì không quan trọng, phải không?”

Cô ta căng như dây đàn. Có chuyện gì thế?

“Đấy chỉ là một chỉ dẫn có ích thôi,” Steve giải thích. “Mời các em sinh viên hóa sinh giơ tay lên...” “Nhưng các anh nhận sinh viên thuộc mọi ngành học.” Cô ta cắt ngang. “Trong tờ giới thiệu anh có nói vậy. Thế thì cơ mà ngành học gì cũng đâu quan trọng, phải không?”

Cô ta hốt hoảng. Tôi đã biết là thế nào cũng có chuyện mà. “Không có ai học hóa sinh ư?” Steve nhìn xuống căn phòng lặng phắc, hoang mang. Thông thường phải ít nhất nửa số khán giả là dân hóa sinh. Deborah mặt xám ngoét. “Chúng ta nói riêng một câu được không?” cuối cùng cô ta cũng nói, tuyệt vọng ra hiệu cho chúng tôi ra mép sân khấu. “Tôi e là...” Giọng cô ta run run. “Có chút nhầm lẫn ở đây. Tôi đã gửi email nhầm danh sách sinh viên.”

Vậy đấy. Cô ta đã chừa lại lớp hóa sinh. Đúng là đồ ngốc. Nhưng trông cô ta hoảng hốt quá, nên tôi quyết định tử tế. “Chỗ chúng tôi mở lắm,” tôi trấn an cô ta. “Chúng tôi không chỉ nhắm tới ngành hóa sinh. Chúng tôi còn nhận các sinh viên lý, sinh, kinh tế... Những em này chuyên ngành gì?” Im lặng. Deborah cắn muống nát môi.

“Thảm mỹ,” cuối cùng cô ta lí nhí. “Phần lớn đang học nghề trang điểm.

Một vài em là vũ công.”

Thợ trang điểm và vũ công?

Tôi choáng váng không đáp nổi. Hèn nào trông ai cũng long lanh đến vậy. Tôi thoáng nhìn sang Steve - trông anh ta đờ đẫn đến mức tôi muốn cười khúc khích.

“Thật tiếc quá,” tôi ngây thơ đáp. “Steve nghĩ đây là một tốp rất hứa hẹn. Anh ấy muốn trao học bổng nghiên cứu khoa học cho tất cả. Phải không, Steve?”

Steve nhìn như muốn giết tôi rồi bỏ xuống Deborah. “Cái quái quỷ gì thế này? Tại sao chúng tôi lại phải thuyết trình về sự nghiệp trong ngành được học với một phòng toàn thợ trang điểm với vũ công?”

“Tôi xin lỗi!” Deborah nhìn chỉ chực òa khóc. “Đến lúc tôi nhận ra thì đã muộn quá rồi. Tôi bị giao nhiệm vụ thu hút thêm nhiều công ty tầm cỡ quốc

gia, mà các anh thì sang quá, tôi không nỡ hủy...”

“Ở đây có bất kỳ ai muốn làm việc trong ngành nghiên cứu dược học không?” Steve hỏi cả phòng.

Không ai giơ tay. Tôi không biết nên cười hay khóc nữa. Tôi đã dậy từ sáu giờ để đến đây. Không phải là tôi bỏ cả ngủ, nhưng cũng vậy thôi.

“Thế các cô cậu đến đây làm gì.” Steve nghe như sắp nổ tung. “Chúng em phải dự mười buổi tọa đàm hướng nghiệp mới đủ tin chỉ tìm việc làm,” một cô bé tóc đuôi ngựa tung tẩy nói. “Chúa ơi.” Steve nhặt áo khoác trên ghế lên. “Tôi không rỗi hơi làm trò này.” Thấy anh ta đùng đùng bỏ ra ngoài khán phòng, tôi cũng muốn đi theo. Cả đời tôi chưa gặp ai vô dụng như Deborah.

Nhưng mặt khác, vẫn còn một phòng đầy sinh viên đang nhìn lên tôi. Chúng cần công việc, dù không phải trong ngành dược học. Còn tôi thì đã đi từ tận London về đây. Tôi sẽ không quay lưng bỏ về. “OK.” Tôi cầm cái điều khiển trên tay Deborah, lấy đĩa DVD, rồi bước ra giữa sân khấu. “Coi như bắt đầu lại. Tôi không làm trong ngành trang điểm hay vũ đạo. Vậy nên tôi không góp ý được gì cho các em mấy vụ đó. Nhưng tôi có đi tuyển dụng. Vậy có lẽ tôi có thể cho các em một vài lời khuyên? Các em có câu hỏi nào không?”

Im lặng. Rồi một cô gái mặc áo khoác da ngáp ngừng giơ tay. “Cô có thể xem thử CV cho em được không?”

“Tất nhiên. Tốt lắm. Có ai muốn tôi xem cho nữa không?”

Một rừng tay phóng lên. Chưa bao giờ trong đời tôi thấy một tổ hợp móng tay tĩa tốt đến thế.

“Được rồi. Xếp hàng đi. Chúng ta sẽ làm thế vậy.” Hai tiếng sau, tôi đã xem qua CV cho khoảng ba chục sinh viên. (Nếu Deborah là người cố vấn cho chúng, thì Deborah phải bị đuổi cổ tức khắc. Đó là tất cả những gì tôi muốn nói.) Tôi đã trả lời về lương hưu và hoàn thuế và luật kinh doanh cá thể. Tôi đã nói tất cả những điều mình nghĩ có thể giúp được đám trẻ này. Và đổi lại tôi đã học được rất nhiều thứ về những lĩnh vực mình chẳng biết mô tê gì, tỉ như: 1) Làm thế nào hóa trang ai đó trông như bị thương trong phim; 2) Nữ minh tinh đang quay phim ở London nào có vẻ cực kỳ dễ thương nhưng

lại cư xử như một con cóc ghè với thợ trang điểm; và 3) Làm sao để thực hiện một cú bay xoạc chân (vụ này tôi làm hỏng).

Tối giờ này tôi đã mở cửa chấp nhận mọi chủ đề, và một cô gái da trắng tóc highlight hồng đang nói chuyện giá cả nhựa cánh kiến và chuyện mở salon riêng thì độ lời lãi thấp sẽ khó khăn thế nào. Tôi vẫn nghe và cố gắng chêm vài câu có ích, nhưng không sao ngăn mình thôi chú ý tới một cô gái khác đang ngồi hàng thứ hai. Mắt cô ta đỏ hoe, cô ta không nói câu nào, chỉ sờ nắn điện thoại và hỉ mũi rồi chấm khăn giấy vào mắt.

Giữa đoạn hỏi đáp có một lúc chính tôi cũng muốn có khăn giấy. Tôi đang nói về chế độ nghỉ phép, và bất giác nỗi đau lại đổ ập lên đầu. Chính tôi cũng đang để dành ngày phép. Ba tuần tất cả. Tôi cứ nghĩ sẽ dành để đi trăng mật. Thậm chí tôi còn kiếm được một chỗ cực kỳ ở đảo St. Lucia...

Không, Lottie. Đừng nghĩ đến chuyện đó. Cho qua đi. Tiếp tục nào, tiếp tục thôi. Tôi chớp mắt thật mạnh rồi quay lại với cô tóc hồng. ầu.

“... cô có nghĩ em nên tập trung vào lông mày không?” cô ta hỏi, trông lắt lo

Ôi trời, tôi đâu có nghe. Từ đâu mà lại nói sang chuyện lông mày? Tôi đang định bảo cô ta nhắc lại các điểm chính cho cả phòng cùng nghe (đấy lúc nào cũng là một lối thoát hữu hiệu) thì cô gái ở hàng sau nấc lên nức nở. Tôi không thể cứ lờ đi được nữa. “Chào em,” tôi nói dịu dàng, vẫy vẫy tay về phía cô ta. “Xin lỗi. Em có sao không?”

“Cindy vừa chia tay người yêu.” Cô bạn vòng tay ôm lấy cô ta. “Có thể xin phép về không ạ?”

“Tất nhiên!” tôi nói. “Được chứ!”

“Nhưng bạn ấy vẫn được tính hôm nay chứ?” một cô bạn khác hòa vào lo lắng. “Vì bạn ấy đã trượt mất một môn rồi.” “Đấy là lỗi của thằng đó,” cô bạn thứ nhất rít lên, và có khoảng mười cô khác gật đầu đồng ý, lầm rầm nào là “Chắc chắn đến thế,” với “Đồ bỏ đi” với “Hắn còn chẳng biết tô mắt khói.” “Chúng em yêu nhau hai năm.” Cô gái da trắng lại nấc lên. “Hai năm trời. Bài tập của anh ấy em làm cho một nửa. Thế mà bây giờ anh ấy bảo, ‘Anh

cần tập trung vào sự nghiệp.’ Em cứ tưởng anh ấy muốn ở với emmmmm...” Cô ta tan ra thành từng chặp nước mắt và tôi trở mắt nhìn, nước mắt dâng lên. Tôi hiểu nỗi đau của cô ta. Tôi hiểu mà.

“Tất nhiên em vẫn được tính điểm rồi,” tôi trù mển nói. “Thực ra là tôi sẽ ghi khen thưởng vì em đã đến nghe trong lúc tâm lý còn đang bất ổn.”

“Thật ư?” Cindy trao tôi một nụ cười đẫm nước mắt. “Cô sẽ làm thế thật ạ?” “Nhưng em phải nghe tôi, được không? Em phải nghe tôi.” Tôi cảm thấy nỗi hồi thúc ngày một lớn phải nói ra ngoài chủ đề của buổi nói chuyện. Phải truyền đạt cho cô bé này một chân lý phổ quát, không phải về lương hưu, không phải về hoàn thuế mà là về tình yêu. Hoặc về tình không yêu. Hoặc về bất kỳ cái nơi nửa vời nào mà cả hai chúng tôi đều đang mắc kẹt. Tôi biết việc này không nằm trong quyền hạn của mình, nhưng cô gái này cần được biết. Cô ta cần được biết. Tim tôi đang đập thành thịch. Tôi thấy mình cao quý và hứng khởi, như Helen Mirren hay Michelle Obama. “Tôi muốn nói với em một điều,” tôi mở đầu. “Giữa phụ nữ với nhau. Giữa người đi làm với nhau. Giữa con người với nhau.” Mắt tôi nhìn xoáy vào cô ta. “Đừng để một vụ chia tay làm hỏng cả đời em.” Tôi cảm thấy rùng rục nhiệt huyết. Tôi tin chắc vào điều mình nói. Tôi đang cháy với thông điệp của mình. “Em mạnh mẽ.” Tôi gập từng ngón tay. “Em độc lập. Em có cuộc đời của em, và em không cần anh ta. Hiểu không?” Tôi đợi đến khi cô ta thì thầm, “Hiểu ạ.”

“Tất cả chúng ta đều đã từng biết thế nào là chia tay.” Tôi lớn giọng cho cả phòng cùng nghe. “Câu trả lời không phải là khóc lóc. Câu trả lời không phải là ăn sô cô la hay toan tính trả thù. Các em cần vượt qua. Mỗi lần tôi chia tay với ai đó, các em có biết tôi làm gì không? Tôi xoay chuyển cuộc đời mình theo hướng mới. Tôi tìm ra cho mình một dự án mới hấp dẫn. Tôi thay đổi vẻ bề ngoài. Tôi chuyển nhà. Vì tôi là người nắm giữ cuộc đời mình, thế đấy.” Tôi dấn vào lòng bàn tay. “Chứ không phải một thằng cha thậm chí còn không biết tô mắt khói.”

Vài cô gái vỗ tay bôm bốp, cô bạn Cindy hú lên tán thưởng. “Em cũng bảo thế mà! Thằng ấy là rác rưởi của vũ trụ!”

“Không khóc nữa,” tôi nhấn mạnh. “Không khăn giấy nữa. Không kiểm tra điện thoại xem hân có gọi không nữa. Không nhét sô cô la đầy mồm nữa.

Hãy tiến lên với đời. Tới với chân trời mới. Nếu tôi làm được, em cũng làm được.”

Cindy đang há hốc miệng nhìn tôi như nhìn người biết đọc ý nghĩ.

“Nhưng cô mạnh mẽ,” cuối cùng cô ta cũng thốt lên. “Cô thật diệu kỳ. Em không được như cô. Em sẽ không bao giờ được như cô, kể cả đến lúc em bằng tuổi cô.”

Cô gái đang nhìn tôi ngưỡng mộ biết mấy, tôi không thể không thấy cảm động, dù lẽ ra cô ta không nên làm như tôi là một con khủng long tiền sử. Ý tôi là, tôi mới ba mươi ba tuổi, chứ không phải một trăm linh ba.

“Tất nhiên em sẽ được như tôi,” tôi cam đoan. “Em biết đấy, có thời tôi cũng như em. Tôi rất nhút nhát. Tôi hoàn toàn không biết mình sẽ làm gì trong đời, hay khả năng của mình là gì. Tôi chỉ là một đứa nhóc mười tám tuổi, hoang mang tìm đường.” Tôi cảm thấy bài Diễn văn Cổ Động Mọi Đối Tượng lại đang ào về. Có đủ thời gian không? Tôi liếc đồng hồ. Vừa kịp. Bản rút gọn. “Tôi lạc lối. Đúng y như em bây giờ đây. Nhưng rồi tôi bước vào năm định hướng.”^[1]

Tôi đã kể chuyện này rất nhiều, rất nhiều lần. Ở các sự kiện với sinh viên, ở các buổi nói chuyện xây dựng tinh thần đồng đội, ở các buổi họp chuẩn bị cho những người sắp nghỉ phép nghiên cứu. Chuyện này tôi kể không bao giờ chán, và lần nào cũng thấy cảm động.

“Tôi bước vào năm định hướng,” tôi nhắc lại, “và cả cuộc đời tôi thay đổi. Bản thân con người tôi thay đổi. Một đêm định mệnh đã biến đổi tôi hoàn toàn.” Tôi bước lên vài bước, nhìn thẳng vào Cindy. “Em có biết triết lý cuộc đời của tôi là gì không? Mỗi chúng ta đều có những thời điểm quyết định đưa chúng ta đi vào con đường của mình. Tôi đã gặp thời điểm quyết định quan trọng nhất trong năm định hướng. Em chỉ cần chờ đến thời điểm quan trọng của em thôi. Và nó chắc chắn sẽ đến.”

“Đấy là chuyện gì ạ?” Cô ta đã hoàn toàn bị thôi miên, những người khác trong phòng cũng thế. Tôi còn thấy một người tắt iPod.

“Tôi tới nghỉ ở nhà khách trên đảo Ikonos,” tôi kể. “Đấy là một hòn đảo ở Hy Lạp. Đầy nhóc người trẻ trong năm định hướng, tôi ở đấy cả mùa hè. Đấy

là một nơi kỳ diệu.”

Mỗi lần kể chuyện này, những kỷ niệm cũ lại ùa về với tôi. Tỉnh giấc mỗi sáng với ánh mặt trời Hy Lạp chói chang trên mi mắt. Nước biển vuốt ve làn da cháy nắng. Những mảnh áo tắm phơi trên cửa chớp gỗ đang bong tróc. Cát len lỏi vào đôi giày lười. Cá sardine tươi nướng ngay trên bãi biển. Nhạc nhõa và nhảy nhót hằng đêm.

“Thế rồi. Một đêm, một vụ cháy xảy ra.” Tôi ép mình quay lại hiện thực. “Rất kinh khủng. Nhà khách chật cứng người. Ý tôi là, y như một cái bẫy chết chóc. Tất cả ùa ra ban công tầng trên, nhưng không ai xuống được, ai cũng la hét, thậm chí không có cả bình cứu hỏa...”

Mỗi lần nhớ lại cái đêm đó, quay về trong tôi vẫn là cái hình ảnh ấy: khoảnh khắc mái nhà sụt xuống. Tôi có thể nghe thấy tiếng rầm rầm khủng khiếp và những tiếng hét xé tai. Tôi có thể ngửi thấy mùi khói.

Phòng lặng phắc chờ tôi nói tiếp.

“Lúc đó, tôi đang ở vị trí có tầm quan sát tốt. Tôi đã trèo lên cái nhà trên cây. Tôi thấy rõ mọi người nên chạy đi đâu. Chỉ cần nhảy qua mép ban công là xuống nóc chuồng dê gần đấy, nhưng không ai nhận ra. Ai cũng đang hoảng loạn. Thế nên tôi lãnh trách nhiệm. Tôi bắt đầu hướng dẫn mọi người. Tôi phải hét to cho người ta nghe thấy, tôi vẫy tay rồi rít, nhảy lên nhảy xuống như bị điên, nhưng cuối cùng cũng có người nhìn thấy tôi, và rồi tất cả đều lắng nghe. Họ làm theo cách tôi chỉ. Tất cả đều nhảy qua ban công xuống chuồng dê, từng người một, và tất cả đều an toàn. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi nhận ra mình có khiếu lãnh đạo. Mình có thể làm nên sự khác biệt.”

Cả phòng lặng như tờ. “Ôi trời ạ.” Cuối cùng Cindy thở hắt. “Bao nhiêu người?” “Mười?” tôi nhún vai. “Mười hai gì đó?” “Cô đã cứu mạng mười hai người?” Cô gái nói với sự ngưỡng mộ sâu sắc. “À, ai mà biết được?” tôi cố pha trò cho không khí bớt nghiêm trọng. “Không có tôi chắc họ cũng được cứu thôi. Quan trọng là, tôi đã nhận ra điều gì đó về bản thân mình.” Tôi chấp hai tay trước ngực. “Từ khoảnh khắc đó trở đi, tôi đã tự tin theo đuổi điều gì mình muốn: Tôi đã thay đổi phương hướng, thay đổi mọi ý tưởng. Tôi có thể thành thực nói rằng tất cả bắt đầu từ ngày đó. Đây là thời điểm quyết định quan trọng của tôi. Đây là lúc tôi trở thành con người tôi bây giờ. Và tất cả

các em cũng sẽ gặp thời điểm quyết định của cuộc đời mình. Tôi chắc chắn đấy.”

Tôi luôn làm sống lại khoảnh khắc ấy và cảm thấy nghẹn ngào mỗi khi kể chuyện này. Thật kinh khiếp. Đây là phần tôi không bao giờ kể: rằng tôi đã thấy sợ hãi và hoảng loạn như thế nào khi gào thét qua tiếng gió, tuyệt vọng mong có người nghe thấy, biết rằng tất cả đang phụ thuộc vào mình. Tôi hỉ mũi và mỉm cười với những khuôn mặt im lặng xung quanh. Tôi đã làm nên khác biệt. Câu đó đã ở lại với tôi như một câu kinh suốt bao năm ròng. Tôi đã làm nên khác biệt. Dù cho tôi có làm đủ thứ ngu xuẩn đại dột, thì tôi cũng đã làm nên khác biệt.

Cả phòng im lặng. Rồi cô gái tóc vàng ngồi hàng đầu đứng dậy.

“Cô là cố vấn nghề nghiệp tuyệt nhất chúng em từng gặp cho đến giờ. Phải không?” Ngạc nhiên biết bao, tiếng vỗ tay xung quanh nổi lên rầm rầm. Mấy cô gái còn hoan hô ầm ĩ.

“Tôi tin là không phải đâu,” tôi vội đáp.

“Phải mà,” cô ta khăng khăng. “Cô thật quá đỉnh. Chúng em có thể cảm ơn cô một cách tử tế được không?” “Rất vui lòng.” Tôi mỉm cười lịch thiệp. “Thật tuyệt vời được đến đây hôm nay, và chúc các em may mắn với sự nghiệp của mình...” “Ý em không phải vậy.” Cô ta tiến đến bục, vung vẩy một cây lược tròn đen đại tướng về phía tôi. “Em tên Jo. Cô có muốn trang điểm không?”

“Ồ.” Tôi ngần ngại, nhìn xuống đồng hồ. “Không được đâu. À, ý tôi là rất cảm ơn em đã hỏi...” “Em không có ý gì đâu,” Jo ân cần nói. “Nhưng cô cần trang điểm một chút.

Mắt cô sưng quá. Đêm qua cô có ngủ đủ giấc không?” “Ồ.” Tôi cứng người. “Có. Có, đủ lắm, cảm ơn em. Ngủ nhiều lắm. Suốt đêm.” “À, nếu thế cô cần đôi kem mắt. Loại cô dùng chẳng có tác dụng gì cả.” Giờ thì cô ta đang ghé sát vào mặt tôi. “Mũi cô cũng đỏ nữa. Cô... vừa khóc đấy à?” “Khóc ư?” Tôi cố gắng không tỏ ra quá chững chặc. “Tất nhiên là không rồi!” Jo ấn tôi ngồi xuống một chiếc ghế và nhẹ nhàng chấm vùng da quanh mắt tôi. Cô ta hít mạnh, như một thợ xây đang ngấm tác phẩm vôi vữa cầu thả của kẻ khác.

“Em xin lỗi, nhưng tình trạng da cô thật sự là rất tệ.” Cô ta vẫy một hai cô bạn lại gần, cả hai đều làm vẻ mặt hoảng hốt khi nhìn vào mắt tôi. “Ồi, kinh khủng quá.” “Mắt cô đỏ hết lên kìa!” “Ồ, tôi cũng không hiểu tại sao.” Tôi gắng cười thản nhiên. “Không hiểu. Chẳng hiểu sao nữa.”

“Chắc cô bị dị ứng cái gì đấy.” Jo đột nhiên nghĩ ra. “Ờ.” Tôi chớp lấy ý kiến đó. “Chắc là thế. Dị ứng.” “Cô dùng mỹ phẩm gì? Cho em xem được không?” Tôi với lấy cái túi, kéo phéc mở tuya ra, nhưng khóa bị kẹt.

“Để em giúp,” Jo nói và đưa tay cầm trước khi tôi kịp ngăn lại. Chết tiệt. Tôi không khoái để cho người khác thấy thanh Galaxy đại tướng vừa mua ở WBSmith sáng nay đã bị chén mất một nửa trong lúc chờ Steve (một phút yếu đuối).

“Cứ để tôi,” tôi nói và chớp lại cái túi. Nhưng tay cô ta đã đang kéo khóa khiến cái vật tội nghiệp bị giăng co giữa đôi bên, và trước khi tôi kịp nhận ra thì thanh Galaxy ăn dở đã bay vèo khỏi túi, cùng một chai rượu trắng mini đã gần như cạn sạch (phút yếu đuối hơn). Và những mảnh vụn của tấm ảnh Richard bị xé nát (phút yếu đuối hơn nữa).

“Xin lỗi!” Jo kinh hoàng kêu lên, vun các mảnh vụn lại. “Em xin lỗi! Cái gì...” Cô ta nhìn kỹ hơn. “Ảnh à? Nó bị sao thế?”

“Sô cô la của cô này,” một cô gái khác nói, chìa thanh Galaxy cho tôi.

“Còn cái này em nghĩ là thiệp Valentine cũ?” cô bạn thứ ba nói, thận trọng cầm một mẫu thiệp phủ nhũ bị ám đen lên. “Nhưng mà trông như nó bị... cháy à?”

Đấy là tác phẩm của tôi nhờ một que diêm và tách cà phê ở Costa trước khi người ta bảo tôi dừng lại. (Phút yếu đuối cực điểm.)

Con mắt Richard đang chĩa vào tôi trên một mẫu ảnh, và tôi cảm thấy lòng mình chùng xuống vì nỗi buồn đau ập tới bất ngờ. Tôi có thể cảm nhận rõ những cái nhìn đầy ý tứ của các cô gái trẻ, nhưng chẳng còn biết đáp lại ra sao. Tôi không tìm được đường nào cao quý và hứng khởi để thoát khỏi vụ này. Jo quay lại ngắm soi đôi mắt vẫn máu của tôi lần nữa. Rồi cô ta hoạt bát trở lại và bắt đầu nhét mọi thứ bà rần vào túi tôi.

“Dù sao thì,” cô mau mắn nói, “điều quan trọng nhất bây giờ là làm cho cô thật đẹp. Để cho... ai đó biết tay.” Cô ta nháy mắt với tôi. “Hoặc cho cái gì đó. Có thể phải hơi lâu đấy. Cô sẵn sàng không?”

Đây là câu trả lời. Tôi không biết câu hỏi là gì, nhưng đây là câu trả lời. Tôi đang ngồi trong ghế, mắt nhắm lại, cảm thấy lâng lâng tột đỉnh trong lúc mặt mình đang được quét phấn và vẽ chì nhờ bàn tay của Jo, cô bạn thân mới nhất, cùng các bạn cô. Họ xịt phấn nền lên mặt tôi, kẹp lô lên tóc tôi, và liên tục đưa ra các ý tưởng xem nên vẽ mắt cho tôi như thế nào, nhưng tôi hầu như không nghe thấy nữa. Tôi như đang trong cơn mê. Tôi chẳng cần biết mình có về văn phòng muộn không. Tôi đã lơ mơ lắm rồi. Cứ chốc chốc tôi lại thiếp đi rồi lại hơi tỉnh và tâm trí thì xoắn xuýt giữa những mơ màng, những sắc màu và suy nghĩ.

Mỗi lần thấy mình đang nghĩ về Richard, tôi lại ép ý nghĩ ấy bứt đi. Bỏ qua. Tiến lên nào, kiêu hãnh lên nào. Tôi sẽ ổn thôi, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi. Chỉ cần tôi lắng nghe chính mình. Kiếm cho mình một mục tiêu mới. Một thưởng đi mới. Một cái gì đó để tập trung vào.

Có thể tôi sẽ trang trí lại căn hộ. Hoặc là đi học võ. Tôi có thể tham gia một lớp tập huấn cấp tốc nào đấy cho thân thể săn chắc. Cạo sạch tóc và mọc mấy cái búp chuột khủng như Hilary Swank.

Hoặc bản khuyên rốn. Richard rất ghét khuyên rốn. Đúng là nên làm thế. Hoặc đi du lịch. Sao tôi không đi nhiều hơn nhỉ? Ý nghĩ của tôi cứ trở lại với Ikonos. Đó đúng là một mùa hè tuyệt vời cho đến khi vụ cháy xảy ra, cảnh sát đến và tất cả tan rã trong hỗn loạn. Hồi ấy tôi trẻ trung biết mấy. Tôi mảnh mai biết mấy. Tôi sống với quần siêu ngắn và áo dây bikini. Tóc tôi xỏ cườm. Và tất nhiên còn Ben nữa, bạn trai đúng nghĩa đầu tiên của tôi. Mỗi quan hệ đầu tiên của tôi. Mái tóc sẫm màu, đôi mắt xanh luôn nheo tí, mùi mồ hôi lẫn hương muối biển cùng nước hoa Aramis. Trời ơi, chúng tôi ngủ với nhau bao nhiêu lần rồi? Ba lần một ngày, ít nhất là thế. Còn lúc nào không ngủ với nhau thì chúng tôi nghĩ đến chuyện ngủ với nhau. Thật điên khùng. Cứ như thuốc phiện. Anh là người đầu tiên tôi mê mết đến mức muốn...

Khoan. Khoan đã. Ben?

Mắt tôi mở choàng và Jo kêu lé lên khiếp hãi. “Yên nào!” Không thể nào. Chắc chắn là thế. “Xin lỗi.” Tôi chớp mắt, cố giữ bình tĩnh. “Thực tình... chúng ta nghỉ một lúc được không? Tôi phải gọi điện.” Tôi ngoảnh đi, lục tìm điện thoại, bấm phím tắt gọi Kayla, bảo lòng đừng có ngu ngốc. Không thể là anh ấy. Không phải là anh ấy. Rõ ràng không phải là anh ấy. “Lottie, chào chị,” giọng Kayla vang lên. “Chị ổn cả chứ?”

Tại sao anh lại gọi cho tôi sau từng ấy năm? Đã mười lăm năm rồi, Chúa ơi. Chúng tôi chưa hề liên lạc kể từ... Ờ. Kể từ dạo ấy.

“Hey, Kayla. Chỉ muốn hỏi số của anh Ben gì đó thôi.” Tôi cố giữ giọng thản nhiên. “Cái anh gọi hôm qua lúc tôi ra ngoài, nhớ không?”

Sao tôi lại siết chặt các ngón tay thế này?

“À nhớ ạ. Đợi em tí... Đây rồi.” Cô đọc một số điện thoại. “Anh nào thế ạ?” “Tôi... không biết. Cô nhớ chắc chắn là anh ta không nói họ chứ?” “Vâng, Ben thôi.”

Tôi tắt máy rồi nhìn chăm chăm vào số điện thoại. Ben thôi. Ben thôi.

Một tay sinh viên xin việc xác láo, tôi nghiêm khắc tự nhủ. Một tay nhân viên hướng nghiệp tưởng chúng tôi đủ thân để xưng tên. Đây là Ben Jones, ông hàng xóm của tôi, gọi đến cơ quan vì có việc gì đó. Trên đời có bao nhiêu người tên Ben? Phải đến năm tỉ tỉ. Chính thế.

Ben thôi.

Nhưng điểm mấu chốt là ở đó. Đây là lý do hơi thở tôi bỗng nhanh hơn và tôi tự động ngồi thẳng dậy trong dáng vẻ quyến rũ hơn. Ai mà tự xưng như thế ngoại trừ anh bạn trai cũ của tôi?

Tôi nhấn nút, nhắm mắt thật chặt, rồi đợi. Tiếng chuông đổ. Hồi nữa. Rồi hồi nữa.

“Benedict Parr xin nghe.” Ngưng một lúc. “A lô? Tôi là Benedict Parr đây. Có ai đang gọi không?”

Tôi không đáp nổi. Bụng dạ tôi như đang nhảy múa. Chính là anh.

Chương 4

Lottie

Điều đầu tiên phải nói là trông tôi vô cùng xinh đẹp. Điều thứ hai là, tôi không định ngủ với anh đâu. Không. Không đời nàoooo. Đừng có mơ.

Mặc dù từ sáng giờ tôi chả nghĩ gì mấy ngoài chuyện đó. Mặc dù mới nhớ lại tôi đã thấy người mình sôi lên râm ran. Anh. Hồi đó. Chúng tôi. Tôi thấy đời thì phi thực còn đầu thì hơi biêng biêng. Không tin nổi mình sắp gặp lại anh. Sau từng ấy năm. Ben. Nghĩ mà xem - Ben.

Nghe giọng anh như một lời tín hiệu khởi động chuyển du hành ngược thời gian. Ngay lập tức tôi thấy mình ngồi trước mặt anh bên chiếc bàn nhỏ lung lay tối nào chúng tôi cũng chiếm. Xung quanh là cây ô liu. Tôi gác chân trần lên lòng anh. Lon Sprite ướp lạnh. Tôi đã quên mất mình từng nghiện Sprite cho đến giây phút ấy.

Từ lúc đó trở đi, những ký ức và hình ảnh cứ kéo nhau theo về, đôi khi lờ mờ đôi khi lại thật như băng xương băng thịt. Mắt anh. Mùi hương của anh. Anh lúc nào cũng thật dữ dội. Đó là điều tôi nhớ nhất về anh. Sự dữ dội ở anh. Anh làm tôi cảm thấy như chúng tôi đang đóng trong bộ phim của riêng mình, như thể trên đời chẳng có gì ý nghĩa ngoài anh, tôi, và lúc này. Mọi thứ thuộc về cảm giác. Cảm giác về anh. Về nắng và mồ hôi. Biển và cát. Da thịt hòa vào da thịt. Cái gì cũng nóng bỏng và sắc bén và... tuyệt đỉnh.

Tất cả từng ấy chuyện, sau mười lăm năm, cảm giác thật là... chặc. Quái đản. Tôi liếc đồng hồ, cảm thấy một thoáng run vì chờ đợi. Giết thời gian ở cửa các shop như thế là đủ rồi. Đến giờ đi thôi.

Chúng tôi hẹn nhau ở cái nhà hàng hải sản mới mở tại khu Clerkenwell vốn được điểm đánh giá rất cao. Có vẻ như Ben làm việc gần đây, việc gì đó - tôi không hỏi, nghĩ lại thấy thật ngốc, nên đành phải vội vàng Google khi

cuối cùng cũng về lại văn phòng. Tôi không kiếm ra anh trên Facebook, nhưng tìm được một website về công ty giấy gì đó mà xem ra anh là giám đốc. Phải nói là ngạc nhiên - hồi quen nhau anh nói muốn làm diễn viên, nhưng chắc vụ đó không thành. Hoặc là anh đổi ý. Hồi đó chúng tôi cũng chẳng nói gì mấy về việc làm các kiểu. Mà nói chung chúng tôi chỉ nghĩ đến hai điều: một là sex, hai là mình sẽ thay đổi thế giới như thế nào.

Nhưng tôi nhớ những lần tranh luận rất khuya về Brecht, hồi ấy anh đang đọc, và Chekhov, hồi ấy tôi đang đọc. Và trái đất nóng lên. Và từ thiện. Và chính trị. Và cái chết nhân đạo. Giờ nghĩ lại tôi thấy những tranh luận hồi đó hơi giống kiểu tranh luận trong trường trung học. Có tí thành khẩn. Nhưng phải nói, cũng đúng. Chúng tôi cũng chỉ vừa tốt nghiệp trung học. Tôi đi về phía nhà hàng, hơi chệnh choạng trên đôi guốc cao gót mới sắm, cảm thấy tóc mình bông bênh quanh vai và thậm tán thương bộ móng tay mới được tía tốt một cách hoàn hảo. Ngay khi Jo với đám bạn biết tin tôi sắp hẹn hò với chàng người yêu cũ, họ quỳnh lên lảng xảng gấp mười. Họ sửa móng cho tôi. Rồi nhuộm lông mày cho tôi. Thậm chí còn hỏi tôi có muốn tẩy lông vùng bikini không.

Tất nhiên, cái đó thì tôi không cần. Tôi đã đến hiệu salon cả ba ngày trước rồi, để chuẩn bị cho một đêm ăn mừng đính hôn nồng cháy với Richard, rồi mọi chuyện thành ra thế đấy. Thật phí tiền.

Tôi lại cảm thấy nổi đau và sự nhục nhã xâm chiếm lấy mình. Có lẽ tôi nên tổng cái hóa đơn cho anh ta. Gửi đến tận San Francisco, kèm một lá thư cao ngạo chỉ viết thế này, *Richard thân mến. Khi anh đọc được thư này...*

Không. Thôi ngay Lottie. Đừng nghĩ đến Richard nữa. Đừng soạn cả một bức thư cao ngạo nữa. Bỏ qua đi. Tiến lên nào, kiêu hãnh lên nào.

Tôi siết chặt cái ví cầm tay, cố lấy thêm can đảm. Tất cả là duyên tiền định. Mọi thứ đều được sắp đặt cả rồi. Mới phút trước tôi còn ở đáy vực thâm - phút sau Ben đã gọi cho tôi. Đấy là kismet. Là số mệnh.

Dù vậy tôi không định ngủ với anh đâu. Không. Đừng có mơ.

Đến cửa nhà hàng, tôi rút cái gương trong túi xách ra và ngắm nghía lại nhan sắc lần chót. Chết tiệt. Tôi cứ quên mất rằng trông mình thật xinh đẹp. Da tôi sáng bừng lên. Gò má mới Jo tạo ra bằng phép thần kỳ nào đó với

phấn hồng và phấn highlight đủ hạ gục bất cứ chàng nào. Môi tôi chín mọng nhìn chỉ muốn cắn. Tóm lại: Tôi đẹp.

Đúng là trái hẳn với cái kịch bản kinh khủng thường thấy là đụng phải gã bồ cũ trong lúc đang bận đồ ngủ và còn chưa tỉnh hẳn sau đêm say. Đây là kịch bản trong mơ. Cả đời tôi chưa bao giờ xinh đẹp hơn lúc này, và tôi cũng tin chắc rằng mình không bao giờ có thể xinh đẹp hơn nữa, trừ phi đi nhờ mười cô thợ trang điểm. Đây đúng là đỉnh cao của đời tôi về phương diện sắc đẹp.

Cảm giác tự tin bất chợt thoáng ào đến, tôi đẩy cửa nhà hàng, đón nhận mùi vị ấm áp đầy mời mọc của tỏi và hải sản. Tất cả các ngăn bàn ghế đều bọc da, một bộ đèn chùm khổng lồ giữa phòng và tiếng xôn xao làm nền rất đúng điệu.

Không màu mè chường tai mà lịch lãm và thân thiện. Một chuyên gia pha chế đang lắc cocktail ở quầy bar và tức thì, như một phản xạ có điều kiện, tôi bỗng thấy thèm một ly mojito. Tôi không uống say đâu, tôi vội hạ quyết tâm. Tôi sẽ không ngủ với anh và không uống say đâu. Ông bồi trưởng đã tiến lại. Bắt đầu rồi.

“Tôi có hẹn với... với một người bạn. Anh ấy có đặt bàn. Benedict Parr?”
“Vâng thưa cô.” Ông ta dẫn tôi đi vòng vèo qua nhà hàng, qua khoảng mười cái bàn có những anh chàng rất-có-thể-là-Ben đang ngồi, mặt ngoảnh đi chỗ khác. Lần nào ruột tôi cũng lộn nhào vì hồi hộp. Có phải anh này không? Có phải anh này không? Làm ơn đừng là anh đó...

Trời ơi! Suýt thì tôi ré lên. Anh đây rồi, đang đứng dậy khỏi ghế. Dừng đừng nào. Cười đi. Chuyện này thật là phi thực quá đỗi.

Mắt tôi đang chạy khắp người anh, thu nhận từng chi tiết nhanh hết cỡ, cứ như thể tôi đang tranh cúp thể giới môn Chấm Điểm Người Cũ. Áo sơ mi in hoa hơi lạ, thế là thế nào? Anh ấy cao hơn mình nhớ. Gầy hơn. Mặt chắc chắn là gầy hơn, mái tóc đen dợn sóng giờ cắt ngắn. Nhìn anh ấy lúc này bạn sẽ không thể biết ngày xưa anh để tóc búp trông như thần Hy Lạp. Tai vẫn thấy lỗ nơi ngày xưa xỏ khuyên. “Ừm... chào anh,” tôi chào. Tôi hài lòng với kiểu nói dè dặt của mình. Nhất là khi cả một chùm bong bóng phấn khích đang nổ trong bụng tôi, sau khi tôi đã nhìn anh thật kỹ. Trông anh kìa! Đẹp trai kinh

khủng! Trước nay vẫn thế, nhưng giờ anh đẹp trai hơn nhiều. Đứng đắn hơn. Bớt lóng ngóng hơn. Anh ghé tới hôn tôi. Một nụ hôn đứng đắn, lịch lãm lên hai má. Rồi anh lùi lại quan sát tôi. “Lottie. Trông em thật là... tuyệt quá đi mất.” “Trông anh cũng bảnh ra trò.” “Em chẳng già đi tí nào!” “Anh cũng thế!” Chúng tôi đang tíu tít trong niềm vui ngỡ ngàng, cứ như người vừa bốc thăm trúng giải, cứ đinh ninh sẽ nhận được hộp sô cô la củ chuối thì lại được trao một nghìn bảng tiền tươi. Cả hai đều không tin nổi vận may của mình.

Thì đấy, thử nghĩ mà xem, đi qua tuổi hai mươi người ta có biết bao nhiêu là thay đổi. Ben hoàn toàn có thể xuất hiện trong bất kỳ dáng vẻ nào. Có thể là hói đầu. Có thể là phệ bụng gù lưng. Có thể là mắc tật co giật khó chịu nào đấy.

Còn anh thì hẳn đang nhìn tôi và nghĩ, *Ồn Chúa cô ấy không đi bươm môi/ tóc chưa ngả xám/ người không béo phì.* “Nào?” Anh duyên dáng chỉ tay về phía ghế và tôi ngồi xuống. “Mười lăm năm rồi em thế nào?”

“Ồn cả, cảm ơn anh.” Tôi cười. “Anh thế nào?”

“Không có gì phải chê.” Anh nhìn mắt tôi với ánh cười ranh mãnh quen thuộc. “Rồi, xong việc hỏi han. Em uống gì không? Đừng bảo anh bây giờ em đã cai rượu nhé.” “Anh đùa đấy hả?” Tôi mở menu cocktail, thấy hơi rộn lên vì hồi hộp. Tối nay sẽ rất tuyệt đây. Ngay lúc này tôi đã biết vậy rồi. “Xem họ có cái gì đáng thử nào.” Hai giờ sau cả người tôi đã bưng bưng. Tôi đang phấn khích. Tôi thấy mình như một vận động viên đang ở phong độ đỉnh cao. Như một tín đồ tân tông vừa được khai mở. Chính là đây. *Chính là đây. Ben và tôi hợp nhau quá đỗi. OK, vậy là tôi không giữ được lời hứa không đụng đến rượu. Nhưng đó là một lời hứa ngu si, ngớ ngẩn, cạn nghĩ. Ăn tối với tình cũ rất dễ mắc vào những tình huống căng thẳng và rối rắm. Có thể còn ngược ngạt. Trái lại, chỉ cần vài ly cocktail, tôi đã hưởng một buổi tối tuyệt diệu nhất trần đời.*

Tuyệt nhất là Ben với tôi hợp cạ kinh lên được. Cứ như chúng tôi vừa bắt lấy đúng khoảnh khắc chúng tôi bỏ lại, cứ như một thập kỷ rưỡi vừa qua chẳng hề tồn tại. Chúng tôi lại đang mười tám. Lại trẻ trung và say sưa. Trao đổi những ý tưởng quái dị, những câu chuyện ngớ ngẩn và muốn khám phá mọi thứ trên thế giới. Ben mở đầu bằng việc kể cho tôi vở kịch vừa xem tuần

trước còn tôi thì kể về buổi triển lãm tranh ở Paris (nhưng lờ tịt phần Richard đưa đi, và từ lúc đó câu chuyện trôi chảy như gió. Có bao nhiêu chuyện cần nói. Có bao nhiêu kỷ niệm cần ôn lại. Chúng tôi không hề dùng đến cái bài khổ sở ai-làm-gì-bao giờ. Chưa hề kể cho nhau công việc hiện tại hay các mối quan hệ đã qua hay mấy chuyện ngáp dài kiểu đó. Thật là nhẹ người không phải nghe mấy câu “Thế dạo này làm gì?” hay “Căn hộ của em là xây để ở hay chuyển đổi mục đích?” hay là “Em có đóng bảo hiểm xã hội không?” Thế mới tự do chứ. Tôi biết anh hiện không có ai. Anh biết tôi hiện không có ai. Tình hình hiện tại cập nhật thế là đủ.

Ben uống nhiều hơn hẳn tôi. Anh cũng nhớ nhiều hơn hẳn tôi về cái hồi ở Hy Lạp. Anh không ngừng khơi lại những kỷ niệm tôi đã chôn chặt trong lòng. Tôi đã quên vụ thi đấu loại poker. Tôi đã quên vụ cái thuyền câu bị chìm nghiêm. Tôi đã quên cái đêm chơi bóng bàn với hai cậu người Úc. Nhưng chỉ cần Ben nhắc tới, tất cả lại ùa về trong tôi, lung linh và sống động. “Guy và...” Tôi đang nhăn mũi cố nhớ. “Guy và... tên cậu ấy là gì nhỉ... à ừ, Bill!”

“Bill!” Ben cười khúc khích, đập tay với tôi. “Tất nhiên rồi. Bill Bự.” Tôi không tin nổi mình chẳng mảy may nhớ tới Bill Bự lấy một lần suốt từ hồi đó. Cậu ta to như một con gấu. Cậu ta có thói quen ngồi góc hiên, uống bia sưởi nắng một mình. Cậu ta có số khuyển đeo kỷ lục tôi từng thấy. Hình như cậu ta còn tự xỏ lỗ lấy, bằng một cây kim. Cậu ta còn có cô bạn gái hơi bị oách tên Pinky, và cả đám chúng tôi đã chăm chú xem và hò la cổ vũ trong lúc cậu ta xỏ lỗ rốn cho cô ả.

“Mực chiên bơ.” Tôi nhắm hờ mắt. “Cả đời em không bao giờ còn được ăn mực chiên bơ như vậy.” “Hoàng hôn nữa,” Ben để thêm. “Nhớ hoàng hôn không?” “Làm sao mà quên được.” “Và Arthur nữa.” Anh toét miệng cười hồi tưởng. “Người thế mới là người chứ.” Arthur là chủ nhà khách. Chúng tôi đưa nào cũng tôn sùng ông, và chăm chăm đón lấy từng lời của ông. Ông là người thông tuệ nhất tôi từng gặp trên đời, quãng năm chục hoặc có khi hơn; chẳng có việc gì trên đời là ông chưa từng làm, từ việc học tại Harvard tới việc thành lập công ty riêng và phá sản rồi dong thuyền buồm vòng quanh thế giới đến khi kẹt lại ở đảo Ikonos, nơi ông kết hôn với một cô bé dân đảo.

Đêm nào ông cũng ngồi trong vườn ô liu, đã hơi phê và kể cho mọi người cái lần ăn trưa với Bill Clinton rồi từ chối khi Clinton mời về làm việc. Ông đã phiêu lưu khắp nơi. Ông thật là thông thái. Tôi vẫn còn nhớ một tối đã uống say mềm rồi khóc rưng rức trên vai ông, còn ông thì dịu dàng vuốt ve tôi và nói gì đó thực phi thường. (Giờ tôi cũng chẳng còn nhớ chính xác là gì nữa - chỉ biết là rất phi thường).

“Nhớ cái cầu thang không?” “Cái cầu thang!” Tôi rên lên. “Sao hồi đó chúng ta đi nổi nhỉ?” Nhà khách ở trên đỉnh một vách đá. Muốn xuống bãi biển hoặc đi lên thì phải leo tổng cộng 113 bậc đẽo vào vách đá. Mỗi ngày chúng tôi chạy lên chạy xuống vài lần. Hèn nào hồi đó tôi gầy thế.

“Nhớ Sarah không? Mấy chuyện với Sarah ấy?” “Sarah? Trông cô ấy thế nào nhỉ?”

“Mê hồn. Thân hình đẹp. Da mịn như lụa.” Anh như đang hít vào ký ức. “Con gái Arthur ấy. Em phải nhớ cô ấy chứ.” “À ừ.” Tôi không hào hứng nghe lời mô tả về làn da mịn như lụa của cô gái nào khác. “Không nhớ lắm.”

“Chắc là cô ấy lên đường đi du lịch trước khi em đến.” Anh nhún vai, chuyển sang chuyện khác. “Nhớ lỗ băng Dirk và Sally cũ không? Chúng ta xem bao nhiêu lần tất cả ấy nhỉ?”

“Dirk và Sally!” Tôi kêu lên. “Trời ơi!”

“Sánh vai trước bàn thờ, sánh vai trong cảnh phục,” Ben bắt đầu tụng, bắt chước cái giọng thuyết minh ẻo ợt.

“Sánh vai giáp mặt tử thần!” Tôi hòa theo, giơ tay chào kiểu Dirk và Sally.

Ben và tôi đã xem mỗi tập Dirk và Sally để đến năm nghìn lần, phần vì đây là băng phim bộ duy nhất ở nhà khách, và cũng phải bật cái gì đó ngoài bản tin tiếng Hy Lạp trong lúc ăn sáng chứ. Đây là một bộ phim trinh thám truyền hình từ thập kỷ 1970 về một cặp vợ chồng quen nhau ở học viện cảnh sát, và quyết định giữ kín chuyện đã lấy nhau trong khi làm đồng nghiệp chống tội phạm. Không ai biết điều đó, ngoại trừ một tên giết người hàng loạt, kẻ liên tục dọa sẽ phơi bày bí mật ấy. Đúng là tiên tài.

Tôi bất chợt nhớ lại lúc ngồi bên Ben trên một chiếc sofa cổ trong phòng ăn, hai cặp chân rám nắng quấn vào nhau, cả hai cùng đi giày lười, ăn bánh

mì nướng, xem Dirk và Sally trong khi tất cả mọi người đang ở ngoài hiên.

“Cái tập Sally bị gã hàng xóm bắt cóc,” tôi nói. “Tập đấy mới hay.”

“Không, hay nhất là tập anh của Dirk đến sống chung nhà, mà anh ta mới làm đầu bếp cho tụi Mafia, còn Dirk thì liên tục hỏi anh học nấu ăn ở đâu, rồi thì ma túy giấu trong bánh nướng nhân đào...”

“Ôi trời đất, ừ nhỉ!”

Cả hai chúng tôi đều ngưng một khắc, đắm chìm trong hồi ức. “Chưa có ai anh gặp từng xem Dirk và Sally,” Ben nói. “Thậm chí là nghe nói đến nó.”

“Em cũng thế,” tôi đồng tình, dù thực lòng mà nói thì tôi đã quên bém mắt Dirk và Sally cho đến khi anh nhắc lại.

“Cái vũng nhỏ.” Đầu anh đã kịp mãi miết nhảy sang chuyện khác.

“Cái vũng nhỏ. Ôi trời ơi.” Tôi bắt gặp ánh mắt anh và tất cả ào ạt trở lại. Tôi lại như chết điếng vì nỗi thèm khát nóng rực tuổi dậy thì. Cái vũng tí hon bí mật là lần đầu tiên chúng tôi với nhau. Rồi lần nữa. Ngày nào cũng vậy. Đây là một dải bãi biển nhỏ xíu, kín đáo men theo vịnh. Phải đi thuyền mới đến được, nên chẳng ai khác mất công ra đó. Ben vẫn lái thuyền buồm đưa tôi tới đó chẳng nói gì mà chỉ thỉnh thoảng ném sang tôi một cái nhìn nhiều ẩn ý. Còn tôi ngồi yên, chân gác lên mạn thuyền, thở gấp vì háo hức. Tôi nhìn anh ở bên kia bàn. Ben cũng đang nghĩ về chuyện tôi đang nghĩ, tôi biết mà. Anh đang trở lại nơi ấy. Trông anh cũng chũnh choáng như tôi đang cảm thấy lúc này. “Cái hồi em chăm sóc anh khỏi cúm,” anh chậm rãi nói. “Anh không bao giờ quên lần đó.”

Trận cúm ư? Tôi không nhớ chuyện từng chăm sóc anh khỏi cúm. Nhưng mà trí nhớ của tôi thì vốn tệ rồi. Nếu anh đã nói vậy, thì chắc là tôi có làm vậy. Mà tôi không muốn ngắt lời hay phản đối anh, vì không muốn làm hỏng bầu không khí. Nên tôi chỉ dịu dàng gật đầu. “Em ôm lấy đầu anh. Em hát ru anh ngủ. Anh sốt mê man, nhưng vẫn nghe thấy giọng em, đưa anh qua đêm hôm đó.” Anh lại uống một ngụm vang. “Em là thiên thần hộ mệnh của anh, Lottie ạ. Có thể anh đã trật đường ray vì vắng em trong đời.” Thiên thần hộ mệnh của anh. Thật lãng mạn làm sao. Tôi cũng khá tò mò muốn biết anh trật đường ray thế nào - nhưng nếu hỏi thế tôi sẽ phá hỏng khoảnh khắc tuyệt đẹp

này mất. Mà ai quan tâm chứ? Ai chẳng có hồi trật đường ray. Rồi sau đó họ trèo lại về đường ray. Không cần biết ở quãng giữa ra sao.

Giờ thì anh đang nhìn bàn tay trái tôi. “Vậy sao đến giờ em vẫn chưa vào lồng hả?” “Không gặp được người lý tưởng,” tôi thản nhiên nói. “Lộng lẫy như em? Cứ tưởng phải đuổi đi không hết ấy chứ.”

“Chắc là em có đuổi đi thật.” Tôi cười lớn, nhưng lần đầu tiên tối hôm ấy tôi thấy hơi mất thăng bằng. Và bất thành linh không được - tôi vụt nhớ lại lần đầu gặp Richard. Đây là trước nhà hát opera, thật kỳ quái, vì bình thường tôi đâu có đến nhà hát opera, và Richard cũng vậy. Cả hai chúng tôi đều chỉ chiều bạn mà đi. Hôm ấy diễn Tosca để quyên từ thiện và anh mặc vest đen, trông thật cao ráo và đường hoàng, và ngay giây lát thấy anh đỡ tay một cô tóc vàng tôi đã thấy ghen tị. Tôi còn chưa quen anh mà đã nghĩ, cô ả may mắn. Anh đang cười và chìa ra ly sâm banh, rồi quay sang tôi nói, “Xin lỗi, chúng ta chưa được giới thiệu với nhau.” Tôi đã suýt chìm chìm trong đôi mắt đen đẹp như mơ của anh.

Và chỉ có thế. Cứ như phép màu. Hóa ra anh không đi cùng cô tóc vàng kia, và sau giờ nghỉ giải lao anh chuyển qua ngồi cạnh tôi. Hồi kỷ niệm một năm chúng tôi có quay lại nhà hát, và tôi đã nghĩ chúng tôi sẽ làm thế cho đến hết đời. Giờ thì hết rồi. Chẳng bao giờ tôi còn kể lại được câu chuyện đó trong tiệc cưới khiến mọi người phải thốt lên *Ồ à nữa...*

“Ôi trời.” Ben đang nhìn xoáy vào tôi. “Anh xin lỗi. Anh vừa nói gì không phải rồi. Chuyện gì thế?” “Không có gì!” Tôi vội cười và chớp mắt. “Chỉ là... mọi thứ thôi. Anh biết đấy. Đời ấy mà.”

“Đúng thế. Đúng thế.” Anh gật lấy gật để cứ như tôi vừa giải được câu đố hóc búa nào đó đã hành hạ anh lâu nay. “Lotts, em có cảm giác bị đời bóp nghẹt giống như anh không?” “Có.” Tôi nốc một ngụm thật to. “Có chứ. Rất nhiều nữa là khác.”

“Hồi anh mười tám, hồi chúng ta ở đó, anh biết dự định của mình.” Ben đang âu sầu nhìn lơ đãng. “Cái nhìn của anh rất rõ ràng. Nhưng rồi ta bắt đầu cuộc đời, và không hiểu sao mọi thứ đều bị... xói mòn đi. Méo mó đi. Mọi thứ như muốn vấy lấy ta, em hiểu ý anh không? Không có đường thoát. Không cách nào bảo, ‘Dừng lại một phút xem nào. Để tôi nghĩ xem tôi muốn

gì đã.” “Chính xác.” Tôi gật lia lịa. “Hồi ấy là đỉnh cao nhất cuộc đời anh. Hy Lạp ấy. Em nữa. Tất tần tật.” Anh dường như đã chìm hẳn vào ký ức. “Chỉ hai chúng ta, ở bên nhau. Mọi thứ thật đơn giản. Không có gì khốn kiếp. Có phải em cũng thế không? Đây là thời kỳ đẹp nhất đời em?” Óc tôi mơ hồ tua nhanh mười lăm năm vừa qua. Được rồi, đúng là có vài điểm sáng đây đó, nhưng về tổng thể tôi phải đồng ý. Chúng tôi mười tám tuổi. Quyển rữ. Có thể nốc rượu cả đêm không sợ những cơn say. Còn lúc nào đời đẹp như thế nữa? Tôi chậm rãi gật đầu. “Khoảng thời gian đẹp nhất trong đời.”

“Tại sao chúng mình không tiếp tục với nhau, Lottie? Tại sao chúng mình không giữ liên lạc?” “Edinburgh-Bath.” Tôi nhún vai. “Bath-Edinburgh. Khoảng cách xa xôi ngăn trở.” “Anh biết. Nhưng lý do như thế thì khi quá.” Anh nổi cáu. “Chúng mình là hai đứa ngốc.” Chúng tôi đã nói chuyện “địa lý không cho phép” vô số lần hồi ở đảo rồi. Anh sắp vào Đại học Edinburgh. Tôi thì đi Bath. Chẳng chóng thì chầy cũng tự kết thúc. Không có gì phải kéo dài qua mùa hè. Mà dù sao những ngày sau vụ cháy cũng không còn như cũ. Mọi thứ bắt đầu tan rã. Chúng tôi bị gửi sang các nhà khách khác nhau quanh đảo. Phụ huynh âm ỉm lao đến. Một số đến ngay chuyển tàu sau, mang theo tiền nong áo quần và hộ chiếu làm lại. Tôi còn nhớ nhìn thấy Pinky ngồi ngác ngơ trong quán ăn với một cặp bố mẹ trông rất bảnh. Cảm giác chung là bữa tiệc đã tàn. “Không phải một lần chúng mình có hẹn gặp ở London à?” Tôi vụt nhớ lại chuyện đó. “Nhưng rồi anh phải đi Normandy với cả nhà.”

“Đúng rồi.” Anh thở hắt. “Lẽ ra anh phải kiểm soát tốt. Anh phải đòi chuyển tới Bath học.” Mắt anh bất chợt nhìn chăm chú vào tôi. “Anh chưa hề gặp ai giống như em, Lottie ạ. Thỉnh thoảng anh cứ nghĩ mình thật ngu ngốc khi để em ra đi. Một tên ngốc thảm hại.”

Ruột gan tôi chơi một cú nhào lộn khiến tôi suýt sặc vang. Tận đâu đó sâu bên trong, tôi đã thầm hy vọng anh sẽ nói câu gì đại loại như thế. Nhưng không phải nhanh thế này. Đôi mắt đen đang chĩa vào tôi chờ đợi. “Em cũng vậy,” cuối cùng tôi đáp, và ăn một nĩa thườn bơn.

“Đừng có kể em từng có mối quan hệ nào đẹp hơn chúng ta. Vì anh hẳn nhiên không có.” Ben nện nắm đấm xuống bàn. “Có thể hồi đó chúng ta xếp nhầm thứ tự hết rồi. Lẽ ra chúng ta phải bảo, *Trường đại học cái khi mốc,*

chúng ta sẽ ở bên nhau. Ai biết rồi ta sẽ khác thế nào? Chúng ta ở bên nhau rất tuyệt, Lottie ạ. Có thể chúng ta đã bỏ phí mười lăm năm trời vì không ở bên nhau. Em có bao giờ nghĩ thế không?” Anh đang tiến tới với tốc độ làm tôi nghẹt thở. Tôi không rõ cần đáp lại ra sao, nên chỉ nhét thêm cá vào mồm. “ Có thể giờ chúng ta đã lấy nhau rồi. Có thể chúng ta đã có con. Đời anh có thể đã có ý nghĩa.” Giờ thì anh đang gằn như nói chuyện một mình, bùng nổ với thứ cảm xúc kìm nén nào đấy tôi không đọc ra.

“Anh muốn có con không?” Tôi không kịp ngăn mình lại.

Thật không tin nổi tôi vừa hỏi anh chuyện muốn có con không ngay trong buổi hẹn đầu tiên. Đáng ra tôi đã bị gạt đi. Có điều... đây không phải buổi hẹn đầu tiên. Nếu là hẹn thì đây phải là buổi thứ nghìn tỉ. Mà anh lại nhắc đến trước. Mà, dù sao thì, đây cũng không phải là một cuộc hẹn. Thế đấy.

“Có, anh muốn có con.” Ánh mắt anh lại đăm đăm nhìn tôi. “Anh đã sẵn sàng cho một gia đình nhỏ, đẩy xe nô, đi công viên, tất tần tật.”

“Em cũng thế.” Tôi cảm thấy nước mắt đang ứa ra. “Em cũng sẵn sàng có gia đình rồi.”

Ôi trời ơi. Richard lại nhảy vào đầu tôi nữa rồi. Tôi không muốn thế, nhưng anh ta vẫn nhảy. Tôi đang nhớ lại giấc mơ cùng Richard làm một ngôi nhà trên cây cho cặp nhóc sinh đôi Arthur và Edie. Tôi giận dữ mở túi tìm khăn ăn. Khóc không nằm trong kế hoạch. Nhớ về Richard không nằm trong kế hoạch.

May thay, Ben hình như không nhận ra. Anh rót vang đầy cốc tôi, rồi cốc anh. Chúng tôi đã uống gần cạn chai rồi, tôi hơi giật mình nhận ra điều đó. Làm thế nào đây?

“Còn nhớ thỏa thuận không?” Giọng anh làm tôi giật mình. Không thể nào. Máu đã dồn lên khắp người tôi. Phổi tôi như muốn siết chặt lại khiến tôi không thể thở. Tôi không nghĩ anh còn nhớ thỏa thuận đó. Tôi đâu có định lòi nó ra. Đấy chỉ là một lời hứa ngây ngô ngớ ngẩn, một lời hứa cho vui của chúng tôi thôi. Chỉ vậy thôi. Thật kỳ cục.

“Chúng ta có nên thực hiện không?” Anh đang thẳng thắn nhìn tôi. Tôi nghĩ có thể anh cũng đang giả vờ nghiêm túc. Hoặc là nghiêm túc thật. Không. Không thể nào anh lại nghiêm túc được...

“Hơi muộn rồi,” cuối cùng tôi cũng bật ra được, họng cứng lại. “Chúng ta đã bảo nếu chưa lấy ai lúc ba mươi tuổi. Em thì đã ba mươi ba rồi.” “Muộn còn hơn không.” Tôi lại giật bản. Chân anh đã tìm thấy chân tôi nơi gầm bàn, đang đẩy tuột giày tôi. “Căn hộ của anh cũng gần thôi,” anh thì thầm. Bây giờ thì tay anh đã nắm tay tôi. Da thịt tôi bắt đầu râm ran. Cứ như là trí nhớ của cơ thể. Trí nhớ của xác thịt. Tôi biết chuyện này đang dẫn đến đâu.

Nhưng... nhưng... đây có phải là cái đích tôi muốn đến không? Chuyện gì đang xảy ra thế này? Nghĩ đi, Lottie.

“Ông bà có muốn gọi tráng miệng không?” Giọng người bồi bàn khiến tôi choàng tỉnh. Đầu vụt ngẩng lên, và tôi tóm lấy cơ hội này để rút tay khỏi tay Ben.

“Ơ... cảm ơn anh.”

Tôi liếc qua thực đơn, máu dồn lên má, đầu đảo điên nghĩ ngợi. Tôi nên làm gì bây giờ? Làm gì? Làm gì?

Một tiếng nói nhỏ xíu bên trong bảo tôi kìm lại. Tôi đang chơi hỏng rồi. Tôi đang phạm sai lầm. Tôi có cảm giác ngờ ngợ tồi tệ, rằng mọi chuyện lại đang chạy theo cùng vết xe đổ.

Mọi mối quan hệ lâu dài của tôi đều bắt đầu như thế này. Nắm tay nhau trên bàn ăn. Mạch máu đập dồn khắp cơ thể. Đồ lót đẹp, cái gì cần tẩy đã tẩy, và sex, nóng bỏng, sáng tạo, tuyệt diệu. (Hoặc sex rõ dõ, lần với thằng cha bác sĩ. Ọe. Cứ nghĩ dân y khoa phải rành rẽ cơ thể người hơn chứ. Và tôi đã sớm đá bay anh ta.)

Điểm mấu chốt là: mở đầu thì không bao giờ có vấn đề. Vấn đề là sau đó.

Tôi bỗng thấy tin tưởng kỳ lạ một điều tôi chưa bao giờ nghĩ ra. Tôi cần thay đổi mọi thứ tôi đang làm. Thay đổi thói quen. Nhưng làm thế nào? Thay đổi gì?

Ben đã lại nắm tay tôi và đang hôn mặt trong cổ tay tôi, nhưng tôi lờ đi. Tôi cần tập trung suy nghĩ.

“Chuyện gì vậy?” Anh nhìn lên, miệng còn áp trên da tôi. “Em căng thẳng quá. Lottie, đừng cưỡng lại. Điều này đã được sắp đặt rồi. Em và anh. Em biết mà.”

Mắt anh lại đang mang vẻ lơ đãng, quyến rũ kiểu người say tôi nhớ rõ. Chưa chi tôi đã thấy người mình nóng ran lên. Tôi có thể quy hàng, hưởng một đêm cháy bỏng tuyệt trần để cố vũ tinh thần. Suy cho cùng tôi cũng đáng được hưởng một đêm như thế.

Nhưng nếu không phải chỉ là một đêm đáng nhớ thì sao? Tôi nên lèo lái thế nào? Tôi nên làm gì? Giá đầu tôi không quay mòng mòng thì đỡ biết mấy. “Ben, anh phải hiểu cho em.” Tôi rút tay ra. “Giờ không phải như khi ta mười tám nữa rồi, anh hiểu không? Em không cần chỉ ngủ một đêm. Em cần... những thứ khác. Em muốn hôn nhân. Em muốn lâu dài. Em muốn lên kế hoạch cả một đời bên nhau với ai đó. Con cái và mọi thứ.”

“Anh cũng thế!” anh nóng nảy nói. “Em không nghe à? Lẽ ra phải là em suốt từ hồi ấy đến giờ.” Mắt anh đang thiêu đốt mắt tôi. “Lottie. Anh chưa bao giờ hết yêu em cả.” Ôi trời ơi, anh yêu tôi. Tôi lại thấy mắt mình ầng ậng nước. Và tôi nhìn anh, nhận ra chính mình cũng chưa bao giờ hết yêu anh. Có thể chỉ là tôi không nhận ra, vì đó là thứ tình yêu bền bỉ, thâm lặng. Như những tiếng rì rầm rất khẽ. Và bây giờ nó lại dâng cao trong niềm say mê bùng nổ. “Em cũng vậy,” tôi nói, giọng chột run lên vì mối tin tưởng vừa tìm đến. “Em yêu anh mười lăm năm nay rồi.”

“Mười lăm năm nay.” Anh đang bám chặt tay tôi. “Chúng mình thật điên rồ mới để mất nhau.”

Thật lãng mạn đến khóc vág lên được. Chuyện thế này mới đáng đem kể ở tiệc cưới chứ. Tha hồ cho người ta ồ à. Để lạc mất nhau mười lăm năm, cuối cùng chúng tôi cũng tìm thấy nhau. “Chúng mình phải bù lại thời gian đã mất.” Anh cọ cọ những ngón tay tôi lên môi anh. “Lottie yêu quý. Tình yêu của anh.” Lời nói của anh như xoa dịu, như an ủi. Môi anh trên da tôi ngọt ngào đến mê mẩn. Trong một khắc mắt tôi nhắm lại. Nhưng, không được. Chuông báo động lại đang gióng. Tôi không thể để chuyện này lại hóa thành sai lầm như những chuyện tình kia.

“Dừng lại đi!” Tôi giật tay ra. “Dừng! Ben, em biết chuyện này rồi sẽ dẫn đi đâu, và em không chịu nổi đâu. Không một lần nào nữa.” “Em đang nói gì vậy?” Anh trợn mắt nhìn tôi không hiểu. “Anh mới chỉ hôn ngón tay em.”

Giọng anh đã hơi lè nhè. Hôn ngón tay em. Nhưng chắc giọng tôi cũng thế.

Tôi đợi anh bồi phủi hết vụn bánh mì khỏi bàn, rồi lại tiếp tục, giọng hạ thấp và run rẩy. “Em đã đi qua hết rồi. Em biết tiếp theo sẽ ra sao. Anh hôn ngón tay em. Em hôn ngón tay anh. Chúng ta ngủ với nhau. Một đêm tuyệt diệu. Chúng ta ngủ tiếp với nhau. Chúng ta mê mẩn nhau. Chúng ta làm một chuyến dã ngoại nhỏ đến đồi Cotswolds. Có thể chúng ta sẽ mua chung ghế sofa, hay tủ sách IKEA. Và rồi hai năm nhoáng nhoàng trôi qua và lẽ ra đã đến lúc cưới... nhưng không hiểu sao ta lại không cưới. Chúng ta đã nguội lạnh. Chúng ta cãi nhau rồi chúng ta chia tay. Và lúc đó mới thật khủng khiếp.” Cố tôi muốn nghẹn lại vì thương hại số phận bi đát đang chờ đợi chúng tôi. Không thể tránh, và thật đáng buồn.

Ben trông rất hoang mang trước viễn cảnh tôi vừa mô tả.

“OK,” cuối cùng anh nói, và dè chừng nhìn tôi. “Còn... nếu chúng ta không nguội lạnh thì sao?” “Chúng ta sẽ nguội lạnh! Đây đã là công thức rồi! Lần nào cũng thế!” Tôi chăm chăm nhìn anh, mắt ứa lệ. “Em đã nguội lạnh với cả đồng người rồi. Em biết mà.” “Ngay cả nếu chúng ta không mua chung tủ sách IKEA?”

Tôi biết anh đang cố đùa, nhưng tôi đang nghiêm túc. Tôi đã dành mười lăm năm cuộc đời để hẹn hò, tôi chợt nhận ra. Hẹn hò không phải giải pháp cho bất kỳ cái gì. Hẹn hò chỉ mang lại cho tôi Richard. Hẹn hò chính là vấn đề.

“Chuyện em nguội lạnh với mấy thằng cha đó cũng dễ hiểu.” Ben thử lại lần nữa. “Đấy không phải người dành cho em. Còn anh thì có!”

“Làm sao anh biết anh là người dành cho em?”

“Vì... vì... Chúa ơi! Cần thế nào nữa đây?” Anh đưa tay vò tóc, trông như hết chịu nổi. “OK! Em thắng. Chúng ta sẽ làm theo kiểu cổ điển vậy. Lottie, em có đồng ý lấy anh không?”

“Anh im đi.” Tôi găm gừ. “Đừng có chọc quê em.” “Anh nói thật đấy. Em có đồng ý lấy anh không?” “Buồn cười nhỉ.” Tôi nốc một ngụm. “Anh nói thật đấy. Em có đồng ý lấy anh không?” “Thôi đi.” “Em có đồng ý lấy anh

không?” Giờ thì anh lớn giọng hơn. Một đôi nam nữ ngồi bàn bên nhìn qua mỉm cười. “Suyt!” tôi cúi kính nói. “Chuyện này không buồn cười đâu.”

Và trước sự kinh ngạc của tôi, anh đẩy người khỏi ghế, quỳ xuống, chấp hai tay lại. Tôi có thể thấy các thực khách khác đang ngoảnh lại nhìn.

Tim tôi đang đập thình thình. Không thể nào. *Không thể nào.* “Charlotte Graveney,” anh mào đầu, người hơi lắc lư. “Anh đã dành mười lăm năm theo đuổi những bản sao nhợt nhạt của em, và bây giờ anh đã trở lại đây bên bản chính lẽ ra không bao giờ được để mất. Đòi anh chỉ toàn bóng tối khi không có em, và giờ anh muốn bật đèn cho sáng. Em có rủ lòng mà chịu lấy anh không? Làm ơn?”

Một cảm giác kỳ quái đang bò khắp người tôi. Hình như cả người tôi đã biến thành len rồi. Anh đang cầu hôn tôi. Anh đúng là đang cầu hôn tôi. Chuyện này là thực. “Anh say rồi,” tôi lảng tránh.

“Không say đến thế đâu. Em có đồng ý lấy anh không?” anh lặp lại. “Nhưng em chẳng biết gì về anh nữa cả!” tôi gần như bật cười. “Em còn không biết anh làm gì, không biết anh sống ở đâu, không biết anh muốn gì trong đời...” “Cung cấp giấy. Shoreditch. Được hạnh phúc như đã từng hạnh phúc ngày còn bên em. Được sáng sáng đánh thức em bằng cách thọc cho em nổ tung cả óc. Được sinh ra những em bé có cặp mắt của em. Lottie, anh biết đã rất nhiều năm trôi qua rồi, nhưng vẫn là anh thôi. Vẫn là Ben.” Mắt anh nheo lại, vẫn y như hồi xưa. “Em có đồng ý lấy anh không?” Tôi nhìn anh chăm chăm, thở khó nhọc, đầu réo ong ong. Nhưng tôi không biết chắc đấy là tiếng chuông ăn mừng hay tiếng còi báo động. Ý tôi là, tôi có nghĩ đến khả năng anh vẫn còn quan tâm tới tôi. Nhưng chuyện này thì vượt xa mọi tưởng tượng. Anh vẫn còn si mê tôi, sau chừng ấy năm! Anh muốn cưới! Anh muốn có con! Có tiếng gì đó đang ngân nga đâu đó trong đầu tôi. Tôi nghĩ có thể là tiếng vĩ cầm. Có lẽ đây mới là người đàn ông của đời tôi. **CÓ LẼ ĐÂY MỚI LÀ NGƯỜI ĐÀN ÔNG CỦA ĐỜI TÔI!** Richard không phải người đàn ông dành cho tôi mà là Ben! Tôi hớp một ngụm nước, cố phân tách những ý nghĩ rối như canh hẹ. Hãy tỉnh táo nào. Hãy cân nhắc kỹ lưỡng nào. Chúng tôi đã cãi nhau bao giờ chưa? Chưa. Ở bên anh có vui không? Có. Tôi có thích anh không? Quá đi chứ. Còn gì cần biết ở một người chồng tiềm năng nữa

không? “Anh có xỏ khuyên núm vú không đấy?” tôi bất chợt hỏi đầy cảnh giác.

Khuyên vú thực tình không phải món của tôi. “Không hề.” Anh giật tung áo sơ mi trong một động tác rất kịch, khiến cúc bay tứ tung, và làm tôi không thể không trở mắt nhìn. Chà chà. Nâu r ám. Săn chắc. Vẫn ngon lành như từ trước đến giờ. “Em chỉ cần nói đúng một chữ ‘có’ thôi.” Ben dang rộng hai tay nhấn mạnh kiểu người say. “Em chỉ cần nói đúng một chữ ‘có’ thôi, Lottie. Chúng mình đã dành cả đời phức tạp hóa mọi chuyện chỉ vì nghĩ ngợi quá nhiều. Đừng nghĩ quá nhiều mà làm hỏng cả chuyện này. Mặc xác, chúng mình lỡ mất quá lâu rồi. Chúng mình yêu nhau. Gật đi thôi.” Anh nói đúng. Chúng tôi yêu nhau. Và anh muốn sinh ra những em bé có cặp mắt của tôi. Chưa ai từng nói với tôi điều gì đẹp đến thế. Kể cả Richard.

Đầu tôi quay như điên. Tôi đang cố nghĩ lý trí, nhưng lại đang mất thăng bằng đến nơi rồi. Chuyện này là thật ư? Hay chỉ là anh dụ tôi lên giường? Đây là giây phút lãng mạn nhất đời tôi, hay tôi là con cóc? “Em... em cũng nghĩ thế,” cuối cùng tôi nói. “Em nghĩ thế?” “Nhưng... chờ em một chút đã.” Tôi chộp lấy cái túi rồi đi về phòng vệ sinh nữ; tôi phải suy nghĩ. Một cách rành mạch. Hoặc ít nhất là rành mạch hết mức có thể, trong khi căn phòng đang quay mòng mòng và mặt tôi trong gương thì có tới ba con mắt. Có thể chuyện sẽ thành. Tôi tin chắc chuyện có thể sẽ thành. Nhưng làm thế nào để tôi khiến nó thành? Làm sao để tôi tránh rơi vào bài cũ như các mối quan hệ ngô cụt tắt ngóm trước kia? Trong lúc chải tóc, tôi bắt đầu điểm mặt từng buổi hẹn đầu với từng chàng bồ cũ. Những mở đầu cũ. Tôi đã đứng trong bao nhiêu phòng vệ sinh nữ qua bao nhiêu năm, tôi lại son môi, đầu thằm nghĩ *Có phải đó là Nửa Kia của mình không? Lần nào tôi cũng lạc quan như nhau, chao đảo như nhau. Vậy sai lầm ở chỗ nào? Tôi có thể làm gì khác? Tôi có thể đừng làm gì trong những việc tôi vẫn làm?*

Bỗng dưng tôi nhớ lại cuốn sách mình đã xem sáng nay. Nguyên lý Đảo ngược. Lật ngược mũi tên. Đảo chiều. Nghe hay đấy. Phải. Nhưng đảo chiều như thế nào? Và giờ câu nói của cái bà già điên trong phòng vệ sinh nữ hôm qua đang réo vang trong đầu tôi. Bà ta đã nói gì nhỉ? *Đàn ông cũng như hổ báo trong rừng. Cứ thấy con mồi là xơi luôn rồi ngủ gục. Cũng có thể bà ta*

không điên lắm đâu. Có thể bà ta có ý đúng. Tôi đừng phắt cây lược. Cảm hứng bất ngờ tìm đến mách nước cho tôi. Câu trả lời đây rồi. Giải pháp đột phá. Tôi, Lottie Graveney đây, sẽ đảo ngược mô hình. Tôi sẽ làm ngược lại những gì đã làm với người cũ.

Tôi nhìn mắt mình trong gương. Trông tôi hơi khùng, nhưng vậy thì có gì lạ? Nếu lúc này tôi đã hôn hờ thì bây giờ tôi đang ở chín tầng mây. Tôi cảm thấy như một nhà khoa học vừa phát hiện ra một hạt hạ nguyên tử sẽ thay đổi mọi thứ. Tôi nghĩ ra rồi. Tôi biết là tôi nghĩ ra rồi. Tôi nghĩ ra rồi!

Tôi sai bước vào lại nhà hàng, hơi chệnh choạng trên đôi giày cao gót, trở lại bàn. “Không sex,” tôi quả quyết nói. “Hả?” “Chừng nào chúng ta chưa lấy nhau. Không sex.” Tôi ngò xuống. “Anh đồng ý, không thì thôi.”

“Hử?” Ben trông nghệt ra, nhưng tôi chỉ nở nụ cười an hòa. Tôi thông minh quá đi mất. Nếu đúng là anh yêu tôi, anh sẽ đợi. Và sẽ không có nguy cơ bất kỳ phía nào nguội lạnh đi. Không chút nào. Và tuyệt nhất là, chúng tôi sẽ có tuần trăng mật cực đỉnh nhớ đời. Chúng tôi sẽ được giao cảm và hòa nhập làm một và thăng thiên vì sung sướng. Hết như những cặp đôi đi hưởng tuần trăng mật khác.

Áo anh vẫn còn phanh ngực. Tôi tưởng tượng anh trần truồng, trên một chiếc giường khách sạn đẹp mỹ mãn nào đó, xung quanh rải đầy cánh hồng. Chỉ nghĩ đến mà tôi đã run lên.

“Em đùa đấy à.” Giờ thì mặt anh xị ra. “Tại sao chứ?”

“Vì em muốn lần này phải khác. Em muốn phá vỡ khuôn khổ. Em yêu anh, phải không? Anh yêu em? Chúng mình muốn sống cả đời với nhau?”

“Mười lăm năm trời anh đã yêu em.” Anh lắc đầu. “Mười lăm năm chúng mình đã vượt đi, Lottie...”

Tôi thấy ngay anh lại sắp bắt đầu một bài diễn văn khác của một kẻ đang say sưa.

“Thế.” Tôi ngắt lời. “Chúng mình đợi thêm một chút. Rồi chúng mình sẽ hưởng đêm tân hôn. Một đêm tân hôn tuyệt đỉnh. Nghĩ xem. Tới lúc đó chắc cả hai đã máu điên lên rồi. Máu điên lên rồi.” Tôi đưa bàn chân trần dưới bàn, chậm chậm di lên mặt trong bấp chân anh. Mặt anh đã đỏ ra. Cú này

không bao giờ trượt. Trong một phút, cả hai đều không nói gì. Hãy tạm gọi là chúng tôi đang trò chuyện theo một cách khác. “Thực tình thì...” cuối cùng anh nói, giọng khản đặc, “thế cũng vui.” “Vui kinh lên ấy chứ.” Làm ra vẻ tình cờ, tôi mở thêm hai cúc áo và ghé lại gần, cho anh mãi nhận với cái bra nâng ngực. Chân kia đã di chuyển lên đến háng anh. Ben thì đã cầm khẩu. “Nhớ tối sinh nhật anh không?” tôi thì thào. “Trên bờ biển? Chúng ta có thể diễn lại vụ đó.”

Nếu có diễn lại vụ đó, tôi sẽ đeo băng bảo vệ đầu gối. Chân tôi trầy vẩy mất cả tuần. Như đọc được ý nghĩ của tôi, Ben nhắm mắt rên khẽ. “Em muốn giết anh à.”

“Sẽ tuyệt lắm.” Tôi bất giác nhớ lại hình ảnh chúng tôi, hai đứa thiếu niên, nằm quấn lấy nhau trong phòng tôi ở nhà khách, chỉ có ánh chập chờn của những ngọn nến thơm tôi thả xung quanh.

“Em có biết em quyến rũ đến thế nào không? Em có biết anh thèm được chui xuống gầm bàn ngay bây giờ không?” Anh chộp lấy tay tôi rồi gặm đầu ngón cái. Nhưng lần này tôi không rút ra nữa. Cả người tôi hình như đã nổi vào cảm giác của đôi môi và răng anh trên da mình. Tôi muốn cảm thấy nó khắp nơi. Tôi nhớ cảm giác này. Tôi nhớ anh. Làm sao tôi có thể quên được?

“Đêm tân hôn, hả?” cuối cùng anh cũng nói. Mấy ngón chân tôi vẫn đang làm việc của mình, để rồi cảm thấy một bằng chứng khá chắc chắn rằng anh đang thích thú tận hưởng. Vậy là mọi thứ vẫn hoạt động tốt.

“Đêm tân hôn.” Tôi gật đầu. “Em có hiểu là anh sẽ chết vì thất vọng trong lúc chờ đợi không?” “Em cũng vậy. Và rồi em sẽ bùng nổ.” Anh đưa ngón cái tôi vào tận sâu trong miệng, và âm thầm thở dốc khi cảm giác ấy chạy khắp cơ thể mình. Chúng tôi phải sớm rời khỏi đây thôi không thì người bồi sẽ đuổi khéo hai chúng tôi đi về phòng riêng mất. Và cứ đợi đến lúc Richard biết chuyện xem...

Không. Đừng nhắc chuyện đó. Cái này không liên quan gì đến Richard hết. Đây là định mệnh. Đây là một phần của bức tranh lớn hơn. Một câu chuyện lãng mạn với vai chính là Ben và tôi, còn Richard chỉ là một vai lướt qua giữa đường.

Tôi biết mình say rồi. Tôi biết thế này vội vã quá. Nhưng cảm giác mới tuyệt làm sao. Và nếu trong đáy tim tôi vẫn còn vết thương bỏng rát thì đây giống như một món kem xoa dịu thần kỳ. Tôi được sắp đặt phải chia tay Richard. Tôi được sắp đặt phải khổ sở. Đền bù cho những đau khổ của tôi sẽ là một chiếc nhẫn cưới và một đêm làm tình nóng bỏng nhớ đời.

Tôi cảm thấy giải thưởng mình bốc trúng không phải một nghìn nữa, mà là một triệu bảng.

Mắt Ben đã mờ đi. Tôi thì đang thờ mỗi lúc một ồn ào hơn. Tôi không chắc mình còn có thể chịu được nữa hay không. “Khi nào thì chúng mình cưới nhau?” tôi thì thầm. “Nhanh thôi.” Giọng anh như đã tuyệt vọng. “Rất nhanh, rất nhanh thôi.”

Chương 5

Fliss

Tôi mong Lottie vẫn ổn, mong lắm. Tôi đi vắng hai tuần về mà vẫn tuyệt nhiên không thấy nó nói lời nào. Nó không trả lời tin nhắn thân thiện nào của tôi, còn lần cuối chúng tôi gọi điện cho nhau thì đã là lúc nó đang tính đến chuyện bay tới San Francisco để làm Richard bất ngờ. So với các Lựa Chọn Không May thì đó phải là loại siêu khó chịu. Ở trời tôi đã gạt đi được ý tưởng ấy của nó.

Nhưng từ đó đến giờ bật vô âm tín. Tôi hết gọi hộp thư thoại lại nhắn tin, nhưng chẳng thấy nó đáp. Tôi cố gắng lắm mới gặp được cô thực tập sinh, cô nhỏ cam đoan nó vẫn đi làm hàng ngày - tức là ít nhất tôi cũng biết nó còn sống và vẫn khỏe. Nhưng cắt liên lạc vốn không phải thói quen của Lottie. Vì thế tôi lo. Tối nay tôi sẽ ghé qua thăm nó, để biết chắc chắn rằng con bé vẫn ổn.

Tôi lấy điện thoại, nhắn thêm một tin nữa: *Chào, mọi thứ thế nào??? Rồi cắt điện thoại nhìn quanh sân trường. Trên sân đầy nhóc những phụ huynh, học sinh, vú em, chó và trẻ nhỏ đi xe đẩy. Hôm nay là ngày khai giảng, vì thế xung quanh là những khuôn mặt rám nắng, giày guốc sáng bóng và tóc mới sửa. Đây là mới tính riêng các mẹ thôi.*

“Fliss!” Một tiếng chào cất lên khi chúng tôi ra khỏi xe. Là Anna, một trong số các mẹ. Chị ta đang một tay cầm hộp nhựa đựng đồ ăn tay kia dắt chó, đầu sợi dây là con Labrador đang nai người muốn chạy. “Chị thế nào? Chào Noah! Vẫn đang tính hẹn lại vụ cà phê...”

“Sẵn sàng thôi.” Tôi gật đầu.

Anna và tôi lần nào gặp nhau cũng nói chuyện hẹn cà phê - tính đến giờ đã hai năm rồi - mà vẫn chưa thực hiện được. Nhưng chuyện đó nói chung

không quan trọng. Nói chung đó không phải mục đích chính.

“Cái bài tập về du lịch chết giẫm ấy,” Anna đang nói trong lúc đi bên tôi về phía cổng trường. “Tối qua tôi thức đến năm giờ sáng làm cho xong. Nhưng du lịch thì chắc chị thích!” Chị ta cất tiếng cười vui vẻ.

“Bài tập du lịch gì cơ?”

“Chị biết mà, bài tập mỹ thuật đó?” Chị ta chỉ xuống cái hộp nhựa. “Chúng tôi đã làm một chiếc máy bay. Dờ hơi kinh. Chúng tôi lấy giấy bạc dán kín lên đồ chơi của thằng bé. Tất nhiên không phải đồ tự làm, nhưng tôi bảo Charlie, ‘Con yêu, bà Hocking sẽ chả biết bên trong là đồ chơi đâu.’” “Bài tập du lịch gì cơ?” tôi hỏi lại. “Chị biết mà. Làm một phương tiện du lịch nào đấy. Họ sẽ trưng bày trong buổi họp đầu năm... Charlie, nhanh lên! Chuông reo rồi!”

Bài tập du lịch quái quỷ gì chứ?

Trong lúc lại gần bà Hocking, tôi thấy một mẹ khác, Jane Langridge, đang đứng trước mặt bà giáo, tay cầm mô hình du thuyền. Con tàu làm bằng gỗ balsa và giấy. Nó có ba ống khói với những hàng cửa mạn nhỏ cắt vừa khéo, và những hình người bé tí xíu nặn bằng đất sét nằm trên, sưởi nắng quanh cái hồ bơi sơn màu xanh da trời. Tôi tròn xoe mắt nhìn, há hốc miệng vì khâm phục.

“Mong bà đừng khắt khe quá, bà Hocking,” Jane đang nói. “Sơn vẫn còn ướt mấy chỗ. Chúng tôi cùng làm vui ra trò, phải không Joshua?”

“Chào chị Phipps,” bà Hocking vui vẻ gọi lớn. “Nghĩ hè vui chứ?”

Chị Phipps. Nghe ghê cả răng mỗi lần tôi bị gọi thế này. Tôi vẫn chưa giành được quyền được gọi là “Chị Graveney” ở chốn trường lớp. Thực tế tôi không biết phải làm gì. Tôi không muốn làm Noah cảm thấy bất ổn. Tôi không muốn làm quá chuyện từ chối dùng họ của anh ta. Tôi cũng thích có chung họ với thằng bé. Nghe gần gũi và hợp lý hơn.

Lẽ ra tôi nên chọn một cái họ mới hồi sinh nó. Riêng cho hai mẹ con thôi.

Khỏi sợ ly dị.

“Mẹ ơi, mẹ có mang khinh khí cầu không?” Noah đang lo lắng nhìn lên tôi. “Mình có mang khinh khí cầu không?”

Tôi ngơ ngác nhìn nó. Tôi không hiểu nó đang nói chuyện gì nữa.

“Noah đã nói sẽ làm một quả khinh khí cầu. Ý tưởng tuyệt vời.” Bà Hocking ập đến bên bọn tôi, cười tươi rói. Bà đã ngoài sáu mươi, và suốt đời chỉ mặc quần ống côn. Bà lúc nào cũng điềm tĩnh và thư thả, khiến tôi không thể không cảm thấy mình là một đứa thần kinh lắp bắp khi đứng bên bà. Giờ thì mắt bà đang nhìn xuống đôi tay trống trơn của tôi. “Chị có mang đi không?” Trông tôi có giống đang giắt một quả khinh khí cầu trên người hay không? “Không mang theo người,” tôi nghe thấy mình đang nói. “Không hẳn là mang theo trên người.”

“À.” Miệng bà thôi cười. “Thế này, nếu có chút khả năng nào chị mang được đến cho chúng tôi sáng nay, chị Phipps ạ, thì chúng tôi đang bày triển lãm cho cuộc họp.”

“Tất nhiên! Chắc chắn rồi!” Tôi nở nụ cười tự tin sáng chói. “Chỉ là tôi cần - Một chi tiết nhỏ thôi - Tôi nói chuyện với Noah một chút.” Tôi lôi thẳng bé ra một góc, rồi cúi xuống. “Khinh khí cầu nào thế hả con?”

“Quả khinh khí cầu cho bài tập về du lịch,” Noah nói như một điều rất đổi hiển nhiên. “Hôm nay bọn con phải mang đi.”

“Ừ đúng rồi.” Tôi chết mất vì cứ phải tươi rói và hớn hờ. “Mẹ không biết là có bài tập về du lịch đấy. Chẳng thấy con nhắc đến bao giờ.”

“Con quên mất.” Nó gật đầu. “Nhưng mẹ có nhớ cái thư gửi đến không?” “Cái thư đâu rồi?”

“Bố để ở bát hoa quả.”

Tôi cảm thấy một ngọn núi lửa đang phun trào trong người. Tôi biết mà. Tôi biết mà.

“À. Mẹ hiểu rồi.” Tôi nắm chặt bàn tay, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay. “Bố không bảo mẹ là có bài tập đấy. Chán thế.”

“Rồi bố với con nói xem nên làm cái gì, bố bảo, ‘Khinh khí cầu thì sao?’” Giờ thì mắt Noah bắt đầu long lanh. “Bố bảo sẽ kiếm một quả bóng bay dán giấy bồi lên, làm cả giỏ đựng người nữa. Cả dây nữa. Rồi sơn nữa. Còn người thì làm Người Dơi.” Đôi má nhỏ của thằng bé hồng ửng lên vì phấn khích. “Bố đã làm chưa?” Nó nhìn tôi chờ đợi. “Mẹ có mang đi không?”

“Để mẹ... xem đã.” Nụ cười trên mặt tôi như đã đông cứng lại. “Con ra chỗ nhà leo trèo chơi tí đi.” Tôi bước đi, bấm phím tắt gọi Daniel. “Daniel Phi...” “Fliss đây.” Tôi bình tĩnh ngắt lời. “Liệu có khả năng nào là anh đang phi vọt đến trường cầm theo quả khinh khí cầu dán giấy bồi đựng Người Dơi trong giỏ không hả?” Im lặng thật lâu.

“Ồ,” cuối cùng Daniel cũng nói: “Khỉ gió. Xin lỗi.”

Giọng anh ta không có lấy một chút hối tiếc nào. Tôi chỉ muốn giết anh ta. “Không! Đừng có ‘Ồ. Khỉ gió. Xin lỗi’. Anh không được làm thế, Daniel!

Như thế không công bằng với tôi và...” “Fliss, bình tĩnh đi. Đó chỉ là một bài tập vớ vẩn ở trường thôi.” “Nó không hề vớ vẩn! Đối với Noah thì đó là một bài tập quan trọng! Cái đó... Anh...” Tôi dứt lời, thở gấp. Anh ta chẳng đời nào hiểu được. Chẳng việc gì phải phí hơi cả. Tôi chỉ còn biết trông cậy vào chính mình. “Được thôi, Daniel. Mặc xác anh. Để đây tôi lo.”

Tôi tắt máy trước khi anh ta kịp trả lời. Cả người tôi nóng bừng lên vì quyết tâm. Tôi sẽ không để Noah phải thất vọng. Nó sẽ có khinh khí cầu. Tôi có thể làm được cho nó. Cố lên. Tôi bấm khóa mở xe, bật tung nắp túi. Tôi có một túi quà bằng giấy bìa hồi ăn trưa ở chỗ sang trọng nào đó. Cái đó có thể làm giỏ. Dây giày tập gym của tôi sẽ được dùng làm thừng. Tôi chộp lấy giấy bút trong túi xách và vẫy Noah lại gần.

“Mẹ sẽ làm nốt cái khinh khí cầu,” tôi hớn hờ nói. “Con vẽ Người Dơi để cho vào giỏ nhé.” Trong lúc Noah vẽ, tì vào ghế xe, tôi nhanh nhẹn tháo dây giày ra. Dây màu nâu có đốm. Làm thừng là chuẩn rồi. Tôi còn có băng dính trong để trong ngăn đồ nhỏ nữa. Còn cái bóng bay thì...

Khỉ gió. Dùng cái gì bây giờ? Đâu phải lúc nào đi đâu tôi cũng nhét theo mấy gói bóng bay để phòng hờ trường hợp...

Một ý tưởng quái dị khôn tả chợt ập đến với tôi. Tôi có thể... Không. Không được. Không thể...

Năm phút sau, tôi quay lại chỗ bà Hocking, thân nhiên cầm theo bài tập của Noah. Các bà mẹ đứng quanh đó dần dà im lặng. Thực tế là cả sân trường dường như lặng phắc.

“Đấy là Người Dơi!” Noah kiêu hãnh chỉ vào trong giỏ. “Cháu vẽ đấy.”

Tất cả trẻ con đang nhìn vào Người Dơi. Tất cả các bà mẹ lại nhìn vào quả bóng. Đây là một chiếc bao cao su Durex Fetherlite Ultra đã thối. Phải công nhận nó thối lên được kích cỡ thật đáng nể, còn cái núm ở đầu thì đang nhảy nhót trong gió. Tôi nghe tiếng khịt mũi từ phía Anna, nhưng khi quắc mắt nhìn quanh, tôi chỉ thấy những gương mặt ngây thơ vô tội.

“Ôi trời, Noah,” bà Hocking yếu ớt nói. “Quả khinh khí cầu thật... to quá!”

“Gớm quá,” Jane gắt gỏng, ôm chặt cái tàu vào lòng như để bảo vệ. “Đây là trường học, cô đừng quên điều đó. Ở đây toàn trẻ con.”

“Nhưng đối với trẻ con thì đây là một quả bóng hoàn toàn vô hại,” tôi vặc lại. “Chồng tôi chơi xỏ tôi.” Tôi quay sang bà Hocking với vẻ hối lỗi. “Tôi không còn nhiều thời gian.”

“Ý hay lắm, chị Phipps!” Bà Hocking cố trấn tĩnh. “Quả là cách làm rất sáng tạo với...”

“Nhờ nó nổ thì sao?” Jane cãi.

“Tôi vẫn còn mấy cái dự trữ đây,” tôi kiêu hãnh phản pháo, chìa nốt bộ Durex trong tay, xò ra như bộ bài.

Muộn mắt một giây, tôi chợt nhận ra cảnh này trông từ ngoài sẽ như thế nào. Hai má đỏ rực, tôi lén lút điều chỉnh lại tư thế tay để che đi chữ *Có gân thêm phần thích thú. Lại còn bôi trơn. Lại còn kích thích. Mấy ngón tay tôi đang xòe như con sao biển, tìm cách kiểm duyệt mấy gói bao cao su.*

“Tôi nghĩ chắc sẽ tìm được quả bóng khác cho Noah trong lớp học, chị Phipps ạ,” cuối cùng bà Hocking cũng nói. “Tôi khuyên chị nên giữ lại mấy cái đó cho mình, để...” Bà ngừng lại, rõ ràng đang tìm cách kết thúc câu.

“Tất nhiên rồi.” Tôi vội vàng chặn trước. “Đúng đấy. Tôi sẽ dùng để... chính thế. Làm cái việc đó. À ý tôi là không.” Tôi cười ré lên. “Thực tình chắc tôi sẽ không dùng cái nào đâu. Hoặc ít nhất là... Tôi có cẩn thận, tất nhiên rồi...”

Tôi ngáp ngừng rồi im hẳn. Tôi vừa chia sẻ chi tiết về phương châm sử dụng bao cao su của tôi với cô giáo của con trai mình. Tại ai mà ra nông nổi đó chứ.

“Thế đấy!” Tôi tuyệt vọng để thêm. “Được rồi. Tôi cất chúng đi bây giờ đây.

Để dùng sau. Làm... cái việc mà chúng nó vẫn làm.”

Vội vã, tôi nhét trả mớ bao vào túi, đánh rơi một vỉ Pleasuremax và hụp xuống nhặt trước khi bất kỳ một con bé bảy tuổi nào kịp sờ vào. Các mẹ xung quanh đang trở mắt nhìn, miệng há hốc cứ như vừa chứng kiến một vụ đụng xe.

“Hy vọng buổi họp suôn sẻ. Chúc con một ngày thật vui nhé, Noah.” Tôi trao cho nó quả khinh khí cầu và hôn tạm biệt, rồi quay ngoắt người trên đôi giày cao gót và sầm sầm bỏ đi, miệng thở phì phò. Đợi đến lúc đi ra đường rồi tôi mới gọi Barnaby qua điện thoại gắn trong xe.

“Barnaby.” Tôi bùng nổ. “Cậu không tin nổi Daniel vừa làm gì đâu. Noah có bài tập ở trường mà Daniel không nói câu nào về...”

“Fliss,” Barnaby nhẫn nại nói. “Bình tĩnh nào.”

“Tớ phải lấy bao cao su thối thành quả bóng to cho cô giáo của Noah! Làm khinh khí cầu!” Ở đầu kia tôi nghe Barnaby bật cười ha hả. “Không có gì đáng cười! Hả ta thối inh lên được! Hả giả vờ quan tâm, nhưng hẳn là kè ích kỷ, hẳn làm Noah thất vọng...” “Fliss.” Giọng Barnaby chột đánh lại khiến tôi im bật. “Chuyện này phải chấm dứt.” “Cái gì phải chấm dứt cơ?” Tôi tròn mắt nhìn vào cái loa. “Vụ gào thét hàng ngày. Tớ sẽ nói với cậu điều này, nhân danh bạn cũ. Nếu cậu cứ tiếp tục lải nhải mãi thế này, cậu sẽ làm mọi người xung quanh phát điên, cả chính cậu cũng thế. Đờn nhiều chuyện thối lắm, OK?” “Nhưng mà...” “Lắm chuyện thối tha.” Cậu ta dừng lại. “Và không việc gì phải bới đi bới lại. Cậu cần quên đi. Hãy sống đời mình đi. Đi hẹn hò và đừng kể lể về quần lót ông chồng cũ của cậu.”

“Cậu nói gì tớ không hiểu.” Tôi cố tránh né. “Tôi nói là hẹn hò. Hẹn hò đi.” Tôi như nghe thấy nỗi thất vọng của Barnaby tràn đến từ đầu dây bên kia. “Lẽ ra cậu phải tán tỉnh Nathan. Chứ không phải mở máy tính rồi đọc sạch sành sanh bộ hồ sơ ly dị.”

“Tớ đâu có đọc sạch sành sanh.” Tôi mân mê cái USB như để chống đỡ. “Chỉ là đang đà chuyện, tớ nhắc đến nó, còn anh ta có vẻ hứng thú...” “Không

phải anh ta hứng thú! Anh ta chỉ lịch sự thôi. Và hình như cậu còn gào thét nguyên năm phút về quần lót của Daniel.”

“Đấy hoàn toàn là chuyện thổi phồng,” tôi nóng mặt cãi lại. Nhưng má tôi đỏ chín. Có thể đúng là năm phút thật. Đến lúc đó tôi đã hơi ngà ngà rồi. Mà quần lót của Daniel thì có lắm chuyện đáng nói lắm, chỉ là chả chuyện nào hay cả.

“Cậu có nhớ hôm đầu tiên chúng ta thảo luận không, Fliss?” Barnaby vẫn tàn nhẫn nói tiếp. “Cậu đã bảo dù làm gì, cậu cũng sẽ không chua chát.” Tôi thở dốc khi nghe cậu ta nhắc đến chữ cấm kỵ đó. “Tớ đâu có. Tớ chỉ... bực mình. Hối tiếc.” Tôi bối tung đầu tìm kiếm những xúc cảm có thể chấp nhận được. “U sầu. Buồn bã. Triết lý.”

“Chữ Nathan dùng là ‘chua chát’.”

“Tớ không chua chát!” Tôi gần như hét vào mặt cậu ta. “Chua chát hay không thì tớ phải tự biết chứ!”

Bên kia đầu dây im bặt. Tôi thở dốc. Hai tay rịn đầy mồ hôi trên bánh lái. Tôi đang vụt nhớ lại buổi hẹn với Nathan. Tôi cứ nghĩ mình đang kể về Daniel một cách buồn cười, thờ ơ, mai mỉa. Nathan chẳng nói chữ nào cho tôi biết là anh ta không thích thú buổi hôm đó cả. Hay tất cả mọi người đều đang làm vậy? Để chiều lòng tôi?

“OK,” cuối cùng tôi nói. “Giờ thì tớ biết rồi. Cảm ơn đã nói cho tớ.”

“Luôn sẵn lòng.” Cái giọng vui vẻ của Barnaby vang khắp xe. “Trước khi cậu kịp nói thì, tớ vẫn là bạn của cậu. Và tớ yêu cậu lắm. Nhưng đó là thứ cậu cần. Yêu cho roi cho vọt, Fliss ạ. Gặp cậu sau nhé.”

Cậu ta tắt máy, còn tôi xi nhan sang trái, căn môi dưới và nheo mắt nhìn đường. Tất cả vẫn ổn. Tất cả vẫn ổn.

Khi đến công ty, tôi thấy hộp thư đã đầy, nhưng tôi chỉ ngồi vào bàn chờ dẫn nhìn máy tính. Những lời Barnaby nói đã chạm đến tôi nhiều hơn điều tôi thừa nhận. Tôi đang dần trở thành một mục già méo mó chua chát. Rồi cuối cùng tôi sẽ thành mục phù thủy lưng còng mặc áo choàng đen cau có nhìn thế giới và bậm bở đi trên phố, vung gậy đánh mọi người và không thèm mỉm cười với bọn trẻ trong khu phố, làm chúng phát khiếp mà ù té chạy.

Đây là kịch bản tệ nhất.

Ngồi một lúc, tôi nhắc điện thoại gọi số cơ quan Lottie. Có lẽ chúng tôi có thể cố vũ tinh thần cho nhau.

Người nghe máy là Dolly, cô trợ lý của Lottie. “À, chào Dolly,” tôi nói. “Lottie có đó không?” “Chị ấy ra ngoài rồi. Đi mua sắm. Không biết lúc nào thì quay lại.”

Mua sắm á? Tôi chớp mắt nhìn điện thoại trong kính ngạc. Tôi biết thithoảng Lottie cũng chán việc, nhưng ra ngoài mua sắm và nói trắng với trợ lý thì hiển nhiên không phải là ý hay trong thời buổi kinh tế thế này.

“Có biết đại khái bao giờ nó về không?”

“Em chịu. Chị ấy nói mua đồ để chuẩn bị cho tuần trăng mật.”

Tôi cứng người. Tôi có nghe đúng không vậy? Trăng mật? Nghĩa là... trăng mật ấy hả? “Em nói là...” Tôi nuốt nước bọt. “Dolly, tức là Lottie sắp lấy chồng à?” “Chị không biết à?” “Chị vừa đi nghỉ về! Chuyện này... Chị thật...” Tôi không nói nổi nữa. “Ôi trời ơi! Nhờ em nhắn là chị gọi và chuyển lời chúc mừng cho chị nhé!” Tôi đập máy, rạng rỡ nhìn quanh văn phòng trống trơn. Tâm trạng ủ rũ đã biến mất. Tôi chỉ muốn nhảy múa. Lottie đính hôn rồi! Thế mới biết, thế giới vẫn còn điều tươi đẹp lắm.

Nhưng làm thế nào?

Làm thế nào, thế nào, thế nào?

Có chuyện gì vậy? Rốt cuộc nó đã bay đến San Francisco thật sao? Hay là gã kia bay về? Hay là hai đứa gọi cho nhau? Chuyện gì? Tôi nhắn tin:

Em sắp cưới à??????????

Tôi chuẩn bị tinh thần sẽ nhận lại sự im lặng vô tận, nhưng một giây sau nó đã nhắn lại.

Uh!!!! Đang thèm được kể cho chị nghe đây! OMG! Chuyện gì thế???? Nhanh chóng mặt. Giờ vẫn ko tin nổi. Chàng từ trên trời rơi trở lại xuống đời e, cầu hôn trong nhà hàng, hoàn toàn không biết chàng sẽ làm thế, điên cực!!!!

Tôi phải nói chuyện với nó thôi. Tôi gọi số di động, nhưng máy bận. Chết tiệt. Tôi đi uống cà phê cái đã, rồi sẽ gọi lại. Trên đường xuống quán Costa

nằm ngay trong tòa nhà, tôi không ngăn được mặt mình cứ tươi hơn hớn lên. Thực tình là tôi vui đến phát khóc, nhưng nhà báo ở Pincher International không ai khóc khi làm việc, nên tôi tạm bằng lòng chỉ ôm chầm lấy mình vậy.

Richard thì nhất rồi. Cậu chàng có mọi thứ tôi từng mong cho Lottie. Nghe cứ như tôi là mẹ nó vậy - nhưng đúng là tôi vẫn thấy mình như mẹ của Lottie. Trước giờ vẫn vậy. Bố mẹ thật thì đã chối bỏ nhiệm vụ, còn bạn bị ly dị rồi rượn chè và dan díu với nào doanh nhân giàu sụ nào hoa hậu Nam Phi... Cứ nói thế này: chúng tôi ở với nhau là chủ yếu. Lottie kém tôi năm tuổi, và từ lâu trước khi mẹ chết nó đã có thói quen tìm đến tôi khi có chuyện xảy ra.

Và với tư cách là đương kim mẹ kiêm chị gái kiêm phù dâu chính tiềm năng (?), tôi không thấy gì đáng hoan nghênh hơn là Richard sắp gia nhập cụm gia đình tí hon quái gở của chúng tôi. Thứ nhất là, cậu ta điển trai nhưng không đến nỗi ai-cũng-phải-xin-chết. Cái này quan trọng, tôi nghĩ. Ai cũng muốn em gái mình kiếm được vị thần tình yêu trong mắt nó, nhưng đừng để chính mình thêm muốn cậu ta. Ý tôi là, tôi sẽ phải làm sao nếu Lottie dắt Johnny Depp về nhà?

Tôi cố gắng thành thật xem xét ý nghĩ mình, trong chốn riêng tư là cái đầu tôi. Phải, tôi chẳng làm chị gái vị tha được đâu. Chắc hẳn tôi sẽ tìm cách cuỗm chàng đi mất. Tôi sẽ nghĩ mọi thủ đoạn đều có thể chấp nhận.

Nhưng Richard chẳng phải là Johnny Depp. Cậu ta bánh trai đấy, đừng hiểu lầm tôi, nhưng không bánh trai đến mức khôn cường. Cũng không bánh trai kiểu bóng, như cái cậu Jamie kinh khủng hồi nào, suốt ngày chỉ chải chuốt và đếm số ca lo. Richard là đàn ông. Đối với tôi, thi thoảng trông cậu ta như phiên bản trẻ của Pierce Brosnan, thi thoảng lại giống phiên bản trẻ của Gordon Brown. (Mặc dù tôi nghĩ mình là người duy nhất nhìn ra nét của Gordon Brown. Tôi có nhắc đến với Lottie một lần, và nó đã rất phẫn nộ.)

Tôi biết là cậu ta được đánh giá cao trong công việc. (Tất nhiên, hồi cậu ta mới hẹn hò với Lottie, tôi đã hỏi khắp người quen ở London về nhân thân cậu ta.) Tôi cũng biết đôi khi cậu ta cáu bẳn và có lần đã nổi cơn với cả đội, âm ỉ tới mức sau đó phải đãi tất cả một chiều để xin lỗi. Nhưng bản tính cậu ta tốt bụng. Lần đầu tôi gặp, cậu ta đang bê cái ghế bành vì Lottie muốn chuyển sang chỗ khác. Nó đi khắp phòng khách, miệng bảo, “Chỗ này... à không, chỗ

này! Ô, hay chỗ này có hơn không?” Còn cậu ta thì cứ kiên nhẫn bê cái ghế to nặng trĩu, trong lúc nó đi loăng quăng, và khi thấy tôi đang nhìn, cậu ta nhăn răng cười thì tôi biết: Đây mới là người hợp với Lottie.

Tôi muốn nhảy cẫng lên vì mừng rỡ. Sau vụ ly dị khốn nạn của tôi, chúng tôi cũng cần gặp chuyện gì tốt đẹp chứ. Vậy sự tình là thế nào? Cậu ta nói gì? Tôi muốn biết từ đầu đến cuối. Trong lúc quay trở lại bàn, tôi lại sốt ruột bấm gọi cho nó lần nữa - và lần này nó nhắc máy. “Fliss à?” “Lottie!” Tôi muốn nổ tung vì phấn khích. “Chúc mừng em! Một tin đáng kinh ngạc! Chị không thể tin nổi!” “Em biết! Em biết!” Giọng nó còn lâng lâng hạnh phúc hơn tôi tưởng nữa. Richard hẳn đã làm nó bất ngờ. “Thế là... khi nào?” Tôi ngồi vào bàn, nhấp một ngụm cà phê. “Hai tuần trước. Em vẫn chưa thể tin đây lại là sự thực!”

“Kể chi tiết cho chị đi!” “Ờ thì, anh ấy chả nhân cơ gì tự dưng gọi điện cho em.” Lottie bật cười thích thú. “Em không tin nổi nữa. Em cứ nghĩ mình sẽ chẳng bao giờ gặp lại anh ấy nữa cơ. Nói gì đến chuyện này!”

Nếu cậu ta cầu hôn hai tuần trước, thì nghĩa là cậu ta mới đi được nhiều nhất một ngày. Chắc cậu ta hạ cánh xuống San Francisco rồi đổi ý luôn. Giỏi lắm, Richard!

“Thế cậu ta nói gì? Có quỳ xuống không?”

“Có! Anh ấy bảo anh ấy vẫn luôn yêu em và muốn ở với em, rồi anh ấy hỏi em có đồng ý lấy anh không cả đến chục lần, và rồi cuối cùng... em bảo có!” Nỗi hưng phấn của nó lại trào lên. “Chị có tin nổi không?” Tôi thở dài vui sướng và lại nhấp cà phê. Lãng mạn quá. Mơ màng quá. Tôi đang tự hỏi mình có thể chuồn khỏi cuộc họp báo của hãng Hàng không Anh để đưa Lottie đi ăn mừng hay không.

“Vậy thì... còn gì nữa?” Tôi muốn được nghe kể thêm. “Em có trao nhẫn cho cậu ta không?” “À không.” Lottie có vẻ chùng hững. “Tất nhiên là không.” Cảm ơn trời. Tôi chưa bao giờ thích cái ý tưởng trao nhẫn ấy cả. “Vậy là cuối cùng em quyết định thôi à?” “Em còn không nghĩ đến chuyện đó nữa kìa!” Tôi ngạc nhiên thấy giọng nó chua xót. “Ý em là, chiếc nhẫn ấy mua cho Richard cơ mà.” “Tức là sao?” Tôi chớp mắt nhìn điện thoại, không hiểu lắm.

“À, thì đó là nhẫn em mua cho Richard.” Nó có vẻ chừng hững. “VẬY mà lại trao cho người khác thì kỳ lắm. Chị không thấy vậy à?”

Tôi muốn đáp lại, nhưng các ý nghĩ đã mắc cả vào nhau, cứ như có cái bút chì rơi vào khe máy đang rù rù chạy đều. “Người khác” này nghĩa là sao? Tôi mở miệng định hỏi - rồi lại im. Hay là tôi nghe nhầm? Hay nó đang dùng uyển ngữ? “Thế là...” Tôi thận trọng mở lời, cảm thấy như mình đang nói tiếng nước ngoài. “Em mua nhẫn cho Richard... nhưng lại không đưa cho cậu ta?” Tôi chỉ đang cố hiểu ý nó thôi. Tôi không nghĩ nó lại lật bàn như thể tôi đã đơn thương độc mã phá nát niềm vui của nó.

“Fliss, chị biết là không mà! Trời đất ơi, sao chị không ý tứ lấy một tí!” Giọng nó rít lên the thé. “Em đang cố bắt đầu lại từ đầu mà! Em đang cố khởi sự cuộc sống mới với Ben! Việc gì chị lại phải nhắc đến Richard chứ.” Ben? Tôi rồi tung lên rồi. Tôi nghĩ mình điên rồi. Ben là ai và có liên quan quái gì đến vụ này? “Nào Lottie. Đừng bực nhé, nhưng đúng là chị không hiểu...” “Em vừa nhận tin cho chị xong! Chị không đọc được à?” “Em nói là em đính hôn!” Cảm giác kinh khủng choán lấy tôi. Chẳng lẽ tất cả chuyện này lại là một vụ hiểu lầm khủng khiếp nào đó? “VẬY là em không đính hôn à?” “CÓ! Tất nhiên là có rồi! Với Ben!” “Ben là thằng quái nào?” Tôi hét lên, giọng lớn hơn chủ ý. Elise tò mò ngó vào cửa, và tôi ái ngại mỉm cười đáp, miệng mấp máy, “Không sao đâu.” Đầu kia điện thoại im phắc.

“Ồ,” cuối cùng Lottie cũng nói. “Xin lỗi. Em vừa xem lại tin nhắn. Em tưởng đã kể với chị rồi. Em không lấy Richard, mà lấy Ben. Nhớ Ben không?” “Không, chị không nhớ có Ben nào cả!” Tôi nói, càng lúc càng cảm thấy rã rời. “À đúng rồi, chị chưa gặp anh ấy. Ờ, đấy là anh bạn trai em hồi em ở Hy Lạp, anh ấy vừa trở lại cuộc đời em và chúng em sắp lấy nhau.”

Tôi cảm thấy trần nhà như sụp xuống. Nó sắp lấy Richard cơ mà. Mọi chuyện thật hợp lý. VẬY mà giờ nó lại sắp biến mất với một gã Ben nào đó. Tôi còn không biết phải bắt đầu từ đâu.

“Lotts... Nhưng mà, Lotts, chị tưởng... Làm sao mà em lại sắp lấy cậu ta được?” Một ý nghĩ bất chợt nảy đến với tôi. “Có phải là vì muốn có visa không?” “Không, vì visa là thế nào chứ.” Nghe giọng nó đầy phẫn nộ. “VÌ

tình yêu!” “Em yêu cậu Ben này đến mức muốn lấy cậu ta ư?” Tôi không tin mình lại đang hỏi câu này. “Ừ.”

“Cậu ta trở lại trong đời em chính xác là bao giờ?” “Hai tuần trước.” “Hai tuần trước,” tôi bình tĩnh nhắc lại, dù chỉ muốn phá lên cười sảng sặc. “Sau bao lâu?”

“Mười lăm năm.” Giọng nó đầy thách thức. “Và nếu chị muốn hỏi, thì rồi, em đã nghĩ kỹ rồi.” “OK! Được rồi, vậy chúc mừng. Chị tin là Ben phải tuyệt lắm.” “Anh ấy rất tuyệt. Chị sẽ thích anh ấy cho xem. Anh ấy đẹp trai, vui tính, và chúng em rất hợp nhau...”

“Tốt! Đây, đi ăn trưa nhé, OK? Rồi ta có thể nói tiếp chuyện đó.” Mình đang phản ứng thái quá rồi, tôi tự nhủ. Mình cần điều chỉnh lại trước tình hình mới. Có thể anh chàng Ben này là lựa chọn hoàn hảo với Lottie và mọi chuyện sẽ thành công mỹ mãn. Miễn là hai bên đính hôn lâu dài, nghiêm túc và không vội vàng...

“Vậy hẹn ở Selfridges nhé?” Lottie nói. “Thực tế là em đang ở đây rồi. Em đang mua đồ lót đi hưởng tuần trăng mật!” “Ừ, chị có nghe nói. Thế, hai người tính làm đám cưới lúc nào?” “Ngày mai,” nó hào hứng đáp. “Chúng em muốn làm càng sớm càng tốt. Chị xin nghỉ ngày mai được không?”

Ngày mai? Nó điên rồi. “Lotts, ở yên đấy.” Tôi khó lắm mới bật được ra. “Chị tới gặp em bây giờ đây. Chị nghĩ chúng ta nên nói chuyện.”

Lẽ ra tôi không được xả hơi. Lẽ ra tôi không được đi nghỉ. Lẽ ra tôi phải nhận ra Lottie sẽ không ở yên chùng nào chưa tìm được thứ gì đó để trút vào tất cả nguồn năng lượng tổn thương bên trong. Và thứ gì đó là đây. Một đám cưới.

Cho tới lúc tôi đến Selfridges thì tim tôi đã đập thành thịch và đầu tôi đã chứa đầy câu hỏi. Còn Lottie thì có một giỏ chứa đầy đồ lót. Mà nào phải đồ lót - đồ khiêu dâm thì đúng hơn. Nó đang đứng ngắm nghía một cái áo lót chấm eo trong suốt thì tôi nhào tới suýt quệt đổ một dây gấu bông Princess Tam Tam. Khi thấy tôi, nó giơ cái áo lên. “Chị thấy sao?” Tôi liếc mở đồ trong giỏ hàng. Thấy rõ là nó vừa qua khu găm giá Kê Khiêu Khích. Tôi thấy vô số đồ ren đen xuyên thấu. Còn kia là gì, băng bịt mắt à?

“Chị thấy sao?” nó sốt ruột hỏi, phẩy cái áo lót trước mặt tôi. “Khá đắt đấy. Em có nên thử không?”

Không phải đáng ra chúng ta nên bàn câu hỏi quan trọng hơn sao? Tôi muốn gào lên. *Ví như là thằng cha Ben này là ai và sao em lại đi lấy hắn?* Nhưng nếu tôi có biết gì về Lottie, thì đấy là cần tiến tới một cách thận trọng. Tôi cần thuyết phục nó nhẹ nhàng.

“Thế đấy!” tôi cố tươi tỉnh hết mức có thể. “Em sắp lấy chồng. Một anh chàng chị còn chưa hề gặp.”

“Rồi đến đám cưới chị sẽ gặp thôi. Chị sẽ thích anh ấy cho mà xem, Fliss ạ.” Đôi mắt nó mở long lanh khi nó ném cái áo trong suốt vào giỏ cùng một cái quần lọt khe tí xíu. “Em không tin nổi mọi thứ lại thành ra hoàn hảo đến thế. Em vui quá.” “Ừ. Tuyệt vời! Chị cũng vui!” Tôi đợi một giây im lặng rồi nói tiếp, “Mặc dù - chỉ là suy nghĩ thoáng qua thôi - em có cần phải cưới nhanh thế không? Chẳng lẽ không thể đính hôn lâu lâu một chút rồi lên kế hoạch cho tử tế sao?” “Có gì mà kế hoạch chứ! Mọi thứ sẽ thật đơn giản thôi. Văn phòng công chứng Chelsea. Ăn trưa ở một quán ăn xinh xắn. Đơn giản và lãng mạn. Chị sẽ làm phù dâu cho em chứ, em hy vọng thế.” Nó bóp tay tôi, rồi lại với lấy một cái áo lót nữa.

Nó có vẻ gì đấy đặc biệt dị thường. Tôi quan sát nó, cố tìm xem có điều gì lạ. Nó có cái kiểu điên điên hậu chia tay quen thuộc - nhưng còn mạnh hơn mọi khi nữa. Mắt nó sáng quắc. Nó đang kích động. Hay gã Ben này có ma túy? Nó có đang phê cái gì không? “Thế là cậu Ben này cứ thế từ trên trời rơi xuống và gọi cho em à?” “Anh ấy liên lạc, chúng em ăn tối. Và cứ như là chúng em chưa xa nhau bao giờ ấy. Chúng em đồng điệu với nhau.” Nó thở dài hoan lạc. “Anh ấy đã yêu em suốt mười lăm năm nay. Mười lăm năm. Và em cũng yêu anh ấy. Vì thế mà bọn em muốn lấy nhau luôn. Chúng em đã bỏ phí quá nhiều thời gian rồi, Fliss à.” Giọng nó thốn thức rất xi nê, cứ như là đang trong một bộ phim truyền hình thực tế vậy. “Chúng em muốn bắt đầu phần còn lại của cuộc đời.” Cái gì?

OK, thế này thì quá nhầm nhí. Lottie không hề yêu ai đó tên Ben suốt mười lăm năm vừa qua. Tôi nghĩ nếu nó yêu thì ít nhất tôi cũng phải biết chứ.

“Em đã yêu cậu ta suốt mười lăm năm trời à?” Tôi không thể không bật lại. “Buồn cười là em lại chẳng nhắc đến tên cậu ta bao giờ. Không một lần nào.”

“Em yêu anh ấy trong lòng.” Nó để tay lên sườn. “Ở đây. Có thể là em không nói với chị. Có thể không phải cái gì em cũng nói với chị.” Nó ném một cái nịt vớ vào giỏ về thách thức. “Em có ảnh không?”

“Ở đây thì không. Nhưng anh ấy rất đẹp trai. À nhân thể em muốn chị lên phát biểu,” nó vô tư nói thêm. “Chị vừa là phù dâu chính vừa là nữ chủ tọa. Còn phù rể của Ben thì là anh bạn Lorcan. Lễ cưới chỉ có bốn người chúng ta thôi.”

Tôi trợn mắt nhìn nó bất lực. Tôi muốn khéo léo tiếp cận từng bước, thật nhẹ nhàng, nhưng thế này thì chịu rồi. Thật điên rồ quá sức.

“Lottie.” Tôi chặn tay lên góit tất dài nó đang định nhặt lên. “Dừng lại. Và nghe chị nói đây. Chị biết em không muốn nghe điều này, nhưng em phải nghe thôi.” Tôi đợi cho tới khi nó miễn cưỡng quay mặt về phía mình. “Em vừa cắt đứt với Richard đâu như năm phút trước. Em đã muốn trao trọn đời mình cho cậu ta. Em còn mua nhẫn đính hôn cho cậu ta. Em nói em yêu cậu ta. Vậy mà giờ em lại đang chạy đi với một anh chàng khác hầu như chưa quen? Như thế có phải là ý tưởng hay không?”

“Ừm, chia tay Richard là chuyện tốt đấy chứ! Một chuyện quá tốt!” Bỗng nhiên Lottie xù lông lên như một con mèo. “Em đã nghĩ nhiều lắm rồi, Fliss ạ. Và em nhận ra Richard hoàn toàn không hợp với em. Không hợp tí nào! Em cần ai đó lãng mạn cơ. Ai đó biết rung động cơ. Ai đó sẽ thổ lộ vì em, chị hiểu không? Richard là người tử tế, em tưởng mình yêu anh ấy. Nhưng giờ thì em nhận ra sự thực: anh ấy quá hạn chế.” Nó phì ra chữ “hạn chế” như một câu sỉ vả nặng nề nhất nó có thể nghĩ ra. “Em nói ‘hạn chế’ là sao?” Tôi không thể không thấy cần phản kháng nhân danh Richard.

“Anh ấy hẹp hòi. Anh ấy không có phong cách. Không bao giờ làm điều gì thật lớn lao, liều mạng, tuyệt vời nào. Không bao giờ đến tìm một cô gái sau mười lăm năm và nói với cô ấy rằng đời anh chỉ toàn bóng tối khi không có em và bây giờ anh muốn bật đèn cho sáng.” Mỏ nó dấu ra thách thức còn tôi thì thầm nhả mặt. Đây là câu từ miệng Ben ư? Hẳn ta muốn bật đèn cho sáng?

Ý tôi là, tôi hiểu được. Tôi cũng đã có vài cú trả thù kinh khủng sau khi Daniel và tôi ly thân. Nhưng tôi đâu có cưới gã nào trong số đó.

“Thế này, Lottie.” Tôi thử phương án khác. “Chị hiểu mà. Chị biết cảm giác của em mà. Em bị tổn thương. Em bối rối. Một cậu bạn trai cũ từ trên trời rơi xuống - tất nhiên là em sẽ lăn vào giường với cậu ta rồi. Chuyện cũng bình thường thôi. Nhưng việc gì em phải lấy anh ta?”

“Chị nhầm rồi,” nó vặc lại với vẻ đắc thắng. “Chị nhầm lớn, nhầm lớn rồi Fliss. Em không hề lăn vào giường với anh ấy. Em sẽ không làm thế đâu. Em sẽ giữ mình chờ tới tuần trăng mật.”

Nó sẽ... Hả? Trong bao nhiêu điều tôi nghĩ sẽ được nghe không có điều này. Tôi trở mắt nhìn Lottie, không nghĩ ra cách nào đáp lại. Em gái tôi đâu rồi, thằng cha kia đã làm gì nó thế này?

“Em sẽ giữ mình?” cuối cùng tôi lặp lại. “Nhưng... tại sao? Hẳn theo Amish à?” Bỗng dưng tôi sồn gai ốc. “Hẳn thuộc đạo giáo nào à? Hẳn có hứa sẽ khai sáng cho em không?”

Làm ơn đừng nói nó đã đưa hết tiền cho hẳn. Đừng thêm lần hai. “Tất nhiên là không!” “Thế thì... vì sao?”

“Vì em sẽ có một đêm trăng mật nhớ đời.” Nó chộp lấy gói tất. “Chúng em biết chúng em với nhau rất tuyệt, thế thì sao không giữ mình chờ tới lúc ấy? Đây là đêm tân hôn cơ mà. Phải đặc biệt chứ. Đặc biệt hết mức có thể.” Nó chột rùng mình, cứ như không thể kiềm chế được. “Mà tin em đi, đêm đó sẽ rất đặc biệt. Trời, Fliss ạ, anh ấy nóng bỏng kinh khủng. Chúng em gần như không thể rời tay khỏi nhau. Cứ như là chúng em quay lại tuổi mười tám ấy.”

Tôi ngó ra nhìn nó, những mảnh ghép được ráp lại. Cặp mắt sáng trưng kia đã có lời giải. Giỏ đồ lót đã có lời giải. Nó đang ham muốn. Vụ đính hôn này chỉ là một màn vuốt ve dạo đầu kéo dài. Sao tôi không nhận ra từ đầu nhỉ? Đúng là nó đang ham muốn. Không phải ham muốn đơn thuần mà là ham muốn tuổi dậy thì. Nó có cái vẻ của mấy đứa nhóc say sưa hôn hít nhau ở bến xe, chẳng thèm biết thế giới có tồn tại. Trong một phút tôi nhói người vì ghen tị. Tôi không chê được lặn ngụp trong cơn ham muốn ở tuổi dậy thì, nói thật đấy. Nhưng lúc này tôi cần phải lý trí. Tôi cần làm tiếng nói lẽ phải.

“Lottie, nghe này.” Tôi cố gắng nói chậm và rõ, hòng xuyên thủng cơn mê của nó. “Em không cần thiết phải kết hôn. Em chỉ cần đặt phòng khách sạn ở đâu đó là được.”

“Em muốn kết hôn!” Nó vừa tự nói với mình vừa ném thêm một món đồ lót đắt tiền nữa vào giỏ, còn tôi thì cố nén lòng để khỏi thét lên. Tất cả nghe thì hay ho lắm. Nhưng nếu nó chịu gỡ cặp kính nhuộm màu ham muốn xuống mà nhìn đời một khắc thôi, có thể nó sẽ thấy chuyến phiêu lưu này rồi có khả năng sẽ phải trả giá những gì. Cả một nhà đồ lót. Một cuộc hôn nhân. Một chuyến trăng mật. Một vụ ly dị. Tất cả đổi lấy một đêm quần nhau hoành tráng? Một đêm nó có thể có mà chẳng mất gì? “Em biết chị đang nghĩ gì.” Nó nhìn tôi đầy phẫn nộ. “Đáng lẽ ra chị nên mừng cho em.” “Chị đang cố, thật sự đang cố đây.” Tôi bóp đầu. “Nhưng chuyện này thật vô lý. Em làm mọi thứ ngược cả rồi.” “Em ư?” Nó chuyển sang tấn công. “Ai bảo thế? Không phải đây mới là cách truyền thống sao?” “Lottie, em đừng có ngớ ngẩn.” Tôi bắt đầu tức giận. “Đây không phải cách bắt đầu hôn nhân, em hiểu chưa? Hôn nhân là chuyện nghiêm túc, chuyện pháp lý...”

“Em biết!” Nó ngắt ngang. “Và em muốn thành công, và đây mới là cách thực hiện. Em đâu có ngu, Fliss.” Nó khoanh tay. “Em đã nghĩ kỹ rồi, chị biết đấy. Đời sống tình cảm của em là thảm họa. Lặp đi lặp lại một bài cũ rích, hết anh này đến anh khác. Sex. Yêu đương. Không hôn nhân. Một mớ bòng bong. Hừ, giờ thì em có cơ hội làm khác đi rồi! Em đảo ngược chiến lược! Yêu đương. Hôn nhân. Sex!”

“Nhưng mà khùng!” Không được, tôi bùng nổ. “Chuyện này thật điên rồ! Em phải thấy thế chứ!”

“Em không thấy thế!” nó hùng hổ cãi. “Em chỉ thấy câu trả lời sáng suốt cho bi kịch đời em thôi. Rất cổ điển! Đã thử và đã được công nhận! Nữ hoàng Victoria có ngủ với Alben trước khi cưới không? Cuộc hôn nhân đó có thành công rực rỡ không? Có phải bà ấy yêu ngài phát điên lên và xây đài tưởng niệm to đùng cho ngài ở công viên Hyde không? Chuyện là thế đấy. Romeo và Juliet có ngủ với nhau trước khi cưới không?”

“Nhưng...”

“Elizabeth Bennet và ông Darcy có ngủ với nhau trước khi cưới không?” Mắt nó quắc lên nhìn tôi cứ như đây là bằng chứng tối hậu. Ôi trời. Nếu nó định dùng ông Darcy để bảo vệ lý luận của mình thì tôi giơ tay hàng.

“Được rồi,” cuối cùng tôi nói. “Em thắng rồi đấy. Ông Darcy.” Tôi cần rút lui và tìm hướng tấn công khác. “Thế còn cậu Lorcan này là ai?” Một ý tưởng mới nảy đến với tôi. “Phù rể của Ben em mới nhắc đó?”

Chắc hẳn bạn thân nhất của Ben cũng không hào hứng gì hơn tôi trước cuộc hôn nhân bất ngờ từ trên trời rơi xuống này. Có thể chúng tôi sẽ phối hợp được với nhau.

“Ai biết.” Nó phẩy tay thờ ơ. “Một anh bạn lâu năm nào đấy. Làm cùng công ty.” “Công ty nào?” “Tên gì đấy như là... Decree.”

“Thế còn Ben, chính xác thì cậu ta làm gì?”

“Ai biết.” Nó giơ một cặp quần chip có móc đăng lừng. “Làm gì đấy.” Tôi cố không gào lên, *Em sắp lấy hẳn mà còn không biết hẳn làm gì à?* Tôi lôi cái BlackBerry ra bấm vào Ben - Lorcan - Decree?

“Họ của Ben là gì?”

“Parr. Em sẽ thành Lottie Parr. Nghe có đáng yêu không?” Ben Parr. Tôi bấm điện thoại, liếc vào màn hình, và giả vờ kêu lên. “Ôi trời ơi. Quên bég còn có vụ này. Lottie này, rốt cuộc thì có lẽ chị không kịp ăn trưa đâu. Chị phải đi đây. Mua sắm vui nhé.” Tôi ôm nó. “Gặp em sau. Và... chúc mừng!”

Nụ cười tươi rói vẫn đậu trên mặt tôi suốt đoạn đường ra khỏi khu đồ lót. Còn chưa kịp vào thang máy, tôi đã mở Google tìm Ben Parr. Ben Parr, cậu em rể tương lai của tôi. Hẳn là thằng quái nào?

Cho tới khi về đến văn phòng, tôi đã lục tung Google lên để tìm kiếm Ben Parr, nhưng chẳng tìm thấy công ty nào là Decree cả, chỉ có một mớ kết quả về một gã Ben Parr diễn hài ở câu lạc bộ. Diễn rất dở, theo đánh giá chung. Có phải cậu ta không?

Tuyệt trần. Một gã hề thất bại. Thế mới là em rể chứ.

Cuối cùng tôi cũng tìm ra kết quả về một gã Ben Parr trong mẫu tin về một công ty giấy nào đó tên Dupree Sanders. Gã có chức danh tự đặt gì đó kiểu như Chuyên viên Giám sát Chiến lược. Tôi gõ Ben Parr Dupree Sanders

và một triệu kết quả mới hiện ra. Dupree Sanders rõ ràng là có tồn tại. Rất to nữa là khác. Trang chủ đây rồi... và đúng rồi, một trang mở ra có ảnh hân và mấy câu tiểu sử, tôi đọc nhanh. Từng làm việc với cha hồi còn trẻ, Ben Parr rất vui mừng được gia nhập lại Dupree Sanders năm 2011, tại một vị trí chiến lược... say mê công việc... Từ khi cha anh qua đời, anh càng thêm tận tụy vì tương lai của công ty.

Tôi cúi người xuống màn hình và chăm chú nhìn ảnh, cố tìm cách hiểu cái gã đang lù lù như một cơn bão tiến về làm họ hàng của mình. Trông cũng đẹp trai, tôi phải công nhận thế. Có vẻ thiếu niên. Mạnh dạn. Thân thiện. Cái miệng thì không rõ lắm. Trông khá yếu đuối.

Một lúc sau, các đốm hình bắt đầu nhảy nhót trước mắt, nên tôi ngồi lù lại và bấm tìm Lorcan Dupree Sanders.

Một giây sau trang khác lại mở, ảnh một người trông khác hẳn. Tóc đen lờm chờm, lông mày đen, mày cau. Mũi nét nhưng hơi khoằm. Nhìn cũng khá dữ tợn. Dưới tấm ảnh viết, *Lorcan Adamson. Máy lẻ 310. Lorcan Adamson hành nghề luật ở London trước khi gia nhập Dupree năm 2008... là tác giả của nhiều sáng kiến... phát triển thương hiệu văn phòng phẩm hạng sang Papermaker... phối hợp cùng Quỹ Bảo tồn Quốc gia Anh mở rộng trung tâm đón tiếp... gắn bó với ngành công nghiệp bền vững và có trách nhiệm...*

Luật sư. Hy vọng anh này thuộc típ lý trí, biết điều, chứ không phải típ ngạo mạn đáng ghét. Tôi quay số, cùng lúc kiểm tra email. “Lorcan Adamson.” Giọng đáp lại trầm và khàn đến nỗi tôi đánh rơi cả chuột vì ngạc nhiên. Hẳn đây không phải giọng thật rồi. Nghe cứ như giọng máy. “A lô?” anh ta lại nói, và tôi cố không cười khúc khích. Anh này có giọng như người xướng trailer phim. Đây là thứ giọng ồm ồm, sâu thẳm kiểu loa bass bạn vẫn nghe mỗi khi ngồi gặm bắp rang bơ, chờ phim chiếu.

Chúng ta tưởng thế giới được an toàn. Chúng ta nghĩ vũ trụ thuộc về ta. Tới khi CHÚNG đến. “A lô?” Cái giọng khàn lại cất lên.

Tuyệt vọng chạy đua với thời gian, cô gái trẻ sẽ phải giải mã... “Chào. Ở... chào.” Tôi cố ráp lại các ý nghĩ. “Phải Lorcan Adamson không ạ?” “Tôi đây.”

Của đạo diễn từng đoạt Oscar... Không. Thôi ngay, Fliss. Tập trung vào.

“Vâng. Vâng. Phải.” Tôi vội vàng trấn tĩnh. “À, tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện. Tên tôi là Felicity Graveney. Em gái tôi là Lottie.”

“À.” Giọng anh ta chột nhiệt tình hẳn lên. “Chà, xin chị thứ lỗi vì giọng Pháp của tôi, nhưng cái bỏ mẹ gì sắp diễn ra vậy? Ben vừa gọi tôi. Có vẻ anh ấy và em gái chị sắp lấy nhau?”

Có hai điều tôi nhận ra tức khắc. Một là: giọng anh ta hơi có âm sắc Scotland. Hai là: anh ta cũng không hào hứng với chuyện cưới xin này. Ờ trời. Thêm một tiếng nói lẽ phải.

“Đúng thế!” tôi nói. “Còn anh là phù rể? Tôi không hiểu làm sao mà chuyện này lại xảy ra, nhưng tôi nghĩ có lẽ chúng ta nên gặp nhau và...”

“Và gì cơ? Lên kế hoạch trang trí bàn tiệc à?” Anh ta nói át lời tôi “Tôi không hiểu làm sao mà em gái chị lại dụ được Ben vào cái kế hoạch ngớ ngẩn này, nhưng tiếc là tôi sẽ phải làm mọi điều trong sức mình để ngăn nó lại, dù chị với em gái chị có thích hay không.”

Tôi trân mắt nhìn điện thoại. Anh ta nói gì thế? “Tôi làm việc với Ben, và đây là thời điểm cốt tử với anh ấy,” Lorcan vẫn hăng hái nói. “Không thể để anh ấy lãng vào một vụ trắng mắt bốc đồng điên rồ được. Anh ấy còn có trách nhiệm. Anh ấy còn có cam kết. Giờ thì, tôi không biết động cơ của em chị là gì...” “Hử?” Tôi điên đến mức không biết phải bắt đầu từ đâu. “Xin lỗi?” Anh ta có vẻ bối rối khi bị tôi ngắt ngang. Ồ, hóa ra anh ta thuộc tít đó. “OK, thưa ngài.” Lập tức tôi thấy mình ngu vì nói “thưa ngài”. Nhưng muộn rồi. Cứ tiến lên vậy. “Thứ nhất, em gái tôi không dụ ai vào cái gì hết. Tôi nghĩ ngài sẽ được biết bạn ngài đã từ trên trời rơi xuống và đổ nó vào chuyện cưới xin này. Và thứ hai, nếu ngài nghĩ tôi gọi cho ngài để ‘lên kế hoạch trang trí bàn tiệc’ thì ngài lầm lớn rồi đấy. Tôi cũng có ý định ngăn cản cuộc hôn nhân này. Dù ngài có giúp hay không.” “Tôi hiểu rồi.” Giọng anh ta đây ngờ vực. “Ben nói là Lottie dụ anh ấy làm thế à?” Tôi truy hỏi. “Vì nếu thế thì anh ấy nói dối.”

“Không hẳn,” Lorcan ngưng một chút rồi mới đáp. “Nhưng Ben đôi khi... nên nói thế nào nhỉ? Dễ xiêu lòng.”

“Dễ xiêu lòng?” tôi tức điên vặc lại. “Nếu có kẻ nào làm người khác xiêu lòng thì chính là anh ta. Em tôi đang ở một thời điểm rất tồi tệ, nó đang rất

yếu đuối, và đây không phải lúc mời một kẻ cơ hội nào đấy nhảy vào đâu.” Tôi vẫn còn hơi nghi ngờ tên Ben này thuộc giáo phái thần kinh hay là bán hàng đa cấp nào đấy. “Ý tôi là, anh ta làm nghề gì? Tôi chẳng biết gì về anh ta cả.”

“Chị không biết thông tin về anh ấy?” Lần nữa giọng Lorcan rất ngờ vực.

Trời ạ tên này làm tôi phát điên.

“Tôi chẳng biết gì hết ngoại trừ chuyện anh ta gặp em tôi vào năm định hưởng, cả hai mở tiệc truy hoan và giờ thì anh ta nói anh ta vẫn yêu nó từ đó đến giờ và ngày mai họ định cưới nhau và tiếp tục tiệc truy hoan. Và anh ta làm ở Dupree Sanders.”

“Anh ấy làm chủ Dupree Sanders,” Lorcan sửa lại. “Gì cơ?” tôi ngu ngốc hỏi.

Tôi còn không biết đích xác Dupree Sanders là cái gì. Tôi đã không tra thử.

“Vào thời điểm cha anh ấy qua đời năm ngoái, Ben là cổ đông chính ở Dupree Sanders, một công ty sản xuất giấy trị giá ba mươi triệu bảng Anh. Và nếu cần nói thêm, thì cuộc sống của anh ấy dạo này cũng rất phức tạp và anh ấy đang khá yếu đuối.”

Trong lúc tiêu hóa những câu đó, cơn giận sôi sục bắt đầu trào dâng trong tôi.

“Anh nghĩ em gái tôi là quân đào mỏ à?” tôi nổi đóa. “Anh nghĩ như thế thật hả?” Tôi chưa bao giờ bị sỉ nhục như thế trong đời. Đồ kiêu căng... ngạo mạn... khốn nạn. Tôi thở càng lúc càng gấp, chĩa đôi mắt hình viên đạn vào khuôn mặt trên màn hình. “Tôi không nói thế,” anh ta điềm tĩnh phản bác. “Nghe đây này, anh Adamson,” tôi nói với giọng băng giá. “Chúng ta xem xét sự việc cái đã, được không? Anh bạn quý hóa của anh đã dụ cô em gái của tôi vào một cuộc hôn nhân vội vã ngớ ngẩn. Chứ không phải ngược lại. Làm sao anh biết em gái tôi không thừa kế một sản nghiệp còn to hơn thế? Làm sao anh biết chúng tôi không có họ với... với nhà Getty?”

“Chị nói phải,” Lorcan đáp, sau khi ngưng một lúc. “Thật thế à?”

“Tất nhiên là không phải,” tôi nóng nảy đáp: “Vấn đề là, anh nhảy đến kết luận. Thật ngạc nhiên vì anh là luật sư cơ mà.”

Lại im lặng. Tôi cảm thấy mình đã chọc tức được anh ta. Tốt thôi.

“OK,” cuối cùng anh ta nói. “Tôi xin lỗi. Tôi không bóng gió gì về em chị cả. Có thể cô ấy và Ben là đôi trời định. Nhưng cái đó không thay đổi sự thực là công ty chúng tôi có vài việc rất quan trọng. Ben cần phải ở Anh vào lúc này. Nếu muốn đi trăng mật, anh ấy sẽ phải hoãn lại sau.”

“Hoặc không bao giờ,” tôi chêm vào.

“Hoặc không bao giờ. Thật thế.” Lorcan có vẻ thích thú. “VẬY chị cũng không yêu quý gì Ben à?” “Tôi thậm chí còn chưa gặp anh ta. Nhưng buổi nói chuyện này có ích đấy. Tôi chỉ cần biết thế thôi. Cứ yên tâm về phần tôi. Tôi sẽ xử lý vụ này.”

“Tôi sẽ xử lý việc này,” anh ta cải chính. “Tôi sẽ nói chuyện với Ben.” Ôi trời, tên này đang làm tôi tức điên lên đây. Ai cần anh ta làm gì chứ? “Tôi sẽ nói chuyện với Lottie,” tôi đáp trả vênh vang. “Tôi sẽ sắp xếp lại chuyện này.” “Tôi nghĩ là không cần thiết đâu.” Anh ta nói át lời tôi. “Tôi sẽ nói chuyện với Ben. Toàn bộ câu chuyện này sẽ vùi vào quên lãng.” “Tôi sẽ nói chuyện với Lottie,” tôi nhắc lại, mặc kệ anh ta. “Và tôi sẽ cho anh biết khi mọi việc đã xong xuôi.” Hai bên im lặng. Không bên nào định nhường bên nào, tôi nhận ra. “Được rồi,” cuối cùng Lorcan nói. “Ồ, chào chị.” “Chào.” Tôi dập máy, rồi chộp lấy di động bấm số cầm tay của Lottie. Không làm Bà Chị Hiền nữa. Tôi sẽ dừng vụ cưới xin này. Ngay bây giờ, ngay lập tức.

Chương 6

Floss

Tôi không tin nổi nó đã lừa tôi tròn hai mươi tư tiếng đồng hồ. Có gan gớm.

Đã là chiều hôm sau, lễ cưới chỉ còn một tiếng nữa là sẽ diễn ra, mà tôi vẫn chưa nói chuyện được với Lottie. Nó đã lảng tránh từng cú điện thoại của tôi (cũng phải đến một trăm cú). Nhưng đồng thời vẫn tìm cách gửi được cả một đồng tin nhắn cho tôi, thông báo nào là địa chỉ văn phòng công chứng và nhà hàng và hẹn gặp trước đám cưới ở Bluebird. Váy phù dâu xa tanh màu mận chín được gửi đến văn phòng tôi vào giờ ăn trưa, bằng xe đạp. Một bài thơ đến qua email, kèm thêm yêu cầu tôi đọc trong hôn lễ: Như thế ngày hôm nay sẽ đáng nhớ biết bao!

Nó làm sao lừa được tôi. Không bắt máy khi tôi gọi là có cơ cả: nó cảm thấy cần tự vệ. Nghĩa là tôi vẫn còn cơ hội. Tôi biết tôi có thể thuyết phục nó từ bỏ quyết định dở hơi này. Tôi chỉ cần tìm xem đích xác điểm yếu của nó ở đâu, rồi đánh mạnh vào đó.

Đến quán Bluebird, tôi thấy nó đã ngồi sẵn bên quầy, mặc váy ren ngắn màu kem có hoa, cài hoa hồng trên tóc và đi đôi giày vintage rất dễ thương có quai đính cúc. Trông nó đẹp lộng lẫy, đến mức trong một phút tôi đã thấy ăn năn vì mình đến đây để cản mũi nó.

Nhưng mà không. Phải có kẻ tinh trí ở đây chứ. Nó sẽ chẳng tươi tắn được như thế đâu khi phải trả án phí từ trát ly dị của tòa.

Noah không đi cùng tôi. Tối nay thẳng bé sang ngủ nhà bạn nó, Sebastian. Tôi nói dối với Lottie rằng buổi hẹn ấy rất quan trọng và thẳng bé sẽ “rất tiếc vì không được dự đám cưới của cô”. Lý do thực thì là theo kế hoạch của tôi sẽ không có đám cưới nào cả.

Lottie nhìn thấy tôi, và vẫy tay để tôi chú ý. Tôi vẫy lại, đi đến chỗ con bé với nụ cười vô tội. Tôi đang đi vào bãi tập hợp ngựa với vẻ ôn hòa, bộ đai cương giấu sau lưng. Tôi là Thầy Luyện Cô Dâu. “Trông em đẹp quá!” Tôi ôm chầm lấy Lottie khi đến chỗ con bé. “Thật tuyệt làm sao! Một ngày hạnh phúc!” Lottie liếc kỹ mặt tôi mà không nói gì, điều đó chứng tỏ tôi đoán đúng: nó đang ở thế tự vệ. Nhưng tôi vẫn mỉm cười như không hề nhận thấy.

“Em cứ nghĩ chị không hào hứng vụ này,” cuối cùng nó nói. “Gì cơ?” Tôi giả bộ kinh hoàng. “Tất nhiên chị có hào hứng chứ! Chị chỉ bị ngạc nhiên quá thôi. Nhưng chị tin chắc Ben là người tuyệt vời và hai người sẽ hạnh phúc suốt nhiều nhiều năm.” Tôi nín thở. Nó đang thả lỏng người thấy rõ. Bớt cảnh giác đi rồi. “Vâng,” nó nói. “Vâng, tất nhiên. Ờ, chị ngồi đi. Uống sâm banh nhé! Hoa của chị đây.” Nó đưa cho tôi một bó hồng nhỏ. “Ồ! Đẹp tuyệt.”

Nó rót rượu ra ly, và tôi nâng ly chúc mừng. Rồi tôi liếc đồng hồ. Còn năm mươi lăm phút. Tôi cần bắt tay vào chiến dịch cảm mũi thôi.

“Vây kế hoạch trăng mật thế nào?” tôi bình thản hỏi. “Chắc em cũng chưa kịp đặt chỗ ở đâu, gấp thế cơ mà. Tiếc ghê. Trăng mật là dịp vô cùng đặc biệt, phải hoàn hảo mới được. Giá mà em lùi lại vài tuần nữa thì chị đã giúp em thu xếp được chỗ nào đó lý tưởng. Thực tế là... hay ta làm thế đi?” Tôi đặt mạnh ly xuống, như vừa chợt nghĩ ra một ý tưởng mê hồn. “Lottie, chị em ta hãy dời đám cưới lại một tí tẹo thôi và cùng lên kế hoạch tuần trăng mật hoàn hảo cho em!”

“Không phải lo đâu,” Lottie hớn hờ đáp. “Chúng em đã thu xếp xong tuần trăng mật hoàn hảo rồi! Tối nay ở khách sạn Savoy rồi ngày mai đi luôn!”

“Thế hả?” Tôi chuẩn bị sẵn sàng chê bai. “Thế các em định đi đâu?”

“Bọn em quay lại đảo Ikonos. Quay lại chỗ bọn em gặp nhau. Thế có tuyệt không?”

“Tới nhà nghỉ cho khách ba lô nào đấy á?” tôi trợn mắt nhìn nó. “Không, đừng ngốc nghếch thế! Tới cái khách sạn hoành tráng ấy! Amba ấy. Cái khách sạn bên thác nước ấy. Không phải chị từng có bài đánh giá về nó rồi sao?”

Khỉ thật. Amba thì còn gì để chê nữa chứ. Nó mới mở ba năm mà chúng tôi đã viết bài nhận xét hai lần rồi - lần nào cũng năm sao. Đây là nơi đẹp

nhất trong cả nhóm đảo Cyclades và được bầu chọn là Địa Điểm Trăng Mật Lý Tưởng hai năm liên tiếp.

Mới đó mà nó đã kịp trở nên màu mè rồi, phải nói thực như thế. Lúc nào lũ lượt các cặp sao kéo đến nghỉ với tạp chí Hello! đến chụp hình, và nó hơi sa đà vào thị trường “trăng mật” quá đáng, theo ý tôi. Nhưng dù sao đây vẫn là một khách sạn tuyệt vời ở đẳng cấp thế giới. Sẽ phải khó lắm mới thuyết phục được nó đổi ý.

“Vấn đề duy nhất của Amba là ở chỗ em phải chọn được khu đẹp cơ.” Tôi âu sầu lắc đầu. “Đặt vội như thế thì chắc họ sẽ nhét em vào cái cánh phụ kính khủng mất. Ở đó không có nắng, lại bốc mùi. Em sẽ thấy kính khủng lắm.” Tôi bỗng tươi hẳn lên. “Chị nghĩ ra rồi! Chờ vài tuần thôi, để chị gọi điện nhờ. Chị sẽ kiếm được Phòng Con Hàu cho em, chắc chắn đấy. Nói thật nhé, Lottie, chỉ riêng cái giường đã đủ bỏ công chờ rồi. Một cái giường khổng lồ với vòm thủy tinh bên trên nên em có thể nhìn thấy cả trời sao. Em phải ở đây mới được.” Tôi chìa điện thoại ra. “Có khi em nên gọi Ben bảo muốn hoãn lại, chỉ cần vài tuần thôi...”

“Nhưng chúng em lấy Phòng Con Hàu rồi!” Lottie tươi tỉnh ngắt lời tôi. “Đặt xong xuôi cả rồi! Chúng em lấy trọn gói trăng mật, có cả quản gia riêng và mỗi ngày đều được dùng spa, lại được một ngày đi du thuyền nữa!”

“Hả?” Tôi trợn mắt nhìn nó, điện thoại buông thõng trên tay. “Làm thế nào vậy?”

“Có người hủy chỗ!” Nó cười tươi rói. “Ben sử dụng dịch vụ khách hàng đặc biệt nào đấy, nên họ đặt cho. Thế có tuyệt không?”

“Quá tuyệt,” tôi đáp sau khi ngưng một chút. “Quá siêu.”

“Ikonos là chốn đặc biệt của bọn em.” Giờ thì nó nở bừng như hoa. “Ý em là em biết nó đã bị phá hỏng hoàn toàn rồi. Hồi em ở đây, đến sân bay còn chưa có nữa kìa, nói gì đến khách sạn lớn. Chúng em phải đi thuyền ra đó. Nhưng dù sao thì cũng như một chuyến du hành ngược thời gian ấy. Em mong ghê.”

Hướng này không đi xa hơn được nữa rồi. Tôi nhấp sâm banh, nghĩ thật kỹ. “Thế hôm nay em có đặt được Rolls-Royce kiểu cổ không?” tôi chuyển

bài khác. “Lúc nào em cũng muốn được ngồi trong một chiếc Rolls-Royce kiểu cổ vào ngày cưới của mình mà.”

“Không.” Nó nhún vai. “Đi bộ cũng được.”

“Thế thì tệ quá!” Tôi làm vẻ mặt hốt hoảng. “Giấc mơ của em là được đi Rolls-Royce. Chỉ cần đợi thêm một chút thôi là em kiếm được một chiếc mà.”

“Fliss.” Lottie mỉm cười dịu dàng vẻ trách móc. “Chị không thấy là chị hơi nông cạn à? Quan trọng là tình yêu. Là chọn người sống chung suốt đời. Chứ không phải là cái xe vớ vẩn nào đấy. Chị không nghĩ thế à?”

“À tất nhiên.” Tôi khó khăn cười đáp. Thôi được, bỏ qua vụ xe cộ. Thử cách khác nữa vậy. Váy ư? Không được. Chiếc váy nó đang mặc rất xinh. Danh sách tặng quà? Không. Nó không lụy vật chất đến mức ấy. “Thế thì... đám cưới có hát thánh ca không?” cuối cùng tôi hỏi. Im lặng. Khá lâu. Tôi nhìn xoáy vào Lottie với tia hy vọng chợt đến. Mặt nó đành lại. “Không được phép,” cuối cùng nó đáp, mắt nhìn xuống ly rượu. “Văn phòng công chứng ai cho hát thánh ca.”

Được! Đây rồi! “Không có thánh ca ư?” Tôi ập tay lên miệng với vẻ kinh hoàng, cứ như chưa hề biết điều đó. “Nhưng làm sao cưới mà lại không có thánh ca được. Thế còn ‘Tôi thề với người, tổ quốc ơi’? Lúc nào em cũng muốn nghe bài hát ấy trong đám cưới mà.”

Lottie ở trong dàn đồng ca hồi chúng tôi học nội trú. Nó vẫn thường hát đơn ca. Âm nhạc là một phần quan trọng trong đời nó. Lẽ ra tôi nên đánh ngả này trước.

“Ờ. Cũng không quan trọng lắm.” Nó thoáng mỉm cười - nhưng vẻ mặt đã thay đổi hẳn. “Thế Ben nghĩ sao?” “Ben không mẶn mà lắm vụ thánh ca,” nó đáp sau một chút im lặng. Ben không mẶn mà lắm vụ thánh ca.

Tôi muốn nhảy cẫng lên. Đây rồi. Gót chân Achilles của nó đây rồi. Tôi đã tóm được nó trong tay. “Tôi thề với người, tổ quốc ơi,” tôi bắt đầu khề hát. “Mọi điều có trên mặt đất.” “Thôi,” nó nói, gần như gắt. “Xin lỗi.” Tôi giơ tay tỏ ý hối lỗi. “Chị chỉ đang... nghĩ thành tiếng thôi. Theo chị thì trong đám cưới quan trọng nhất là âm nhạc. Thứ âm nhạc đẹp đẽ, tuyệt vời.” Không hẳn thế. Âm nhạc chẳng đáng giá xu teng với tôi, mà nếu tình ý hơn Lottie sẽ

nhận ra ngay tôi đang tìm cách kích động nó. Nhưng nó đã nhìn đi chỗ khác, đắm chìm trong suy tưởng. Có phải mắt nó đang mờ đi không?

“Chị vẫn thường tưởng tượng em quỳ trước bàn thờ Chúa, trong nhà thờ xinh xắn nào đó ở vùng nông thôn, giữa tiếng dương cầm,” tôi làm tới, tỏ vẻ suy tư. “Chứ không phải ở văn phòng công chứng. Buồn cười thế cơ chứ.”

“Ừ.” Nó còn không thèm quay lại.

“Là la la - lá la - la lá la...” Tôi vẫn đang khẽ lẩm nhẩm giai điệu bài “Tôi thề với người, tổ quốc ơi.” Dĩ nhiên tôi không thuộc lời, nhưng biết giai điệu là đủ rồi. Như thế là đủ đánh trúng nó.

Mắt nó đang mờ đi. OK, đến lúc ra đòn quyết định.

“Thôi không sao!” Tôi dứt tiếng hát. “Quan trọng là, đây là ngày đặc biệt của em. Và ngày hôm nay sẽ hoàn hảo thôi. Vui vẻ và nhanh gọn. Không phải ngớ ngẩn mà làm rùm beng, nhạc nhẽo hay dàn đồng ca, hay chuông gióng trên tháp nhà thờ đồng quê làm gì... Chỉ đi vào rồi đi ra. Ký tờ giấy, nói vài câu, thế là xong. Suốt đời,” tôi thêm. “Finito.”

Tôi thấy mình gần như tàn nhẫn. Môi dưới nó đang run rất nhẹ.

“Em có nhớ cảnh đám cưới trong The Sound of Music không?” tôi nói tiếp như tiện miệng. “Khi Maria bước dọc giáo đường trong tiếng hát của các nữ tu và tấm mạng lớn dài tung bay phía sau...”

Đừng quá đà, Fliss.

Tôi lặng im nhấp sâm banh, chờ đợi. Mắt Lottie đang chấp chới với nhiều suy nghĩ. Tôi như nhìn thấy cuộc đấu tranh trong lòng nó giữa lãng mạn và ham muốn. Tôi nghĩ lãng mạn đang dần chiếm thế thượng phong. Tôi nghĩ tiếng vĩ cầm đang tấu lớn hơn tiếng trống rùng rùng già. Trông nó có vẻ đang đi đến quyết định. Làm ơn đi đúng lối, nào...

“Fliss...” Nó nhìn lên. “Fliss...”

Tôi là Thầy Luyện Cô Dâu Vô Địch Thế Giới. Khởi bàn.

Không cự cãi. Không tranh luận. Lottie nghĩ việc hoãn đám cưới là ý định của nó. Còn tôi là người nằng nặc, “Em có chắc không, Lottie? Em có thật tin là mình muốn hoãn lại không? Thật hả?”

Tôi đã làm nó xiêu lòng trước bức tranh đám cưới ở miền quê yên bình với âm nhạc, chuông khánh và đồng ca. Nó đã bắt đầu tra tên cha xứ ở trường cũ. Nó đã lơ lửng trôi vào trong giấc mơ mới với xa tanh và hoa bó và “Tôi thề với người, tổ quốc ơi”.

Như thế cũng tốt. Đám cưới là một sự kiện dễ thương. Hôn nhân là một sự kiện dễ thương. Có thể Ben đúng là hôn phu trời định cho nó còn tôi thì sẽ tự véo mình khi nó chào đón đứa con thứ mười mà tự hỏi, *Mày có vấn đề gì vậy? Nhưng ít nhất như thế này nó cũng có khoảng ngơi nghỉ. Ít nhất nó cũng có thời gian nhìn Ben mà nghĩ, Hừm. Sáu mươi năm nữa bên cạnh anh. Có thật là ý hay không? Lottie đã đi đến văn phòng công chứng, báo tin cho Ben. Nhiệm vụ của tôi đã xong. Công việc duy nhất còn lại là mua tạp chí Cô dâu cho nó. Ngày mai chúng tôi sẽ gặp nhau cà phê và bàn tán thân tình về mạng che, và rồi đến tối, rốt cuộc tôi sẽ được gặp Ben. Tôi đang chờ qua đường ở phố King, thầm chúc mừng mình đã xử lý chuyện này thật thông minh, thì chợt bắt gặp một khuôn mặt quen quen. Cái mũi khoằm. Tóc đen cẩu thả. Hoa hồng cài khuyết áo. Anh ta cao phải đến ba mét và đang sai bước trên vỉa hè bên kia đường, mày cau lại dữ tợn như tất cả những người có bạn thân là đại gia vừa bị mắc bẫy một mụ đào mỏ quỷ quyệt mà lại phải đi làm phù rể cho chàng ta. Giữa lúc đi, bông hồng trên áo rơi xuống và anh ta phải cúi xuống nhặt lên. Anh ta nhìn nó với ánh mắt giết người đến mức tôi muốn phá lên cười. Ha. Cứ chờ đến lúc tôi kể với anh ta xem. Tên anh ta là gì nhỉ? À đúng rồi, Lorcan.*

“Này!” Tôi vẫy tay rồi rít khi anh ta đi tiếp. “Lorcan! Đợi đã!” Anh ta đi nhanh quá, tôi sẽ chẳng đời nào đuổi kịp. Anh ta dừng lại, quay mình về nghi ngờ, và tôi lại vẫy tay để anh ta thấy.

“Đằng này! Tôi đây! Tôi cần nói chuyện với anh!” Tôi đợi anh ta sang đường, rồi lại gần, vung vẩy bó hoa cầm tay. “Tôi là Fliss Graveney. Chúng ta vừa nói chuyện hôm qua? Chị của Lottie ấy?”

“À.” Mặt anh ta hơi sáng lên, rồi trở lại vẻ nhăn nhó đi dự đám cưới lúc trước. “Tôi cho là chị đang đi đến đây hả?” Tôi đã quên cái giọng trailer phim ngõ ngấn ấy rồi. Dù xem ra nó cũng đỡ ngõ ngấn hơn khi không còn là giọng

không người vang đến từ bên kia đầu dây. Giọng ấy hợp với khuôn mặt. Đen và có phần dữ dội.

“Ờ, thực ra thì...” Tôi không tránh khỏi tự mãn. “Tôi không đi đến đây, vì đám cưới bị hủy rồi.” Anh ta trợn mắt kinh ngạc. “Ý chị là sao?” “Hủy rồi. Trước mắt,” tôi nói thêm. “Lottie đã đồng ý hoãn đám cưới.”

“Tại sao?” anh ta gặng hỏi. Trông anh ta đầy ngờ vực.

“Để lo sao cho tài sản của Ben được đem đầu tư cách nào đó để vợ vét hơn,” tôi nhún vai. “Rõ quá.”

Mặt Lorcan thoáng vẻ tức cười. “Được rồi. Đáng đời tôi. Chuyện gì xảy ra thế? Sao cô ta lại hoãn?” “Tôi thuyết phục nó bỏ đấy,” tôi kiêu hãnh đáp. “Tôi hiểu em tôi, và tôi hiểu sức mạnh của sự bóng gió. Chúng tôi trò chuyện xong thì nó đổi ý muốn tổ chức một đám cưới lãng mạn trong nhà thờ đá nhỏ ở làng quê. Vì thế nó muốn hoãn. Còn lý do của tôi là: nếu lùi lại, ít nhất chúng nó cũng có thời gian xem thử có hợp nhau không.” “À, tạ ơn Chúa.” Lorcan thở ra và đưa tay vò tóc. Cuối cùng anh ta cũng bớt xù lông; cuối cùng mày anh ta cũng dần ra. “Tình trạng Ben bây giờ không thể cưới xin gì được. Thật là điên khùng.”

“Nhảm nhí,” tôi đồng ý. “Điên.” “Ý định ngu ngốc chưa từng có. Không, tôi đổi ý rồi.” Tôi nhìn xuống người mình. Chui đầu vào váy phù dâu tía mới là ý định ngu ngốc nhất trần đời.” “Tôi nghĩ trông chị khá được.” Mặt anh ta lại phảng phất nét hài hước. Anh ta liếc đồng hồ. “Tôi nên làm gì bây giờ? Đáng ra lúc này tôi phải gặp Ben ở văn phòng công chứng.” “Tôi nghĩ chúng ta nên tránh xa ra.” “Đồng ý.”

Ngưng một lúc. Thật kỳ quái, đứng ở góc đường ăn mặc diêm dúa mà lại không định đi đến đám cưới nào. Tôi lúng túng mân mê bó hoa, tự hỏi có nên quăng vào sọt rác không. Nó có vẻ không hợp chỗ. “Chị muốn làm một ly không?” Lorcan đột ngột nói. “Tôi thấy muốn làm một ly.” “Tôi thấy muốn làm sáu ly,” tôi đáp trả. “Phải nói là hết hơi, cái việc thuyết phục người khác bỏ đám cưới ấy.” “OK. Ta đi thôi.”

Một người quyết định mau mắn. Tôi thích thế. Anh ta đưa tôi vào một con phố nhỏ, về phía quán rượu có mái bạt kẻ sọc và bàn ghế kiểu Pháp.

“Này, thế em gái chị đã hủy thật rồi đấy hả?” Lorcan đứng sững lại trước cửa. “Chúng ta sẽ không phải nhận tin nhắn cái kính nào đại loại sao giờ này còn chưa tới đấy chứ?” “Lottie không nhắn gì.” Tôi xem điện thoại. “Nó khá quyết tâm hủy. Tôi tin là nó nói rồi.” “Ben cũng không thấy.” Lorcan đang nhìn vào cái BlackBerry. “Tôi nghĩ chúng ta được giải phóng rồi.” Anh ta dẫn tôi ra bàn góc phòng rồi mở thực đơn đồ uống. “Chị muốn uống vang không?” “Tôi muốn một cốc gin pha tonic thật lớn.”

“Cũng xứng công.” Anh ta lại cười cái nụ cười thoải qua. “Tôi sẽ uống cùng.” Anh ta gọi đồ, tắt điện thoại, nhét vào túi. Một người biết cất điện thoại khi ra ngoài. Cái đó tôi cũng thích.

“Vậy thì vì sao Ben lại không nên kết hôn vào thời điểm này?” tôi hỏi. “Mà thực ra thì cậu Ben này là ai? Cho tôi biết với.”

“Ben à.” Mặt Lorcan nhăn lại như không biết bắt đầu từ đâu. “Ben, Ben, Ben.” Im lặng hồi lâu. Anh ta đã quên mất bạn thân của mình là người thế nào ư? “Anh ấy rất... sáng láng. Sáng tạo. Rất hứa hẹn.”

Nghe giọng anh ta căng thẳng và giả tạo đến mức tôi không thể không trở mặt. “Anh có biết là nghe giọng anh cứ như đang nói, ‘Anh ấy ưa giết người bằng rìu’ không.”

“Đâu có.” Lorcan có vẻ giật mình.

“Có đấy. Tôi chưa bao giờ thấy ai trông u ám hơn thế trong lúc đang nghĩ cách quảng cáo bạn mình.” Tôi chuyển qua giọng đùa ma. “‘Anh ấy sáng láng. Anh ấy rất sáng tạo. Anh ấy giết người khi họ ngủ. Bằng những cách rất sáng tạo.’”

“Trời ơi! Chẳng lẽ lúc nào chị cũng...” Lorcan dừng lời và thở dài. “OK. Tôi nghĩ là tôi chỉ đang cố bảo vệ anh ấy. Ben đang ở trong một tình thế khó khăn. Cha anh ấy thì mất rồi. Tương lai của công ty không biết đi về đâu, và lúc này anh ấy cần ra quyết định cho từng đường đi nước bước. Về bản chất anh ấy là một người ưa đánh cược nhưng lại thiếu óc suy xét. Nói chung là khó cho anh ấy. Anh ấy đang rơi vào một vụ khủng hoảng trung niên đến sớm, tôi nghĩ vậy.”

Khủng hoảng trung niên đến sớm? Tuyệt vời. Quá thích hợp cho Lottie.

“Vậy là không phải ứng cử viên làm chồng?” Tôi nói, và Lorcan khịt mũi.

“Có thể là sau này. Khi nào anh ấy tỉnh lại đã. Tháng trước anh ấy vừa mua một căn nhà gỗ ở Montana. Rồi thì anh ấy định mua thuyền buồm đua. Rồi trước đó nữa thì vung tiền vào mô tô cổ. Tuần sau sẽ là một vụ điên khùng gì khác. Tôi đoán là anh ấy chẳng duy trì hôn nhân nổi năm phút đâu. Tôi chỉ sợ em chị sẽ là bên bị hại.”

Tim tôi chết lặng. “Vậy thì ơn Chúa là đã hoãn rồi.”

“Chị đã làm được việc tốt lắm.” Anh ta gật đầu. “Mà nhất là vì chúng tôi còn cần Ben ở đây. Không thể để anh ấy mất tích lần nữa được.”

Tôi nheo tí mắt lại. “Anh nói ‘mất tích lần nữa’ là sao?”

Lorcan thở dài. “Anh ấy từng mất tích một lần rồi. Hồi cha anh ấy ốm. Biến mất mười ngày trời. Âm ỉ kinh khủng. Chúng tôi gọi cảnh sát, đủ thứ nữa. Rồi anh ấy xuất hiện. Không xin lỗi, chẳng giải thích. Đến hôm nay tôi cũng không hiểu anh ấy đã đi đâu.”

Rượu đến, Lorcan nâng cốc. “Chúc mừng đám cưới bị hủy bỏ.”

“Đám cưới bị hủy bỏ.” Tôi cũng nâng cốc, uống một ngụm gin và tonic ngon tuyệt trần, rồi trở lại đề tài Ben. “Vậy làm sao mà anh ta lại khủng hoảng?”

Lorcan ngần ngừ, cứ như không muốn phản lại bạn mình. “Nói đi,” tôi giục. “Suy cho cùng tôi gần như là họ hàng của anh ta còn gì.” “Cũng đúng.” Anh ta nhún vai. “Tôi quen Ben từ hồi mười ba tuổi. Chúng tôi học cùng trường. Bố mẹ tôi làm việc ở Singapore, tôi chẳng có người thân nào khác. Tôi đến ở cùng Ben một hai lần vào các dịp lễ, rồi trở thành bạn của gia đình. Cha Ben với tôi có chung đam mê đi bộ đường dài.” Anh ta dừng lại, hơi bóp nhẹ ngón tay quanh miệng cốc. “Ben thì không bao giờ đi chung. Không quan tâm. Và anh ấy cũng chẳng bao giờ muốn biết gì về công ty của gia đình. Anh ấy chỉ thấy đấy là một nguồn áp lực khổng lồ. Ai cũng nghĩ anh sẽ về làm cho cha khi tốt nghiệp, nhưng đấy là việc anh ghét nhất.”

“Thế làm sao anh lại làm ở đấy?”

“Tôi mới vào vài năm trước.” Lorcan hơi mỉm cười là lạ. “Tôi đang gặp phải mấy vấn đề... cá nhân. Tôi muốn đi khỏi London, nên tới ở cùng cha

Ben trên Staffordshire. Đầu tiên tôi chỉ định nghỉ vài ngày ở đây, ra ngoài đi bộ, cho nhẹ đầu. Nhưng dần dà tôi tham gia vào việc của công ty. Từ đó tôi chưa hề nghỉ.”

“Staffordshire à?” tôi kinh ngạc hỏi. “Thế không phải anh sống ở London ư?”

“Chúng tôi có văn phòng ở London, tất nhiên.” Anh ta nhún vai. “Tôi đi đi lại lại giữa hai bên, nhưng ở trên đó thích hơn. Phong cảnh rất đẹp. Các nhà máy giấy đặt trong một điền trang nông thôn. Văn phòng ở khu nhà chính, khu nhà ở. Nhà được xếp hạng A bảo tồn đấy. Chị có xem bộ Highton Hall trên BBC không?” anh ta thêm. “Nhà chúng tôi đấy. Họ quay mất tám tuần. Cũng đem lại cho chúng tôi ít tiền.”

“Highton Hall?” Tôi trợn mắt nhìn anh ta. “Ồ. Chỗ đó đẹp kinh khủng. Và rộng kinh khủng nữa!”

Lorcan gật đầu. “Rất nhiều công nhân sống ở các nhà con trong điền trang. Chúng tôi có mở tour tham quan nhà chính, các nhà máy, miền rừng xung quanh, chạy các dự án bảo tồn trong vùng... Khá đặc biệt.” Mắt anh ta lấp lánh.

“Phải.” Tôi đang cố tiêu hóa thông tin. “Vậy là anh chuyển sang làm việc cho công ty - nhưng Ben thì không thích?”

“Không, cho đến khi cha anh ấy ốm và anh ấy phải đối mặt với thực tế, là anh ấy sẽ thừa kế chốn này,” Lorcan nói thẳng. “Trước đó thì anh ấy tìm đủ cách trốn tránh. Anh ấy đi học làm diễn viên, anh ấy thử diễn hài trước công chúng...”

“Vậy đúng là anh ta!” Tôi đặt bộp cốc rượu xuống. “Tôi đã tìm anh ta trên Google và chỉ thấy nhận xét về khả năng tấu hài. Nhận xét rất dở. Anh ta kém đến thế à?”

Lorcan đung đưa cốc, nhìn chăm chăm mấy viên đá còn lại. “Anh cứ nói.” Tôi hạ giọng. “Tôi không bảo ai đâu. Anh ta tệ hại lắm hả?” Lorcan không đáp. Ồ, tất nhiên rồi. Anh ta không muốn nói xấu bạn thân của mình. Tôi tôn trọng chuyện đó.

“Được rồi,” tôi nói sau một phút suy nghĩ. “Chỉ cần trả lời một câu này thôi. Nếu tôi gặp anh ta, và anh ta kể chuyện cười, liệu tôi có phải giả vờ thấy buồn cười không?” “Hãy đề phòng khi nào anh ấy bắt đầu kết tội đồ bò.” Cuối cùng Lorcan cũng ngẩng lên, miệng giật giật. “Và nhớ cười. Nếu không anh ấy sẽ bực mình.”

“Đồ bò.” Tôi lưu ý trong đầu. “OK. Cảm ơn đã báo trước. Vậy có cái gì đáng khen về anh chàng này không?”

“Ồ.” Lorcan có vẻ giật mình. “Có chứ! Khi nào Ben đang phẫn chấn thì, tin tôi đi, chẳng có ai làm bầu bạn vui hơn anh ấy đâu. Anh ấy rất dễ thương. Anh ấy rất hài hước. Tôi có thể hiểu làm sao em chị lại mê anh ấy. Khi nào gặp anh ấy, chị cũng sẽ hiểu.”

Tôi lại uống thêm một ngụm. Tôi cũng bắt đầu dẫn ra. “Chà, cũng có thể anh ta sẽ thành em rể tôi. Nhưng ít nhất thì chuyện ấy cũng không xảy ra hôm nay. Nhiệm vụ hoàn thành.”

“Tôi sẽ nói chuyện với Ben sau.” Lorcan gật đầu. “Để tin chắc anh ấy không vướng phải ý tưởng ngốc nghếch nào nữa.”

Ngay lập tức tôi thấy cáu kỉnh. Tôi vừa bảo “Nhiệm vụ hoàn thành”, không phải sao?

“Anh không cần nói chuyện với Ben,” tôi lễ độ đáp. “Tôi đã xử lý xong cả rồi. Giờ thì không có chuyện Lottie sẽ vội vàng cưới xin gì nữa. Tôi thì sẽ để họ yên.”

“Không hại gì đâu.” Trông anh ta không có vẻ chùn bước. “Để củng cố lại quyết định thôi.”

“Có hại chứ!” Tôi đập sầm cốc rượu xuống. “Đừng củng cố cái gì hết! Tôi đã mất nửa tiếng tìm cách khiến Lottie nghĩ lùi đám cưới lại là ý định của nó. Tôi rất tinh vi. Tôi rất cẩn thận. Tôi không nhào vào để... để giáng một đòn búa tạ.”

Nét mặt anh ta không động đậy mảy may. Đây rõ là một kẻ cuồng kiểm soát. Nhưng tôi cũng thế. Và đây là em gái tôi.

“Đừng nói chuyện với Ben,” tôi ra lệnh. “Để đó đi. Nhẹ nhàng tiếp cận ắt sẽ thành công.”

Ngưng một lúc - rồi Lorcan nhún vai và cạn cổ, không trả lời. Tôi đoán là anh ta biết tôi nói đúng, nhưng không muốn thừa nhận. Tôi cũng uống nốt cốc gin pha tonic, rồi đợi một khắc, gần như nín thở. Tôi đang hy vọng anh ta đề nghị uống cốc nữa - tôi nhận ra vậy. Chờ đợi tôi lúc này chỉ là một căn nhà trống. Không có gì để làm. Không kế hoạch. Mà thực tình là, tôi thích được ngồi đây, cò cựa với gã hơi hơi dữ dội quá, hơi hơi xấu tính quá này.

“Cốc nữa không?” Anh ta nhìn vào mắt tôi, và tôi cảm thấy tình thế đôi bên đã thay đổi chút ít. Cốc đầu tiên coi như dấu chấm cho toàn bộ vụ việc. Đây là kết luận. Đây là lịch sự với nhau. Còn đây thì không chỉ là lịch sự.

“Đồng ý.” “Vẫn thế?”

Tôi gật đầu, nhìn anh ta vẫy bồi bàn và gọi. Tay đẹp. Quai hàm khỏe. Phong thái vẫn tắt không vội vàng. Anh ta đáng giá hơn nhiều những gì thể hiện trên website.

“Ảnh trên website của anh trông rất kinh khủng,” tôi đột ngột nói, khi bồi bàn đã đi. “Dở tệ. Anh có biết không?”

“Ồ.” Lorcan nhướng mày, có vẻ bất ngờ. “Chị thẳng thắn nhỉ. May tôi không phải người tự cao.”

“Đây không phải chuyện tự cao.” Tôi lắc đầu. “Không phải ngoài đời trông anh khá hơn. Chỉ là tính cách của anh khá hơn. Tôi nhìn thấy ở anh một người biết dành thời gian cho kẻ khác. Một người biết cắt điện thoại khi ra ngoài. Biết lắng nghe. Anh cũng khá dễ thương. Theo kiểu của anh.”

“Theo kiểu của tôi.” Anh ta bật cười vẻ không tin.

“Nhưng ảnh của anh thì không nói thế.” Tôi lờ đi. “Trong ảnh, anh nhăn nhó. Anh đang phát tín hiệu: Mày là đứa quái nào? Mày nhìn cái gì thế? Tao không có thời gian rảnh cho mày.”

“Chị đọc ra từng ấy thứ từ một cái ảnh trên website à?”

“Tôi sẽ đoán là anh chỉ dành chừng năm phút cho thợ ảnh và cầu nhàu suốt năm phút ấy và ngó điện thoại giữa mỗi cú bấm máy. Không hay.” Lorcan có vẻ điếng người, và tôi nghĩ có phải mình đã đi quá xa rồi không. ta.

OK, tất nhiên là tôi vừa đi quá xa. Tôi còn chưa quen, mà đã chê bai ảnh anh

“Xin lỗi,” tôi tìm cách chữa. “Đôi khi tôi khá... sỗ.” “Thế cơ đấy.” “Anh cứ việc sỗ lại.” Tôi không nhìn đi. “Tôi không giận đâu.”

“Được thôi,” Lorcan không ngần ngại một giây. “Chị mặc áo phù dâu trông rất xấu.” Không muốn nhưng tôi cũng thấy bị chạm nọc. Tôi không nghĩ là nó lại xấu đến thế.

“Lúc nãy anh vừa nói trông tôi cũng được mà,” tôi trả đòn. “Tôi nói dối đấy. Chị trông như một cái kẹo gồm hoa quả.” Tôi nghĩ chắc mình đã tự rước vào mình.

“Hừ. OK. Có thể tôi trông như cái kẹo gồm hoa quả.” Tôi không kìm nổi đá xoáy thêm phát nữa. “Nhưng ít ra tôi cũng không trưng cái ảnh mình trông như cái kẹo gồm hoa quả lên trang chủ.”

Người bồi đặt xuống thêm hai cốc gin pha tonic, tôi cảm phần mình lên, cảm thấy đã hăng máu sau màn đối đáp vừa xong. Và tôi còn nghĩ làm sao chúng tôi lại đi xa đến thế. Có lẽ nên quay lại với chủ đề trước mắt. “Mà anh đã nghe về chính sách ăn kiêng trước keng của Lottie và Ben chưa?” tôi hỏi. “Nghe có ngớ ngẩn không chứ?” “Ben có nhắc gì đó. Tôi tưởng anh ấy đùa.” “Không đùa đâu. Hai người đó đang đợi đêm tân hôn.” Tôi lắc đầu. “Nếu anh muốn biết quan điểm của tôi thì thật vô trách nhiệm mới đi lấy ai đó trong khi chưa ngủ với họ. Như thế chỉ dễ rước vạ vào thân!” “Ý hay đấy chứ,” Lorcan nhún vai. “Rất cổ điển.” Tôi hớp một ngụm thật to. Tôi đang cần xả ra hết những suy nghĩ của mình về ý tưởng ngớ ngẩn ấy, mà Noah thì không thể nào là đối tượng thích hợp. “Giả thiết của tôi là,” tôi cúi người tới trước, “chuyện đó đã làm lệch lạc nhận thức của cả hai. Tất cả chuyện này chỉ là vì sex. Lottie lạc lối vì ham muốn. Nó càng đợi lâu thì càng khó nghĩ cho ra lẽ. Ý tôi là, tôi hiểu chuyện này. Tôi tin là anh chàng kia rất hấp dẫn còn nó thì muốn nhảy bổ vào anh ta. Nhưng nó có cần phải lấy anh ta vì thế hay không?” “Hơi méo mó.” Lorcan gật đầu.

“Đó chính là điều tôi nghĩ! Cả hai chỉ cần lên giường là xong. Năm lì một tuần cũng được. Một tháng nếu muốn! Hưởng thụ chán chê đi. Rồi hãy xem có nên lấy nhau không.” Tôi lại nốc một cốc đại tướng. “Ý tôi là, anh không

cần phải giao nộp cả đời anh chỉ vì muốn sex...” Tôi ngưng lại vì một ý nghĩ chợt đến. “Anh có vợ chưa?”

“Đã ly hôn.” “Tôi cũng vậy. Đã ly hôn. Thế đấy. Nên ta hiểu.” “Hiểu cái gì?”

“Sex.” Tôi nhận ra điều đó nghe không ổn. “Hôn nhân,” tôi chữa lại. Lorcan nghĩ một phút, nhấp rượu. “Tôi càng nghĩ lại về mấy năm vừa qua,” anh ta chậm rãi nói, “càng có cảm giác mình không hiểu gì về hôn nhân. Sex thì lại khác, tôi hy vọng mình đã thành chuyên gia.” Gin đã bốc lên đầu tôi. Tôi cảm thấy nó đang réo inh ỏi, nói lỏng lẻo tôi. “Tôi tin là thế,” tôi nghe thấy mình nói. Không khí hình như đặc lại trong im lặng. Muộn màng rồi, tôi nhận ra mình vừa bảo một người hoàn toàn xa lạ rằng mình tin là anh ta rất giỏi giường chiếu. Có cần chữa lại không? Hay cải chính bằng cách nào khác?

Không. Bỏ qua đi. Tôi ngó nghiêng tìm đề tài nào an toàn hơn, nhưng Lorcan lại là người nói tiếp.

“Vì chúng ta đang nói thẳng với nhau - chị nghĩ thế nào? Vụ ly hôn ấy? Hoàn toàn là một cơn ác mộng phải không?”

Tôi có nghĩ vụ ly hôn của mình là cơn ác mộng không ư? Tôi mở miệng, hít vào một hơi thật sâu, tay tự động sờ lên cái USB trên cổ. Rồi tôi dừng lại. Không được chua chát, Fliss. Không được chua chát. Phải ngọt ngào. Phải nghĩ về kẹo bông, bánh ngọt, hoa, cừu non bông xù, Julie Andrews... “Ờ, anh biết đấy.” Tôi nở một nụ cười đường mật. “Đời ấy mà.” “Bao lâu rồi?”

“Vẫn đang tiếp diễn.” Nụ cười nở rộng hơn. “Sẽ xong sớm thôi.” “Mà chị vẫn cười được à?” Anh ta có vẻ không tin nổi. “Tôi thích nhìn đời với con mắt thiên.” Tôi gật đầu vài cái. “Bình tĩnh, cho qua. Nhìn vào khía cạnh tươi sáng. Đừng khư khư ôm lấy nó.” “Ồ.” Mắt Lorcan mở to. “Thật ấn tượng đấy. Tôi thì bốn năm rồi. Vẫn còn tổn thương.” “Thật đáng tiếc,” tôi cố thốt lên. “Tội nghiệp anh.”

Nụ cười giả tạo sắp làm tôi phát điên. Tôi chỉ muốn hỏi anh ta vì sao anh ta vẫn còn tổn thương và chuyện gì đã xảy ra và chúng tôi có nên so sánh xem người cũ của ai khốn nạn hơn hay không? Tôi thèm đến tuyệt vọng được thổ lộ từng chi tiết nhỏ và nói không ngừng về chuyện đó tới khi được nghe

anh ta kết luận câu tôi vẫn thèm nghe, rằng tôi đúng tuyệt đối còn Daniel sai toét. Mà, tất nhiên, đấy là lý do Barnaby mắng mỏ tôi. Cậu ta lúc nào cũng đúng. Đồ đểu.

“Thế. Ờ. Tôi ra gọi thêm nhé?” Tôi cầm túi và vội vã lôi ví ra. Á. Đùng. Cái ví dốc ngược khi bị rút ra và đi theo nó là bộ sưu tập Durex đủ loại của tôi. Có gân thêm phần thích thú rơi ngay trên bàn, một vỉ Pleasuremax đập trúng cốc của Lorcan, làm rượu bắn lên mặt. Một chiếc Fetherlite hạ cánh trên bát hạt dẻ giữa bàn.

“Ồi!” Tôi vội vàng thu nhặt lại. “Đấy không phải là... Đấy là cho bài tập ở trường của con tôi.”

“À.” Lorcan gật đầu, lịch sự nhặt cái Pleasuremax khỏi ly rượu rồi đưa tôi. “Con của chị bao nhiêu tuổi?”

“Bảy.”

“Bảy?” Trông mặt anh ta choáng váng.

“Đấy là vì... Chuyện dài lắm.” Tôi nhăn mặt khi anh ta đưa cho tôi cái bao dính đầy rượu. “Để tôi gọi cho anh cốc khác. Tôi xin lỗi.” Tay tôi đã tự động lấy giấy ăn thấm khô cái Pleasuremax. “Tôi thì sẽ vứt luôn cái đó đi,” Lorcan nói. “Trừ khi chị cần khẩn cấp lắm.” Tôi ngược vội lên. Trông mặt anh ta vẫn thản nhiên nhưng sắc giọng anh ta có gì đó khiến tôi muốn phá lên cười. “Không sao,” tôi đối đáp. “Không nên lãng phí.” Tôi nhét lại vào túi. “Một cốc nữa nhé? Mà không bỏ thêm dụng cụ ngừa thai?”

“Để tôi gọi.” Anh ta dựa ra sau, nghiêng ghế vẩy bồi bàn, và tôi thấy mình đang đưa mắt chạy dọc cơ thể dài và dẻo dai của anh ta. Tôi không hiểu là do rượu, hay do cơn rùng mình từ lúc bảo chắc anh ta giỏi giường chiếu, hay do toàn bộ tình huống điên rồ này, nhưng tôi đang hơi bị thôi miên. Tôi đang đo mình trên người anh ta trong đầu. Từng chút một. Bàn tay kia đặt trên da tôi sẽ ra sao? Tóc anh ta giữa những ngón tay tôi sẽ thế nào? Cằm anh ta lờm chờm râu, rất tuyệt. Tôi thích cọ xát. Tôi thích tóe lửa. Chính đấy là cái tôi đang cảm thấy giữa hai chúng tôi. Tóe lửa đầy hấp dẫn.

Tôi đoán anh ta sẽ chậm rãi và quyết đoán trên giường. Tập trung. Hành xử với sex cũng nghiêm túc như việc sửa chữa đời sống ái tình của bạn mình. Tôi vừa nói là đoán à? Tôi đang tự thuyết phục mình cái gì vậy? Trong lúc

đẩy thẳng lại ghế, Lorcan nhìn tôi và mi mắt hơi rung. Anh ta cũng đang nghĩ chuyện gì đó. Mắt anh ta liếc về phía chân tôi và tôi tiện thể đổi tư thế ngồi cho váy tụt lên cao hơn. Tôi cá là anh ta thích cắn. Không hiểu tại sao. Chỉ là bản năng mách bảo thôi. Tôi không biết nói gì nữa. Trong đầu tôi không còn nghĩ ra chuyện gì vui vẻ cả. Mình muốn uống thêm hai cốc nữa, tôi quyết định. Hai cốc là đủ. Và rồi... “Thế.” Tôi phá vỡ im lặng. “Thế.” Lorcan gật đầu, rồi tiện miệng nói tiếp, “Vậy chị có phải về với con không?” “Hôm nay thì không. Nó ngủ ở nhà bạn.” Và giờ thì anh ta đang nhìn thẳng vào tôi còn họng tôi bỗng nghẹn lại vì ham muốn. Lâu lắm rồi. Lâu quá rồi. Tất nhiên đừng hòng tôi thú nhận điều đó với anh ta. Nếu anh ta hỏi, tôi sẽ thản nhiên nói, Ồ, tôi vừa cắt đứt một mối quan hệ chẳng đi đến đâu. Dễ dàng. Bình thường. Chứ không phải: Tôi cô đơn quá, căng thẳng quá, tôi đang thèm điên lên được, không chỉ sex mà còn cả cảm giác đụng chạm và gần gũi, cảm giác có một người khác ở bên mình, ôm lấy mình, dù chỉ một đêm hay nửa đêm hay một khoảng đêm thôi cũng được.

Đấy là điều tôi không định nói.

Một cô phục vụ xuất hiện, mang theo hai ly rượu mới. Cô ta đặt xuống rồi ngắm nhìn bó hoa của tôi, và khuyết áo cài hoa của Lorcan. “Ồ! Anh chị sắp kết hôn đấy à?” Tôi không tránh được liền cười phá lên. Câu hỏi không đúng chỗ nhất quá đỗi. “Không. Không. Không hề.”

“Tuyệt đối không.” Lorcan khẳng định. “Chỉ là vì chúng tôi đang có chương trình giảm giá sâm banh đặc biệt cho tiệc cưới,” cô ta vẫn kiên nhẫn. “Chúng tôi tiếp rất nhiều khách dự tiệc cưới, vì văn phòng công chúng ở ngay gần đây. Cô dâu chú rể có sắp tới cùng không?” “Thực tế thì, chúng tôi theo chủ nghĩa phản đối hôn nhân,” tôi nói. “Khẩu hiệu của chúng tôi là: làm tình chứ không làm tội.”

“Nào ăn mừng khẩu hiệu đó.” Lorcan nâng cốc, mắt lấp lánh. Cô phục vụ nhìn Lorcan rồi nhìn tôi, cười không hiểu rồi rút lui. Tôi uống chừng nửa cốc. Đầu tôi đang vác vất chiêng biêng và cơn thèm muốn lại ập đến. Tôi đang hình dung môi anh ta đặt trên môi tôi, tay anh ta lột váy tôi... Ôi trời ơi. Tình lại đi Fliss. Anh ta chắc hẳn đang hình dung chuyển xe về nhà. Tôi nhìn đi chỗ khác và khuấy cốc, kéo dài thời gian. Tôi không bao giờ chịu nổi cái

khoảng bất định này khi gặp đàn ông, không biết diễn biến tiếp theo thế nào. Buổi hẹn của ta đang nhúc nhắc bò lên theo đường ray tàu lượn siêu tốc. Ta biết ta đã đi xa đến đâu, nhưng không biết người kia đi xa đến đâu, thậm chí có đi cùng mình không. Có thể trong đầu anh ta đã đi về hướng khác. Tôi ngồi đây, đã hình dung tới quá nửa tư thế số 53 nhưng rất có thể anh ta sắp nói lời chào lịch sự rồi đứng dậy ra về nhà. “Chị có muốn đi đâu khác không?” Lorcan bất chợt nói, và bụng tôi chộn rộn vì hồi hộp. Đi đâu khác ư. Là đi đâu? “Thế cũng hay, đồng ý.” Tôi buộc mình tỏ ra hồ hững và lãnh đạm. “Đi chỗ nào?” Anh ta cau mày dữ dội, cầm que khuấy tấn công mấy cục đá, cứ như không rõ phải bắt đầu từ đâu mới giải mã được câu hỏi rất phức tạp và sâu sắc này. “Chúng ta có thể đi ăn,” cuối cùng anh ta nói, không mấy hào hứng. “Sushi chẳng hạn. Hoặc là...”

“Hoặc là có thể không ăn.” Anh ta nhìn lên, cuối cùng cũng thôi đề phòng, và tôi thấy mình run lên thích thú. Trông anh ta hết như hình ảnh phản chiếu của tôi. Ánh mắt đầy vẻ đói khát. Ham muốn điên cuồng. Anh ta đang muốn ngấu nghiến cái gì đó, và tôi không nghĩ là sushi.

“Cũng được đấy,” anh ta nói, mắt lại đánh xuống chân tôi. Rõ ràng là típ đàn ông mê căng chân rồi. “Thế thì... anh sống ở đâu?” tôi băng quơ hỏi, cứ như đang hỏi một câu không hề liên quan.

“Cũng gần đây thôi.”

Giờ thì mắt anh ta đã dán vào tôi. OK, chúng tôi lên tới đỉnh rồi. Cùng với nhau. Tôi đã nhìn thấy quang cảnh trải rộng phía trước. Tôi không tìm nổi một nụ cười phấn khích. Chờ đợi chúng tôi là một đêm tuyệt vời.

Chương 7

Flores

Tôi đã gần tỉnh hẳn. Tôi nghĩ thế. Ôi trời ơi. Đau đầu kinh. Bao nhiêu suy nghĩ trong đầu. Nói gì trước nhỉ? Cả đồng cảm giác đang chen chúc trong đầu tôi thành một vệt loang loáng. Và những chớp sáng bất chợt: những ký ức mãnh liệt, sừng sốt như những cú vắt chanh. Anh ta. Tôi. Trên. Dưới. Đột nhiên tôi nhận ra mình đang thềm lằm nhăm lại cuốn sách tranh cũ của Noah, Vui học về sự trái ngược. Trong. Ngoài. Đây. Đó.

Nhưng giờ thì cuộc vui tàn rồi. Chắc trời đã sáng, nếu tin vào thứ ánh sáng đang chói sau mi mắt. Tôi đang nằm, một chân gác ra ngoài chăn, còn chưa có can đảm mở mắt. Anh ta. Tôi. Lúc đó. Bây giờ. Ôi trời ơi, bây giờ.

Tôi ti hí một bên mắt, hứng đầy một màu be của vỏ chăn. À. Tôi nhớ đêm qua có một cái chăn lông vệt màu be. Có vẻ bà vợ cũ đã lấy sạch đồ bông Ai Cập của Công Ty Trắng làm anh ta phải chạy qua hàng Chăn Ga Cho Đàn Ông Bỏ Vợ ở gần nhất. Đầu tôi còn ong ong, và sau một thoáng màu be bắt đầu nhấp nhoáng trước mắt. Nên tôi nhắm mắt và lại lằm ra nằm ngửa. Lâu lắm rồi tôi mới lại làm tình. Lâu lắmmmm rồi. Tôi đã quên hết thủ tục của các cuộc tình một đêm. Hôn nhau ngượng ngùng à? Lấy số điện thoại? Cà phê?

Cà phê. Cà phê được đấy.

“Chào buổi sáng.” Giọng nói rền vang của anh ta rớt cuộc cũng lôi tôi về hiện thực. Anh ta ở đây. Trong căn phòng này.

“Ồ. Ờ.” Tôi chống khuỷu tay nhồm lên, tìm cách trì hoãn, vội vàng dụi mắt cho tỉnh. “Xin chào.”

Xin chào. Tạm biệt.

Thu vội chặn quanh người, tôi ngồi dậy, cố mỉm cười dù mặt cứng đờ. Lorcan đã đóng bộ com lê ca vát đầy đủ, tay chìa ca. Tôi chớp mắt nhìn anh ta một lúc, cố hình dung anh chàng sáng nay với anh chàng đêm qua. Chẳng lẽ một phần trong những chuyện này là do tôi mơ thấy?

“Trà không?” Cái ca vẽ sọc trông thật rẻ tiền. Mua từ hàng Chén Bát Cho Đàn Ông Bỏ Vợ, chắc vậy. “Ồi.” Tôi nhăn mặt. “Xin lỗi. Đừng pha trà. Nước lọc là được rồi.”

“Cà phê?” “Có cà phê thì tuyệt. Nhà tắm nữa được không?”

Quần áo sạch nữa. Mớ tài liệu tôi để quên ở nhà và bộ quà tặng Molton Brown cho sinh nhật Elise nữa... Đầu óc tôi bắt đầu cảnh cạch chạy trở lại. Đây thực sự không phải là quyết định khôn ngoan. Tôi sẽ phải chạy vù về nhà, hoãn cuộc phỏng vấn qua điện thoại lúc chín giờ sáng... Tôi ngó quanh tìm điện thoại. Tôi phải gọi tới nhà Sebastian để chào Noah.

Ánh mắt tôi rơi xuống cái váy phù dâu màu tím. Thôi rồi. “Phòng tắm tầng này.” Lorcan chỉ ra cửa.

“Cảm ơn anh.” Tôi vờ chặn lên tìm cách quán quanh mình sao cho thật thanh lịch, như cô diễn viên đóng cảnh giường chiếu trên bộ phim sitcom nào đấy, nhưng cái chặn nặng đến nỗi trông tôi cứ như đang cố tìm cách mặc một con gấu Bắc cực vào người. Loay hoay một hồi tôi cũng lôi được nó khỏi giường, bước tới một bước và lập tức ngã oạch, đâm thẳng vào cái bàn và đập một cú trời giáng vào khuỷu tay. “Oái!” “Áo choàng ngủ nhé?” Anh ta chìa ra một chiếc áo choàng đắt tiền có họa tiết kiểu Ba Tư. Chắc bà vợ không cuỗm được thứ đó.

Tôi ngần ngừ một chốc. Ý tưởng mặc áo choàng ngủ của anh ta có vẻ hơi sến. Như kiểu *Giờ thì em sẽ mặc cái áo sơ mi rộng thùng thình của anh để hai cánh tay áo âu yếm chạm vào những ngón tay*. Nhưng tôi không có lựa chọn nào khác.

“Cảm ơn anh.” Anh ta lịch sự nhìn đi chỗ khác, như một nhà trị liệu mát xa ở spa - nghĩa là hoàn toàn không cần thiết, vì có gì thì anh ta cũng đã thấy hết rồi - và tôi chui vào áo. “Tôi có cảm tưởng chị là người kén cà phê.” Anh ta nhướn mày. “Phải không?” Tôi mở mồm định cãi, “Ồi không, tôi uống gì chẳng được!” Rồi dừng lại. Tôi đúng người kén cà phê thật. Chưa kể tôi còn

đang váng vất sau một đêm say. Mà, thú thật là, tôi thà không có cà phê uống còn hơn phải uống thứ nước đắng buồn nào đấy.

“Đại loại thế. Nhưng không sao đâu. Tôi sẽ tắm trong hai giây rồi chuồn ngay khỏi đây...”. “Để tôi đi mua.”

“Thôi!”

“Mất hai giây thôi. Bằng thời gian chị tắm.”

Anh ta biến mất, còn tôi bắt đầu nhìn quanh tìm túi xách. Trong túi có bàn chải tóc. Với ít kem bôi tay, dùng thay sữa dưỡng ẩm cũng được. Trong lúc đánh mắt quanh phòng, tôi nhận ra mình đang tự hỏi mình có thích anh ta không. Có bao giờ mình gặp lại anh ta nữa không. Có từ vụ này dẫn đến... cái gì đó hay không?

Không phải cái gì đó nghiêm túc đâu. Tôi còn đang chưa ly dị xong, có khùng mới nhảy luôn vào một mối quan hệ mới. Nhưng đêm qua rất tuyệt. Kể cả nếu tôi chỉ nhớ lại được chính xác một nửa, thì nửa đó cũng đủ để làm lại lần thứ hai. Có lẽ chúng tôi nên đi đến một thỏa thuận thường xuyên nào đó, tôi nhận ra mình đang nghĩ vậy. Mỗi tháng một lần, như câu lạc bộ đọc sách.

Túi tôi đâu rồi? Tôi đi thêm mấy bước trong phòng, thấy cái mặt nạ đánh kiếm treo trên móc. Có một cây kiếm, hay cái gì đó mà người ta đặt tên cho nó. Trước nay tôi vẫn thích trò đấu kiếm. Ôi, tôi không tìm lại được... Tôi nhẹ tay gỡ nó khỏi giá rồi đội lên đầu. Có một cái gương treo trên tường, và tôi đi thẳng đến đó, vung vẩy thanh kiếm.

“Đứng lên, thưa ngài Không biết tên gì,” tôi nói với bóng mình. “Haaa-yah!” Tôi tung một cú kung fu về phía cái bóng, khiến cái áo choàng ngủ in họa tiết hoa bay dập dờn quanh cổ chân.

Giờ thì tôi đang cười khúc khích. Và bỗng nhiên thấy muốn kể giây phút kỳ cục này với Lottie. Tôi lấy điện thoại, bấm phím tắt gọi nó.

“Chào Fliss!” nó trả lời lập tức. “OK, em đang mở website Cô dâu đây. Có mua mạng che hay không? Em nghĩ là có. Đuôi váy dài thì sao?”

Tôi chớp mắt nhìn điện thoại, suýt phá lên cười. Nó đã biến thành cô dâu hoang tưởng rồi. Tất nhiên. Điểm tích cực ở Lottie là nó không hần học hay

hận thù khi bị đời chơi xỏ. Nó chỉ đổi hướng rồi lao tiếp, mắt luôn nhìn về đường chân trời.

“Mạng che đi.” “Gì cơ?”

“Mạng che.” Tôi nhận ra giọng mình bị bít kín trong cái mặt nạ nên đẩy nó lên đỉnh đầu. “Mạng che. Vậy em hoãn lại đám cưới rồi chứ? Ben không bực chứ?”

“Em phải thuyết phục anh ấy mãi, nhưng cuối cùng anh ấy cũng ừ. Anh ấy bảo anh ấy chỉ muốn cái gì em muốn.”

“Nhưng cả hai vẫn đi nghỉ đêm trăng mật ở Savoy chứ?”

“Không!” Nó có vẻ sững sờ. “Em đã bảo chị là bọn em chờ đến lúc cưới mà!”

Chết tiệt. Nó vẫn bám vào cái kế hoạch dở hơi ấy. Hy vọng rằng cặp kính ham muốn kia đã mờ đi một chút. “Và Ben cũng vui với điều đó sao?” Giọng tôi không tránh khỏi nghi ngờ. “Ben muốn em được vui.” Giọng Lottie đã chảy ra như mọi khi. “Chị biết sao không? Em rất mừng là chúng mình đã nói chuyện, Fliss ạ. Đám cưới sẽ tuyệt hơn rất nhiều. Mà còn điều này nữa chứ: chị và Ben sẽ gặp mặt nhau trước!”

“Ôi trời ơi, giới thiệu cậu ta với gia đình trước khi hai người đến bàn thờ trói đời vào nhau vĩnh viễn ấy à? Em đã nghĩ kỹ chưa đấy?”

Tôi không nghĩ nó bắt được giọng điệu tôi. Tôi nghĩ màn sương của một đám cưới hạnh phúc đang đóng vai lớp khí quyển bảo vệ quanh nó. Những maimia đã cháy rụi trước khi kịp bay đến tai nó.

“Thực ra tối qua chị đã gặp anh bạn Lorcan của cậu ta,” tôi nói thêm. “Anh ta cũng kể cho chị nghe một chút rồi.”

“Thật thế à?” Giọng nó vang lên đầy phấn khích. “Chị gặp Lorcan rồi à? Ồ! Anh ta nói gì về Ben?”

Anh ta nói gì về Ben? Nào, nghĩ đi. *Lúc này không phải là thời điểm để Ben làm đám cưới... Anh ấy đang rơi vào một cuộc khủng hoảng trung niên đến sớm... Tôi chỉ sợ em chị sẽ là bên bị hại...*

“Thông tin cơ bản thôi,” tôi né tránh. “Dù sao thì, chị rất mong được gặp Ben. Ta hẹn sớm đi. Tối nay nhé?”

“Được! Tất cả chúng ta sẽ đi uống gì đó. Fliss, chị sẽ thích anh ấy cho mà xem. Anh ấy vui tính lắm. Anh ấy từng diễn hài đấy!”

“Diễn hài cơ à.” Tôi giả giọng kinh ngạc và thích thú. “Ồ! Thật nóng lòng quá. Vậy thì... ờ... thế đấy. Đoán xem chị đang ở đâu? Trong nhà Lorcan.”

“Hả?”

“Bọn chị, ờ... ngủ với nhau. Bọn chị gặp nhau gần văn phòng công chúng nên đi làm vài ly và rồi chuyện này dẫn tới chuyện kia.”

Đằng nào nó cũng sẽ biết chuyện thôi, thà để nó nghe từ miệng tôi còn hơn. “Không tin nổi!” Giọng Lottie sôi nổi. “Ồ thế thì tuyệt quá! Chúng ta có thể tổ chức cưới chung!”

Diễn hình Lottie. Chỉ có nó mới nói câu này.

“Quá chuẩn!” tôi nói. “Chị cũng đang nghĩ thế. Chúng ta có thể cùng cưới ngựa đến trước bàn thờ Chúa luôn.”

Lần này thì giọng điệu mỉa mai cũng lọt vào tai nó.

“Đừng có thế chứ!” nó trách móc. “Làm sao chị biết được. Nên mở lòng. Em đến gặp Ben cho vui thôi mà giờ thì đấy! Đã thế này rồi.”

Phải! Đã thế này rồi. Một cô nàng thất tình muốn trả thù và một anh chàng đang khủng hoảng trung niên, cùng lao về một cuộc hôn nhân không suy tính. Chắc chắn là có một bài hát Disney về đề tài đó. Bắt vần “nụ hôn” với “cuộc chiến pháp lý gay gắt”.

“Chỉ là ngủ với nhau thôi,” tôi kiên nhẫn đáp. “Chỉ thế thôi. Chấm hết.”

“Có thể sẽ đi xa hơn,” Lottie đáp trả. “Có thể hóa ra đấy lại là người tình trăm năm của chị. Hai người có vui vẻ không? Chị có thích anh ta không? Anh ta có hấp dẫn không?” “Có, có và có.”

“Thấy chưa! Đừng có gạt đi vội. Đây, em đang xem trang đám cưới. Chúng mình có nên đặt bánh su kem không? Hay là một chồng bánh cupcake hình kim tự tháp?” Tôi nhắm nghiền mắt. Nó cứ như cái xe lu sần sùng nghiền nát mọi vật cản trên đường.

“Hồi đám cưới dì Diana có cái đấy, nhớ không,” Lottie vẫn chưa thôi. “Nó to cỡ nào nhỉ?” “Nhỏ lắm.” “Chị nghĩ thế à? Em nhớ là to lắm mà.”

Hồi đó nó lên năm. Tất nhiên nó nghĩ là to rồi.

“Thật đấy, nhỏ tí à. Cả đêm thật là khổ sở. Chị cứ phải giả vờ vui mà từ đầu đến cuối...” Tôi nhăn tít mặt kinh tởm. Tôi vẫn còn nhớ cái váy phù dâu quá chật bị bắt mặc. Lại còn phải nhảy với đám người lớn sặc mùi bia bạn dì Diana. “Thật à?” Nó có vẻ bối rối. “Nhưng phần lễ cũng rất vui, phải không?” “Không. Kinh khủng lắm. Mà sau đấy cũng không khá hơn.” “Ồ này! Có cả bánh su kem phủ kem lấp lánh.” Nó còn không thèm nghe. “Em gửi link cho chị nhé?”

“Nghĩ đến chị đã buồn nôn rồi,” tôi nghiêm khắc nói. “Mà thực tế là chị có thể nôn đấy. Rồi thì Lorcan sẽ không bao giờ thèm yêu chị đâu, và rồi chúng mình sẽ không bao giờ tổ chức cưới chung cưới ngựa lùn cùng màu được cả...”

Một tiếng động vang lên khiến tôi quay lại. Máu bốc thẳng lên đầu. Rõ khi. Rõ khi.

Anh ta đứng đó. Lorcan đang đứng đó, lừng lững nơi ngưỡng cửa. Anh ta đứng đó bao lâu rồi? Nghe thấy tôi nói gì rồi?

“Phải đi đây, Lotts à.” Tôi vội tắt máy. “Tôi đang nói chuyện với em gái,” tôi nói thêm, cố tỏ ra thản nhiên hết sức. “Chỉ... nói đùa thôi. Nói mấy chuyện đùa ấy mà. Như mọi người vẫn đùa thôi.”

Tôi chợt nhớ ra mình đang đội mặt nạ đánh kiếm của anh ta. Bụng tôi quặn lại vì bối rối. Thử nhìn qua mắt anh ta xem: tôi đang mặc áo choàng ngủ của anh ta đứng trong nhà anh ta, đeo mặt nạ đánh kiếm của anh ta, và nói chuyện về đám cưới chung. Tôi vội vàng chộp lấy cái mặt nạ và gỡ ra khỏi đầu.

“Cái này... hay nhỉ,” tôi ngớ ngẩn nói.

“Tôi không biết chị thích đen hay nâu,” anh ta nói sau phải đến cả thập kỷ im lặng. “À. Cà phê.” Còn có lẩn cấn gì đó nữa. Là gì? Giọng nói của chính tôi vang lên trong đầu:

Chị cứ phải giả vờ đang vui... Anh ta không nghe thấy câu đó, phải không? Anh ta không tưởng tôi đang nói chuyện...

Thật đấy, nhỏ tí à. Cả đêm thật là khổ sở. Anh ta không thể tưởng tôi nói đến...

Bụng tôi thắt lại kinh hoàng và tôi áp tay lên miệng, ngấn một tràng cười sừng sốt. Không. Không.

Tôi có nên nói... Có nên xin lỗi... KHÔNG. Nhưng ít nhất cũng nên giải thích...

Tôi thận trọng đưa mắt nhìn anh ta. Mặt anh ta vô cảm. Có thể anh ta không nghe thấy gì. Mà cũng có thể có.

Đơn giản là không có cách nào chạm đến đề tài này mà không phải đem đầu chữa cháy và làm cả hai chúng tôi muốn chết luôn cho xong. Việc tôi cần làm bây giờ là biến ngay. Nhấc chân lên. Ngay lập tức. Đi.

“Thế là... Cảm ơn vì cái... ừm.” Tôi treo lại mặt nạ lên móc. Ra, Fliss. Đi ngay.

Suốt cả sáng tôi chịu đựng dư chấn của vụ hồ thẹn.

Ít nhất tôi cũng phi được từ taxi về cửa nhà mà không bị hàng xóm trông thấy. Tôi lột bỏ cái váy tía, tắm nhanh hơn bất kỳ ai trên thế giới này, rồi bật loa điện thoại gọi Noah trong lúc cố trang điểm thần tốc. (Không bao giờ được phép vội vã khi chuốt mascara. Tôi biết rõ điều đó. Vậy thì vì cớ gì mà tôi suốt ngày rơi vào cùng cái bẫy ấy để rồi phải lau từng đốm lem nhem trên má, trán và gương?) Xem ra vụ ngủ nhờ của Noah đã thành công rực rỡ. Giá mà tôi cũng nói như vậy được về vụ của mình.

Tôi còn chưa lấy lại được tinh thần để gọi lại cho Lottie, mà cũng không có thời gian. Tôi chỉ nhắn tin cho nó, đề nghị hẹn đi uống lúc bảy giờ tối.

Lúc này tôi đã quay trở lại văn phòng, đọc vội bài nhận xét về một nhà nghỉ săn sư tử hạng sang ở Kenya mới gửi về, quá quy định chừng hai nghìn chữ. Rõ ràng tay nhà báo này tưởng mình đang viết cuốn *Out of Africa* thứ hai. Anh ta chẳng nhắc đến hồ bơi hay chất lượng dịch vụ phòng hay spa, chỉ thấy ánh mặt trời thấp thoáng nhuộm khắp đồng cỏ, dáng điệu quý phái của bầy ngựa vằn cúi mình uống nước lúc bình minh, và những đồng cỏ lung linh nắng vàng trong những câu chuyện cổ còn đồn theo nhịp trống ngàn xưa của người Masai.

Tôi nguệch ngoạc vội mấy chữ *Chất lượng phục vụ??? bên lề và ghi chú email lại cho anh ta. Rồi tôi nhìn điện thoại. Thật ngạc nhiên vì Lottie chưa*

nhấn lại. Tôi cứ nghĩ nó phải thềm đến phát cuồng được kể cho tôi nghe xem hôm nay đã nuốt chừng bao nhiêu cuốn tạp chí đám cưới rồi ấy chứ.

Tôi liếc đồng hồ. Vẫn còn chút thời gian. Đủ để gọi một cú nói chuyện chị em gái. Tôi ngả người ra sau ghế, bấm phím tắt gọi nó, làm động tác yêu cầu “Cà phê?” với Elise qua cửa sổ văn phòng. Elise và tôi đã thiết lập được một hệ thống ngôn ngữ cử chỉ khá hiệu quả. Tôi có tín hiệu “Cà phê?” “Bảo chúng nó tôi ra ngoài rồi!!” và “Về đi, muộn rồi!” Cô có, “Cà phê?” “Tôi nghĩ cái này quan trọng đấy,” và “Tôi ra ngoài mua sandwich.” “Fliss?” “Chào Lottie.” Tôi bỏ giày, tợp một ngụm nước đóng chai Evian. “Thế tối nay có đi uống một chút gì đó không? Chị có được gặp Ben không?”

Bên kia đầu dây im lặng. Sao lại im lặng chứ? Lottie đâu phải người thích giữ im lặng. “Lottie? Em còn đấy không?” “Chị biết gì không!” Giọng nó phập phồng về hệ trọng. “Chị biết gì không!”

Giọng nó trở nên tự mãn quá đỗi, tôi biết nó đã làm chuyện gì đó đặc biệt rồi. “Em sẽ cưới trong nhà nguyện ở trường và dàn đồng ca sẽ hát ‘Tôi thề với người, tổ quốc ơi’ trong khi chuông vang lanh lảnh khắp nước Anh?” “Không!” Nó bật cười. “Em đã tìm được cái bánh cưới có cả su kem lẫn bánh tròn phủ đầy kem lấp lánh?” “Không, đừng ngớ ngẩn thế. Em cưới rồi!” “Gì?” Tôi ngơ ngẩn nhìn điện thoại.

“Phải! Xong cả rồi! Ben và em đã cưới nhau! Vừa đây thôi! Phòng công chứng Chelsea!” Tôi bóp chặt cái chai Evian khiến một dòng nước phụt lên trời và rơi xuống tung tóe khắp bàn. “Không phải là chị nên nói ‘chúc mừng’ à?” nó giận dữ. Tôi không bảo ‘chúc mừng’ được vì tôi không nói được gì hết. Miệng tôi đờ ra. Tôi đang nóng rục người. Không phải, tôi đang lạnh toát người. Tôi đang hoảng sợ. Làm sao chuyện này lại xảy ra?

“Ồ,” cuối cùng tôi cũng nói được, cố tỏ ra bình tĩnh. “Thật là... Nhưng tại sao? Em định hoãn lại mà. Chị cứ nghĩ em định hoãn. Chúng mình đã thỏa thuận thế mà. Là em sẽ hoãn lại ấy.”

Đáng lẽ em phải HOÃN.

Khi mang cà phê vào cho tôi, Elise nhìn tôi vẻ hoảng hốt và làm dấu “Mọi thứ vẫn ổn chứ? Nhưng tôi không có dấu nào nói “Em gái tôi lại đi phá tan hoang đời nó rồi”, nên chỉ gật đầu, mỉm cười méo mó và nhận cốc cà phê.

“Chúng em không đợi được,” Lottie hớn hờ nói. “Ben không đợi được.” “Nhưng chị tưởng em thuyết phục được cậu ta rồi cơ mà?” Tôi nhắm mắt, bóp trán, cố tìm cách hiểu vụ này. “Thế còn tạp chí Cô dâu? Thế nhà thờ nhỏ ở nông thôn thì sao?”

Cô dâu điên đi đâu mất rồi? Tôi muốn rên lên khe khẽ, *Trả tôi cô dâu điên đây.*

“Ben hoàn toàn tán thành nhà thờ và mọi thứ,” Lottie nói. “Thực ra bên trong anh ấy cũng có nét dễ thương, truyền thống...”

“Thế thì có chuyện gì? tôi cố ghìm nổi sốt ruột. “Sao cậu ta lại đổi ý?” “Đấy là vì Lorcan.”

“Gì?” Mắt tôi mở bừng. “Em nói thế là sao, vì Lorcan?”

“Mới sáng sớm hôm nay Lorcan đã đến tìm Ben. Anh ta bảo Ben không được lấy em vì đấy là sai lầm khủng khiếp. Thế là Ben nổi điên! Anh ấy sùng sục đến công ty em rồi nói muốn lấy em ngay bây giờ và mặc mẹ số còn lại, cả Lorcan cũng thế.” Lottie thở dài mãi nguyện. “Thật là lãng mạn không chịu nổi. Cả phòng ai cũng nhìn. Và rồi anh ấy bế bổng em lên và mang em đi, hệt như trong phim *Là sĩ quan và nhà quý tộc, và mọi người vỗ tay ầm ầm. Tuyệt lắm, Fliss ạ.*”

Tôi thở mạnh, cố kiềm chế. Thằng ngốc đó. Thằng ngốc cao ngạo dở hơi, ngu si đó. Tôi đã giải quyết xong vấn đề. Tất cả đã được xử lý. Tôi đã chơi bài ngoại giao đến mức hoàn hảo. Còn Lorcan thì đã làm gì? Xô vào phá hỏng. Khuấy động gã Ben này làm trò lố lăng quá mức. Thảo nào Lottie chẳng mê.

“May là ở văn phòng lại có người hủy nên có chỗ ghép bọn em vào. Và sau này bọn em vẫn có thể đến nhà thờ xin ban phước nữa,” nó đang vui sướng nói. “Thế là em được cả hai!”

Tôi chỉ muốn quăng cốc cà phê vào tường. Hay là có lẽ muốn đổ lên đầu mình. Bụng tôi chùng xuống khó chịu. Đây cũng là lỗi của tôi. Tôi có thể chặn lại vụ này. Giá mà tôi cho nó biết hết những gì Lorcan nói.

Anh ấy đang rơi vào một vụ khủng hoảng trung niên đến sớm... Tôi chỉ sợ em chị sẽ là bên bị hại... “Em đang ở đâu?”

“Đang đóng đồ! Chúng em sắp đi Ikonos đây! Háo hức quá.” “Chắc là thế rồi,” tôi yếu ớt đáp. Tôi biết làm gì? Chẳng còn làm gì được nữa. Chúng nó lấy nhau rồi. Xong rồi. “Có thể chúng em sẽ làm một em bé trắng mặt luôn,” nó bẽn lẽn thêm. “Chị thích làm bác chứ?” “Gì?” tôi ngồi dựng cả dậy. “Lottie...” “Fliss, em phải đi đây, taxi đến rồi, yêu chị nhiều...” Nó tắt máy. Vội vã, tôi nhấn số nó lần nữa, nhưng chỉ nghe hộp thư thoại. Em bé? Em bé? Tôi chỉ muốn khóc nấc lên. Nó có điên không? Có biết một em bé sẽ gây thêm lăm căng thẳng thế nào cho đôi bên không?

Đời sống tình ái của tôi đã là một mớ hổ lốn rồi. Tôi không chịu nổi nếu Lottie cũng vậy. Tôi muốn nó chiến thắng vì tôi không làm được. Tôi muốn giấc mơ hạnh phúc của nó thành sự thực. Hạnh phúc mãi mãi. Túp lều tranh trái tim vàng. Hạnh phúc dài lâu và bền bỉ. Chứ không phải ôm em bé trắng mặt với gã đồng bóng nào đấy đang trong thời kỳ cuồng lấy vợ trước khi nhảy sang chơi mô tô. Không phải ngồi trong văn phòng Barnaby Rees, mắt đỏ hoe và tóc chưa gội với một đứa bé chập chững đang tìm cách gặm hết đồng sách luật ở Barnaby.

Ngẫu hứng, tôi google tìm khách sạn Amba. Lập tức một chuỗi hình ảnh nghỉ dưỡng mỹ lệ đập vào mắt tôi. Trời xanh, hoàng hôn. Cái hồ bơi trong động nổi tiếng, chuỗi thác đổ cao mười mét. Những cặp trai thanh gái lịch lượn lờ trên bờ biển. Từng cái giường đại tướng rải đầy cánh hoa hồng. Thực tế đi, chúng sẽ làm xong em bé trắng mặt từ trước khi đêm tân hôn kịp qua. Hai buồng trứng của Lottie sẽ chạy hết công suất và nó sẽ nôn ọe suốt đường về nhà.

Và rồi sau đó nếu cậu ta đúng một thằng đồng bóng... nếu đúng là cậu ta bỏ rơi nó... Tôi nhắm mắt, vùi mặt vào tay. Tôi không chịu được. Tôi cần nói chuyện với Lottie. Mặt áp mặt. Nói đàng hoàng. Lúc bộ não nó đang có mặt, chứ không phải đang rong chơi trong miền tưởng tượng. Ít nhất cũng để biết nó đã nghĩ kỹ mọi hậu quả việc nó đang làm.

Tôi đang ngồi lạng phắc, đầu óc vọt tới vọt lui như con chuột trong mê cung. Tôi đang cố tìm giải pháp, tôi đang cố tìm đường ra, tôi cứ đâm phải ngõ cụt...

Tới khi thành linh tôi ngẩng đầu, hít thật sâu. Tôi quyết định rồi. Quyết định nặng trĩu và cực đoan, nhưng không còn cách nào khác. Tôi sẽ đến phá đám chuyến trăng mật của nó.

Tôi không cần biết đây có phải là một việc làm khủng khiếp hay không. Tôi không cần biết nó sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi: tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho mình nếu tôi không làm thế. Đám cưới là một chuyện. Sex không biện pháp bảo vệ là chuyện khác. Tôi cần tới đó. Tôi cần cứu em tôi khỏi chính nó.

Tôi giật phắt ống nói, bấm số *Đi lại*.

“Chào,” tôi nói khi Clarissa, nhân viên phụ trách đặt vé, nhắc máy. “Hơi gấp một chút, Clarissa à. Tôi cần đến Ikonos càng sớm càng tốt. Đảo ở Hy Lạp ấy. Lấy chuyến bay đầu tiên còn trống. Và tôi cần ở khách sạn Amba. Họ biết tôi.”

“Vâng.” Tôi nghe tiếng gõ máy tính. “Mỗi ngày chỉ có một chuyến bay thẳng đến Ikonos thôi, chị biết đấy. Nếu không thì phải nối chuyến ở Athens, lúc đó thì chờ cả đời.” “Tôi biết. Cứ lấy chuyến trực tiếp sớm nhất tìm được. Cảm ơn Clarissa.” “Không phải chị vừa viết bài về Amba xong à?” Giọng cô ta rất ngạc nhiên.

“Mới vài tháng mà?” “Tôi đang viết bài cập nhật,” tôi nói dối trơn như cuội. “Quyết định bất ngờ. Tạp chí có ý tưởng mục mới,” tôi nói thêm cho đáng tin. “Kiểm tra đột xuất các khách sạn.” Làm biên tập có cái lợi như thế. Chẳng ai hỏi nhiều. Mà nữa: ý tưởng hay đấy chứ. Tôi mở BlackBerry bấm vào: *Kiểm tra đột xuất??* “OK! Rồi, tôi sẽ báo chị sau. Hy vọng lấy được cho chị chuyến ngày mai.” “Cảm ơn cô.” Tôi đập máy, gõ ngón tay, vẫn còn căng thẳng. Sớm nhất thì cũng còn hai mươi tư tiếng nữa mới tới đó được. Lottie thì đã lên đường đến sân bay rồi. Nó sẽ bay chuyến chiều nay. Nó sẽ đến khách sạn vào buổi tối. Phòng Con Hàu đã nằm đó chờ đợi, với giường super-king, bồn tắm sục trên sàn và sâm banh.

Bao nhiêu người dính bầu ngay đêm tân hôn? Thông tin này có trên Google không? Tôi gõ có bầu đêm tân hôn, rồi vội vàng xóa đi. Vấn đề không phải là Google. Vấn đề là Lottie. Giá mà ngăn được bọn họ. Giá mà tôi tới được trước khi chúng nó kịp... Từ gì nhỉ? Động phòng.

“Động phòng”. Chữ này gợi ra một ký ức lờ mờ. Là gì nhỉ? Tôi chớp mắt, tìm cách nhớ lại. À đúng rồi, Barnaby khi kể với tôi về chuyện hủy hôn. Tôi vẫn còn nghe thấy giọng cậu ta: *Nghĩa là bản đăng ký không có hiệu lực. Cuộc hôn nhân chưa bao giờ có.*

Cuộc hôn nhân chưa bao giờ có!

Đấy rồi. Đấy là câu trả lời. Hủy hôn! Từ dễ thương nhất trong toàn cuốn từ điển! Giải pháp cho tất cả mọi vấn đề. Khỏi cần ly dị. Khỏi cần kéo co pháp lý. Chỉ cần chớp mắt và thế là xong. Chưa bao giờ tồn tại. Thế thôi.

Tôi cần làm thế vì Lottie. Tôi cần kiếm cho nó một lối thoát. Nhưng làm thế quái nào bây giờ? Tôi làm gì... Tôi làm được gì... Người ta làm thế nào...

Và rồi một ý nghĩ mới lóe sáng trong đầu tôi. Tôi gần như nghẹt thở khi nghĩ tới chuyện đó. Tôi còn không tin nổi mình đang nghĩ chuyện đó. Nó thậm chí còn đen tối và cực đoan hơn cả đến phá đám tuần trăng mật, nhưng như thế sẽ giải quyết tất cả. Không. Không được. Thật đấy, không được. Dù thế nào cũng không được. Điều đó là không thể. Lại sai trái nữa. Phải là con quái vật mới có thể đi làm việc đó với chính em gái mình. OK. Tôi là quái vật đấy thì sao.

Mấy ngón tay run rẩy khi tôi nhắc điện thoại. Tôi không rõ là vì run sợ hay quyết tâm nữa. “Khách sạn Amba, dịch vụ VIP xin nghe, quý khách cần gì ạ?” “Xin chào,” tôi nói, giọng thoáng hồi hộp. “Xin phép cho tôi gặp Nico Demetriou được không? Nói với ông ấy là Fliss Graveney ở Pincher Travel Review gọi đến. Nói với ông ấy... là chuyện quan trọng.” Trong lúc giữ máy chờ, tôi hình dung Nico, mình vàng mét sáu, bộ vest căng hết sức cố phủ kín cái bụng. Tôi quen Nico hồi nghỉ tại Mandarin Oriental ở Athens, và trước nữa là Sandals ở Barbados. Ông đã sống ở khách sạn cả đời, kiên nhẫn lên dần từ bồi cửa trở đi, và giờ thì là concierge quản lý khách hàng VIP ở Amba. Tôi như thấy ông đang hối hả đi ngang sàn đá hoa tiền sảnh trong đôi giày da sơn, cặp mắt sắc đảo toanh toách.

Chuyên môn của ông là “Trải nghiệm khách hàng”. Cần cocktail pha chế kiểu riêng hay thuê trực thăng đi chơi, cần bơi cùng cá heo hay thuê đội vũ nữ múa bụng tận phòng, ông đều làm được. Nếu tôi cần một tay đồng lõa nào trong vụ này, đấy chỉ có thể là Nico. “Fliss!” Giọng ông hớn hờ rộ khắp

đường dây. “Tôi vừa nghe nói cô định ghé thăm chúng tôi hả?” “Vâng. Tôi sẽ tới đêm mai, hy vọng vậy.”

“Thật quý hóa được gặp lại cô sớm như thế! Tôi có thể giúp cô việc gì cụ thể không? Hay đây là chuyến đi ngoài công việc?”

Tôi nghe thấy câu hỏi trong giọng ông. Một thoáng ngờ vực. Tại sao tôi quay lại? Có âm mưu gì đây?

“Việc hơi cá nhân một chút.” Tôi dừng, sắp hàng từ ngữ. “Nico, tôi cần khẩn cầu ông một việc thế này. Em gái tôi hôm nay sẽ đến Amba. Nó vừa kết hôn. Nó đi nghỉ trăng mật.”

“Tuyệt!” Giọng ông suýt thổi bay tôi. “Em gái cô sẽ có một kỳ nghỉ nhớ đời. Tôi sẽ cử quản gia lành nghề nhất của khách sạn đến cho cô ấy. Chúng tôi sẽ đón tận cửa, và sẽ mời sâm banh trong lúc lên kế hoạch chương trình nghỉ cá nhân. Có thể sẽ cho cô ấy nâng hạng, hoặc một bữa tối đặc biệt...”

“Nico, không phải. Ông hiểu nhầm rồi. Ý tôi là, những điều ông kể nghe tuyệt lắm. Nhưng tôi cần khẩn cầu việc khác cơ.” Tôi vịn những ngón tay vào nhau. “Một việc hơi... bất thường.”

“Tôi đã làm việc này nhiều năm rồi,” Nico hiền từ đáp. “Với tôi thì không có gì bất thường cả. Cô muốn làm cô ấy ngạc nhiên hả? Cô muốn đặt sẵn quà trong phòng? Hay muốn tôi thiết kế buổi mát xa đôi trên bãi biển ở một nhà lều riêng tư?”

“Không hẳn.”

Ôi trời ơi. Phải nói thế nào bây giờ? Nào, Fliss. Nói toẹt ra đi. “Tôi muốn ông ngăn không cho họ ngủ với nhau,” tôi nói ào ào. Bên kia đầu dây im bật. Tôi đã làm cả Nico cũng phải tắt điện. “Fliss, nhắc lại cho tôi yêu cầu của cô,” cuối cùng ông cũng nói. “Tôi e là tôi chưa hiểu đúng.”

Tôi e là ông hiểu đúng rồi đấy. “Tôi muốn ông ngăn không cho họ ngủ với nhau,” tôi nhắc lại, phát âm rõ ràng hết cỡ. “Không ngủ với nhau. Không có đêm tân hôn. Ít nhất thì cho tới khi tôi đến nơi. Ông làm thế nào cũng được. Phân cho họ ở phòng riêng. Đánh lạc hướng. Bắt cóc một trong hai. Bất kỳ cách nào.” “Nhưng họ đang đi trăng mật.” Giọng ông rối trí. “Tôi biết. Đấy chính là lý do.” “Cô đang tìm cách phá hoại đêm tân hôn của chính em gái

mình?” Giọng ông vọt lên kinh hoàng. “Cô muốn tìm cách chia rẽ một đôi vợ chồng mới cưới? Đã được tác thành với nhau trước Chúa?”

Lẽ ra phải giải thích kỹ hơn. “Nico, nó bị đẩy vọt vào vụ cưới xin này. Không tác thành trước Chúa! Chỉ là một sai lầm lớn ngu ngốc thôi. Tôi cần nói chuyện với nó. Tôi đang cố bay qua đó càng sớm càng tốt đây, nhưng trong lúc đó nếu có thể tách họ ra...”

“Cô ấy không thích người kia à?”

“Nó thích lắm.” Tôi nhăn mặt. “Thực tế là nó gần như muốn điên lên được nhảy vào giường với anh ta. Vì thế ngăn họ lại sẽ khó khăn đấy.”

Lại một khoảng im lặng nữa. Tôi hoàn toàn có thể hình dung được vẻ mặt bối rối của Nico.

“Fliss, tôi e là tôi không nhận lời yêu cầu kỳ lạ này được đâu,” rốt cuộc ông nói. “Tuy nhiên tôi có thể mời em cô bữa tối miễn phí ở bàn thượng hạng tại nhà hàng hải sản năm sao...”

“Nico, làm ơn. Làm ơn nghe tôi này,” tôi tuyệt vọng ngắt lời. “Đây là em gái nhỏ của tôi, ông hiểu không? Nó vừa bị người yêu bỏ và rồi nó nhảy vào cuộc hôn nhân này như một cách trả thù. Nó hầu như không quen biết người này. Vậy mà giờ nó lại nhải về chuyện mang bầu. Tôi còn chưa được gặp anh ta, nhưng nghe nói cậu ta là một gã đồng bóng. Ông tưởng tượng con gái ông đang phá hỏng đời nó bằng cách trao mình cho một gã không ra gì xem. Ông sẽ làm mọi thứ để ngăn chặn chuyện đó, phải chứ?”

Tôi đã gặp Maya, con gái Nico. Một cô bé lên mười rất xinh xắn, tết nơ trên tóc. Hẳn như thế phải chạm đến lòng ông chứ?

“Nếu họ chưa ngủ với nhau, thì còn có thể hủy hôn.” Tôi nói toạc ra. “Vì theo luật pháp họ chưa động phòng. Nhưng nếu họ đã...”

“Nếu họ đã thì đấy là việc của họ!” Nico vẻ như đã hết chịu nổi. “Đây là khách sạn chứ không phải nhà tù, Fliss ạ! Tôi không thể kiểm soát kè kè việc đi lại của khách! Tôi không thể quản lý các hoạt động của họ.”

“Ông nói với tôi là ông không thể làm được sao?” Tôi quăng câu thách thức. “Ông không làm được cái việc chặn họ với nhau trong vòng hai mươi tư giờ thôi à?”

Đặc tính của Nico là, ông tự hào mình có thể giải quyết bất kỳ vấn đề nào. Bất kỳ. Tôi cá là ông đã bắt đầu tưởng tượng ra các hướng giải quyết.

“Nếu ông giúp được tôi việc này, tôi sẽ biết ơn ông suốt đời.” Tôi hạ giọng. “Và tất nhiên sẽ bày tỏ lòng biết ơn bằng cách viết nhận xét về khách sạn lần nữa. Năm sao. Đảm bảo đấy.”

“Chúng tôi đã có hân hạnh được nhận xét năm sao trên tạp chí của cô rồi,” ông chống trả.

“Vậy thì sáu sao đi,” tôi chơi ngẫu hứng. “Tôi sẽ làm ra cả một cấp mới riêng cho các ông. ‘Khách sạn siêu sang đẳng cấp thế giới mới’. Và tôi sẽ nêu tên khách sạn ông trên bìa một. Ông có biết như thế giá trị bao nhiêu không? Ông có biết các sếp của ông sẽ hài lòng cỡ nào không?”

“Fliss, tôi hiểu khó khăn của cô,” Nico cự lại. “Nhưng cô cũng phải hiểu rằng tôi không có quyền can thiệp vào đời sống riêng tư của khách, nhất là khi họ lại đến đây nghỉ trăng mật!” Nghe giọng ông khá cương quyết. Tôi đành phải chìa bài chủ ra thôi.

“OK!” Tôi hạ giọng thấp hơn nữa. “Nghe này. Nếu ông giúp được chuyện này, tôi sẽ đăng tiểu sử cá nhân ông trên tạp chí. Chính ông, Nico Demetriou. Tôi sẽ gọi ông là... bí quyết làm nên thành công của Amba. Tài sản giá trị nhất của khách sạn. Người quản lý VIP thượng thặng. Tất cả mọi người trong ngành sẽ đọc thấy. Tất cả.” Tôi không phải nói nốt phần cuối. Tạp chí này phân phối ở sáu mươi lăm quốc gia. CEO của mọi khách sạn trên đời ít nhất cũng từng ngó qua nó. Đăng tiểu sử như vậy sẽ là tấm vé đi đến bất kỳ công việc nào ở bất kỳ đâu. “Tôi biết ông vẫn mơ đến Four Seasons ở New York mà,” tôi thì thầm thêm. Tim tôi đập rộn. Cả đời tôi chưa lạm quyền bao giờ, và lần này người tôi nóng bừng bừng. Nửa phần tốt, nửa phần xấu. Tham những bắt đầu từ những chuyện thế này đây, tôi nghĩ. Sắp tới tôi sẽ đổi nhận xét lấy những va li tiền và tên lửa tàu ngầm Trident.

Chỉ duy nhất lần này thôi, tôi nghiêm khắc tự nhủ. Duy nhất một lần có tình tiết giảm nhẹ này thôi.

Nico lặng yên. Tôi cảm thấy rõ lương tâm và tham vọng nghề nghiệp đang huých nhau trong ông, và thấy hơi tội lỗi đã đẩy ông vào tình thế này. Nhưng tôi đâu phải người khởi xướng vụ này, phải không? “Ông là bậc thầy, Nico

à,” tôi bồi thêm nịnh nọt. “Ông là thiên tài khi có việc cần thực hiện. Nếu trên đời có ai làm nổi việc này thì chính là ông.” Ông có xiêu lòng không? Tôi có điên rồi không? Có phải ngay lúc này ông đang gửi email cho Gavin? Tôi sắp bỏ cuộc thì giọng ông chọt vọng tới rất nhỏ từ bên kia: “Fliss, tôi không hứa được gì đâu.”

Bỗng dừng hy vọng lại nhú lên trong lòng tôi. “Tôi hiểu mà,” tôi đáp lại cũng bằng giọng đó. “Nhưng... ông sẽ cố nhé?” “Tôi sẽ cố. Chỉ hai mươi tư giờ thôi đấy. Tên của em cô là gì?” Tuyệt! “Charlotte Graveney.” Tôi lấp bắp vì mừng rỡ. “Nhưng chắc nó sẽ đăng ký tên bà Parr. Chồng nó là Ben Parr. Chúng đặt Phòng Con Hàu. Và tôi không cần biết chúng làm gì, miễn không ngủ. Với nhau,” tôi nói như vừa nghĩ thêm.

Im lặng hồi lâu, rồi Nico chỉ nói: “Sẽ là một tuần trắng mặt rất bất thường đây.”

Chương 8

Lottie

Tôi có chồng rồi! Miệng tôi đông cứng thành một nụ cười hân hoan vĩnh cửu. Tôi đang ở trên mây, chỉ muốn trôi bồng bềnh mãi mãi. Cho đến giờ này thì hôm nay quả là ngày tuyệt vời nhất, kỳ diệu nhất, phi thường nhất, cái gì cũng nhất trong cả đời tôi. Tôi có chồng rồi!! *Tôi có chồng rồi!!!!*

Tôi vẫn không ngớt tua lại cái giây phút ngồi bên bàn nhìn lên thấy Ben sầm sầm tiến vào văn phòng, cầm một bó hồng thật to. Quai hàm anh đánh lại còn mắt thì lóe lên, ai nhìn cũng thấy ngay là anh đã quyết thi hành. Ngay cả ông sếp Martin cũng chạy ra ngó. Tất cả lặng phắc khi Ben đứng ngay ngưỡng cửa phòng tôi tuyên bố, “Anh sẽ lấy em, Lottie Graveney ạ, anh cưới em ngay ngày hôm nay.”

Rồi anh bế bổng tôi lên - bế bổng lên - và xung quanh tán thưởng rầm rộ, Kayla xách túi và cầm điện thoại chạy đuổi theo tôi rồi Ben trao cho tôi bó hoa và thế là xong. Tôi đã thành cô dâu.

Tôi hầu như chẳng còn nhớ nghi thức cưới. Tôi vẫn đang sốc. Ben gần như nhảy xổ vào mỗi câu trả lời; cái đó thì tôi nhớ. Anh chẳng chần chừ chút nào - thực tế là còn gần như hung hăng quát lên “Tôi đồng ý”. Anh có mang theo một ít hoa giấy thân thiện với môi trường, chúng tôi rắc lên người nhau, rồi anh mở sâm banh và đã đến lúc xếp đồ đi thẳng ra sân bay. Tôi còn chẳng kịp thay đồ nữa, vẫn mặc nguyên đồ công sở. Tôi kết hôn trong trang phục công sở và tôi cũng chẳng quan tâm!

Tôi thoáng thấy bóng mình trong gương trên quầy rượu, suýt bật cười khúc khích. Bề ngoài trông tôi đờ ững và chộn rộn như bên trong. Chúng tôi đang ở phòng nghỉ hạng thương gia ở sân bay Heathrow, chờ chuyển bay đi

Ikonos. Từ sau bữa sáng tôi chưa ăn gì, nhưng cũng không thấy đói. Chỉ thấy tăng động. Tay tôi không ngừng run bần lên.

Tôi cầm mấy miếng hoa quả và một lát pho mát Emmental chỉ để cho có việc, rồi nhảy dựng khi cảm thấy một bàn tay đặt trên đùi mình.

“Nạp năng lượng đấy à?” giọng Ben rọi vào tai tôi, làm tôi run lên thích thú. Tôi quay lại nhìn anh, anh dụi môi vào cổ tôi, bàn tay kín đáo lần lên dưới váy tôi. Tuyệt quá. Ôi tuyệt quá. “Anh không thể chờ đợi thêm nữa,” anh thì thầm vào tai tôi.

“Em cũng thế,” tôi thì thầm đáp lại. “Em thật quyến rũ.” Hơi thở anh ấm áp nơi cổ tôi. “Anh quyến rũ hơn.”

Và rồi tôi lại tính thử xem chúng tôi còn phải đợi bao lâu nữa. Bay đến Ikonos mất ba tiếng rưỡi. Hẳn không thể quá hai tiếng làm thủ tục hải quan rồi đến khách sạn chứ. Mười phút cho họ lôi hành lý lên... năm phút giới thiệu cách bật tắt đèn... ba mươi giây treo biển Đừng Làm Phiền...

Gần sáu tiếng. Tôi không biết có chờ nổi sáu tiếng trời không. Ben có vẻ cũng vậy. Anh đã thở phì phò rồi. Cả hai tay anh đang sờ soạng giữa hai đùi tôi. Tôi không tập trung nổi vào miếng mứt vả nữa.

“Xin lỗi.” Một ông già xông vào rẽ đôi chúng tôi để gấp pho mát lên đĩa mình. Ông ta đưa mắt gớm ghét nhìn cả hai. “Như người ta vẫn nói,” ông ta cao ngạo nói, “cô cậu nên đi về buồng riêng.”

Tôi đỏ bừng mặt. Chúng tôi đâu có lộ liễu đến thế. “Chúng tôi đang đi trắng mặt,” tôi chống trả. “Chúc mừng.” Trông ông ta vẫn không mỉm lòng. “Tôi hy vọng cậu bồ của cô sẽ rửa tay trước khi đụng tới thức ăn.”

Đồ phá đám.

Tôi liếc Ben và cả hai rời khỏi đó, sang bộ ghế nhung lông. Mạch đang đập dồn khắp người tôi. Tôi muốn tay anh trở lại vị trí cũ, làm tiếp việc đang làm.

“Thế. Ờ. Pho mát không?” Tôi chìa đĩa cho Ben. “Không cảm ơn.” Anh cau mày rầu rĩ.

Đúng là tra tấn. Tôi nhìn đồng hồ. Đã hai phút rồi. Chúng tôi phải tìm cách giết thời gian thôi. Nói chuyện. Đúng là cần phải thế. Nói chuyện.

“Em thích Emmmental lắm,” tôi gợi ý. “Anh thích không?” “Ghét cực.”

“Thật à?” Tôi ghi nhận thông tin mới này về anh. “Ồ. Em không hề biết anh ghét Emmmental đấy.” “Anh không hề đụng đến nó trong suốt cái năm sống ở Praha.”

“Anh từng sống ở Praha á?” tôi hỏi đầy quan tâm. Tôi tò mò cực độ. Tôi chưa hề biết Ben từng sống ở nước ngoài. Hay là ghét Emmmental. Đây là lợi thế lớn nếu lấy một người mà chưa hề sống hàng năm trời với họ. Vẫn còn nhiều thứ tha hồ tìm hiểu. Chúng tôi đang lên đường khám phá cùng nhau. Chúng tôi sẽ dành cả đời học hỏi về nhau. Lần mở những bí mật của nhau. Chúng tôi sẽ không bao giờ trở thành đôi vợ chồng ngồi im như phỗng vì cái gì cũng biết và cái gì cũng nói cả rồi, chỉ còn chờ hóa đơn.

“Thế là... Praha đấy! Vì sao?”

“Anh cũng không nhớ nữa.” Ben nhún vai. “Đây là năm anh đi học nghề xiếc.” Nghề xiếc? Cái này thì thực sự bất ngờ. Tôi định hỏi anh còn làm những gì khác nữa, thì có tiếng tí tin nhắn và anh lôi điện thoại khỏi túi. Càng đọc tin, trán anh càng nhăn lại tức giận và tôi lo ngại nhìn anh.

“Mọi thứ OK chứ?” “Lorcan ấy mà. Mặc mẹ anh ta.”

Lại Lorcan. Tôi đang thèm điên lên được gặp gã Lorcan này. Mà thực tế tôi đang hơi bị biết ơn anh ta là khác. Nếu không phải nhờ anh ta nói điều gì đó với Ben, thì chẳng đời nào Ben chạy ù đến văn phòng tôi làm tôi được hưởng giờ phút lẫn mạn nhất đời. Tôi thông cảm xoa xoa tay Ben. “Anh ta không phải là, ờ, bạn lâu năm nhất của anh à? Hai anh có lẽ nên làm lành?” “Có thể ngày xưa thì đúng.” Ben chau mày. Tôi liếc qua vai anh nhìn màn hình, bắt được một mẫu tin: Anh không được chạy trốn quyết định, Ben ạ. Anh biết mọi người đã vất vả thế nào, và mất tích đúng lúc này thì thật là...

Ben đưa điện thoại ra xa, mà tôi thì không muốn hỏi liệu tôi có thể đọc nốt tin nhắn không. “Quyết định gì thế?” tôi liều hỏi. “Ba cái chuyện lằng nhằng chán ngắt ấy mà.” Ben trừng mắt nhìn điện thoại. “Mà anh không chạy trốn. Trời ạ. Cái tay Lorcan này, anh ta muốn anh làm mọi thứ theo cách của anh ta. Anh ta đã quen nắm quyền lực hồi làm với cha anh rồi. Hừ, giờ không phải như ngày xưa.”

Anh nhả lại rất ngắn, ngón cái như xia vào điện thoại. Gần như lập tức có tin đáp, và anh chửi thề qua kẽ răng. “Ưu tiên. Anh ta lại đòi dạy đời về chuyện ưu tiên. Anh đang sống. Anh đang làm những việc lẽ ra đã phải làm mười lăm năm trước. Lẽ ra anh phải lấy em từ hồi ấy. Giờ chúng ta đã có mười đứa con.”

Tôi lại dâng trào tình yêu với anh. Anh thích nuôi một gia đình lớn! Chúng tôi chưa hề đề cập chuyện này, nhưng thực sự tôi đang rất mong anh cũng thích sinh nhiều con. Có khi bốn đứa. Hoặc sáu cũng được!

“Bây giờ thì chúng ta có cơ hội bù lại rồi.” Tôi ghé lại gần, cọ má vào cổ anh. Được vài giây, Ben để rơi điện thoại xuống ghế.

“Em biết sao không?” anh nói. “Chẳng có gì quan trọng cả ngoài chúng ta.” “Chính thế,” tôi thì thào. “Anh vẫn nhớ giờ phút anh phải lòng em. Đây là hôm em lộn vòng trên bờ biển. Em ngồi tắm nắng trên hòn đá ở giữa biển. Em nhảy xuống lặn sâu rồi bơi vào bờ và rồi, thay vì đi bộ, em lại lộn cả quãng đường về. Anh nghĩ em không biết có ai đang nhìn mình.” Tôi cũng nhớ. Tôi nhớ cảm giác khi bãi cát phẳng ấn vào lòng bàn tay. Tóc tôi bay tung. Tôi dẻo dai và ưa vận động. Cơ bắp rắn như phiến đá.

Và tất nhiên tôi có biết anh đang nhìn mình. “Em làm anh phát điên, Lottie à.” Bàn tay anh lại đang dịch lên dưới váy tôi. “Lúc nào cũng thế.” “Ben, không được.” Tôi liếc sang ông già kia, bắt gặp mắt ông ta nhìn mình phía trên tờ báo. “Ở đây không được.” “Anh không chờ nổi nữa.” “Em cũng thế.” Khấp người tôi lại đập dồn. “Nhưng phải chờ thôi.” Tôi lại nhìn đồng hồ. Mới mười phút. Làm sao chúng tôi chịu nổi bây giờ? “Này.” Ben nhìn tôi, hạ thấp giọng. “Em đã thấy nhà vệ sinh ở đây chưa? To lắm.” Anh ngưng một chút. “Lại chung cả nam nữ.” Tôi cố nén cười. “Chẳng lẽ anh...”

“Tại sao không?” Mắt anh lóe lên. “Em chịu chứ?” “Bây giờ á?”

“Tại sao không? Vẫn còn hai mươi phút mới lên máy bay.”

“Em... em không biết nữa.” Tôi lưỡng lự, thấy như xẻ làm đôi. Đây không hẳn là cách tôi hình dung đêm trăng mật của mình - một cú tàu nhanh trong nhà vệ sinh ở Heathrow. Mặt khác tôi cũng không nghĩ mình sẽ cuồng như thế này. “Thế còn đêm tân hôn thì sao?” tôi vẫn cố bám víu lấy kế hoạch. “Phải cho nó thật đặc biệt và lãng mạn cơ mà?”

“Vẫn đặc biệt lãng mạn chứ.” Mấy ngón tay anh đang đùa nhẹ trên mái tóc tôi, làm từng cơn sồn gai ốc chạy xuống cổ. “Đây không phải sự kiện chính. Đây mới là bản nháp thôi.” Ngón tay đã lần tới quai áo con rồi. “Mà thú thực, nếu không làm sớm đi thì anh nổ tung mất.”

“Em cũng nổ tung mất.” Tôi cố kìm cú thở gấp. “OK, anh đi trước đi. Kiếm chỗ nào đó.”

“Anh sẽ nhắn.”

Anh đứng dậy, nhanh chân rảo bước về phía phòng vệ sinh chung. Tôi dựa vào ghế, cố nén cười. Chỗ này lặng lẽ và bức bối quá, tôi không hiểu làm thế nào mà chúng tôi lại hành sự được.

Tôi lấy điện thoại chờ tin nhắn của anh, và ngẫu hứng bấm số Fliss. Chị với tôi vẫn suốt ngày đùa cợt về câu lạc bộ Mile-High^[2]. Tôi không cưỡng được muốn buôn với chị. Tôi nhắn thế này thôi:

C có bao giờ tưởng tượng làm chuyện đó trong nvs phòng chờ sân bay thì tào ko? Đợi em báo cáo nhé.

Thực tình tôi không nghĩ chị sẽ đáp. Chỉ nhắn đùa ngớ ngẩn thôi ấy mà. Thế nên tôi nghệt cả mặt khi một giây sau đã thấy chuông tin nhắn:

Dừng lại DỪNG LẠI!!!!!! Dừng! Ngớ ngẩn lắm. Đợi đến khách sạn đi!!!!!!! Tôi kinh ngạc, trợn mắt nhìn điện thoại. Chị bị sao vậy? Tôi bấm tin đáp: Không phải lo, bọn em kết hôn rồi. Tôi hớp một ngụm nước, rồi lại nghe chuông. Lần này là của Ben: Ngăn t3 từ trái sang. Gõ 2 lần nhé. Tôi rùng mình sung sướng trả lời:

Đến đây.

Trong lúc nhặt túi, tôi nhận ra Fliss vừa nhắn lại:

Thực tình, thực tình nghĩ là em nên đợi!!!!!! Giữ mình tới ksạn đi!!!!!!

Bắt đầu bực mình rồi đấy. Tôi nhắn chị cho vui thôi, chứ đâu có định xin một bài học ngu ngốc. Chị lo cái gì, lo chúng tôi bị bắt rồi người ta sẽ làm cách nào đó liên hệ tới chị và bị bôi tở tạp chí quý hóa của chị hả? Tôi đáp lại câu bản: Ko phải việc của chị.

Trong lúc đi ngang phòng chờ đến khu vệ sinh, người tôi run lên vì hồi hộp. Tôi gõ hai lần vào cửa ngăn thứ ba, và khi Ben lôi ào tôi vào anh đã ở

trần một nửa.

“Ôi trời ơi. Ôi trời ơi...”

Miệng anh lập tức gấn lên miệng tôi, tay anh lồng trong tóc tôi, giờ thì anh đang mở áo con còn tôi đang uốn éo chui ra khỏi quần lót. Tôi chưa hành động nhanh như thế bao giờ. Tôi chưa bao giờ muốn nhanh như thế bao giờ. Tôi chưa bao giờ thèm như thế suốt cả đời tôi.

“Suyt!” chúng tôi cứ không ngớt suyt nhau khi va phải tường ngăn vệ sinh. Ổn trời là tường rất chắc. Chúng tôi xoay sở vào tư thế nhanh hết cỡ, Ben tựa người vào tường, cả hai đều thở phì phò như đầu máy xe lửa, tôi đảm bảo chẳng mất đến mười giây... “Dùng bao không?” tôi thì thầm. “Không.” Anh nhìn mắt tôi. “Phải không?”

“Phải.” Tôi lại cảm thấy một luồng phấn khích mới. Chúng tôi có thể có con! “Này.” Anh chợt dừng lại. “Em có học được trò đú đờn gì từ hồi chúng ta gặp lần chót không đấy? Có điều gì anh cần biết không?” “Có tí chút,” tôi nói hụt hơi, xấn váy cho cao hơn nữa. “Nói sau. Nào.” “OK! Đợi anh chút...” Cộc cộc cộc cộc!

Tiếng gõ cửa ngăn vệ sinh làm tôi suyt té xiu, đầu gối giáng vào két nước. Cái gì đây? Cái gì đây?

“Xin lỗi?” bên kia cửa một giọng nữ cất lên. “Tôi là quản lý phòng chờ. Trong đó có ai không?”

Sư bố nó chứ. Tôi không nói được. Tôi không nhúc nhích được. Ben và tôi kinh hoàng nhìn nhau. “Quý khách làm ơn mở cửa ra được không?”

Một chân tôi vẫn còn vòng quanh lưng Ben. Chân kia gác trên bệ ngồi. Đồ lót thì không biết ở đâu. Tệ nhất là cả người tôi vẫn còn phập phồng thèm muốn. Không biết có mặc kệ mục quản lý này được không? Cứ tiếp tục? Ý tôi là họ làm gì được chứ?

“Tiếp được không?” tôi mấp má môi với Ben. “Thật khê?” Tôi ra dấu cho rõ ý, làm bệ ngồi kêu lạch cạch. Khốn nạn.

“Nếu quý khách không ra, chúng tôi rất tiếc sẽ phải sử dụng chìa khóa vạn năng để vào,” giọng kia vẫn đang nói.

Họ có chìa khóa vạn năng để vào nhà vệ sinh? Đây là nước phát xít chắc?

Tôi vẫn đang thờ hồng học như lúc nãy. Nhưng lúc này thì là vì thất vọng cay đắng. Tôi chịu thôi. Tôi không thể động phòng trong khi một bà quản lý phòng chờ đang áp tai nghe cách chỉ mười lăm phân, đằng sau cánh cửa, tay lăm lăm chìa khóa.

Tiếng gõ cửa dồn dập hơn. Đúng ra là đã thành đập cửa.

“Quý khách có nghe thấy không?” bà kia đang quát to. “Có ai trong đây nghe thấy tôi nói không?”

Tôi rầu rĩ đưa mắt nhìn Ben. Chúng tôi phải lên tiếng thôi, trước khi bà ta dẫn cả đội đặc nhiệm phá cửa vào.

“Ồ, xin chào!” tôi đáp lớn, vội vàng xốc lại áo con. “Xin lỗi! Tôi chỉ đang... sửa lại cái... đầu tôi.”

Cái đầu tôi? Nghĩ kiểu gì ra vậy?

“Chồng tôi đang giúp tôi,” tôi nói thêm, lần quanh tìm quần lót. Ben đang kéo quần dài. Thế là hết.

Chết tiệt. Tôi không tìm ra quần lót. Phải bỏ lại thôi. Tôi nhanh chóng chải lại tóc, liếc nhìn Ben, nhặt túi xách rồi mở khóa mỉm cười với một bà tóc bạc đứng ngoài cửa, kèm một cô ả phụ tá tóc nâu.

“Xin lỗi nhé,” tôi tron tru nói. “Tôi có vấn đề về sức khỏe. Chồng tôi phải giúp tôi tiêm huyết thanh. Chúng tôi muốn làm ở chỗ riêng tư.”

Mắt bà kia ngờ vực nhìn khắp người tôi. “Quý khách có cần gọi bác sĩ không?” “Không, cảm ơn bà. Tôi khỏe rồi. Cảm ơn anh yêu,” tôi nói thêm với Ben cho thuyết phục.

Mắt bà ta đã hạ xuống sàn. “Có phải là của quý khách không?” Tôi nhìn theo và rửa thầm trong bụng. Quần lót của tôi. Té ra nó ở đây.

“Tất nhiên là không phải của tôi,” tôi nói lạnh băng, kiêu ngạo.

“Tôi hiểu.” Bà ta quay sang phụ tá. “Lesley, đi gọi lao công đến làm sạch lại ngăn này.”

Ôi trời ơi. Quần lót Aubade đấy. Giá đến 40 bảng. Và lại cùng bộ với cái áo con tôi đang mặc nữa chứ. Không thể cầm lòng nhìn nó mất tích vào thùng rác được.

“Thực ra thì...” Tôi nhìn xói vào cái quần như chợt nhận ra thứ gì lạ. “Nghĩ lại thì... có thể đúng là của tôi đấy.” Tôi nhặt lên thờ ơ hết cỡ rồi nhìn kỹ hình một nụ hồng. “À đúng thế.” Tôi nhét vào túi, tránh cái nhìn nước đá của bà quản lý. “Cảm ơn rất nhiều đã giúp đỡ. Tôi rất hoan nghênh công việc của quý vị. Phòng chờ dễ thương lắm.”

“Cho phép tôi nói lời tán thưởng bữa buffet,” Ben nói thêm. Anh chìa một tay đỡ tôi bước ra trước khi tôi bùng nổ. Không biết nên cười hay nên hét lên nữa. Làm sao lại có chuyện đó? Làm thế quái nào họ biết?

“Chúng mình làm khế lắm mà,” tôi thì thầm với Ben khi đi. “Chúng mình hoàn toàn không gây tiếng mà.”

“Anh cá là thắng già kia,” anh thì thầm trả lời. “Hắn là lão tổ mình. Lão đoán ra mình định làm gì.”

“Khốn nạn.”

Tôi dìm người vào một cái ghế đệm nhung lông và tuyệt vọng nhìn quanh. Mà tại sao họ không dành phòng cho nhu cầu sex chứ? Tại sao chỉ toàn phục vụ lên mạng với ăn nhỏ?

“Uống chút sâm banh nhé,” Ben nói, bóp chặt vai tôi. “Bỏ qua đi. Đêm nay sẽ biết tay.”

“Đêm nay sẽ biết tay,” tôi gật lấy gật để. Tôi lại nhìn đồng hồ. Năm tiếng ba mươi phút nữa chúng tôi mới có thể treo cái biển ĐỪNG QUẤY RẦY lên. Tôi sẽ đếm từng phần triệu giây một. Trong lúc Ben đi ra quầy, tôi lấy điện thoại nhắn Fliss. Bị phát hiện rồi. Có đứa xì đều. Khốn nạn. Phải đợi một hồi lâu - rồi chị cũng trả lời: Tội nghiệp em! Bay an toàn nhé. Xxx

Chương 9

Floss

Học tập. Đây là một chuyến tham quan học tập. Phải. Tôi không hề làm đơn xin. Cũng chẳng hề thông báo. Không hề ngồi trong văn phòng bà hiệu trưởng nghe mắng mỏ. Yếu tố bất ngờ là cốt tử trong việc này.

“Chị Phipps?” Bà Hocking ló đầu qua cửa phòng học. “Chị cần gặp tôi?”

“A, chào bà.” Tôi mỉm cười tự tin hết sức có thể. “Vâng. Một việc nhỏ thôi. Tôi sắp cho Noah nghỉ học mấy ngày tới. Đưa cháu đi chơi đảo ở Hy Lạp. Đây là một chuyến tham quan học tập rất hữu ích.”

“À.” Bà ta nhăn mày một cách rất đáng ngại. “Tôi e là chị sẽ phải xin phép bà hiệu trưởng...”

“Tôi biết.” Tôi gật đầu. “Nhưng tiếc là tôi không kịp xin phép nữa, vì theo tôi hiểu thì hôm nay bà không ở trường.”

“Thế à? Chị bao giờ đi?” “Ngày mai.” “Ngày mai?” Bà Hocking trông rất chưng hửng. “Nhưng học kỳ vừa mới bắt đầu hai ngày thôi mà!”

“À ừ nhỉ.” Tôi tỏ vẻ ngạc nhiên, cứ như chưa hề nhận ra chuyện này. “Ồ, nhưng tôi e đây là việc khẩn.” “Việc thế nào mà khẩn?”

Việc liên quan đến trăng mật, đến sex ấy mà. Bà biết đấy.

“Việc đột xuất của gia đình,” tôi bịa bừa. “Nhưng đây sẽ là một chuyến tham quan học tập rất hữu ích, như tôi nói đấy. Hữu ích kinh khủng.” Tôi dang rộng hai tay, như muốn cho thấy nó sẽ hữu ích đến cỡ nào. “Hữu ích vô vô vô cùng.”

“Hừm.” Bà Hocking rõ ràng chưa muốn nhượng bộ. “Có phải là lần thứ tư Noah được cho nghỉ năm nay rồi không?” “Thế à?” Tôi làm bộ ngớ ngẩn. “Tôi không rõ.”

“Tôi biết là mọi chuyện dạo này...” bà hăng giọng “... rất khó khăn cho chị. Công việc và... và mọi thứ khác.” “Vâng.”

Cả hai chúng tôi đều ngó lên trần nhà, như muốn tiểu trừ ký ức về cái lần Daniel vừa huy động thêm một bầy luật sư cáo già mới làm tôi khóc váng lên khi đến giờ đón con và gần như úp mặt vào vai bà mà nước nở.

“Ôi.” Bà thở dài. “Được rồi. Tôi sẽ báo với hiệu trưởng vậy.” “Cảm ơn bà,” tôi nhũn nhặn nói. “Giờ này Noah đang ở lớp học phụ đạo, nhưng nếu chị vào đây tôi sẽ lấy túi của cháu cho chị.”

Tôi theo bà đi vào lớp học trống không, có mùi gỗ và sơn và sáp nặn Play-Doh. Cô phó chủ nhiệm tên Ellen đang dọn dẹp vòng tính nhựa, ngẩng lên nhìn tôi tươi rói. Ellen có chồng làm nhà băng thu nhập rất cao và tôn sùng các khách sạn năm sao. Tháng nào cô ta cũng đọc tạp chí của tôi, suốt ngày hỏi tôi về những dịch vụ spa mới nhất, và Dubai có thật là hết một rồi không.

“Chị Phipps sắp đưa Noah đi tham quan học tập ở đảo Hy Lạp,” bà Hocking nói bằng giọng lạnh băng, với cái ý hiển nhiên là, *Cái bậc phụ vô trách nhiệm này đang chuẩn đi ăn chơi nhảy múa với đám nghiện ngập và lôi thăng nhỏ tội nghiệp theo làm bạn lãc, nhưng tôi biết làm sao?*

“Tuyệt vời!” Ellen nói. “Nhưng còn em cún mới thì sao?” “Em gì cơ?” Tôi ngơ ngác nhìn cô ta. “Noah vừa kể chuyện nhà có em cún mới. Giống Cocker spaniel ấy?” “Cocker spaniel à?” Tôi cười phá lên. “Tôi không biết nó nghĩ gì mà nói thế. Nhà tôi không nuôi chó, mà cũng không có ý định nuôi...” Tôi ngừng lời. Bà Hocking và Ellen đang liếc nhìn nhau. “Cái gì thế?” Im lặng một hồi - rồi bà Hocking thở dài. “Chúng tôi cũng đã đoán mà. Chị cho hỏi, có phải ông của Noah vừa qua đời gần đây không?” “Không.” Tôi trợn mắt nhìn. “Và không phải cậu bé vừa mổ tay trong kỳ nghỉ hè chứ?” Ellen để thêm. “Ở phố Great Ormond?” “Không hề!” Tôi nhìn từ người này qua người kia. “Nó nói vậy à?”

“Chị đừng lo,” bà Hocking vội vã thêm. “Kỳ trước chúng tôi đã nhận thấy là Noah... ừm, có trí tưởng tượng khá phong phú. Cậu bé đã kể đủ thứ chuyện, mà vài chuyện thì rõ ràng là không phải.”

Tôi nhìn bà lo lắng. “Còn chuyện gì nữa?”

“Trẻ con tuổi này sống trong cõi tưởng tượng là chuyện tuyệt đối bình thường.” Bà đang đánh trống lảng. “Và tất nhiên là ở nhà cháu cũng gặp nhiều căng thẳng. Lớn lên một chút sẽ hết thôi, tôi cam đoan.”

“Còn chuyện gì nữa?” tôi nằng nặc.

“À.” Bà Hocking lại liếc nhìn Ellen. “Cháu nói mình đã mổ ghép tim. Tất nhiên chúng tôi biết ngay là không phải thế. Cháu còn nhắc đến một em gái sơ sinh đẻ thuê, cả chuyện đấy chúng tôi nghĩ chắc là khó có thể...”

Mổ ghép tim? Em gái sơ sinh đẻ thuê? Và từ đâu mà Noah biết có tồn tại những thứ như thế?

“Tôi hiểu,” cuối cùng tôi nói. “Ừm, tôi sẽ phải nói chuyện với cháu.”

“Cứ nhẹ nhàng thôi.” Bà Hocking mỉm cười. “Như tôi vừa nói đấy, đây là thời kỳ bé nào cũng trải qua. Có thể cháu đang muốn thu hút chú ý, cũng có thể cháu không ý thức được mình đang làm gì. Dù là thế nào thì tôi tin chắc lớn lên một chút cũng hết thôi.”

“Cháu còn bảo có lần chị ném hết quần áo của chồng ra đường và bảo hàng xóm cứ đến mà chọn!” Ellen cười lạnh lạnh. “Cháu nó tưởng tượng hay thật!”

Mặt tôi đỏ rực lên. Chết tiệt. Tôi cứ tưởng lúc ấy nó đang ngủ.

“Tưởng tượng thế cơ chứ!” Tôi cố gắng lấy giọng tự nhiên. “Ai mà có thể làm chuyện như vậy được?”

Mặt tôi vẫn còn nóng khi đến phòng phụ đạo cho trẻ theo chậm. Noah mỗi thứ Tư lại phải ở lại học thêm, vì chữ viết của nó trông rất kinh. (Lý do chính thức trong giấy tờ có nói gì đó đến “cảm nhận không gian”, mỗi buổi đi đứt sáu chục bảng.)

Ngoài cửa là khu vực chờ của phụ huynh, tôi ngồi xuống chiếc sofa mini. Đối diện là kệ chất đầy những bút chì chế tạo đặc biệt cho dễ cầm, kéo hình thù kỳ dị và thú bông nhồi hạt xốp. Còn một giá sách có những quyển tiêu đề kiểu, *Hôm nay bé thấy thế nào? Trên tường, ti vi đang rù rì một chương trình thiếu nhi đặc biệt nào đấy.*

Có một khu thể này ở văn phòng cũng là ý hay, tôi nhận ra mình đang nghĩ. Tôi không phản đối được mỗi tuần nửa giờ trốn vào chơi với đồ chơi

hạt xộp hoặc chọn ra tấm thẻ ghi *Hôm nay tôi thấy buồn vì lão sếp quá củ chuối.*

“... cháu mỗ ở phố Great Ormond.” Giọng nói phát ra từ ti vi làm tôi chú ý. “Sau đấy tay cháu rất đau, cháu không viết được.” Tôi nhìn lên, thấy một cô bé con trông có vẻ châu Á đang nói vào máy quay. “Nhưng bác Maria giúp cháu học viết lại.” Có tiếng nhạc, màn hình chuyển sang cảnh cô bé đang loay hoay cầm bút chì, bên cạnh một người đàn bà đang chỉ dẫn. Cảnh cuối cùng là cô bé rạng rỡ tự hào giơ lên bức tranh vừa vẽ xong. Hình mờ dần, tôi chớp mắt nhìn lại cái ti vi mà lòng đầy băn khoăn.

Phố Great Ormond. Có phải là tình cờ không?

“Mẹ cháu sắp đón một em bé đẻ thuê.” Khi nhạc đổi, đến lượt một cậu bé mặt tàn nhang xuất hiện trên màn hình. “Đầu tiên cháu chấy mình bị bỏ rơi. Nhưng bây giờ cháu thấy rất phấn khích.” Há? Tôi chớp lấy điều khiển vặn to tiếng nghe Charlie giới thiệu cô em gái sơ sinh đẻ thuê. Kết thúc là cảnh cả nhà ngồi trong vườn với nhau. Tiếp nữa là Romy, vừa cấy ốc tai nhân tạo, rồi Sara, có mẹ đi làm phẫu thuật thẩm mỹ nên bây giờ trông khác lắm (nhưng cũng không sao), và rồi David với quả tim mới.

DVD đó không nhằm kể chuyện gì cả, tôi nhanh chóng nhận ra. Đây chỉ là DVD phát không để quảng cáo cho các DVD khác. Và cứ để đây chạy vòng tròn liên tục. Một chuỗi những câu chuyện sống đẹp cảm động rưng rưng. Tôi hầu như phải chớp mắt để ngăn mình khỏi khóc khi nghe mỗi cô cậu nhóc kể câu chuyện mùi lòng của mình. Nhưng tôi cũng muốn sôi sục vì tức giận. Không ai nghĩ đến chuyện xem cái DVD này ư? Và không ai liên hệ được chuyện Noah kể với những gì nó vừa xem à? “Bây giờ thì cháu có thể chạy chơi được rồi,” David đang hớn hờ nói với máy quay. “Cháu có thể chơi với Lucy, em cún mới ở nhà cháu.” Lucy thuộc giống Cocker spaniel. Tất nhiên. Cửa thành linh mở ra, và Noah xuất hiện cùng cô giáo ở lớp phụ đạo, cô Gregory. “A, chào chị Phipps,” cô ta nói như mọi tuần. “Noah đang tiến bộ rất nhanh.”

“Tốt quá.” Tôi mỉm cười dễ chịu. “Noah, mặc áo khoác vào đi con yêu.” Trong lúc nó đi ra giá móc áo, tôi quay sang cô Gregory hạ giọng nói. “Cô

Gregory, tôi vừa xem cái DVD rất thú vị ngoài kia. Noah có trí tưởng tượng khá phong phú, và tôi nghĩ có lẽ cháu đang bắt chước theo các bé trong phim hơi quá mức. Cô có thể làm ơn tắt đi khi cháu ngồi ở đây không?”

“Bắt chước à? Cô ta trông rất bối rối. “Như thế nào cơ?”

“Nó bảo với bà Hocking là mình mổ ghép tim,” tôi nói toẹt. “Lại còn mổ tay ở phố Great Ormond nữa. Tất cả là từ cái đĩa kia.” Tôi chỉ về phía ti vi. “À.” Mặt cô ta xuôi xị. “Ôi trời ơi.”

“Cũng không hại gì, nhưng cô có thể bật sang đĩa khác được không? Hoặc là tắt đi thôi?” Tôi mỉm cười ngọt xót. “Cảm ơn cô nhiều lắm.”

Có nhiều đứa trẻ nghĩ mình là Harry Potter. Còn con tôi, hiển nhiên, chọn ngay làm nhân vật chính trong DVD cổ động. Khi đi cùng Noah ra xe, tôi siết chặt tay nó.

“Con yêu à, mẹ vừa xem đĩa phim của cô giáo con. Xem những chuyện như thế rất vui, phải không nhỉ? Chuyện về những người khác ấy,” tôi nhấn mạnh thêm.

Noah trầm ngâm suy nghĩ một hồi lâu.

“Nếu mẹ của con làm phẫu thuật thẩm mỹ,” cuối cùng nó nói, “thì cũng không sao. Dù mẹ trông có khác ngày xưa cũng vậy. Vì chắc là bây giờ mẹ hạnh phúc hơn.”

Nụ cười đơ lại trên miệng tôi. Làm ơn đừng nói là nó đã kể với cô giáo rằng tôi đi làm phẫu thuật thẩm mỹ và bây giờ hạnh phúc hơn.

“Đúng thế.” Tôi cố gắng nói giọng thản nhiên. “Mà Noah này. Con biết là mẹ không hề làm phẫu thuật thẩm mỹ, đúng không?” Noah tránh không nhìn tôi. Ôi trời ơi. Nó đã nói gì vậy? Tôi định nhấn mạnh lại với nó tình trạng hoàn toàn phi phẫu thuật của mình (một lần đi tiêm Botox không tính) thì điện thoại kêu. Lottie nhắn tin. Ôi trời. Làm ơn đừng bảo chúng nó đã thành công chứ. Lên máy bay đây. Thử gia nhập club Mile-High cũng hay nhỉ? Có thể đặt tên bé là Miles hay là Miley xxx Tôi lập tức nhắn lại: Gớm quá! Bay vui nhé xxx

Tôi trừng mắt nhìn điện thoại mất mấy giây sau khi bấm gửi. Chúng nó sẽ không tìm cách làm trên máy bay chứ. Chắc chắn là không. Mà dù sao thì

nhân viên sân bay cũng đã bí mật gọi cho bộ phận tiếp viên, cảnh cáo về một cặp hành khách rùng mỡ. Họ sẽ quan tâm chu đáo; tôi có thể bình tĩnh rồi.

Nhưng tim tôi vẫn đập thành thịch. Tôi liếc đồng hồ, lần nữa lại bực điên lên vì tình hình đi lại quá bất tiện. Mỗi ngày chỉ một chuyến bay thẳng đến Ikonos? Thật điên rồ. Tôi cần có mặt ở đây ngay bây giờ.

Nhưng vì đấng nào cũng không được, tôi đành đi nghiên cứu một chút vậy. Tôi tìm thấy nó ở đúng nơi tôi đoán: trong hộp dưới gầm giường, xếp cùng toàn bộ số còn lại. Lottie bắt đầu ghi nhật ký từ hồi mười lăm tuổi, coi chuyện đó hết sức quan trọng. Nó vẫn thường đọc từng đoạn cho tôi và còn mơ mộng nói về chuyện sẽ đem xuất bản một ngày nào đó. Nó hay trịnh trọng bảo, “Như em vừa viết trong nhật ký ngày hôm qua...” như là việc đó không hiểu sao đã làm cho những gì nó nghĩ trở nên quan trọng hơn hẳn những gì tôi nghĩ (không được ghi chép lại, đã biến mất trong màn sương mù thời gian. Lịch sử sẽ đau lòng vì thế, hẳn rồi.) Tôi chưa hề đọc nhật ký của nó bao giờ. Tôi là người sống có nguyên tắc mà. Hơn nữa: tôi chẳng buồn bận tâm. Nhưng tôi cần biết chút gì đấy về cái cậu Ben này, mà đây là nguồn duy nhất tôi nghĩ ra được. Sẽ chẳng ai biết tôi đã làm gì đâu. Noah thì đã an toàn ở trong bếp xem Ben 10. Tôi ngồi xuống giường nó, mùi Lottie phảng phất đi lên từ vỏ chăn: mùi hoa lá, ngọt ngào và sạch sẽ. Hồi mười tám tuổi nó dùng Eternity, và tôi cũng ngửi thấy cả mùi đó từ các trang nhật ký.

Được rồi. Nhảy vào thôi, và nhanh lên. Tôi có cảm giác rất căng thẳng và tội lỗi khi ngồi đây, dù đã được giao trọng trách giữ chìa khóa cho Lottie và có toàn quyền ở trong căn hộ của nó, còn nó thì đang trên máy bay cách đây nhiều dặm, mà nếu có ai đi vào thật thì tôi sẽ nhét ngay cuốn sổ xuống dưới gối mà bảo, *Sang kiểm tra tình hình thôi. Tôi mở bừa một trang. Fliss đúng là một mụ điên. Hả?* “*Em điên thì có!*” tôi tự động đáp trả.

OK, làm thế rất không cần thiết và rất trẻ con. Không nên nhảy đến kết luận. Phải có lý do gì đấy chứ. Tôi đọc kỹ hơn ngày hôm đó. Có vẻ như tôi đã không chịu cho nó mượn cái áo khoác bò mặc đi chơi vào năm định hướng.

Hử, thế cơ hả? Tôi là một mụ điên chỉ vì không ngoan ngoãn dâng ngay cho nó cái áo của tôi, do tôi tự bỏ tiền ra mua? Tôi điên đến nỗi chỉ muốn nhắc điện thoại gọi ngay nó nói cho ra lẽ. Mà chưa kể, nó có bao giờ viết về

chuyện tôi đã đưa cho nó đến nửa tá dép đi trong nhà mà chưa bao giờ thấy nó trả lại, lại còn cặp kính râm Channel sau khi nó liên tục năn nỉ?

Tôi nhìn trừng trừng cuốn nhật ký, cơn giận âm ỉ trong lòng, rồi buộc mình mở thêm vài trang nữa. Không thể chìm đắm trong trận cãi cọ mười lăm năm trước được. Tôi phải tua tới thôi. Phải đến chỗ Ben. Trong lúc giờ từng trang, đọc lướt nội dung, tôi gần như có cảm giác mình đang làm bạn đồng hành trong suốt năm định hướng với nó: đầu tiên tới Paris, rồi tới miền Nam nước Pháp, rồi Ý, mỗi nơi một mẫu nhỏ ngăn ngăn. Đọc cũng khá mê.

... có khi lớn lên chuyển tới Paris sống... ăn quá nhiều bánh vừng, ak, Chúa ơi, mình thật xấu và béo như quý... một anh tên Ted là sinh viên đại học và SIÊU CHẤT... anh ấy mê chủ nghĩa hiện sinh... mình nên tìm hiểu cái đó, anh ấy nói tính mình quá hợp...

... mặt trời lặn ĐẸP KHÔNG CHỊU ĐƯỢC... uống quá nhiều Coca pharum... cháy nắng ĐEN THUI rồi... ngủ với một tên Pete, rất không nên... lập kế hoạch chuyển tới miền Nam nước Pháp khi cả lũ đã ngoài ba mươi tuổi...

... ƯỚC GÌ mình giỏi tiếng Ý hơn. Đây đúng là nơi mình muốn sống, đến hết đời. CỰC KỲ luôn... ăn quá nhiều gelatin, ak, đùi mình xấu như quý... mai đi Hy Lạp...

... một nơi ĐẸP KHÔNG TIN NỔI... không khí tiệt cực kỳ luôn, tất cả HIỂU nhau khủng khiếp... mình có thể ăn feta CÁ ĐỜI... lặn xuống mấy cái hang dưới đáy nước... một anh tên Ben... ngủ với Ben... TUYỆT DIỆU... “Lottie?” Giọng đàn ông cất lên cắt đứt mạch tập trung, khiến tôi giật bắn mình tới mức làm cuốn sổ bay vèo lên trời. Theo bản năng tôi chộp lấy nó, rồi nhận ra đây là bằng chứng phạm tội, liền giật tay lại khiến nó rơi xuống đất, rồi đá nó ra xa và cuối cùng cũng ngẩng lên.

“Richard?”

Cậu ta đang đứng trên ngưỡng cửa, mặc áo mưa, tóc tai bơ phờ, tay xách va li. Nét mặt cậu ta khá kích động, và trông tuyệt đối giống Gordon Brown phiên bản trẻ hơn cả Pierce Brosnan phiên bản trẻ. “Lottie đâu?” cậu ta gặng hỏi. “Tôi sang kiểm tra tình hình,” tôi vội vã lẩm bẫm, mặt nóng rục vì xấu hổ và mắt đánh vội sang cuốn nhật ký. “Kiểm tra tình hình.”

Richard nhìn tôi như không hiểu tôi đang nói gì. Thành thực mà nói, tôi nói cũng chẳng hiểu. “Lottie đâu?” cậu ta gắng hỏi, lần này cao giọng hơn. “Có chuyện gì thế? Tôi đến chỗ làm, không ai chịu nói cô ấy đang ở đâu. Tôi đến đây, thấy chị ngồi trên giường cô ấy. Nói đi.” Cậu ta buông rơi va li. “Cô ấy ốm à?”

“Ồm à?” Tôi muốn cười phá lên như điên. “Không, không ốm tí nào. Richard, cậu đến đây làm gì?”

Va li cậu ta có đeo thẻ máy bay. Chắc hẳn cậu ta đã lao thẳng từ sân bay về đây một cách rất lãng mạn. Tôi thấy hơi buồn là Lottie lại không có mặt mà chứng kiến. “Tôi đã phạm sai lầm. Sai lầm lớn.” Cậu ta bước đến cửa sổ ngó ra ngoài một chốc, rồi liếc sang tôi. “Tôi cũng không biết cô ấy kể với chị đến đâu.”

“Cũng kha khá,” tôi nói giọng xã giao.

Tôi không nghĩ cậu ta sẽ vui sướng nếu biết nó đã kể với tôi tất tần tật, kể cả thói quen thích bịt mắt của cậu ta và thích dùng đồ chơi của nó, và phát khiếp khi hình dung người dọn nhà sẽ tìm thấy. “À, chúng tôi đã chia tay,” cậu ta nặng nề nói. “Vài tuần trước.” Thế cơ đấy. “Có, tôi có nghe kể.” Tôi gật đầu. “Nó rất buồn.”

“Tôi cũng thế.” Cậu ta quay phắt lại, thở khó nhọc. “Đúng là từ dưới đất mọc lên! Tôi cứ nghĩ chúng tôi sống với nhau rất hạnh phúc. Tôi cứ nghĩ cô ấy hạnh phúc.” “Nó hạnh phúc thật! Nhưng nó không thấy chuyện đó dẫn đến đâu cả.” “Ý chị là...” Cậu ta dùng dằng một hồi lâu. “Hôn nhân.” Tôi thấy có phần bực mình. Bản thân tôi cũng không ham hố chuyện cưới xin gì cho cam, nhưng cậu ta cũng đâu cần phải buồn chán ra mặt thế chứ. “Đấy cũng không phải ý tưởng tân kỳ gì lắm,” tôi nhận xét. “Đấy là việc mọi người đều làm khi người ta yêu nhau.” “Ừ, tôi biết, nhưng...” Cậu ta nhăn mặt, cứ như đề tài đang nói đến là cái thú chơi quái đản nào đó của những người tham gia một show thực tế quái đản. Giờ thì tôi sắp điên lên rồi đấy. Nếu cậu ta dũng cảm lên mà cầu hôn ngay từ đầu đi thì làm gì dẫn đến những chuyện này.

“Thế cậu muốn gì hả Richard?” tôi hỏi độp.

“Tôi muốn gặp Lottie. Tôi muốn nói chuyện với cô ấy. Tôi muốn mọi thứ trở về như trước kia. Cô ấy không chịu trả lời điện thoại cũng như email. Vậy

nên tôi nói với sếp mới rằng mình phải quay về Anh.” Giọng cậu ta thoáng vẻ tự hào. Hiển nhiên cậu ta coi là mình đã làm một điều cao cả. “Thế cậu muốn nói gì với nó?”

“Nói là chúng tôi thuộc về nhau,” cậu ta bình tĩnh đáp. “Là tôi yêu cô ấy. Là chúng tôi có thể giải quyết được việc này. Là hôn nhân cũng là một phương án có thể xảy ra, về sau.”

Hôn nhân cũng là một phương án có thể xảy ra về sau. Chà. Ăn nói thế thì cô nào chả mê tít. “À, tôi e là cậu đến muộn mất rồi.” Tôi cảm thấy khoái chí một cách tàn bạo khi nói câu đó. “Nó lấy chồng rồi.”

“Hử?” Richard cau mày không hiểu, rõ là không tiếp thu được lời tôi. “Nó lấy chồng rồi.” “Chị nói thế là sao, cô ấy lấy chồng rồi?” Trông cậu ta vẫn ngơ ngác. Lạy Trời đất, thế cậu ta nghĩ tôi nói thế là sao? “Nó lấy chồng rồi! Nó thuộc về người khác rồi! Thực tế là nó vừa mới lên máy bay đi trăng mật ở Ikonos.” Tôi nhìn đồng hồ. “Nó đang bay trên trời ngay lúc này đây.”

“Gì cơ.” Một rãnh nhăn đên cuồn hằn sâu trên trán cậu ta. Chắc chắn là Gordon. Một phút nữa cậu ta sẽ quăng laptop vào mặt tôi cho mà xem. “Làm sao mà cô ấy đã lấy chồng được? Chị đang nói cái khi gì thế?”

“Nó chia tay với cậu, gần như lên cơn suy sụp thần kinh, gập lại tình cũ, anh kia cầu hôn ngay tại chỗ, rồi nó gật phắt vì nó còn đang sốc và đang khổ sở đến tuyệt vọng và mê anh kia phát điên. Tôi đang nói như thế đấy.” Tôi trừng mắt nhìn cậu ta.

“Hiểu chưa?” “Nhưng... anh ta là ai?”

“Bạn trai năm định hướng của nó. Nó chưa gặp anh ta mười lăm năm nay. Mỗi tình đầu các kiểu.”

Cậu ta nhìn tôi nghi ngờ. Tôi nhìn thấy được những bánh xe đang quay trong đầu cậu ta, sự tình ngộ dần dần lộ ra: đây không phải là chọc tức. Tôi đang nói sự thực. Nó lấy chồng rồi.

“Cái mẹ cha... tổ kiếp.” Cậu ta đập cả hai nắm đấm lên trán. “Ừ. Tôi cũng cảm thấy đúng thế đấy.”

Im lặng khổ não hồi lâu. Một đợt mưa nhẹ đập lách tách vào cửa sổ, tôi vòng tay ôm quanh người mình. Nỗi khoái chí được trừng phạt Richard đã

ngươi đi rồi, tôi chỉ còn thấy đau nhức và khổ sở. Đúng là chuyện rồ. “Thế đấy.” Cậu ta thở ra. “Vậy tôi cho thế là hết.” “Tôi nghĩ vậy.” Tôi nhún vai. Đừng hòng tôi tiết lộ kế hoạch với cậu ta. Tôi không thể liều để cậu ta can thiệp vào, hay lại gợi ý những thứ ngu xuẩn. Ưu tiên số một là gỡ Lottie thoát khỏi Ben đã, vì chính bản thân nó. Nếu sau đó Richard muốn tấn công trở lại thì đấy là việc của cậu ta. “Thế thì... chị biết gì về tay này không?” Richard thình lình choàng tỉnh khỏi cơn mê. “Tên hẳn là gì?” “Ben.” “Ben.” Cậu ta nghi hoặc nhắc lại. “Chưa bao giờ cô ấy kể chuyện tay nào tên Ben.”

“Ờ.” Tôi lại nhún vai. “Ý tôi là tôi biết hết bạn trai cũ của cô ấy. Jamie. Seamus. Và tên gì ấy nhỉ. Kế toán ấy.” “Julian,” tôi không kìm được bổ sung.

“Đúng thế. Nhưng cô ấy còn không bao giờ nhắc đến tên Ben.” Mắt Richard sục quanh phòng, cứ như đi tìm manh mối, rồi đậu lại ngay trên cuốn nhật ký đang nằm hé trên sàn. Cậu ta quay nhìn sang tôi, ngỡ ngàng. “Chị đọc nhật ký của cô ấy à?”

Chết tiệt. Tôi phải biết Richard sẽ để ý đến cái đó chứ. Lúc nào cậu ta cũng nhận ra nhiều thứ hơn người ta tưởng. Lottie vẫn hay nói cậu ta giống con sư tử ngủ gật dưới gốc cây, nhưng tôi nghĩ cậu ta giống con bò mộng thì đúng hơn: một phút trước còn hiền lành gặm cỏ, một phút sau đã chĩa sừng xông lên. “Không hẳn là tôi đang đọc.” Tôi cố gắng bình tĩnh. “Chẳng là tôi đang điều tra tí chút về tay Ben này thôi.”

Mắt Richard sáng quắc nhìn tôi. “Vậy chị tìm ra cái gì?”

“Chưa có gì mấy. Tôi mới đến phần họ vừa gặp nhau ở Ikonos...” Cậu ta thình lình vồ lấy cuốn nhật ký. Nhanh như chớp, tôi cũng chộp lấy nó và túm được một góc. Cả hai đều đang túm chặt, cố gắng giật ra khỏi tay người kia. Cậu ta khỏe hơn tôi nhiều, nhưng tôi không để cho cậu ta lấy nhật ký của nó đâu. Phải có giới hạn chứ.

“Tôi không tin nổi chị lại muốn đọc nhật ký của em gái mình,” Richard nói, tìm cách vận cho tuột khỏi tay tôi.

“Tôi không tin nổi cậu lại muốn đọc nhật ký của bạn gái mình,” tôi hệt hơi đớp lại. “Buông ra. Buông ra.”

Cuối cùng tôi cũng rút được khỏi tay cậu ta, vòng cả hai cánh tay ôm lấy bảo vệ nó.

“Tôi có quyền biết.” Richard đang sùng sộ lên với tôi. “Nếu Lottie thay vì tôi, tôi có quyền được biết hẳn ta là ai.”

“OK,” tôi vặc lại. “Tôi sẽ đọc cho cậu nghe một chút. Kiên nhẫn.”

Tôi lại lật các trang, tua qua Pháp và Ý tới Ikonos. Đây rồi. Hết trang này đến trang khác toàn “Ben” với “Ben”. Ben thế này, Ben thế khác. Ben. Ben. Ben.

“Nó gặp anh ta ở một nhà khách rất nhiều người đến nghỉ.”

“Nhà khách ở Ikonos á?” Mặt Richard giật giật khi nhận ra cái tên này. “Nhưng cô ấy kể với tôi về chỗ đó hàng triệu lần mà. Nhà khách có cầu thang dài. Nơi phát cháy và cô ấy cứu mạng tất cả mọi người? Ý tôi là nơi đó đã thay đổi cuộc đời cô ấy. Cô ấy lúc nào cũng bảo đấy là nơi cô ấy trở thành con người như hiện giờ. Cô ấy còn treo ảnh nó ở đâu đấy...” Cậu ta nhìn quanh phòng rồi xĩa ngón tay. “Đây này.”

Cả hai chúng tôi đều ngắm nghía bức ảnh đóng khung chụp Lottie ngồi xích đu, mặc áo tắm và váy trắng viền ren ngắn cũn cỡn, tai cài bông hoa. Trông nó gầy và trẻ măng, và rạng rỡ. “Cô ấy chẳng bao giờ nói gì về người nào tên Ben,” Richard chậm rãi nói. “Không lần nào.” “À.” Tôi cắn môi. “Ừm, có thể nó lựa chọn chuyện nào nên kể lại.” “Tôi hiểu.” Cậu ta ngồi sụp vào ghế làm việc, mặt mày ủ rũ.

“Vậy đọc tiếp đi.” Tôi lại liếc nhanh qua chữ Lottie. “Về cơ bản là cả hai tia thấy nhau trên bãi biển... rồi thì có tiệc và cả hai bắt vào nhau...” “Đọc đi, cậu ta ngắt lời. “Đừng có tóm tắt.”

“Cậu có chắc không?” tôi nhướn mày nhìn Richard. “Cậu có chắc cậu muốn nghe không?” “Đọc đi.” “OK. Nghe đây.” Tôi hít một hơi rồi chọn bừa một trang.

Ngắm Ben trượt nước sáng nay. Ôi trời, chất ời là ngẫu. Anh ấy chơi harmonica, người anh rắm nắng. Cả chiều phang nhau trên thuyền, không sợ chỗ đen chỗ trắng, haha. Mua thêm nến thơm và dầu mát xa cho tối nay. Mình chỉ muốn một điều là ở với Ben và ngủ với Ben mãi mãi. Mình sẽ không bao giờ yêu ai như thế. KHÔNG BAO GIỜ.

Tôi im lặng, cảm thấy khó xử. “Nó sẽ giết tôi nếu biết tôi đọc cho cậu nghe cái này.”

Richard không đáp. Cậu ta như đã chết sững.

“Đấy là mười lăm năm trước rồi,” tôi vụng về nói. “Nó mới mười tám. Hồi mới mười tám ai cũng viết nhật ký như thế.”

“Theo chị thì...” Cậu ta dừng lại. “Theo chị thì cô ấy có bao giờ viết như vậy về tôi không?”

Còi báo động bắt đầu réo trong đầu tôi. Ôi trời. Không đời nào. Không có chuyện đó đâu.

“Tôi chịu!” Tôi gấp quyển sổ đánh chát. “Hai cái khác nhau. Mọi thứ đều khác khi người ta lớn lên. Sex kiểu khác, yêu kiểu khác, tụ mỡ dưới da cũng kiểu rất khác.” Tôi đang cố pha trò, nhưng Richard hình như còn không nghe thấy tôi nói gì. Cậu ta đang đăm đăm nhìn ảnh Lottie, lông mày trĩu xuống đến nỗi tôi đoán chắc nó sắp rụng. Chuông cửa thành linh reo khiến cả hai giật bắn, và khi đưa mắt nhìn nhau tôi biết cả hai cùng có ý nghĩ điên rồ: Lottie?

Richard sải bước ra sảnh hẹp, tôi đi theo, tim đập thình thình. Cậu ta mở toang cửa, tôi trở mắt thất vọng nhìn một ông già gầy gò hiện ra.

“À chào anh Finch,” ông ta nói giọng phàn nàn. “Charlotte có nhà không? Vì cô ấy hứa rất nhiều lần mà vẫn chưa sửa vườn mái nhà. Lộn xộn kinh khủng.”

Vườn mái nhà. Đến cả tôi còn biết về cái vườn mái nhà. Lottie đã gọi điện kể với tôi là mình đang cực kỳ mê làm vườn và đã đặt mua cả lối đồ đạc xinh xẻo, quyết tâm thiết kế một vườn rau.

“Tôi cũng là người biết điều,” ông già kia vẫn đang nói, “nhưng hứa thì phải làm, mà chúng tôi ai cũng đã góp tiền vào quỹ mua cây, và tôi thực tình cảm thấy như thế thì...”

“Rồi cô ấy sẽ làm, OK?” Richard sấn tới, giọng vang ầm như sấm khiến hình như cả đèn đóm xung quanh cũng run lên. “Cô ấy đang vạch ra một kế hoạch rất lớn. Cô ấy có óc sáng tạo. Mấy việc này rất mất thời gian. Thế nên ông về đi!”

Ông già kia rúm người sợ hãi, còn tôi nướng mày nhìn Richard. Trời. Tôi cũng không phiền nếu thỉnh thoảng được ai chiến đấu bảo vệ mình như thế đâu.

Hơn nữa: tôi đoán đúng. Cậu ta chắc chắn là bò mộng chứ không phải sư tử. Nếu là sư tử, thì giờ này cậu ta đã lén lút và kiên nhẫn đi rình Ben trong bụi rậm. Nhưng Richard rất thẳng thắn nên sẽ không làm thế. Mà cậu ta sẽ hùng hổ lao về phía mục tiêu gần nhất, dù có vì thế mà quệt vỡ một ngàn tách trà trong lúc lao đi. Tạm nói vậy. Cửa đóng lại, cả hai bản khoản nhìn nhau, cứ như vụ ngắt lời vừa rồi đã thay đổi tình thế. “Tôi phải đi thôi,” Richard đột ngột nói, gài khuy áo mưa.

“Cậu quay lại San Francisco à?” tôi hoang mang hỏi. “Cứ thế thôi à?” “Tất nhiên.” “Nhưng còn Lottie thì sao?” “Thì sao? Cô ấy đã lấy chồng, tôi mong cô ấy được hạnh phúc.” “Richard...” Tôi chớp mắt, không biết nói sao.

“Họ là một cặp thanh mai trúc mã và bây giờ họ tìm thấy nhau rồi. Hoàn toàn hợp lý. Chúc họ may mắn thôi.”

Cậu ta đang buồn bực, tôi nhận ra. Buồn bực kinh khủng. Quai hàm cậu ta đan lại, mắt nhìn xa xăm. Ôi trời ơi, giờ thì tôi thấy ân hận lắm rồi. Lẽ ra tôi không nên đọc nhật ký của nó lên. Tôi chỉ muốn lắc cho cậu ta tỉnh, bớt bình chân như vại thôi.

“Thanh mai trúc mã gì chúng nó,” tôi nghiêm giọng nói. “Thế này, Richard, nếu cậu còn quan tâm, thì cả hai đứa đều đang giữa cơn loạn óc toàn tập. Lottie đã không tỉnh táo từ hồi bỏ cậu, còn cái anh Ben kia thì hình như cũng đang khủng hoảng trung niên gì đó... Richard, nghe này. Xin cậu.” Tôi đặt tay lên cánh tay cậu ta đến khi cậu ta chịu để ý. “Cuộc hôn nhân này không được lâu đâu. Tôi tin chắc mà.” “Làm sao mà chị lại tin chắc được?” Cậu ta cau mày, cứ như riêng việc dám làm cậu ta thêm hy vọng đã đủ khiến tôi đáng ghét.

“Cảm giác thôi,” tôi nói về bí ẩn. “Cứ gọi là trực giác làm chị đi.”

“Gọi là gì cũng được.” Cậu ta nhún vai. “Như thế cũng cần khối thời gian.” Cậu ta quay trở vào phòng ngủ, xách va li. “Không, không có đâu!” Tôi vội vã đuổi theo, nắm lấy vai bắt cậu ta dừng lại. “Ý tôi là... có thể là sớm hơn cậu tưởng đấy. Sớm hơn nhiều. Vấn đề là, nếu tôi là cậu, tôi không bỏ

cuộc đấu. Tôi sẽ nán lại chờ xem.” Richard im lặng một hồi, rõ ràng đang kháng cự lại hy vọng trong lòng mình. “Thế chính xác là họ lấy nhau lúc nào?” cậu ta đột ngột hỏi. “Sáng nay.” Tôi nhăn mặt thầm khi nhận ra cậu ta chọn giờ giấc quá sức vụng. Giá mà cậu ta đến sớm một ngày thôi...

“Vậy tối nay là...” Cậu ta bỏ lửng như không thốt nổi chữ đó. “Đêm tân hôn của họ. Phải. Phải, tôi nghĩ là thế.” Tôi ngừng lời, ngắm soi móng tay, mặt cố không biểu cảm, thái độ hoàn toàn vô tư. “À. Ai mà biết rồi sẽ ra sao?”

Chương 10

Lottie

Tôi không chịu được. Tôi không chịu được nữa. Tôi sẽ là người đầu tiên trên đời chết vì đói sex. Tôi còn nhớ những kỳ chờ đợi dài không chịu nổi hồi còn bé. Đợi phát tiền tiêu vặt. Đợi đến sinh nhật. Đợi đến Giáng sinh. Nhưng chưa có bao giờ chờ đợi biến thành ác mộng như thế này. Đúng là tra tấn. Còn năm tiếng, rồi bốn tiếng, rồi ba tiếng nữa... Suốt trong thời gian bay và đi xe từ sân bay về, tôi vẫn tưng thăm trong bụng, Sắp rồi... sắp rồi... sắp rồi... Chỉ còn mỗi cách ấy để tránh không phát điên. Ben thì cứ vuốt ve chân tôi. Anh đang nhìn thẳng phía trước, thờ ơ. Tôi thấy rõ anh cũng đang nghẹn ứ lên như tôi. Và bây giờ thì chỉ còn tính bằng phút thôi. Khách sạn chỉ còn cách nửa cây số. Bác tài đang rẽ khỏi đường chính rồi. Chúng tôi càng gần đến nơi, tôi càng không chịu nổi. Những giây trè hoãn cuối cùng làm tôi tắc thở mất. Tôi chỉ muốn có Ben. Tôi đang nhìn quanh giả vờ ngó nghiêng khung cảnh, nhưng chỉ thấy toàn đường sá và đồi phủ cây bụi lúp xúp cùng những bảng quảng cáo vẽ đồ uống Hy Lạp mang những cái tên lạ hoắc. Sân bay ở đầu bên kia đảo so với nơi có nhà khách chúng tôi ở hồi từng ấy năm trước. Hẳn là tôi còn chưa bao giờ đặt chân đến đây. Vì thế tôi không bị đánh thức kỷ niệm, cũng chẳng nhận ra cái gì cả. Tôi chỉ thấy tuyệt vọng.

Sắp rồi... sắp rồi... sắp rồi... Chúng tôi sẽ ngã người trên cái giường phòng suite trắng mật khổng lồ, quần áo sẽ vứt tung trên sàn, còn chúng tôi sẽ đối mặt nhau, da áp vào da, chẳng có gì ngăn cản, và cuối cùng, cuối cùng thì... “Khách sạn Amba,” bác tài tự hào tuyên bố, nhảy vội ra ngoài mở cửa cho chúng tôi. Vừa chui ra, tôi đã thấy làn khí Hy Lạp ấm áp giội lên đôi vai. Tôi nhìn quanh, thu vào tầm mắt cái cổng vào khổng lồ có hàng cột trắng, bốn con sư tử đá, một đài phun nước có cả dây vòi phun đổ ào ào. Từng rèm hoa

giấy hồng rực rỡ xuống trên các ban công trái phải. Nến nhảy nhót trong những chiếc đèn măng xông đại tướng. Nghe rõ cả tiếng đế ban chiều ri ri, và xa xa vọng về những hợp âm tứ tấu đàn dây. Thật là một chốn hết sảy. Khi bước lên những bậc thang đá thấp, tôi bỗng cảm thấy niềm hoan hỉ dâng trào. Chuyện này rồi sẽ hoàn hảo thôi. Một tuần trăng mật hoàn hảo. Tôi bóp chặt cánh tay Ben.

“Có tuyệt không chứ?” “Trên cả tuyệt vời.” Anh vòng tay qua eo tôi rồi luồn vào bên trong áo sờ lên móc áo con. “Đừng! Chỗ này sang lắm!” Tôi vặn người tránh đi, dù cả cơ thể đang đòi anh tiếp tục. “Chúng mình phải đợi.”

“Không đợi được.” Mắt anh nhìn tôi đã tối đi.

“Em cũng thế.” Tôi nuốt nước bọt. “Em sắp chết đến nơi rồi.”

“Anh chết sớm hơn em.” Mấy ngón tay anh lại tuột xuống cởi chun váy. “Đừng có nói là em có mặc gì ở trong đấy nhé.”

“Một sợi chỉ cũng không,” tôi rì rầm.

“Chúa ơi.” Anh cất tiếng rên trầm đục. “OK, giờ mình đi lấy chìa, rồi mình sẽ khóa chặt cửa, và rồi...”

“Ông bà Parr phải không ạ?” Một giọng nói cất lên ngắt lời, tôi ngẩng lên thấy một người nhỏ con, da ngăm mặc vest đang thoăn thoắt tiến xuống cầu thang về phía chúng tôi. Giày ông ta bóng loáng, và khi đến gần hơn tôi thấy thẻ đeo áo của ông ta đề tên NICO DEMETRIOU, QUẢN LÝ KHÁCH VIP. Một tay ông ta cầm bó hoa đại tướng, đang chìa cho tôi. “Hân hạnh chào mừng quý bà đến với khách sạn Amba. Chúng tôi rất vui được chào đón quý ông bà. Quý ông bà đến đây nghỉ trăng mật phải không ạ?”

Ông ta dẫn chúng tôi qua đôi cánh cửa kính lớn, vào tiền sảnh vòm tròn rộng mênh mông. Sàn ốp đá hoa, ở giữa có một cái hố đào xuống sàn thả nhiều ngọn nến tí xíu. Xung quanh bật nhạc êm ái, không khí thoảng mùi xạ rất dễ chịu.

“Xin nhận lời chúc mừng của chúng tôi. Mời quý ông bà ngồi.” Ông ta chỉ vào một cỗ sofa bọc nhung dài. “Mời mỗi vị một ly sâm banh!”

Một người bồi không biết từ đâu hiện ra, bưng theo hai ly sâm banh trên khay bạc. Tôi lưỡng lự rồi cũng cầm lấy một ly và liếc nhìn Ben.

“Thật cảm ơn ông quá,” Ben nói, không hề có ý định nhúc nhích về phía sofa. “Nhưng chúng tôi mong được nhận phòng càng nhanh càng tốt.”

“Tất nhiên rồi. Tất nhiên rồi.” Nico nháy mắt về đồng lõa. “Hành lý của quý ông bà đang được đưa lên. Chỉ cần ông bà điền vào ít thông tin...” Ông ta chìa ra một cuốn sổ bìa da cùng cây bút cho Ben. “Mời quý ông bà ngồi. Ngồi sẽ dễ chịu hơn.”

Miễn cưỡng, Ben lún người xuống sofa và bắt đầu viết ngoáy nhanh hết cỡ có thể. Trong lúc đó Nico trao cho tôi tờ giấy in, ngay trên đầu có dòng chữ Chào mừng ông bà Parr, ở dưới liệt kê một loạt dịch vụ và các trò giải trí. Tôi liếc qua, thấy khá ấn tượng. Lặn bằng ống thở có hướng dẫn, picnic có sâm banh... du hành trong ngày trên du thuyền hai mươi mét của khách sạn... bữa tối có đầu bếp riêng nấu tại chỗ trên sân hiên phòng quý khách... mát xa đôi bằng dầu thơm dưới ánh sao...

“Chúng tôi hân hạnh giới thiệu với quý vị Trải nghiệm Trăng mật Tối hoàn hảo.” Nico cười với tôi tươi rói. “Quý ông bà sẽ có quản gia riêng phục vụ hăm bốn trên hăm bốn. Quý ông bà sẽ được sử dụng miễn phí khu vực spa riêng trong phòng suite. Chính bản thân tôi sẽ sẵn sàng phục vụ quý ông bà mọi nơi mọi lúc. Không yêu cầu nào bị coi là quá sức, hay quá vụn vặt.”

“Cảm ơn ông.” Tôi không nén nổi một nụ cười đáp lại, ông ta thật dễ thương quá chừng.

“Tuần trăng mật của quý ông bà là một dịp vô cùng, vô cùng đặc biệt. Chính tôi, Nico đây, sẽ mang lại cho quý ông bà trải nghiệm đáng nhớ suốt đời.” Ông ta chập hai tay vào nhau. “Mãi mãi không thể quên.”

“OK, xong.” Ben đập dấu chấm cuối muốn thùng giấy rồi trao lại. “Bây giờ chúng tôi lên phòng được chưa? Phòng ở đâu?”

“Đích thân tôi sẽ dẫn đường cho quý ông bà!” Nico kêu lên. “Xin mời đi lối này, tới thang máy riêng lên thẳng phòng áp mái của quý ông bà.”

Chúng tôi có cả thang máy riêng? Tôi liếc nhanh qua Ben. Tôi thấy ngay vài ý đồ đã nảy ra trong đầu anh. Tôi cũng thế.

Trong lúc đứng trong thang máy, tôi cố gắng tỏ ra thản nhiên, nhưng đã thấy Ben liếc dọc chân váy tôi. Anh chẳng định rề rà đâu. Chúng tôi sẽ chỉ cần chừng ba mươi giây, và sẽ phải thêm cú nữa, rồi có thể ăn tối một chút và, thật chậm rãi, bắt đầu lại từ đầu...

“Chúng ta đến nơi rồi!” Cửa thang máy kêu reng bật mở và Nico tươi tỉnh dẫn chúng tôi vào sảnh phòng suite, sàn lát đá, tường ốp gỗ tối màu. “Phòng Con Hàu. Mới đây được bầu chọn đứng đầu các suite trắng mật trong danh sách của Condé Nast Traveler. Mời ông bà.”

“Ồ!” tôi thốt lên khi ông đẩy tung cánh cửa. Fliss nói đúng: thật không thể tin nổi. Cả phòng đã biến thành một cái động, có các hàng cột Hy Lạp, phản thấp và tượng cổ điển đặt trên bệ. Trước mắt chỉ thấy duy nhất một điểm trừ là ti vi đang gào toáng chương trình Teletubbies. Tôi đã căm thù Teletubbies từ hồi phải ngồi xem đến cả hai chục tập lúc trông Noah cho Fliss. Ai lại nghĩ ra trò bật cái thứ đó chứ?

“Ta tắt ti vi được không, thưa ông?” tôi nói.

“Tất nhiên rồi thưa quý bà. Nhưng trước hết tôi sẽ giới thiệu trang thiết bị đã. Ngoài lối vào thang máy, còn có một cửa chính riêng.” Nico sai bước thoăn thoắt qua các căn phòng sàn đá. “Đây là phòng tắm, có buồng tắm đứng. Đây là phòng spa riêng của quý ông bà, đây là bếp có lối vào riêng cho đầu bếp, thư viện nhỏ, phòng khách có màn hình chiếu phim...”

Tôi cố gắng làm bộ quan tâm khi ông ta biểu diễn cách dùng đầu DVD. Nhưng đầu tôi thì đã bốc hỏa vì thèm muốn. Chúng tôi đến nơi rồi. Chúng tôi ở đây rồi. Trong phòng suite trắng mật. Bắt đầu đêm tân hôn. Và ngay lúc nào cái ông này ngừng lái nhái và biến mất... có thể chỉ vài giây nữa thôi... Ben sẽ xé toạc váy tôi còn tôi sẽ xé rách áo anh, và... Ôi trời ơi, tôi không chờ nổi một tích tắc nào nữa...

“Tủ lạnh nhỏ đặt trong tủ này, có bộ phận cảm ứng bằng điện...”

“Ừm.” Tôi cố gắng lịch sự gật đầu, nhưng cả người tôi đang cồn cào từng đợt sóng thèm muốn. Tôi cóc thèm biết cái tủ lạnh chết tiệt kia có bộ phận gì. *Ngậm mồm lại và biến đi để chúng tôi còn phang nhau.*

“Và đi qua đây là đến phòng ngủ.” Nico đẩy tung cánh cửa. Tôi tiến một bước háo hức - và rồi dừng phắt lại vì chường hững.

“Cái gì thế này?” Ben thét lên bên cạnh tôi.

Phòng ngủ cực lớn và lộng lẫy, mái vòm kính trên trần. Và dưới mái vòm, đặt hai giường đơn. “Tôi... c...” Tôi bàng hoàng đến nỗi không thốt được lời nào nữa. “Giường.” Tôi quay sang Ben chỉ tay. “Giường kia.” “Vâng, đấy là giường, thưa quý bà.” Nico phác tay chỉ hai cái giường đơn, vẻ tự hào vô biên. “Đây là phòng ngủ mà.” “Tôi biết đấy là giường!” Tôi đang há mồm đớp không khí. “Nhưng sao lại giường đơn?” “Trên website để hình giường super-king,” Ben cướp lời. “Tôi đã thấy hình mà. Giường đó đâu rồi?”

Nico có vẻ lúng túng vì câu hỏi. “Phòng suite của chúng tôi có nhiều phương án chỗ nằm khác nhau. Khách vừa trả phòng này chắc đã yêu cầu hai giường đơn, như ông bà thấy đấy. Hai giường đều rất tốt.” Ông ta đập lên mặt giường. “Chất lượng tuyệt hảo. Quý ông bà thấy không hài lòng ư?”

“Hài lòng cái con khỉ mốc!” Ben quát lên. “Chúng tôi cần giường đôi. Một giường thôi. Super-king. Loại tốt nhất các ông có.”

“À.” Nico tỏ vẻ hối lỗi. “Xin lỗi ngàn lần, thưa quý ông. Tôi thật sâu não tràn trề. Vì quý ông bà không đặt trước...” “Tại sao chúng tôi lại phải đặt trước? Chúng tôi đang đi trăng mật cơ mà! Đây là phòng trăng mật!” Ben đang thở hồng hộc. “Phòng trăng mật kiểu gì mà lại có hai giường đơn?” “Xin phép quý ông. Đừng sốt ruột, thưa quý ông,” Nico ngọt giọng an ủi. “Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ cho gọi giường đôi ngay lập tức.” Ông ta lấy điện thoại, tuôn ra một tràng tiếng Hy Lạp. Cuối cùng ông ta cũng tắt máy và mỉm cười tươi như hoa. “Đã thu xếp xong rồi. Lần nữa xin tạ lỗi trước quý khách. Trong lúc chúng tôi giải quyết tình huống này, tôi có thể mời quý ông bà một ly cocktail miễn phí dưới bar được không?” Tôi nuốt lại một câu gắt gỏng. Tôi không muốn ly cocktail dưới bar. Tôi muốn đêm tân hôn. Ngay bây giờ.

“Hừ, thế phải mất bao lâu?” Ben gầm gừ. “Ngớ ngẩn hết chỗ nói.”

“Thưa quý ông, chúng tôi sẽ thay nhanh hết sức cho phép. Nhân viên khiêng dọn sẽ đến đây ngay khi... À.” Có tiếng gõ cửa, và Nico tươi tỉnh. “Họ đến đây rồi!” Bốn anh chàng mặc đồ bảo hộ trắng diều vào phòng, Nico đối đáp với họ bằng tiếng Hy Lạp. Một cậu nhắc thử đầu giường lên rồi nhìn nghi ngại. Cậu ta nói gì đó tiếng Hy Lạp với một cậu khác, cậu kia nhún vai lắc đầu. “Sao?” Ben nóng nảy hỏi, nhìn từ người này sang người kia. “Có chuyện

gì vậy?” “Không có chuyện gì đâu,” Nico trấn an. “Xin được phép có lời khuyên quý ông bà ngồi nghỉ trong phòng khách trong lúc chúng tôi thu xếp chuyện nhỏ này?” Ông ta đẩy chúng tôi ra ngoài, vào phòng khách. Ti vi vẫn đang phát Teletubbies điếc lỗ nhĩ. Tôi múa may điều khiển đủ cách, nhưng nó không chịu tắt. Nút chỉnh tiếng cũng không chạy. Cái đồ này hết pin rồi chắc? “Làm ơn,” tôi cúi kính nói. “Tôi không chịu nổi thứ này. Ông có thể tắt đi được không?”

“Và trong này lạnh lắm,” Ben nói thêm. “Làm thế nào chỉnh được điều hòa?” Quả là trong này lạnh run. Tôi đã nhận ra từ nãy. “Tôi sẽ cho gọi quản gia của phòng,” Nico đáp lại tươi rói. “Ông ấy sẽ chăm lo cho quý ông bà.”

Ông ta biến mất sau cửa, tôi nhìn Ben không tin nổi. Lẽ ra giờ này chúng tôi đã phải lăn trên giường rồi. Chúng tôi đã phải nếm những giây phút cực điểm nhớ đời. Chứ không phải ngồi trên sofa nghe “Nào các bé, chào Tubby” rống lên từ ti vi, trong một căn phòng lạnh như Bắc cực với sáu ông công nhân sát vách.

“Này,” Ben đột ngột nói. “Phòng thư viện ấy. Trong đó có sofa.”

Anh xua tôi vào đó, đóng cửa. Có hàng dãy kệ xếp sách trông khá dỏm, bàn viết đặt giấy có logo khách sạn, với một ghế dài có đệm bọc vải lạnh màu nâu. Ben đóng cửa, quay nhìn tôi.

“Ôi trời ơi,” anh thở hắt, không tin nổi.

“Ôi trời ơi.” Tôi phụ họa. “Thật điên khùng.” Cả hai đều hít thật sâu. Rồi thì cứ như thể vừa nghe tiếng súng bắt đầu cuộc thi Đếm Vòng Nhảy Cảm Trong Một Phút. Anh đã bò toài trên người tôi. Tôi đã bò toài trên người anh. Tay anh chạy khắp nơi. Áo con của tôi đã bật tung, áo ngoài đã bị lột, còn tôi đang mở nút áo sơ mi anh... Da anh thật ấm, thật ngon lành, tôi muốn nếm nấp anh một chút đã, nhưng Ben đã bắt đầu quyết tâm nhìn quanh phòng.

“Sofa?” anh thở dốc. “Hay trên bàn?” “Gì cũng được,” tôi thều thào. “Anh không đợi được nữa.” “Họ nghe thấy thì sao?” “Không thấy đâu.” Anh đang tháo khóa váy tôi. Tôi thì sắp nổ tung. Cuối cùng, cuối cùng... đến đi, đến đi...

“Thưa quý khách? Quý ông bà?” Có tiếng gõ trên cửa. “Quý ông bà? Ông Parr?”

Cái gì?

“Khôngggg,” tôi rên lên. “Khôngggggg...”

“Cái mẹ gì...” Ben trông điếng người. “Gì thế?” anh cao giọng. “Chúng tôi đang bận. Mười phút nữa hãy quay lại.” “Tôi mang quà của ban quản lý khách sạn,” người kia đáp từ bên kia cửa. “Bánh quy mới ra lò. Ông bà muốn đặt ở đâu ạ?”

“Đâu cũng được,” Ben đáp lại gắt gỏng. “Không quan trọng.” “Ông có thể làm ơn ký nhận quà được không thưa ông?” Tôi nghĩ Ben sắp nổ bần thành trăm mảnh mất. Trong một lúc cả hai đều không nói lời nào. “Thưa ông?” Tiếng gõ lại vang lên. “Ông có nghe thấy không? Tôi mang theo bánh quy mới ra lò, do ban quản lý gửi tặng.” “Ký vào cái đi,” tôi thầm thì. “Rồi chúng mình sẽ quay lại đây.” “Có trời chứng giám...” “Em biết rồi.”

Cả hai chúng tôi đều cố sửa sang lại bản thân một chút. Ben cài khuy sơ mi, hít vài hơi dài.

“Nghĩ về chuyện điền tờ khai thuế xem,” tôi khuyên. “OK, giờ thì đi lấy cái lũ bánh quy chết tiệt.”

Ben mở bật cửa thư viện, bên kia là một ông già mặc áo khoác xám kiểu nhà binh rất bảnh bao, bưng mâm bạc đầy lồng bàn.

“Chào mừng đến khách sạn Amba, thưa ông bà Parr,” ông ta nói vẻ rất trang trọng. “Tôi là quản gia riêng của quý ông bà, tên Georgios, hân hạnh phục vụ quý ông bà vào bất kỳ lúc nào. Tôi mang đến cho quý ông bà bánh quy mới ra lò, quà ra mắt của ban quản lý.”

“Cảm ơn,” Ben đáp cụt lùn. “Để đâu cũng được.” Anh ký nhaoảng vào tờ giấy người bồi đang chìa ra.

“Cảm ơn quý ông.” Georgios đặt mâm bạc lên bàn cà phê. “Đồng sự của tôi sẽ tới liền bây giờ để mang nước quả.”

“Nước quả?” Ben trợn mắt nhìn ông ta. “Nước quả gì?”

“Nước quả mới vắt, quà của ban quản lý,” Georgios đáp. “Đi cùng với bánh quy. Quản gia phó của tôi là Hermes sẽ đích thân mang đến. Nếu cần thêm đá quý ông bà cứ gọi tôi.” Ông ta trao tấm danh thiếp cho Ben. “Số của tôi ghi trên này. Hân hạnh phục vụ.”

Ben đang thở phì phò. “Nghe này,” anh nói. “Chúng tôi không cần nước quả nước queo gì hết. Dẹp nước quả đi. Chúng tôi muốn được ở riêng với nhau, OK?” “Tôi hiểu,” Georgios đáp mau mắn. “Ở riêng. Tất nhiên rồi.” Ông ta long trọng gật đầu. “Quý ông bà đang đi nghỉ trăng mật, và quý ông bà mong được ở riêng. Đây là khoảng thời gian đặc biệt đối với một cặp vợ chồng.”

“Chính xác...”

Giọng Ben chìm đi khi tiếng âm âm kinh khủng vang lên. “Cái quái gì...” Cả hai chúng tôi vội lao sang phòng khách. Một anh chàng mặc áo bảo hộ trắng đang đứng ở cửa phòng ngủ, cãi cọ gì đó với ai đó trong phòng. Nico hồi hải tiến lại, vắn vẹo đôi tay lo lắng. “Thưa ông bà Parr, cho phép tôi xin lỗi vì tiếng ồn kinh khủng này.” “Chuyện gì thế?” Mắt Ben đã đảo sòng sọc. “Đập âm âm cái gì thế?” “Có chút trục trặc xảy ra khi dọn giường,” Nico đáp lại đầu dụi. “Chút xíu trục trặc mà thôi.” Một người mặc áo trắng khác lại hiện ra từ sau cửa, tay cầm cái búa đại tướng. Anh ta lắc đầu với Nico vẻ rất u ám. “Cái gì thế?” Ben gặng. “Anh ta lắc đầu cái gì thế? Các ông đã đổi xong giường chưa?” “Và ông có thể làm ơn xem thử cái ti vi được không?” tôi hòa vào và nhăn mặt. “Ồn không thể chịu nổi.” Mỗi lần tiếng âm âm lặng đi, tiếng Teletubbies lại rộ lên. Là tôi tưởng tượng ra hay đúng là nó còn điếc tai hơn cả lúc này? “Thưa quý ông bà, cho phép tôi gửi lời tạ lỗi hết sức chân thành. Chúng tôi đang cố gắng xoay sở với cái giường ở tốc độ cao nhất. Còn về cái ti vi...” Nico đang cầm điều khiển, huơ huơ về phía tường. Ngay lập tức âm thanh to gấp đôi. “Không!” Tôi bịt cả hai tai. “To quá! Ngược chiều rồi!” “Xin thứ lỗi!” Nico hét lớn át tiếng ồn. “Để tôi thử lại!”

Ông ta bấm thử điều khiển mấy lần nữa, nhưng chẳng có gì xảy ra. Ông ta đập nó vào đầu mình rồi lắc lắc mạnh. “Kẹt rồi!” ông ta thốt lên sừng sốt. “Để tôi gọi thợ.”

“Xin phép.” Lại thêm một người mặc áo khoác nhà binh như từ dưới đất mọc lên. “Cửa mở nên tôi vào. Tôi mang theo ít nước quả mới vắt, quà của ban quản lý. Thưa quý bà, quý bà muốn tôi đặt nước quả ở đâu ạ?” “Tôi... tôi...” Tôi lắp bắp. Tôi muốn hét lên. Tôi muốn thối ra lửa. Đây lẽ ra là đêm tân hôn của chúng tôi. Đêm tân hôn. Còn chúng tôi thì đang đứng giữa phòng

suite khách sạn, xung quanh nào công nhân đập choang choang, nào quản gia bưng mâm, nào tiếng Teletubbies như khoan vào óc. “Thưa quý bà,” Nico dịu dàng nói. “Tôi thật lấy làm hổ thẹn kinh khủng vì đã gây bất tiện cho quý bà. Lần nữa xin được mời quý bà một ly cocktail miễn phí dưới bar?”

Chương 11

Floss

Tôi gần như không dám nhìn tin nhắn nữa. Cứ như do thám. Cứ như nghề cổ xem tai nạn giao thông. Nhưng tôi phải nhìn, dù chúng làm tôi chỉ muốn đưa tay bịt mắt.

Lottie và Ben đang trải qua đêm tân hôn tồi tệ nhất trong lịch sử loài người. Không thể tả bằng câu gì khác nữa. Thật rùng rợn. Thật kinh sợ. Mà tất cả là do tôi. Bụng dạ tôi chỉ còn là một bể axit xoăn vụn ăn năn. Mỗi tin mới đến càng làm tôi khổ sở. Nhưng tất cả là vì chính nghĩa, tôi nghiêm khắc tự nhủ, tay bấm xem tin nhắn mới.

Thêm một châu margarita. Anh này tửu lượng khá. N

Nico đều đặn cập nhật cho tôi từng diễn biến suốt buổi tối. Bốn tin mới nhất thông báo về số lượng cocktail miễn phí đã trôi vào họng Lottie và Ben. Nhiều đến nở con mắt. Họ bắt đầu uống từ trước mười giờ đêm giờ địa phương. Bây giờ ở đó đã là nửa đêm rồi. Lottie chắc chắn đã gục rồi.

Nhưng còn Ben thì sao? Tôi ngưng một phút, dăm chiêu gõ gõ điện thoại vào lòng bàn tay. Một câu Lorcan nói về Ben trở lại trong đầu: *Anh ấy là một người ưa cá cược nhưng lại thiếu óc suy xét...*

Ưa cá cược à. Hừm. Tôi bấm tin nhắn đáp lại: *Cậu ta ưa đánh cược...*

Chỉ cần thế thôi. Thông tin ấy là đủ cho Nico biết cần làm gì. Tôi bấm gửi rồi nhanh chóng sập nắp va li, buộc đầu óc đang rối tung phải bình tĩnh lại. Nhưng những ý nghĩ trái ngược cứ bắn qua đập lại như trận địa tên, mỗi mũi lại nhói một phát khi cắm sâu xuống:

Mình đang phá hoại tuần trăng mật của chính em gái mình. Mình là đồ quái vật.

*Nhưng đây là vì mình quan tâm đến hạnh phúc của nó mà thôi. Chính thế.
Chính thế!*

Nghĩ thử xem, nếu mình quyết định không xen vào và rồi nó có chữa và rồi chúng nó bỏ nhau và rồi nó hối hận vì toàn bộ chuyện này? Lúc ấy thì sao? Liệu mình có hối hận vì đã KHÔNG làm gì hay không? Liệu mình có muốn trở thành một trong số những người cúi thấp đầu vờ như không thấy gì khi phát xít Đức xâm lược?

Dù Ben không phải là phát xít. Ít ra theo như mình biết.

Mình hơi ăn năn về chuyện Teletubbies. Cái đó ác quá. Lottie gần như lên cơn điên vì cái chương trình đó.

Tôi đẩy va li ra ngoài sảnh, đặt cạnh va li của Noah. Nó đang ngủ trong phòng, ôm chặt Em Khi và thở nhịp nhàng, tôi ló vào một giây xem nó. Nó đón nhận tin đi chơi một cách rất điềm đạm và lập tức đã đi sắp đồ vào va li nhỏ, chỉ hỏi một câu là cần đem mấy cái quần dài. Con tôi rồi có ngày sẽ làm chủ thế giới cho mà xem.

Tôi vào phòng tắm, xả nước vào bồn, dốc cạn một trong vô số lọ dầu thơm hàng miễn thuế để đầy phòng tắm. Hầu như đồ của tôi toàn mua ở sân bay, tôi vừa nhận ra. Tôi thử quần áo trước khi lên máy bay, và ghé mua lúc quay về. Tôi chọn từng bộ mỹ phẩm Clarins khi đang bay. Xúc xích xông khói Tây Ban Nha và phô mát Parmesan thì đủ ăn cả năm không sợ đói. Toblerone nữa.

Tôi ngần ngừ. Toblerone đã choán lấy đầu tôi. Một thanh Toblerone trong bồn tắm, thêm một ly vang...

Đấu tranh nội tâm chỉ mất một phần triệu giây, tôi đã đi thẳng tới tủ bánh kẹo trong bếp. Sáu thanh Toblerone ngoại cỡ đang nép mình bên hộp sô cô la Ferrero Rocher miễn thuế to đến vô lý, mà tôi vẫn lấy cho Noah mỗi lần ba viên, vào mỗi thứ Bảy. Nó nghĩ là bán theo suất ba viên. Nó chưa bao giờ tưởng tượng được là lại có số lượng nhiều hơn ba viên đến thế.

Vừa bẻ một mẫu Toblerone thì điện thoại reo, tôi cầm máy, tự hỏi có phải Nico gọi không. Nhưng màn hình lại hiện số: Lottie.

Lottie à? Tôi giật mình đánh rơi cả miếng Toblerone xuống sàn. Tôi đang nhìn trần trời vào điện thoại, tim chột đập rộn lên, ngón cái ngần ngại không

muốn bấm nút nghe. Tôi không muốn nghe máy. Mà dù sao thì cũng quá muộn rồi: đã chuyển sang hộp thư thoại. Tôi thở phào đặt xuống kệ bếp, nhưng gần như lập tức chuông lại reo: Lottie.

Tôi khó nhọc nuốt nước bọt. Phải làm thôi. Nếu không tôi sẽ phải gọi lại cho nó, như thế có thể còn tệ hơn. Tôi nhắm mắt, hít một hơi thật mạnh, rồi bấm nghe.

“Lottie! Em đang đi trắng mặt cơ mà!” Tôi lấy giọng thật hớn hở vô tội. “Gọi cho chị việc gì thế?” “Fliiiss?”

Đầu tôi trong tức khắc đã phân tích xong giọng nó. Nó say rồi. À, cái đó thì tôi đã biết. Nhưng nó còn đang nức nở nữa. Mà quan trọng nhất là nó không hề biết tôi có ấp ủ âm mưu đen tối gì, bằng không thì sẽ không phải là “Fliiiss?” có dấu chấm hỏi.

“Chuyện gì thế?” tôi hớn hở đáp.

“Fliss, em không biết phải làm gì nữa!” nó rên lên. “Ben say ngất ngư rồi. Gần như đã bất tỉnh rồi í. Làm thế nào đánh thức anh ấy dậy bây giờ? Làm gì bây giờ? Chị có phép màu nào chữa được không?”

Thực tế là tôi có một công thức đã kiểm nghiệm, gồm cà phê đen, đá viên và nước khử mùi xịt thẳng vào lỗ mũi. Nhưng đừng hòng tôi cho nó biết bây giờ.

“Ôi trời,” tôi nói về thông cảm. “Tội nghiệp em. Chị... chị cũng không biết khuyên dùng cái gì nữa. Cà phê chẳng?”

“Anh ấy còn không ngồi vững được nữa! Anh ấy uống cả thùng cocktail, rồi em phải đỡ anh ấy lên phòng, rồi thì anh ấy nhào thẳng xuống giường mà lẽ ra hôm nay là đêm tân hôn của bọn em.”

“Ôi trời!” Tôi cố làm bộ kinh hoàng. “Vậy các em còn chưa kịp...” “Chưa. Chưa hề!” Tôi không kìm nổi mình thở hắt ra vì mừng rỡ. Tôi đang lo có thể chúng nó đã kịp đánh nhanh thắng nhanh lúc nào đó không ai biết.

“Bọn em còn chưa làm gì cả,” Lottie hú lên khỗ sở. “Và em biết chị có khuyên nghỉ khách sạn này, Fliss à, nhưng thực tình đây quả là một chốn kinh khủng! Em sẽ viết thư phản ánh! Chúng nó làm tan nát tuần trăng mật của bọn em rồi. Bọn em bị phân giường đơn! Chúng nó bảo không kê đi chỗ khác

được! Em đang ngồi trên một cái giường đơn đây!” Giọng nó vút lên the thé. “Giường đơn! Trong phòng suite trắng mật!” “Trời ạ. Thật không thể tin nổi!” Giọng tôi càng lúc càng giả tạo hơn, nhưng Lottie đang rối trí đến mức không nhận ra nữa.

“VẬY là sau đó chúng nó biểu không cả lối rượu để xin lỗi, còn cái lão quản lý này cá với Ben là anh ấy không tài nào uống nổi một loại cocktail Hy Lạp đặc biệt gì đấy. Và thế là chốc sau anh ấy đã nốc cạn cả ly và rời cả bar vỗ tay ầm ầm và giờ thì anh ấy bất tỉnh nhân sự! Chị thử nghĩ xem họ có bỏ gì trong ấy không? Ngải đắng à?” Tôi cũng khiếp không dám tưởng tượng có gì trong ấy. “Chúng em hôn hít nhau trong thang máy suốt đường lên đến phòng,” Lottie vẫn ầm ức tuôn tiếp. “Và em đã nghĩ, cuối cùng thì cũng bắt đầu rồi đây - và thành linh bỗng dưng có cái gì gục xuống vai em, hóa ra Ben đã ngủ thiếp đi rồi! Giữa lúc hôn! Em phải vằn anh ấy vào phòng, anh ấy nặng đến cả tấn và giờ thì ngáy khò khò rồi!” Nghe nó như đã muốn phát khóc. “Nào, Lottie.” Tôi luồn tay qua tóc, cố gắng tìm xem cách nào tốt nhất để đáp lại tình hình. “Chuyện cũng không lớn đến thế đâu. Cứ ngủ một đêm ngon giấc và... ờ... hưởng thụ dịch vụ khách sạn đi.” “Em sẽ kiện chỗ này.” Nó hình như còn không nghe thấy nữa. “Em không hiểu làm sao mà nó lại được bầu là Địa Điểm Trắng Mật Lý Tưởng. Đúng là không gì có thể tệ hơn!” “Em ăn tối chưa? Hay là gọi món gì đó lên phòng xem? Sushi ở đây ngon lắm, lại có một quán pizza Ý...” “OK. Có thể em sẽ đi ăn.” Xem ra cơn thịnh nộ đã nguội rồi, nó thở dài thườn thượt. “Em xin lỗi đã đổ chuyện này lên đầu chị, Fliss à. Ý em là có phải lỗi của chị đâu chứ.”

Tôi không đủ can đảm trả lời. Mình đang làm việc cần làm, tôi cúi kính nhắc lại với mình. Thế nào thì hơn, bực tức khổ sở mất một đêm hay là có bầu và hối tiếc cuộc hôn nhân mất một đời hả? “Fliss? Chị còn nghe không?” “À, có.” Tôi nuốt nước bọt. “Có nghe. Thế này, em tìm cách ngủ một tí đi.

Chị cho là ngày mai sẽ khá hơn đấy.” “Ngủ ngon, Fliss.” “Ngủ ngon, Lottie.” Tôi tắt máy, nhìn trần trời vào khoảng không phía trước một lúc, cố xoa dịu cảm giác ăn năn.

Chị cho là ngày mai sẽ khá hơn đấy. Nói dối không ngượng mồm. Tôi đã nói chuyện với Nico rồi. Ngày mai không khá hơn đâu.

Chương 12

Lottie

Tôi không muốn phàn nàn. Nhưng nếu có thể mô tả tưởng tượng của tôi về buổi sáng sau đêm tân hôn như thế nào thì sẽ không phải là thế này. Không phải là thế này.

Tôi vẫn tưởng tượng chàng tân lang với tôi rúc trong cái giường đệm bông trắng khổng lồ, y như vẫn thấy trong quảng cáo bột giặt. Ngoài trời chim líu lo. Ánh nắng dịu dàng mơn man hai khuôn mặt khi chúng tôi quay sang hôn nhau, nhớ lại khoảng thời gian tuyệt diệu đêm qua, thì thầm với nhau những câu tình tứ trước khi dễ dàng tuột lại vào cuộc sex ban mai kỳ diệu.

Chứ không phải tỉnh dậy trên cái giường đơn, cổ mỏi dù còn răng thì chưa đánh, mũi đầy mùi pizza gọi lên đêm qua còn tai đầy tiếng Ben rên hừ hừ trên cái giường bên cạnh.

“Anh có sao không?” tôi cố gắng nói giọng ân cần, dù trong bụng chỉ muốn đá cho anh mấy phát.

“Chắc là không.” Anh có vẻ cố gắng lắm mới nhắc đầu lên được. Mặt anh tái mét, người vẫn còn nguyên bộ vest. “Có chuyện gì thế?”

“Anh thẳng cực,” tôi đáp sảng. “Khá lắm.”

Mắt Ben nhìn xa xôi, con người đảo liên hồi. Rõ ràng anh đang tìm cách chấp nối mọi chuyện với nhau. “Anh làm hỏng hết, phải không?” cuối cùng anh cũng nói. “Hỏng tí ti thôi.” “Anh xin lỗi.” “Ừm. Sao cũng được.” “Không, anh xin lỗi thật mà.” “Em biết rồi.” “Không, anh xin lỗi chân thành, chân thành đấy.” Anh vất chân ra khỏi giường rồi đứng dậy, người hơi đung đưa rất kịch một giây. “Thưa Parr phu nhân, xin nhận lấy lời tạ tội hết sức khẩn thiết và khúm núm của kẻ hèn này. Làm thế nào tôi có thể chuộc lại lỗi lầm trước phu nhân?” Anh cúi rạp mình, suýt thì ngã nhào, và tôi phải cố nén

cười. Tôi chịu không câu lâu được. Bên lúc nào cũng thật duyên dáng. “Em chẳng biết nữa.” Tôi bĩu môi. “Giường đó có chỗ không?” “Có thể...”

Tôi dịch người, kéo chăn ra mời gọi để anh chui vào. Chăn lông tơ ngỗng hạng sang. Chúng tôi cũng có cả một danh sách gối để lựa chọn, có hai mươi loại khác nhau. Tôi đã đọc hết đêm qua, vừa đọc vừa ăn pizza. Nhưng lúc này tôi cóc cần biết là gối nhồi kiêu mạch hay gối chống dị ứng hay gối bọc lụa. Chồng tôi đang ở chung giường với tôi. Đang thức. Đây mới là điều đáng nói.

“Ồmm.” Anh vùi mặt vào cổ tôi. “Em ấm áp thế này. Ngon quá.” “Còn anh thì toàn mùi rượu.” Tôi nhăn mũi. “Bỏ áo vest ra.”

“Sẵn sàng.” Anh lột một phát cả áo ngoài lẫn sơ mi qua cổ, rồi cười lên người tôi, phô ngực trần, nhăn nhó cười nhìn xuống. “Chào vợ yêu.”

“Chào anh ngốc.”

“Anh đã nói sẽ chuộc lại lỗi lầm mà.” Anh đưa một ngón tay chạy dọc má tôi, xuống dưới cổ tôi, tiếp vào trong chăn lần sờ mép áo lót một mảnh đất không thể tưởng của tôi. “Chúng mình có cả buổi sáng mà.”

“Cả ngày chứ.” Tôi với tay lên vít cổ anh xuống hôn.

“Chúng mình xứng đáng được hưởng khoảnh khắc này,” anh rì rầm. “Ôi trời ơi. Ôi Chúa ơi.” Hai tay anh vội kéo cái áo một mảnh ra. “Lottie. Anh nhớ em.” “Em nhớ anh,” tôi ngắc ngứ, giọng khản đặc vì thèm muốn. Quần áo anh đã tuột hết ra rồi. Anh vẫn nóng bỏng như tôi nhớ, vẫn rắn chắc như tôi nhớ. Tất cả vẫn tuyệt như tôi nhớ, hôm nay sẽ vô cùng... “Thưa bà?” Cái giọng trịnh trọng của Georgios đập vào tai tôi. Trong một khắc tôi đã tưởng đây là Ben chọc cười bằng cách nhại lại ông ta. Rồi tôi nhận ra là không phải Ben. Nghĩa là đúng là ông quản gia. Nghĩa là... Tôi ngồi phắt dậy, vợ chăn quần tròn quanh người, tim đập thành thịch. Ông quản gia ở ngay trong suite?

“Chào buổi sáng!” Tôi gọi với, giọng nghẹt lại. “Quý bà đã sẵn sàng dùng bữa sáng chưa ạ?” Cái khi gì vậy? Tôi nhăn mặt khổ não nhìn Ben, trông anh thì như đang muốn giết ai đó. “Em không treo biển ĐỪNG LÀM PHIÊN à?” anh thì thào. “Em tưởng là rồi!” “Thế thì làm sao...” “Em không biết!” “Chào buổi sáng.” Georgios xuất hiện bên cửa phòng ngủ. “Thưa quý ông bà, tôi đã mạo muội gọi cho quý ông bà một món rất đặc biệt. Được tất cả khách nghỉ

trắng mật phòng VIP của chúng tôi vô cùng tán thưởng. Bữa Sáng Kèm Sâm banh Và Âm Nhạc.”

Tôi trợn mắt nhìn ông ta không nói nên lời. Âm nhạc à? Nghĩa là sao? Cái quái gì...

Không thể có chuyện đó. Tôi suýt lên cơn động kinh khi thấy một cô gái đi qua cửa. Cô gái có mái tóc vàng rất dài và mặc áo thun trắng kiểu Hy Lạp cổ, đang lôi theo một cây đàn hạc đại tướng.

Tôi kinh hoàng nhìn Ben. Làm sao dừng vụ này lại? Làm gì bây giờ?

“Thưa ông bà Parr. Nhiệt liệt chúc mừng cuộc hôn nhân của quý ông bà! Hôm nay tôi sẽ chơi cho quý ông bà các bản tình ca để hầu ông bà ăn sáng,” cô gái cất lời, ngồi xuống một cái ghế gấp. Một phút sau cô ta đã gảy từng từng dây đàn còn Georgios cùng ông trợ lý đã bung đủ thứ khay trên xe đến giường, rót sâm banh ra ly, gọt hoa quả và mời chúng tôi rửa tay trong những bát tí xiu.

Còn tôi vẫn chưa thốt nổi lời nào. Thật quá sức tưởng tượng. Tôi đang ở phút dạo đầu của một cuộc làm tình mê say nóng bỏng nhất đời. Tôi đang sắp động phòng với chồng tôi. Nhưng thay vì thế tôi lại đang được một ông già sáu chục tuổi mặc áo nhà binh gọt kiwi mời ăn trong khi một cô nàng nỉ non “Tình yêu thay đổi vạn sự” trên đàn hạc.

Tôi chưa bao giờ mê đàn hạc lắm. Và lần này tôi chỉ muốn quăng rổ bánh sừng bò mini vào cô ta. “Xin phép. Một pô ảnh chạm ly tình nhân để chúc mừng đám cưới của quý ông bà.” Georgios chỉ về hai ly sâm banh cao thành. Ngoan ngoan, chúng tôi ngoắc tay vào nhau mà uống, và không báo trước một tiếng Georgios đã tung một nắm pháo hoa giấy màu hồng lên chúng tôi. Tôi suýt sặc vì bất ngờ. Ông ta giấu thứ đó ở đâu vậy? Một giây sau đã thấy đèn flash lóe lên và tôi nhận ra Georgios vừa chụp ảnh.

“Tấm ảnh kỷ niệm,” ông ta long trọng nói. “Chúng tôi sẽ đưa lại cho quý vị trong một cuốn album bìa da. Quà miễn phí của ban quản lý.”

Cái gì? Tôi trợn mắt kinh hoàng nhìn ông ta. Tôi không muốn giữ tấm ảnh kỷ niệm hình ảnh bơ phờ chưa tỉnh rượu hằm với pháo hoa giấy dính cả vào môi.

“Ăn đi,” Ben thì thầm vào tai tôi. “Thật nhanh vào. Rồi sau đó họ sẽ đi.” Có lý đấy. Tôi với tay lấy ấm trà, nhưng Georgios đã nhảy tới về trách móc. “Thưa quý bà. Việc của tôi.” Ông ta rót trà cho tôi và tôi uống vài ngụm. Tôi nuốt vài miếng kiwi, rồi xoa bụng. “Ừm. Ngon thật! Nhưng tôi no ứ rồi.” “Tôi cũng thế.” Ben gật đầu. “Bữa sáng thật hết sức tuyệt vời, nhưng có lẽ bây giờ đã đến lúc dọn đi rồi?” Georgios ngần ngừ, có vẻ không muốn đi. “Thưa quý ông bà, tôi đã đặt một món trứng đặc biệt cho ông bà. Làm bằng loại trứng tuyệt hảo hai lòng đỏ, có pha bột nghệ...” “Thôi cảm ơn ông. Không trứng. Không gì hết.” Ben trừng mắt nhìn Georgios. “Không - Trứng. Cảm ơn ông.”

“Sẵn lòng, thưa quý ông,” cuối cùng Georgios cũng đáp. Ông gật đầu với cô gái kia, cô ta vội vã đánh nốt khổ kết, đứng dậy, cúi chào, rồi lục tục kéo đàn đi. Hai quản gia dọn dẹp khay chén và mang ra xe đẩy bên ngoài. Rồi Georgios lại trở vào khu vực phòng ngủ. “Thưa ông bà Parr, tôi hy vọng ông bà được hài lòng với Bữa Sáng Kèm Sâm Banh Và Âm Nhạc. Bây giờ tôi chờ lệnh của quý ông bà. Tôi hoàn toàn chỉ phục vụ riêng cho quý ông bà. Không yêu cầu nào là quá sức hoặc quá vụn vặt.” Ông ta đứng yên chờ đợi.

“Tốt,” Ben đáp sảng. “Thế này, khi nào cần tôi sẽ gọi ông.” “Tôi chờ lệnh của quý ông bà,” Georgios nhắc lại rồi rút lui, đóng cửa phòng ngủ. Ben và tôi chỉ nhìn nhau. Tôi thấy muốn phá lên cười như điên.

“Ôi trời ơi.” “Như địa ngục.” Ben đảo mắt. “Lần đầu gặp phải.”

“Thế anh không muốn ăn trứng thật à?” tôi chọc ghẹo. “Có cả bột nghệ đấy anh biết không.”

“Anh biết mình muốn gì.” Anh lột quai áo lót của tôi xuống, chỉ vừa chạm vào người tôi đã nóng rực lên.

“Em cũng biết.” Tôi nhào người về phía anh và anh hơi rùng mình.

“Chúng mình đến đâu rồi nhỉ?” Bàn tay anh đi dần xuống dưới lớp chăn, chậm rãi và quả quyết. Cơ thể tôi đáp lại nhạy đến mức tôi đã không thể ngăn mình rên lên.

Mắt anh mở to gấp gáp. Hơi thở anh khào khào. Giờ thì tôi lôi anh sát vào người, môi anh chạy khắp thân tôi, và ý nghĩ trong đầu tôi đã biến sạch nhường quyền kiểm soát cho cơ thể. OK, bắt đầu rồi. Bắt đầu rồi. Miệng tôi

đang kêu và anh cũng thế, và sắp rồi, sắp thật rồi... tôi sẽ nổ tung... đến đây nào, đến đây...

Và rồi tôi cứng người. Tôi vừa nghe thấy tiếng động. Tiếng sột soạt. Ngay ngoài cửa phòng ngủ.

Theo phản xạ, tôi đẩy Ben ra và đứng dậy, mọi giác quan đều căng lên. “Dừng lại! Dừng lại. Nghe xem.” Tôi gần như không chọn được lời nữa. “Ông ta vẫn ở đây.”

“Gì?” Mặt Ben đang méo đi vì thèm muốn, và tôi cũng không chắc anh có hiểu tôi nói gì hay không. “Ông ta vẫn ở đây!” Tôi hất tay Ben khỏi ngực mình và rối rít chỉ ra cửa. “Ông quản gia ấy! Ông ta vẫn chưa đi!” “Gì?” Trông Ben dữ tợn như muốn vặn cổ ai đó. Anh vung chân nháy khỏi giường, trần như nhộng. “Anh không để như thế ra ngoài được!” tôi ré lên. “Mặc áo choàng vào!” Ben trông thậm chí còn dữ tợn hơn. Anh lồng vào cái áo choàng ngủ bông xù và đẩy tung cửa phòng ngủ. Y như rằng, đằng sau là Georgios, đang cần mẫn xếp ly cốc trên quầy cocktail. “À, Georgios này,” Ben nói. “Tôi nghĩ là ông có chút hiểu nhầm. Cảm ơn ông nhiều lắm. Như thế là đủ rồi. Cảm ơn ông.”

“Tôi hiểu, thưa ông.” Georgios cúi người chào. “Tôi chờ lệnh của quý ông bà.”

“Được.” Tôi thấy ngay Ben bắt đầu hết kiên nhẫn. “À, lệnh của tôi là ông đi đi. Ra khỏi phòng. Đi. Adios.” Anh làm cử chỉ đuổi đi. “Hãy để chúng tôi ở riêng với nhau.”

“À.” Cuối cùng thì Georgios cũng có vẻ vỡ lẽ ra. “Tôi hiểu rồi. Tốt lắm, thưa quý ông. Nếu cần gì xin quý ông cứ gọi tôi.” Ông ta lại cúi người chào, rồi đi về phía bếp. Ben ngẩn ngừ rồi bước theo để thấy chắc chắn là ông ta đã đi.

“Đúng rồi đấy,” tôi nghe giọng anh dứt khoát. “Ông đi đi mà nghỉ ngơi, Georgios. Không phải lo cho chúng tôi. Không, chúng tôi tự rót nước được, cảm ơn ông. Tạm biệt ông. Tạm biệt...” Giọng anh hạ xuống khi anh đi vào bếp.

Một lát sau, anh lại hiện ra bên cửa phòng ngủ và giơ tay đấm không khí. “Biến rồi! Rốt cuộc cũng biến rồi!” “Hoan hô anh!” “Lão dai như đĩa.” “Ông

ta chỉ làm việc của mình thôi,” tôi nhún vai. “Hiển nhiên ông ta có tinh thần trách nhiệm rất cao.”

“Lão ta chẳng muốn đi,” Ben nói, không hiểu nổi. “Cứ tưởng lão ta phải mừng rơn khi được cho nghỉ chứ. Nhưng lão ta cứ khăng khăng với anh là chúng mình còn cần lão rót nước khoáng cho, còn anh thì cứ khăng khăng là không, chúng mình không cần, chúng mình không lười chây thây đến mức ấy. Đến phải tự hỏi khách ở đây là cái loại người gì...” Ben bỏ lửng câu nói và há hốc miệng. Khi quay đầu lại, tôi cảm thấy miệng mình cũng há theo.

Không. Không thể nào...

Cả hai chúng tôi trợn mắt kinh hoàng khi Hermes, ông quản gia phó, sai bước vào phòng khách. “Chào buổi sáng, thưa ông bà Parr,” ông ta hớn hờ nói. Ông ta đi lại quầy cocktail và bắt đầu xếp dọn chính mấy cái ly mà Georgios vừa xếp mười giây trước. “Tôi có thể mời quý ông bà một ly được không? Hay đồ ăn vặt? Quý ông bà có cần tôi cố vấn giải trí gì hôm nay không?” “Ông... ông...” Ben hầu như không cất lời nổi nữa. “Ông đang làm cái chết tiệt gì ở đây?”

Hermes nhìn lên, rõ ràng băn khoăn vì câu hỏi. “Tôi là quản gia phó của quý ông bà,” cuối cùng ông ta nói. “Tôi phụ trách khi Georgios lui về nghỉ. Tôi chờ lệnh của quý ông bà.” Tôi nghĩ mình sắp phát điên. Chúng tôi đã bị nhốt giữa vòng vây quản gia.

Vậy người giàu đều sống thế này ư? Hẳn nào người nổi tiếng lúc nào cũng mặt nhăn mày nhí. Họ đang nghĩ trong đầu, *Giá mà lão quản gia để cho mình được yên ổn mà sex.* “Xin ông.” Ben trông như đã hóa điên. “Xin ông đi đi cho. Ngay bây giờ. Đi ngay.” Anh đang đẩy Hermes về phía cửa. “Thưa ông,” Hermes hoảng hốt nói. “Tôi không được phép đi cửa chính, tôi đi đằng cửa bếp...”

“Tôi không cần biết ông đi cái cửa khi gió nào!” Ben giờ đã gần như hét lên. “Đi đi thôi! Ra khỏi đây! Biến! Mất tích!” Anh đang xua Hermes ra cửa cứ như đuổi chuột, còn Hermes thì lùi từng bước, trông mặt thất kinh hồn vía, còn tôi thì đứng ở cửa phòng ngủ nhìn, quán chần quanh người, và cả ba cùng giật bắn khi có chuông cửa. Ben đứng sững, nhìn quanh như nghi ngờ có mảnh chơi xỏ gì. “Thưa ông.” Hermes đang trấn tĩnh lại. “Xin phép ông. Ông

cho phép tôi ra mở cửa?” Ben không đáp. Anh đang thở hồng hộc. Anh liếc qua tôi, tôi khổ sở nhún vai. Chuông cửa lại reo. “Xin phép ông,” Hermes nhắc lại. “Ông cho phép tôi ra mở cửa?”

“Ra đi,” Ben quắc mắt nói. “Mở đi. Nhưng không quét tước. Không thay ga, không thay chiếu, không sâm banh, không hoa quả, và tuyệt đối không đàn hạc.” “Rõ, thưa ông,” Hermes đáp và nhìn anh lo ngại. “Cho phép tôi.” Hermes lách qua người Ben ra sảnh rồi mở cửa. Đi như bay vào trong là Nico, đằng sau là sáu người thợ đêm qua. “Chào buổi sáng, thưa ông bà Parr!” ông ta líu lo. “Hy vọng ông bà đã có một đêm ngon giấc? Ngàn lần xin lỗi chuyện rắc rối đêm qua. Nhưng tôi mang tin tốt đến đây! Chúng tôi đã sẵn sàng thay giường cho quý vị.”

Chương 13

Lottie

Chuyện này không thể là sự thực. Chúng tôi đã bị tổng cổ khỏi chính phòng trắng mặt của mình.

Khách sạn này bị sao vậy? Cả đời tôi chưa từng thấy đội thợ nào kém cỏi đến thế bao giờ. Họ tháo hết ốc chân một giường, vắn nó lại, nhắc nó lên, kêu là to quá, rồi Nico gợi ý hay là vắn lại ốc vào và bắt đầu lại từ đầu... và từ đầu đến cuối Ben âm ỉ cháy.

Cuối cùng thì anh gào thét điên cuồng đến nỗi đám công nhân dồn lại thành một vòng bảo vệ quanh Nico. Đến phải khen ông ta vẫn hòa nhã, ngay cả khi Ben bắt đầu vung vẩy cái máy sấy tóc. Ông ta đề nghị chúng tôi hay là rời khỏi phòng trong lúc đội công nhân còn đang bận công việc và rằng có lẽ chúng tôi sẽ muốn thưởng thức bữa sáng theo thực đơn miễn phí ngoài quán hiên?

Đây đã là hai tiếng trước. Bữa sáng theo thực đơn đi nữa thì bụng cũng chỉ có từng ấy thôi. Chúng tôi đã quay lại phòng lấy đồ đi biển mà vẫn còn thấy người ở đấy, cả đám đang sắm soi mấy cái giường và gãi đầu. Trong phòng để đầy chân giường và ván đầu giường và cái đệm cỡ super-king dựng áp vào tường. Có vẻ “không đúng loại giường đó”. Thế nghĩa là quái nào?

“Đổi hai cái giường thì có gì khó chứ?” Ben nói, mặt nhăn như bị, trên đường chúng tôi ra bãi biển. “Bọn này bị thiếu năng à?” “Em cũng đang nghĩ thế.” “Thật hết sức ngớ ngẩn.”

“Thật lố bịch.”

Chúng tôi dừng lại bên lối vào bãi biển. Cũng thật đáng đồng tiền. Biển xanh lơ, cát vàng ửng, hàng dãy ghế nằm tắm nắng thuộc loại êm ái nhất tôi từng thấy, ô trắng phồng căng trong gió cùng những người bồi hồi hả đi lại,

bưng đồ uống trên khay. Nếu là hôm nào khác thì nhìn cảnh này tôi đã nhỏ dãi.

Nhưng ngay lúc này tôi chỉ muốn một thứ thôi. Không phải là tắm nắng.

“Lẽ ra bọn họ phải cho mình phòng khác,” Ben nói đến lần thứ một nghìn. “Chúng mình đáng phải kiện họ.”

Ngay khi họ yêu cầu chúng tôi ra khỏi phòng, Ben đã đòi phòng thay thế, và trong một giây lằng lằng tôi đã nghĩ rốt cuộc tất cả sẽ lại ổn thỏa. Chúng tôi sẽ mất tích vào phòng phụ nào đấy, trải qua một buổi sáng tuyệt vời, rồi chui ra giờ ăn trưa... Nhưng không, Nico vắn vẹo tay nói thật hết sức buồn bã và xấu hổ nhưng khách sạn đã kín phòng, quý ông có muốn một cuộc dạo chơi khinh khí cầu miễn phí hay không?

Một cuộc dạo chơi khinh khí cầu miễn phí chết tiệt. Tôi tưởng Ben sắp xông ra bóp cổ ông ta. Trong lúc đang đứng gần quầy khăn tắm, tôi nhận ra có kẻ đang rập rình gần đó. Chính là Georgios. Ông ta chui từ đâu ra vậy? Hay đang bám theo chúng tôi? Chẳng lẽ tất cả đều nằm trong dịch vụ? Tôi huých Ben, anh nhường mày. “Thưa quý bà,” Georgios long trọng nói. “Cho phép tôi giúp quý bà lấy khăn?”

“Ồ. Ờ, cảm ơn ông,” tôi lúng túng đáp. Tôi không cần giúp lắm, nhưng bảo ông ta biến đi thì thô lỗ quá.

Georgios lấy hai cái khăn tắm, chúng tôi theo người phục vụ bãi biển đi tới một đôi ghế tắm nắng quay ra biển. Đã có khá nhiều khách ấm chỗ gần đó, không khí thoảng mùi kem chống nắng. Sóng đang hiền hòa vỗ vào bờ. Khung cảnh khá thần tiên, phải công nhận.

Người phục vụ bãi biển và Georgios đang trải khăn tắm của chúng tôi, thẳng thớm như ở doanh trại.

“Nước đóng chai.” Georgios đặt hộp giữ lạnh lên bàn chúng tôi. “Quý bà cho phép tôi mở nắp?”

“Đừng bận tâm. Tôi sẽ uống sau. Cảm ơn ông nhiều lắm, Georgios ạ. Thế này là đủ rồi. Cảm ơn ông.” Tôi ngồi xuống một ghế, Ben ngồi xuống ghế kia. Tôi rũ đôi dép xỏ ngón, lột bỏ áo choàng dài, ngửa người ra sau và nhắm mắt lại, hy vọng như thế là đủ cho ông ta hiểu ý. Một phút sau có cái bóng

lướt qua ngoài mí mắt, tôi mở mắt ra. Thật không tin nổi: Georgios đang xếp cho thẳng hàng đôi dép và gấp áo choàng lại.

Ông ta định đeo lấy chúng tôi suốt cả ngày chắc? Tôi liếc sang Ben, hiển nhiên anh cũng đang nghĩ vậy.

Thấy tôi ngồi dậy, Georgios nhảy phắt tới. “Quý bà có muốn bơi chẳng? Quý bà có muốn đi dạo trên cát nóng chẳng?” Ông ta chìa đôi dép xỏ ngón.

Gì?

OK, thế này thì quá lắm rồi. Ba cái khách sạn năm sao này đã phát khùng hết cả rồi. Vâng, đúng là tôi đang đi nghỉ thật; vâng, đúng là có người phục vụ cho mình thì cũng thích. Nhưng như thế không có nghĩa là bỗng nhiên tôi mất sạch khả năng tự trải khăn hay tự vặn nắp chai nước hay tự xỏ cái dép chết tiệt vào chân. “Không đâu, cảm ơn ông. Thứ tôi muốn lúc này là...” Tôi cố nghĩ xem có trò gì thật mất thời gian không. “Tôi muốn uống nước cam mới vắt nhỏ vài giọt mật ong. Và kẹo M&M nữa. Chỉ màu nâu thôi nhé. Cảm ơn ông rất nhiều, Georgios ạ.” “Vâng thưa quý bà.” Tôi nhẹ cả người thấy ông ta cúi chào và bỏ đi. “M&M màu nâu thôi?” Ben thốt lên không tin nổi. “VIP quá.” “Em đang cố đuổi cổ ông ta.” tôi khẽ quắc lại. “Ông ta định ám chúng mình cả ngày chắc? Chẳng lẽ quản gia riêng là như thế à?” “Chúa biết được.” Ben có vẻ lơ đãng. Anh cứ chăm chăm nhìn mảnh trên áo tắm của tôi. Hay đúng hơn là những thứ nằm trong ấy.

“Để anh xoa kem chống nắng cho em,” anh nói. “Việc đó thì anh không nhường quản gia đâu.”

“OK. Cảm ơn.” Tôi đưa anh tuýp kem, anh bóp một đồng tương vào lòng bàn tay. Khi anh bắt đầu xoa, tôi nghe anh hít một hơi rõ mạnh.

“Nếu anh mạnh tay quá thì nói nhé,” anh rì rầm. “Hoặc nếu chưa đủ mạnh.” “Ờ... Ben ơi,” tôi thì thầm. “Em cần đăng lừng. Thực tế là em không cần bôi vào rãnh ngực đâu.”

Tôi nghĩ Ben không nghe thấy, vì anh vẫn không dừng tay. Một bà gần đó đang ném sang chúng tôi cái nhìn kỳ quặc. Giờ thì Ben lại bóp thêm một tảng kem nữa và bắt đầu xoa xuống dưới áo tắm của tôi. Bằng cả hai tay. Và thở hổn hển. Mấy người nữa nhìn sang.

“Ben!” “Làm cho kỹ thôi,” anh lẩm bẩm. “Ben! Thôi nào!” Tôi giật người tránh. “Xoa lên lưng cơ.” “Ờ.” Anh chớp mắt mấy cái, ánh mắt lảng đãng.

“Thôi để em tự làm còn hơn.” Tôi cầm lại tuýp kem, bắt đầu chà lên chân. “Anh có cần một ít không Ben?” Tôi vẩy tay tìm cách làm anh chú ý, nhưng anh hình như đang mê ngủ. Rồi anh chợt choàng tỉnh. “Anh nghĩ ra rồi.” “Nghĩ ra cái gì?” tôi thận trọng hỏi. “Nghĩ ra cái này hay lắm.” Anh đứng dậy rồi đi tới chỗ một đôi vợ chồng nằm tắm nắng gần đấy. Tôi đã để ý thấy họ từ nãy, khi ăn sáng. Cả hai đều tóc đỏ, tôi đã lo họ sẽ chết thiêu trong nắng. “Chào anh chị.” Ben mỉm cười hết sức quyến rũ với cô vợ. “Nghỉ ở đây vui chứ? Xin tự giới thiệu tôi là Ben. Chúng tôi vừa mới đến.” “Ồ. Chào anh.” Giọng cô ta có vẻ hơi ngờ vực. “Mũ đẹp quá.” Anh chỉ vào đầu cô ta. Mũ đẹp quá? Đây là cái mũ rơm nhạt nhẽo nhất tôi từng thấy. Anh có ý đồ gì vậy?

“Thực ra là, tôi định hỏi,” Ben vẫn tiếp. “Tôi đang gặp rắc rối một chút. Tôi cần gọi điện vì một việc quan trọng mà phòng chúng tôi lại đang bận rồi. Anh chị có phiền cho tôi mượn phòng một chút không? Rất nhanh thôi. Tôi sẽ vào rồi ra luôn. Cùng với vợ tôi, anh cầu thả nói thêm. “Chúng tôi chỉ thoáng cái là xong.”

Cô vợ có vẻ bối rối. “Gọi điện à?” cô ta hỏi.

“Gọi điện vì công việc, quan trọng lắm,” Ben nói. “Như tôi vừa nói, chúng tôi sẽ làm rất nhanh. Vào rồi ra luôn.”

Anh liếc nhìn tôi và nháy mắt hầu như không nhận thấy. Chắc tôi đã mỉm cười nếu không phải đang tê dại vì khao khát như thế này. Cái phòng. Ôi trời ơi, chúng tôi cần có phòng biết mấy...

“Mình à?” Cô ta vờ qua huých chồng. “Mấy người này muốn mượn phòng chúng mình.” Người chồng ngồi dậy nhìn Ben, giơ tay che nắng cho khỏi chói mắt. Ông ta già hơn vợ, đang chơi ô chữ trên tờ Times.

“Sao anh chị lại phải mượn phòng?”

“Gọi điện ấy mà,” Ben nói. “Gọi điện vì công việc, rất nhanh thôi.” “Sao anh không xuống phòng hội thảo của khách sạn?” “Ở đây không riêng tư,” Ben đáp không chậm một khắc. “Đây là một cuộc gọi rất mật, cần kín đáo. Tôi sẽ rất mừng nếu có được một chỗ yên tĩnh.”

“Nhưng mà...”

“Thế này nhé...” Ben lưỡng lự. “Hay là tôi sẽ biếu hai người chút gì đáp lại được không? Năm chục bảng chẳng hạn?”

“Hử?” Ông chồng có vẻ choáng váng. “Anh muốn trả chúng tôi năm chục bảng chỉ để mượn phòng? Anh nói thật không đấy?” “Tôi nghĩ khách sạn sẽ giúp anh chị tìm phòng không mất xu nào đâu,” cô vợ tìm cách góp ý.

“Họ không giúp, OK?” Ben bắt đầu hơi nóng nảy. “Chúng tôi thử rồi. Thế thì mới phải ra hỏi mấy người chứ.”

“Năm mươi bảng à.” Ông chồng bỏ tờ báo xuống, cau mày nghĩ ngợi cứ như vừa có gợi ý mới. “Bảng gì - tiền mặt hả?” “Tiền mặt, ngân phiếu, gì cũng được. Trừ vào tiền phòng. Sao cũng xong.” “Khoan đã.” Ông chồng xĩa ngón tay vào Ben cứ như chọt đoán ra. “Đây là trò lừa phải không? Anh sẽ gọi mấy trăm bảng vào hóa đơn điện thoại phòng tôi rồi gửi lại tôi năm chục bảng?” “Không! Tôi chỉ cần phòng thôi!” “Nhưng có bao nhiêu chỗ khác mà.” Cô vợ trông có vẻ bối rối. “Sao lại cần phòng chúng tôi? Sao không phải góc sảnh nào đấy? Sao không phải...”

“Bởi vì chúng tôi cần chỗ làm tình, OK?” Ben bùng nổ. Tôi đã thấy cả lối đầu góc lên khắp nơi dưới ô trắng. “Tôi muốn làm tình,” anh nhắc lại bình tĩnh hơn. “Với vợ tôi. Trong tuần trăng mật. Như thế là đòi hỏi quá đáng lắm sao?”

“Anh cần chỗ làm tình với vợ?” Cô vợ né khỏi Ben như sợ lây bệnh truyền nhiễm. “Trên giường chúng tôi.”

“Không phải giường của chị!” Ben sốt ruột nói. “Đấy là giường khách sạn. Chúng tôi sẽ cho thay ga. Hoặc trên sàn cũng được.” Anh quay sang tôi như để chờ ủng hộ. “Trên sàn cũng được, phải không?”

Khắp mặt tôi râm ran. Tôi không tin nổi anh lại lôi tôi vào vụ này. Tôi không tin nổi anh đang hét cho cả bãi biển nghe chúng tôi sẽ làm trên sàn cũng được. “Andrew!” Cô vợ quay sang ông chồng. “Nói gì đi chứ!” Andrew lặng yên, cau mày một hồi - rồi ngẩng lên. “Năm trăm không kém một xu.”

“Cái gì?” Giờ thì đến cô vợ nổ tung. “Anh đùa đấy hả! Andrew, đấy là phòng chúng mình và đây là tuần trăng mật của chúng mình và không thể để

hai kẻ lạ mặt đi vào đấy để... để làm bất kỳ cái gì.” Cô ta chộp lấy chìa khóa thẻ, đang để trên ghế bên Andrew, rồi cương quyết nhét nó vào trong đồ bơi. “Anh điên rồi.” Cô ta trừng mắt nhìn Ben. “Cả anh lẫn vợ anh.”

Giờ thì cả bãi biển đã dồn mắt về đây. Tuyệt.

“Được thôi,” cuối cùng Ben nói. “Cảm ơn anh chị đã lắng nghe.”

Trong lúc Ben tiến về chỗ tôi, một gã bự con lông lá mặc đồ bơi bó sát bật dậy từ cái ghế tắm nắng gần đấy tới vỗ vai Ben. Ngồi tận đây tôi vẫn nghĩ thấy mùi nước hoa cao rêu của gã.

“Này,” gã nói giọng Nga rất nặng. “Tớ có phòng đấy.” “Ồ thế ư?” Ben quay lại chăm chú.

“Đằng ấy, tớ, vợ đằng ấy, vợ mới cưới của tớ, Natalya - đằng ấy muốn vui vẻ chút không?”

Yên lặng một lúc - rồi Ben quay ngoắt lại nhìn tôi, mày nhướn lên. Tôi trở mắt nhìn lại sững sốt. Anh thực tình hỏi ý tôi ư? Tôi lắc đầu quày quật, miệng mấp máy, “Không, không, không.”

“Hôm nay thì không được,” Ben nói, giọng nghe có vẻ hối tiếc thực tình. “Đợi dịp khác nhé.”

“Không vấn đề.” Tay người Nga đập bộp vào vai anh, và Ben quay lại ghế tắm nắng. Anh thả người lên đó, quàu quàu nhìn ra biển.

“Hừ, ý tưởng hay ho thế đấy. Đồ con bò lãnh cảm.” Tôi nghiêng tới, ấn mạnh ngón tay vào ngực anh. “Này, cái gì vậy? Anh thực lòng muốn nhận lời hãn ta à? Tay Nga ấy?” “Ít ra thì cũng được gì đấy.”

Được gì đấy? Tôi trợn mắt nhìn anh không tin nổi, tới khi anh ngược lên. “Sao?” anh chống chế. “Cũng là được gì đấy.” “À, thế thì cho em xin lỗi vì không muốn chung đê mê tân hôn với một con khi đột và một ả vú cao su,” tôi mĩa mai. “Xin lỗi đã làm hỏng cuộc vui của anh.” “Không phải cao su,” Ben nói. “Anh đã nhìn rồi hãn?” “Silicon.” Tôi không khỏi phì cười. Trong lúc đó Ben nhanh nhẹn vắt hai cái khăn lên ô che nắng. Anh đang làm gì vậy? “Cho có chút riêng tư thôi,” anh nháy mắt, rồi ép người vào bên tôi trên ghế tắm nắng của tôi, bốn tay chân bám khắp người tôi như bạch tuộc. “Ồi giời, em

hấp dẫn quá. Em không tình cờ mặc quần tắm hở đũng chứ, phải không?” Anh nói đùa đẩy hẳn?

Mà thực tình, quần tắm hở đũng sẽ tiện lắm.

“Em còn không biết thứ đó có tồn tại hay không...” Tôi thình lình nhận ra hai đứa nhỏ đang tò mò nhìn. “Dừng lại!” tôi rít lên, kéo tay Ben khỏi quần tắm. “Chúng mình không được làm trên ghế tắm nắng! Chúng mình sẽ bị bắt cho mà xem!”

“Đá bào nhé, thưa quý bà? Vị chanh?” Cả hai chúng tôi muốn nhảy bắn lên trời khi Hermes ló đầu vào dưới khăn tắm, chìa ra khay đựng hai cốc đá. Tôi thề là mình sẽ chết vì đau tim trước khi kịp trả phòng chỗ này.

Một hồi lâu chúng tôi ngồi lặng yên, nhóp nhép đá bào và lắng nghe tiếng rì rào tán chuyện trên bãi biển, tiếng sóng đập vào bờ cát.

“Thế này,” cuối cùng tôi nói. “Tình hình giờ thật là bách nhục nhưng chúng mình cũng không làm gì được. Vậy một là mình ngồi đây, phát điên vì bực tức và hục hặc với nhau, hai là chúng mình đi kiếm việc gì đó làm trong lúc đợi có phòng.”

“Việc gì là việc gì?”

“Thì anh biết đấy.” Tôi cố gắng tỏ vẻ lạc quan. “Các hoạt động vui chơi gì đấy. Tennis, bơi thuyền, đi ca nô. Bóng bàn. Họ có gì mình chơi nấy.”

“Nghe thật là hết sức hấp dẫn,” Ben ủ ê đáp.

“Cứ đứng dậy đi dạo chút đã, xem ta tìm thấy cái gì.”

Tôi chỉ muốn chuồn khỏi vạt bãi biển này. Xung quanh người ta cứ không ngớt quay lại nhìn trong lúc thì thầm với nhau sau mấy cuốn tiểu thuyết, còn gã người Nga thì cứ nháy mắt với tôi.

Ben ăn nốt cốc đá bào rồi nghiêng lại hôn tôi, đôi môi lạnh như băng tách đôi môi tôi để lại vị chanh mằn mặn đầy hấp dẫn.

“Không được,” tôi nói khi tay anh lại tự động lần xuống áo tắm của tôi. “Này, thôi đi.” Tôi gạt tay anh ra. “Như thế này thì khổ sở quá. Không chạm vào nhau. Cho đến khi nào phòng đã xong.”

“Không chạm vào nhau?” Anh tròn mắt nhìn tôi không tin nổi.

“Không chạm vào nhau.” Tôi cương quyết gật đầu, xô vai anh. “Thôi nào. Chúng mình cứ đi qua khách sạn đã, thấy hoạt động gì đầu tiên thì sẽ chơi thứ đó. Thế nhé? Chịu không?”

Tôi đợi Ben đứng dậy xỏ dép. Georgios đang đi về phía chúng tôi trên đường từ khách sạn, và điều làm tôi kinh ngạc là ông ta quả đang bưng mâm đựng một cốc nước cam và một đĩa M&M màu nâu.

“Thưa quý bà.”

“Ồ!” Tôi nốc một hơi cạn cốc nước cam và nhai dăm ba viên M&M. “Tuyệt quá.” “Phòng chúng tôi đã xong chưa?” Ben hỏi độp. “Chắc chắn phải xong rồi chứ.” “Tôi nghĩ là chưa, thưa quý ông.” Vẻ mặt sầu thảm của Georgios còn tăm tối hơn nữa. “Theo tôi hiểu là phát sinh vấn đề về máy báo cháy.” “Máy báo cháy?” Ben lặp lại, không tin nổi. “Ông nói máy báo cháy là sao?”

“Thiết bị cảm ứng bị quệt rụng trong lúc dời giường. Rất tiếc là chúng tôi không thể cho quý khách vào lại phòng trước khi đã sửa xong. Đây là vấn đề an toàn của chính quý khách. Tôi vô cùng xin lỗi, thưa quý ông.” sợ.

Ben đưa cả hai tay ôm đầu. Trông anh hung hăng đến nỗi tôi gần như phát “Hừ, thế giờ thì mất bao lâu?”

Georgios dang rộng hai tay. “Thưa ông, giá mà tôi...”

“Ông không biết,” Ben cắt ngang rất sẵng. “Tất nhiên là ông không biết. Làm sao mà ông biết được?”

Tôi rùng mình nghĩ anh có thể mất kiểm soát bất kỳ lúc nào và đánh Georgios. “Thôi được rồi.” Tôi vội vàng xen ngang. “Bỏ qua đi. Chúng tôi sẽ tìm trò gì giải trí vậy.” “Vâng thưa quý bà.” Georgios gật đầu. “Tôi có thể giúp quý ông bà thế nào ạ?”

Ben cau mày nhìn ông ta. “Ông có thể...”

“Lấy cho tôi thêm ít nước quả, làm ơn!” tôi reo lên, trước khi Ben kịp nói gì thật sự xúc phạm. “Có thể là ít... ít...” tôi ngần ngừ. Cái gì là thứ mất thời gian nhất trên đời nhỉ? “Ít nước củ cải đỏ?”

Nét mặt bình thường bất động của Georgios hơi xao động. Tôi nghĩ có thể ông ta đã ngộ ra mảnh khốe của tôi.

“Sẵn lòng, thưa quý bà.”

“Tuyệt! Vậy hẹn gặp lại.” Chúng tôi đi lên con đường nhỏ, hai bên là tường trắng rủ đầy hoa giấy. Năng đang giội xuống đầu, xung quanh tĩnh lặng. Tôi biết Georgios đi ngay đằng sau, nhưng không có ý định tán chuyện với ông ta. Nếu vậy thì đừng hòng ông ta đi cho.

“Quầy bar ven biển ở phía này,” Ben nhận xét khi đi qua biển chỉ đường. “Hay ta tạt qua đó một chút.”

“Quầy ba ven biển?” Tôi nhìn sang anh giễu cợt. “Tối qua chưa vừa à?” “Hair of the dog. Virgin Mary. Gì cũng được.” “OK.” Tôi nhún vai. “Chúng ta có thể uống thật nhanh.”

Quán bar ven biển rất rộng, hình tròn và râm mát, có tiếng nhạc bouzouki Hy Lạp dịu dịu. Ben lập tức ngồi sụp xuống ghế bên quầy. “Xin chào.” Người phụ trách đến gần miệng cười tươi rói. “Xin gửi ngàn lời chúc mừng đám cưới của ông bà.” Ông ta trao chúng tôi tờ thực đơn ép plastic rồi đi mất. “Làm sao mà ông ta biết mình mới cưới?” Ben nheo mắt nhìn theo.

“Nhờ cặp nhẫn cưới mới sáng choang của mình chẳng? Ta uống gì bây giờ?” Tôi bắt đầu đọc thực đơn, nhưng Ben thì đã chìm trong suy nghĩ.

“Cái con mẹ chết tiệt,” anh lầm bầm. “Lẽ ra giờ mình đã ở đó rồi. Trong giường của họ.”

“Ừm. Em nghĩ là máy báo cháy sẽ sửa xong sớm thôi,” tôi nói mà không tin tưởng lắm.

“Chúng mình đang đi trăng mật mà, khi ạ.”

“Em biết rồi,” tôi rù rì. “Nào, gọi món gì đi. Rượu đàn hoàng ấy.” Chính tôi cũng đang cần một ly, nói thực. “Chị vừa nói anh chị đi trăng mật à?” Một cô nàng tóc vàng vẫy chúng tôi từ đầu kia bar. Cô ta đang mặc một chiếc caftan màu cam, tay áo đính quả bông, đi xăng đan gấn đá gót cao. “Mà tất nhiên rồi! Ở đây ai chả đi trăng mật. Anh chị cưới hôm nào?” “Hôm qua. Chúng tôi vừa đến đêm qua.” “Chúng tôi thì thứ Bảy! Nhà thờ Chúa ba ngôi ở Manchester. Tôi mặc váy của Phillipa Lepley. Chúng tôi mời tiệc trăm hai

mười người. Ăn buffet. Rồi đến tối chúng tôi mời nhóm nhạc chơi để nhảy, có thêm năm chục khách nữa.” Cô ta nhìn tôi chờ đợi.

“Tiệc chúng tôi thì... nhỏ hơn,” tôi nói sau khi im một lúc. “Nhỏ hơn đáng kể. Nhưng dễ thương lắm.”

Dễ thương hơn tiệc cưới của cô nhiều, tôi nói thầm trong đầu. Tôi quay sang Ben hy vọng anh ủng hộ, nhưng anh đã quay đi trò chuyện với người pha rượu.

Đây là lần đầu tiên tôi nhận thấy ở Ben có điểm giống Richard - nghĩa là ghét giao tiếp và cực thiên kiến khi gặp người lạ. Bao nhiêu lần tôi vừa bắt chuyện với ai đó cực kỳ thú vị hấp dẫn, nhưng Richard chẳng chịu tham gia. Như cái bà nói chuyện hay không chịu được từng gặp ở Greenwich, anh đã hằng thường chối không muốn tôi giới thiệu. Và, được rồi, rốt cuộc thì bà đó hơi bị chập mạch và tìm cách dụ tôi bỏ 10.000 bảng mua cái nhà thuyền, nhưng lúc đó anh đâu có biết chuyện đó, phải không?

“Nhẫn thì sao?” Cô nàng kia chìa tay ra. Móng tay đánh cam đồng màu với cái caftan, tôi để ý. Như thế có nghĩa toàn bộ tủ caftan của cô ta đều có màu cam, hay đêm nào cô ta cũng sơn lại móng tay? “Nhân tiện tôi tên Melissa.”

“Dễ thương thế!” Tôi phi bàn tay trái ra đọ, và cái nhẫn cưới bạch kim ánh lên trong nắng. Nhẫn gắn đầy kim cương, trông quả thật rất hào nhoáng.

“Tuyệt nhỉ!” Melissa nhướn mày, rõ ràng là bị ấn tượng. “Mà cảm giác thật tuyệt vời phải không, đeo nhẫn ấy?” Cô ta ghé sát tới như bàn chuyện âm mưu. “Tôi nhìn thấy mình trong gương với chiếc nhẫn trên tay và nghĩ trong đầu, Cha mẹ ơi! Mình có chồng rồi!” “Tôi cũng thế!” Tôi chợt nhận ra mình đã thiếu cái gì: tâm sự bạn gái về chuyện cưới xin. Đây là mặt trái của việc dắt tay nhau chạy mất mà không có gia đình hay phù dâu bên cạnh. “Và buồn cười nhất là được gọi ‘bà’ nữa!” tôi nói thêm. “Bà Parr.” “Tôi thì là bà Falkner.” Cô ta cười tươi rói. “Tôi mê chữ đó làm sao. Falkner.” “Tôi thích làm Parr.” Tôi cười đáp. “Chị có biết đây là khu nghỉ dưỡng bậc nhất dành cho các cặp đôi trăng mật không? Cả các sao cũng đến đây, đủ thứ nữa. Phòng suite của chúng tôi đúng là đổi cả đời cũng không tiếc. Và đêm mai chúng tôi sẽ lập lại hôn thệ, trên Đảo Ái Tình. Người ta đặt tên thế đấy, Đảo

Ái Tình.” Cô ta phác tay ra biển, chỉ cái cầu tàu gỗ đằng xa. Đoạn cuối cầu tàu mở rộng thành một sân lớn, bên trên dựng chiếc lều trắng mỏng tang.

“Rồi sau đó chúng tôi đãi tiệc cocktail,” cô ta thêm. “Anh chị cũng đến nhé! Có khi anh chị cũng muốn đọc lại hôn thệ cũng nên!” “Sớm thế á?” Tôi không muốn bắt nhẽ, nhưng đây là điều kỳ quái nhất tôi từng nghe. Tôi vừa mới cưới hôm qua. Nói lại lời thề làm gì? “Chúng tôi đã quyết định năm nào cũng làm lễ đọc lại hôn thệ,” Melissa tự mãn nói. “Năm sau chúng tôi sẽ làm ở Mauritius, và tôi đã tìm thấy chính xác cái váy mình muốn mặc rồi. Trên tờ Cô dâu tháng trước. Cái váy Vera Wang trang năm mươi tư. Chị có thấy không?” Điện thoại Melissa ré lên trước khi tôi kịp đáp, cô ta cau mày. “Đợi tôi một chút... Matt? Matt, anh đang làm cái gì thế? Em ở ngoài bar nè! Như chúng mình hẹn đó. Ở bar... Không, không phải spa, mà là bar!”

Cô ta thở hắt ra sốt ruột, rồi cất điện thoại đi và lại tươi rói nhìn sang tôi. “Vậy là, anh chị nhất định phải đến chơi Đồ Uyên Ương chiều nay đây.” “Đồ Uyên Ương?” tôi lặp lại mà không hiểu.

“Chị biết đấy. Y như cái gameshow trên ti vi ấy. Mỗi người trả lời câu hỏi về người kia, cặp chiến thắng là cặp hiểu rõ nhau nhất.” Cô ta chỉ về cái poster gần đây, trên viết:

4 GIỜ CHIỀU NAY:

ĐỒ UYÊN ƯƠNG TRÊN BÃI BIỂN. TRÚNG THƯỞNG LỚN!! THAM GIA MIỄN PHÍ!! “Ai cũng tham gia cả,” cô ta thêm, uống một chút qua ống hút. “Ở đây người ta bày ra lắm hoạt động cho các cặp đi trăng mật. Tất nhiên toàn trò dớ dẩn để quảng cáo ấy mà.” Cô ta thờ ơ vén tóc ra sau tai. “Thật đấy, nghĩ xem, làm như hôn nhân là chuyện thi đua ấy.”

Tôi suýt sặc vì cười. Cũng nên thử đấy chứ. Cô ta ham thắng đến nỗi điều đó gần như viết rõ trên mặt cô ta.

“Thế anh chị có chơi không?” Cô ta ngó tôi qua cặp kính râm Gucci. “Chơi đi! Cho vui ấy mà!”

Tôi nghĩ thế cũng có lý. Nghĩa là, nói thẳng ra, chúng tôi còn biết làm gì cho qua thời gian nữa?

“OK. Cho chúng tôi đăng ký.” “Yianni!” Melissa gọi to với người đứng quầy. “Tôi kiếm được cho ông thêm một đôi vào Đố Uyên Ương nè.” “Gì thế?” Ben cau mặt nhìn sang tôi. “Chúng mình sẽ tham gia cuộc thi,” tôi thông báo cho anh. “Chúng mình đã nhất trí sẽ chơi trò đầu tiên mình gặp, nhớ không? Thì là cái này đây.” Yianni trao cho tôi và Ben hai tờ thẻ thức, cộng thêm một chai vang với hai ly, chắc Ben vừa gọi. Melissa đã đứng dậy khỏi ghế. Cô ta lại đang gọi điện, nghe giọng còn cáu bẳn hơn hồi nãy.

“Bar ven biển, không phải bar trong sảnh đâu. Bar ven biển!... OK, ở yên đây đi, em đến đây... Hẹn gặp anh chị,” cô ta thì thào và trật trường bỏ đi, vạt áo màu cam xoáy tung. Khi cô ta đi rồi, Ben và tôi lặng thinh một lúc đọc tờ Đố Uyên Ương. Hãy chứng tỏ tình yêu của hai bạn! Chứng minh hai bạn là một cặp uyên ương trời sinh! Dù không muốn, tôi cũng thấy tinh thần chiến đấu hừng hực dâng lên. Tôi thì không cần chứng minh cái gì hết. Nhưng tôi biết chắc ở cái khu nghỉ dưỡng này không cặp uyên ương nào có độ gần gũi và giao cảm hơn Ben với tôi. Cứ nhìn họ mà xem. Rồi nhìn chúng tôi mà xem.

“Chúng mình chắc cú sẽ thua cái này,” Ben nói, khịt mũi cười. Thua á? “Thua là thế nào!” Tôi nhìn anh phật lòng. “Sao anh lại nói thế?” “Vì chúng mình cần biết về nhau,” Ben đáp, cứ như cái đó quá rõ. “Mà chúng mình thì chẳng biết gì.” “Chúng mình biết vô số thứ về nhau!” tôi chống chế. “Chúng mình đã quen nhau từ hồi mười tám! Theo ý em thì chúng mình trăm phần trăm sẽ thắng.” Ben nhướng một bên mày. “Có thể. Thế họ hỏi những thứ gì?” “Em không biết. Em có xem chương trình này bao giờ đâu.” Tôi đột nhiên nghĩ ra. “Nhưng Fliss có bộ trò chơi đấy. Để em hỏi chị ấy.”

Chương 14

Fliss

Chúng tôi đang chờ ở cửa lên máy bay thì điện thoại kêu. Tôi chưa kịp phản ứng, Noah đã moi ra từ ngăn phụ túi xách và nhìn màn hình.

“Dì Lottie gọi đấy!” Mặt nó sáng bừng phấn khích. “Con bảo là mình đang đến ú òa dì trong kỳ nghỉ đặc biệt nhé?”

“Không được!” Tôi chộp điện thoại. “Ngồi yên, một phút thôi. Xem bộ hình dán đi. Chơi khủng long ấy.” Tôi bấm nghe, bước ra xa Noah vài bước, cố trấn tĩnh. “Lottie đấy à!” Tôi chào nó.

“Chị đây rồi! Em gọi chị mãi! Chị đang ở đâu thế?”

“Ờ thì... đi loanh quanh thôi.” Tôi buộc mình dừng một khắc rồi mới hỏi tiếp, giọng nhẹ như tơ, “Vây phòng ốc đã ổn thỏa chưa? Thế còn giường? Thế còn... các việc khác?”

Tôi đã được Nico thông báo đến giờ nó vẫn vô phòng cư. Nhưng tôi cũng được kể vụ Ben tìm cách thuê lại phòng của khách nghỉ khác trên bãi biển. Đồ gian tà, thủ đoạn.

“Phòng ấy à.” Giọng Lottie nghe thất thần. “Đúng là một bản trường ca khốn nạn. Tạm thời chúng em bỏ cuộc rồi. Đi loanh quanh tận hưởng đã.”

“Ờ. Kế hoạch rất hợp lý.” Tôi khẽ thở phào. “Thế thời tiết ngoài đấy thế nào? Nắng chứ?”

“Quay chín luôn.” Lottie có vẻ còn đang bận tâm chuyện khác. “Fliss này, chị có nhớ cái trò Đố Uyên Ương gì đó không?” Tôi nhú mày. “Cái gameshow truyền hình ấy à?” “Đấy nó đấy. Chị có cả bộ trò chơi phải không? Họ hỏi những câu kiểu gì?” “Sao hỏi thế?” tôi ngạc nhiên. “Chúng em sắp tham gia thi đấu. Câu hỏi khó không?” “Khó á? Làm gì! Hỏi vui thôi. Toàn

thứ ngớ ngẩn ấy mà. Những chuyện cơ bản vợ chồng đôi lứa vẫn biết về nhau.” “Hỏi em thử xem.” Lottie nghe có vẻ hơi căng thẳng. “Để em tập.” “Ờ, OK.” Tôi nghĩ một hồi. “Ben dùng kem đánh răng gì?” “Không biết,” sau một lúc im lặng Lottie đáp. “Mẹ cậu ta tên gì?” “Không biết.” “Món em từng nấu mà cậu ta ưa nhất là gì?”

Im lặng còn lâu hơn nữa. “Không biết,” cuối cùng nó nói. “Em chưa bao giờ nấu cho anh ấy cả.”

“Nếu hai người đi xem kịch, cậu ta sẽ chọn Shakespeare hay kịch hiện đại hay ca kịch?”

“Em không biết!” Lottie rên lên. “Em chưa bao giờ đi xem kịch với anh ấy hết. Ben nói đúng! Chúng em sẽ thua mất!”

Nó có bị điên không? Tất nhiên là chúng sẽ thua rồi.

“Thế theo em Ben có biết gì trong số mấy chuyện ấy về em không?” tôi nhỏ nhẹ hỏi.

“Tất nhiên không! Chúng em chả ai biết gì cả!” “Ờ. Thế thì...” “Em không muốn thua tí nào,” Lottie thấp giọng cáu kỉnh. “Ở đây có một đứa cô dâu điên, nó cứ không ngớt mồm khoe đám cưới, và nếu em chẳng biết gì về chồng em mà anh ấy cũng chẳng biết gì về em...”

Thì có lẽ cả hai không nên lấy nhau! Tôi chỉ muốn gào lên.

“Thế thì có lẽ hai người nên... nói chuyện với nhau xem?” cuối cùng tôi gợi ý.

“Đúng! Đúng rồi đấy,” Lottie thốt lên, cứ như tôi vừa giải được câu đố ma quỷ nào đấy. “Chúng em sẽ học thuộc hết. Chị cho em danh sách những thứ cần biết xem.” Nghe bộ nó có vẻ quyết tâm dào dạt. “Kem đánh răng, tên mẹ, món ăn ưa thích... Chị nhắc hết câu hỏi cho em được không?”

“Không, không được,” tôi nghiêm giọng nói. “Chị bận lắm. Lottie, tại sao em lại đang làm trò này hả? Sao không ra bãi biển phơi nắng?” “Em bị dụ vào. Và giờ thì chúng em không rút lui được nữa, bằng không sẽ chẳng giống một cặp uyên ương hạnh phúc. Fliss, chỗ này đúng là điên ấy. Đúng là Trung Tâm Trắng Mật.” Tôi nhún vai. “Em đã biết trước rồi còn gì, đúng không?” “Em cho là thế...” Nó ngần ngừ. “Nhưng em không tưởng tượng được là mật

đến cỡ này. Xung quanh đâu đâu cũng toàn thấy các cặp dính như sam, mà chị không thể đi bước nào mà không có ai nói ‘Chúc mừng’ hay là tung pháo hoa giấy lên người. Cái đứa cô dâu điên kia còn định làm lễ nói lại lời thề, chị tưởng tượng được không? Lại còn định thuyết phục em làm theo nữa.”

Trong một giây tôi quên mất mình đang ở đâu, cùng toàn bộ tình hình hiện tại. Tôi chỉ đang tán chuyện với Lottie.

“Nghe có vẻ như chỗ đó thành ra làm trò quá mức rồi.” “Cũng hơi hơi.” “Thế thôi đừng chơi đố nữa.” “Em phải chơi thôi.” Giọng nó cương quyết. “Không có chuyện bỏ cuộc đâu. Em có cần biết Ben học trường trung học nào không, mấy chuyện loại đó? Sở thích thì sao?” Nỗi phiền muộn lại ập lấy tôi. Thật siêu ngớ ngẩn. Nó nói chuyện cứ như đang gạ bài để lòe sở nhập tịch. Trong một khắc suýt nữa thì tôi nói toẹt như vậy vào mặt nó. Nhưng cùng lúc, bản năng sâu xa dạy tôi đừng có nói gì qua điện thoại. Rồi sẽ chỉ tổ dẫn đến một trận cãi vã âm ỉ và rồi nó đập máy bắt Ben làm cho nó có bầu ngay tại chỗ, có khi ngay trên bãi biển trước bàn dân thiên hạ, để cho tôi biết tay. Tôi phải tới được đó đã. Giả vờ chỉ muốn tạo bất ngờ. Tôi sẽ thư thư phán đoán tình hình, để cho nó lơ lửng. Rồi tôi sẽ kéo nó ra một góc và hai bên sẽ nói chuyện với nhau. Nói chuyện thẳng thắn. Nói chuyện ra tằm ra món, và tôi sẽ không buông tha chừng nào nó chưa thấy được bức tranh toàn cảnh. Thấy được hẳn hoi ấy. Cái trò Đố Uyên Ương này đã đứng về phía mình, tôi vừa nhận ra. Nó sẽ bị một cú bẻ mặt giữa công chúng. Và rồi sẽ ở tâm trạng sẵn sàng lắng nghe tiếng nói lẽ phải. Phát thanh viên thông báo chuyến bay, Lottie lập tức hỏi: “Cái gì thế? Chị ở đâu thế?” “Ở nhà ga,” tôi nói trơn tru. “Phải đi rồi. Chúc may mắn!”

Tôi tắt máy, nhìn quanh tìm Noah. Tôi đã để nó ngồi trên ghế nhựa cách chưa đầy hai bước, nhưng giờ thì nó đã chạy đến bàn và đang nói chuyện sôi nổi với một cô tiếp viên, cô kia cúi thấp người chăm chú lắng nghe.

“Noah!” tôi gọi, cả hai quay đầu lại. Cô tiếp viên giơ tay tỏ ý đã nghe, đứng lên và dẫn nó về chỗ tôi. Người cô ta rất đẹp, da rám nắng, đôi mắt to màu xanh lơ, tóc búi sau đầu, và khi cô ta lại gần tôi thoáng ngửi thấy mùi nước hoa.

“Xin lỗi cô.” Tôi mỉm cười. “Noah, ngồi yên đây. Không chạy chơi lung tung.”

Cô tiếp viên trên trời nhìn tôi, khiến tôi đưa tay lên miệng, tự hỏi có phải môi mình còn dính vụn bánh không.

“Tôi chỉ muốn nói là,” cô ta vội vã nói, “tôi đã được nghe kể về cảnh ngộ của cháu bé, và tôi thực tình nghĩ gia đình chị thật mạnh mẽ.” Trong một phút tôi không biết đáp lại thế nào. Noah đã nói cái quái gì vậy? “Và tôi nghĩ người y sĩ cấp cứu ấy xứng đáng được huân chương,” cô ta nói thêm, giọng run run. Tôi đưa mắt tóe lửa nhìn Noah, nó nhìn trả lại bằng ánh mắt bằng lạng, không chút bối rối. Làm gì bây giờ? Nếu tôi giải thích là con tôi rất giỏi sống trong tưởng tượng, thì cả đám thành dờ hơi hết. Có khi cứ hòa theo lại hơn. Chỉ một phút nữa thôi là lên máy bay rồi, cả đời cũng không phải gặp lại cô ta nữa. “Cũng không có gì to tát đâu,” cuối cùng tôi nói. “Cảm ơn cô lắm...” “Không có gì to tát?” cô ta kinh ngạc lặp lại. “Nhưng chuyện kỳ thế cơ mà!”

“Ờ... vâng.” Tôi nuốt nước bọt. “Noah, đi mua nước đi con.” Tôi hồi hải xua nó tới chỗ máy bán nước tự động gần đây, trước khi câu chuyện kịp phát triển xa hơn. “Noah,” tôi nói ngay khi chúng tôi đã ra ngoài tầm nghe, “con đã nói gì với cô ấy đấy?” “Con nói lớn lên con muốn thi đấu Olympic,” nó đáp ngay tắp lự. “Con muốn thi nhảy dài. Như thế này này.” Nó rút tay khỏi tay tôi và nhún chân nhảy qua thảm sàn sân bay. “Con có thi đấu Olympic được không mẹ?” Tôi đầu hàng. Rồi chúng tôi sẽ phải nói chuyện tử tế một lúc nào đó - nhưng không phải bây giờ. “Tất nhiên là được rồi.” Tôi xoa đầu nó. “Nhưng mà này. Không nói chuyện với người lạ nữa nhé. Con biết rồi mà.”

“Cô ấy không phải người lạ,” nó nhận xét rất có lý. “Cô ấy có đeo thẻ, nên con biết tên cô ấy. Tên là Cheryl.”

Đôi khi logic của bọn nhóc lên bầy thật không bắt bẻ nổi. Chúng tôi về lại chỗ ngồi, và tôi đặt nó ngồi thật yên cạnh mình.

“Xem hình dán đi, và không đi đâu hết.” Tôi lấy điện thoại, thảo vài cái email ngắn gọn. Mới vừa phê chuẩn nguyên một số phụ trương về nghỉ mát ở Bắc cực thì tôi dừng tay, cau mày. Vừa có thứ gì đó lọt vào mắt tôi. Một cái

đỉnh đầu, hiện ra trên tờ báo. Một chòm tóc đen. Những ngón tay dài xương xương giở trang.

Không thể nào.

Tôi trợn tròn mắt, trừng trừng nhìn, cho tới khi người đó lật trang tiếp khiến tôi thoáng thấy cái gò má. Đích thị là anh ta. Ngồi cách chưa đầy năm mét, túi du lịch nhỏ đặt dưới chân. Anh ta làm cái gì ở đây?

Đừng nói là anh ta có trùng ý tưởng với tôi chứ. Khi anh ta giở thêm trang nữa, trông điềm tĩnh và trầm lặng, tôi bắt đầu thấy giận sôi lên. Đây hoàn toàn là lỗi của anh ta. Tôi đã phải xáo tung nếp sống của mình, bắt con trai tôi nghỉ học, đau đầu bóp óc cả đêm chỉ vì anh ta không biết đăng nhập cái mòm lại. Anh ta mới là kẻ quáng gà đâm vào giữa chuyện. Anh ta là nguyên do cho tất cả chuyện này. Thế mà giờ đây, anh ta ngồi thản nhiên khoan khoái cứ như đi nghỉ hè vậy. Điện thoại reo, anh ta bỏ báo xuống nghe máy. “Tất nhiên,” tôi nghe anh ta nói. “Tôi sẽ làm thế. Chúng tôi sẽ bàn thảo tất cả những việc đó. Vâng, tôi biết là còn yếu tố thời gian.” Mặt anh ta chuyển sang căng thẳng. “Tôi biết đây không phải phương án lý tưởng. Tôi đang làm hết sức trong tình cảnh ngặt nghèo, OK?” Ngừng một lúc khi anh ta lắng nghe, rồi đáp, “Không, theo tôi thì không. Hãy biết thế đã. Ta không nên để tin đồn lan ra... OK. Được. Đến nơi tôi sẽ gọi lại.” Anh ta cất điện thoại đi và trở lại đọc báo, trong lúc tôi vẫn nhìn, càng lúc càng tức giận. Đúng rồi đấy. Ngả người ra sau. Mím miệng khi đọc truyện cười. Tận hưởng cuộc sống. Có gì cản trở đâu? Tôi nhìn xói vào anh ta đến mức tưởng như tờ báo sắp thủng lỗ chỗ đến nơi. Một bà già ngồi kế bên anh ta nhận thấy ánh nhìn của tôi, liếc sang tôi lo lắng. Tôi mím cười nhanh với bà, để tỏ ý bà không phải đối tượng thù địch của tôi - nhưng hình như chỉ khiến bà thêm hoảng vía. “Tôi xin lỗi,” bà ta nói. “Nhưng... có chuyện gì không ổn à?”

“Không ổn?” Lorcan đáp, tưởng bà ta nói với mình liền quay sang. “Không, có gì không ổn đâu...” Anh ta thoáng thấy tôi và giật mình kinh ngạc. “Ồ. Chào chị.”

Tôi chờ anh ta chuyển sang đấm ngực ăn năn tạ tội, nhưng hình như anh ta thấy chào thế là đủ rồi. Đôi mắt đen nhìn thẳng vào mắt tôi, và đột nhiên không báo trước trong đầu tôi vụt hiện về: giây phút nhoang nhoáng da và

môi đêm đó. Hơi thở nóng bỏng phả vào cổ tôi. Bàn tay tôi túm chặt tóc anh ta. Má tôi đỏ ửng lên và tôi quắc mắt nhìn anh ta còn thù địch hơn nữa.

“Chào chị?” tôi nhắc lại. “Anh chỉ nói được có thể thôi à? ‘Chào chị’?”

“Tôi đoán là chúng ta đang tiến về cùng một nơi?” Anh ta bỏ tờ báo xuống và cúi người tới trước, mặt bỗng trở nên chăm chú. “Chị có liên lạc được với họ không? Vì tôi cần nói chuyện với Ben, chuyện rất khẩn cấp. Tôi mang giấy tờ đi cho anh ấy ký. Tôi cần anh ấy vẫn ở khách sạn khi tôi đến. Nhưng anh ấy không chịu nghe máy. Anh ấy tránh mặt tôi. Anh ấy tránh tất cả mọi thứ.”

Tôi tròn xoe mắt nhìn anh ta, không tin nổi. Anh ta chỉ bận tâm đến mỗi ba cái dự án vớ vẩn nào đấy. Thế còn chuyện ông bạn vàng của anh ta đã cưới em gái tôi trong một phản xạ hoàn toàn tự phát ngu xuẩn do lỗi của anh ta?

“Tôi có liên lạc với Lottie. Không phải với Ben.”

“Hừ.” Anh ta cau mày, quay lại tờ báo. Làm sao anh ta yên ổn đọc báo được chứ? Tôi thấy ruột gan sôi sùng sục vì anh ta lại còn có thể tập trung đọc tin thể thao trong khi đã gây ra vụ tày đình như thế này.

“Chị có sao không?” Anh ta liếc lên tôi. “Chị có vẻ hơi... ám ảnh chuyện gì đó.” Tôi đang run cả người vì điên giận đây. Đầu tôi đang nhoi nhoi râm râm, hai bàn tay tôi đang nắm thành quả đấm. “Buồn cười một cái là có,” cuối cùng tôi cũng thốt ra được. “Tôi có sao đấy.”

“Ồ.” Anh ta lại liếc vào tờ báo, và thứ gì đó trong tôi nổ tung.

“Đừng có nhìn báo nữa!” Tôi nhảy lên, chớp lấy tờ báo trong tay anh ta trước khi kịp nhận ra mình đang làm gì. “Thôi ngay!” Tôi điên cuồng vò nát tờ báo rồi ném xuống sàn. Tôi đang thở dốc, má đỏ rực. Lorcan nhìn qua tờ báo đây bối rối. “Mẹ kìa!” Noah thốt lên, vừa sững sốt vừa khoái chí. “Xả rác kìa!” Toàn bộ hành khách ngồi đợi đã quay sang nhìn tôi. Tuyệt. Và giờ thì Lorcan cũng đang nhìn lên tôi, đôi mày đen nhíu vào nhau, cứ như tôi là nỗi huyền bí không hiểu nổi. “Có chuyện gì thế?” cuối cùng anh ta nói. “Chị câu cái gì à?” Anh ta đùa chặc? “Phải!” tôi nổ tung. “Tôi có hơi câu một tí vì sau khi tôi đã dàn xếp toàn bộ vụ việc giữa Ben với em gái tôi, thì anh lại đi đâm đầu vào phá tan hoang cả!”

Tôi thấy vẻ vỡ lẽ dần dà cũng hiện ra trên mặt anh ta. “Chị quy tội cho tôi hả?”

“Tất nhiên tôi quy tội cho anh! Nếu anh không nói gì thì họ đâu có đi cưới nhau!”

“Ồ, ồ.” Anh ta lắc đầu quày quật. “Sai rồi. Ben đã quyết chí.” “Lottie bảo đấy là do anh.” “Lottie nhầm.”

Anh ta nhất định không chịu thua, phải không? Tên khốn.

“Tôi chỉ biết một điều là, tôi đã giải quyết xong tình hình,” tôi nói lạnh băng. “Tôi đã làm được. Rồi thì chuyện này xảy ra.”

“Chị tưởng chị đã giải quyết xong,” anh ta chữa lại. “Chị tưởng chị đã làm được. Nếu hiểu rõ Ben như tôi, chị sẽ biết đầu óc anh ấy chao như con lắc dây. Các thỏa thuận đã đạt được cũng chẳng có nghĩa lý gì hết. Thỏa thuận ký những giấy tờ cốt tử, cần kíp, chẳng hạn.” Giọng anh ta đột nhiên nóng nảy. “Chị có chộp lấy anh ta bao nhiêu cũng vô ích. Anh ta vẫn lọt ra.”

“Vì thế nên anh mới đến đây hả?” tôi liếc sang cặp táp. “Chỉ vì mấy thứ giấy tờ đấy thôi hả?”

“Nếu Muhammad không chịu đến với núi, thì núi phải hủy hết kế hoạch và nhảy lên máy bay thôi.” Điện thoại anh ta có tin nhắn, anh ta đọc xong rồi bắt đầu nhắn lại. “Sẽ thuận lợi hơn cho tôi rất nhiều nếu tôi có thể nói chuyện với Ben,” vừa bấm anh ta vừa nói. “Chị có biết hai người bọn họ đang làm gì không?”

“Đố Uyên Ương,” tôi đáp. Lorcan trông ngớ ra, rồi nhắn thêm vài chữ nữa. Từ từ, tôi ngồi xuống. Noah đã tuột xuống sàn, bắt đầu gấp mũ bằng tờ báo của Lorcan.

“Noah,” tôi nói, không quả quyết lắm. “Đừng làm thế. Con tôi,” tôi nói với Lorcan.

“Chào cháu,” Lorcan nói với Noah. “Mũ đẹp đấy. Và, chị cũng chưa cho tôi biết. Chính xác thì chị ở đây làm gì? Đến chung vui với cặp vợ chồng mới, tôi đoán vậy. Họ có biết không?”

Câu hỏi làm tôi bất ngờ. Tôi uống nước, suy nghĩ cật lực.

“Lottie gọi tôi ra đó,” cuối cùng tôi nói dối. “Nhưng tôi cũng không biết Ben có biết không, nên anh đừng nói là đã gặp tôi, OK?” “Được thôi.” Anh ta nhún vai. “Thật kỳ quặc, bảo chị gái mình đến trong khi đi trăng mật. Cô ấy không được vui à?” “Thực tế là họ đang tính chuyện lập lại hôn thệ,” tôi đột nhiên nghĩ ra. “Lottie muốn tôi có mặt làm chứng.”

“Ôi mẹ ơi,” Lorcan cau mày. “Ý tưởng gì mà chuỗi thế?”

Giọng anh ta khinh thị đến mức tôi lại thấy bực mình. “Tôi nghĩ ý tưởng đáng yêu đấy chứ,” tôi cãi. “Lottie lúc nào cũng muốn làm đám cưới bên bờ biển. Tính nó rất lãng mạn.” “Chắc vậy.” Lorcan gật đầu như đang tiêu hóa điều này, rồi nhìn lên, mặt tỉnh bơ. “Thế còn ngựa lùn thì sao? Cô ấy có kiếm được không?” Ngựa lùn? Tôi trở mắt nhìn anh ta. Nói chuyện gì vậy... Ngựa lùn cùng màu. Tuyệt. Vậy là anh ta có nghe thấy tôi nói điện thoại sáng hôm qua. Máu đã dồn lên má, và trong đúng một khắc tôi thấy mình mất bình tĩnh. Cách tốt nhất xử lý vụ này, tôi nhanh chóng kết luận, là nói thẳng. Chúng tôi đều là người lớn cả rồi. Chúng tôi có thể đối mặt với một tình huống ngỡ ngàng và vượt qua nó. Đúng thế. “Thế. Ừm.” Tôi hắng giọng. “Chuyện sáng hôm qua ấy.” “Vâng?” Anh ta ghé sát tới, làm bộ chăm chú. Anh ta không định nương nhẹ tôi chút nào, phải không? “Tôi không biết đích xác thì anh...” tôi cố bắt đầu lại. “Tất nhiên là tôi đang gọi điện cho em gái khi anh đi vào phòng. Và những gì anh nghe được thì hoàn toàn ở ngoài văn cảnh. Ý tôi là, chắc anh cũng đã quên mất tôi nói những gì. Nhưng nếu nhờ may anh chưa quên, thì tôi không muốn anh... hiểu nhầm cái gì cả.”

Anh ta không để ý tới tôi nữa. Anh ta đã lôi tập giấy ra, đang hí hoáy viết trên đó. Thật bất lịch sự. Nhưng ít ra thế cũng có nghĩa là tôi thoát nạn rồi. Tôi chìa chai nước cho Noah, nó lơ đãng uống, đầu óc còn để cả vào cái mũ giấy. Rồi tôi ngẩng lên khi Lorcan đập vào vai. Anh ta đưa tôi tập giấy, trên đó viết đầy chữ.

“Tôi tin là trí nhớ ngôn từ của tôi rất tốt,” anh ta lễ độ nói. “Nhưng nếu có gì lằng lằng thì xin chị chỉ bảo cho.”

Trong lúc đọc, tôi thấy miệng mình há hốc vì bất lực:

Nhỏ lắm. Thật đấy, nhỏ tí à. Cả đêm thật là khổ sở. Chị cứ phải giả vờ vui, mà từ đầu đến cuối... Không. Tởm lắm. Mà sau đấy cũng không khá hơn. Chị

nghĩ đến đã buồn nôn rồi. Mà thực tế là chị có thể nôn đấy. Rồi thì Lorcan sẽ không bao giờ thèm yêu chị đâu, và rồi chúng mình sẽ không bao giờ tổ chức cưới chung cười ngửa lùn cùng màu cả.

“Thế này,” cuối cùng tôi cũng thốt ra được, mặt đã tím lịm. “Ý tôi không phải là... thế.”

“Khúc nào?” Anh ta nhướng mày.

Đồ khốn. Anh ta thấy buồn cười lắm à?

“Anh cũng biết rõ như tôi,” tôi mở đầu, giọng băng giá, “là những chữ đó đã bị tách khỏi văn cảnh. Đấy không phải là nói về...” Tôi bỏ lửng khi chợt nhận ra ở một góc càng lúc càng to tiếng. Đấy là chỗ bàn làm thủ tục. Hai tiếp viên đang cự cãi với một người mặc áo sơ mi lạnh và quần ka ki, đang cố ép cái va li lọt vào khung đo hành lý xách tay. Khi người đó lớn tiếng giận dữ đáp lại, tôi nhận ra giọng ấy rất quen.

Anh ta quay lại, tôi cố nén khỏi hét lên vì kinh ngạc. Đúng thế: chính là Richard!

“Thưa quý khách, tôi e là va li này quá lớn không mang lên máy bay được.” Một nhân viên hãng hàng không đang thuyết phục cậu ta. “Mà bây giờ thì quá giờ cho phép gửi đồ rồi. Có lẽ quý khách có thể đợi lên chuyến sau được không?” “Chuyến sau?” Giọng Richard bùng nổ như tiếng thét từ miệng con thú đang bị hành hạ. “Làm quái gì có chuyến sau tới cái nơi khi ho cò gáy này! Mỗi ngày một chuyến! Dịch vụ kiểu gì vậy?” “Thưa quý khách...” “Tôi cần lên chuyến này.” “Nhưng thưa quý khách...” Tôi hết sức kinh ngạc thấy Richard đu người lên tì vào mặt bàn cao, ngang mặt với bà nhân viên hãng bay.

“Cô gái tôi yêu đã trối đời mình với một người đàn ông khác,” cậu ta căng thẳng nói. “Tôi đã quá chậm trễ, và tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho mình vì điều đó. Nhưng cho dù không làm được điều gì khác nữa, thì tôi cũng có thể tỏ cho cô ấy biết tấm lòng mình. Vì tôi chưa bao giờ nói với cô ấy cả. Chưa bao giờ nói thực lòng. Tôi còn không biết trước kia mình có biết hay không.”

Tôi há mồm, kinh ngạc vô kể. Đấy là Richard thật ư? Thỗ lộ tình yêu giữa chốn đông người? Giá mà Lottie được thấy cảnh này! Nó sẽ mắt tròn mắt dẹt cho mà xem! Còn bà nhân viên hãng bay, ngược lại, trông tuyệt đối không

xúc động một ly leo. Bà ta nhuộm tóc đen, búi thành một cục khắc khổ, mặt bần bệt với đôi mắt nhỏ tí hẹp hòi.

“Cho dù là thế, thưa quý khách,” bà ta nói, “va li của quý khách cũng không mang lên máy bay được. Quý khách có thể vui lòng rời khỏi bàn được không?”

Con mẹ điên. Tôi đã thấy cả tá người xách hành lý cỡ đó lên máy bay rồi. Tôi biết mình nên tiến lại, cho Richard biết mình ở đây, nhưng trong bụng lại muốn xem thử có chuyện gì xảy ra tiếp. “Được thôi. Vậy tôi không mang túi lên nữa.” Trùng mắt nhìn bà kia, Richard nhảy lại xuống sàn, bật tung khóa va li. Cậu ta vơ lấy hai cái áo phông, túi đồ vệ sinh, một đôi tất và vài cái quần đùi, rồi đá va li sang một bên.

“Đây. Đây là hành lý xách tay của tôi.” Cậu ta ve vẩy vào mặt bà kia. “Thế đã được chưa?” Bà nhân viên hãng bay vô cảm nhìn cậu ta. “Thưa quý khách, quý khách không thể để va li lại đó được.” “Được.” Cậu ta lại khóa nó lại, quăng lên trên nắp một thùng rác. “Đây.” “Quý khách cũng không để đó được, thưa quý khách. Đây là vấn đề an ninh. Chúng tôi không biết ở trong va li có gì.”

“Bà biết mà.” “Chúng tôi không biết.”

“Bà vừa thấy tôi mở ra xong.” “Kể cả là thế, thưa quý khách.” Cả phòng đã quay lại nhìn cuộc đấu khẩu. Richard thì đang thở phì phò. Đôi vai rộng đang bành lên. Lần nữa tôi lại nghĩ đến con bò mộng sắp xông tới. “Cậu Richard!” Noah bất chợt nhận ra. “Cậu cũng đi nghỉ với nhà cháu à?” Toàn thân Richard giật nảy vì kinh ngạc khi nhận ra Noah trước, rồi đến tôi. “Fliss?” Cậu ta đánh rơi một cái quần đùi xuống sàn liền cúi xuống nhặt lên, trông đã bớt phần bò mộng. “Chị làm gì mà ở đây?” “Chào Richard,” tôi cố lấy giọng bình thản. “Chúng tôi đến chơi với Lottie. Cậu... ờ...” Tôi dang hai tay tỏ ý hỏi. “Ý tôi là, chính xác thì...” Hiển nhiên tôi biết đại khái ý định của cậu ta, cũng như tất cả mọi người đang đứng quanh đây, nhưng tôi tò mò về chi tiết. Cậu ta có kế hoạch gì không? “Tôi không thể ngồi yên được,” cậu ta lâu bầu. “Không thể cứ thế mất cô ấy và rồi bỏ đi, thậm chí còn không cho cô ấy biết mình...” Cậu ta ngừng lời, cảm xúc chuyển vằn trên mặt. “Lẽ ra tôi phải cầu hôn ngay khi có cơ hội,” đột nhiên cậu ta thêm. “Phải trân trọng

những gì mình có! Lẽ ra tôi phải cầu hôn!” Tiếng kêu thống khổ của cậu ta vọng khắp không gian lạnh phắc. Cả phòng đang choáng ngợp, và nói thực tình thì tôi cũng khá sốc. Tôi chưa hề chứng kiến Richard biểu lộ xúc cảm mạnh mẽ đến thế này bao giờ. Lottie đã thấy chưa?

Ước gì tôi đã ghi âm toàn bộ vụ này vào BlackBerry. “Thưa quý khách, xin quý khách vui lòng bỏ va li khỏi thùng rác.” Bà nhân viên hãng bay lại nói với Richard. “Như tôi đã nói, đây là một mối nguy an ninh.” “Giờ đây không phải va li của tôi nữa,” cậu ta trả miếng, dứ dứ mấy cái quần đùi về phía bà ta. “Đây mới là hành lý xách tay của tôi.” Cầm bà kia nghiêm lại. “Quý khách có muốn tôi cho gọi bộ phận an ninh tới tiêu hủy va li của quý khách, khiến chuyến bay bị hoãn lại sáu tiếng không?” Tôi không phải là người duy nhất thở hắt ra kinh hoàng. Khắp xung quanh, tiếng rì rầm không đồng tình lẽ độ đã dâng lên thành những phàn nàn khó chịu. Tôi có cảm giác Richard hiện không còn mấy người hâm mộ ở đây nữa. Mà thực tế, tôi cảm thấy những tiếng huýt gió phản đối có thể bắt đầu bất cứ lúc nào.

“Cậu Richard, cậu cũng đi nghỉ với nhà cháu à?” Noah thì đang sượng phát điên. “Mình chơi vật được không? Cháu ngồi với cậu khi lên máy bay nhé?” Nó ôm chầm lấy chân Richard.

“Có vẻ là khó rồi, nhóc ạ.” Richard mỉm cười âu sầu với nó. “Trừ khi cháu thuyết phục được bà đây.”

“Đây là cậu của bé à?” Cô bạn Cheryl của Noah ở bàn bên cạnh chột nháy lên, tuy từ nãy đến giờ vẫn quan sát sự việc bằng con mắt ơ hờ. “Người mà bé kể lúc nãy á?”

“Đây là cậu Richard,” Noah gật đầu hơn hờ.

Lẽ ra mình không bao giờ được để nó nhiễm thói quen gọi Richard là “cậu”, tôi tự nhủ. Chuyện bắt đầu từ một dịp Giáng sinh, khi ấy chúng tôi đã nghĩ thế thật dễ thương. Chứ không nghĩ rồi hai đứa chia tay. Chúng tôi tưởng Richard đã là một thành viên trong gia đình. Chứ chẳng bao giờ ngờ được...

Thình lình tôi nhận ra Cheryl gần như đã tăng xông.

“Margot!” cuối cùng cô ta cũng thốt lên được giữa nhịp thở. “Chị phải cho anh này lên máy bay đi! Anh ấy đã cứu mạng cháu mình đấy. Anh ấy là một

người tuyệt vời!”

“Gì?” Margot cau mày.

“Hả?” Richard há mồm nhìn Cheryl. “Không phải khiêm tốn đâu! Cháu anh đã kể hết với tôi rồi!” Cheryl nói giọng run rẩy. “Margot, chị không hình dung được đâu. Cả gia đình này. Họ đã trải qua bao nhiêu chuyện.” Cô ta bước ra từ sau bàn. “Thưa anh, để tôi quét thẻ lên máy bay của anh.” Tôi có thể thấy tâm trí Richard đang quay ngớ ngàng. Cậu ta nghi hoặc nhìn Noah, rồi nhìn tôi. Tôi nhăn mặt đau khổ, cố truyền tải thông điệp cho cậu ta, *Thôi thì cứ hòa theo.* “*Cả chị nữa.*” Cheryl sục sùi quay sang tôi. “*Chắc hẳn chuyện cháu bé trải qua khiến chị phải bóp ruột bóp gan.*”

“Chúng tôi chỉ đón nhận từng ngày thôi,” tôi thỏ thẻ mơ hồ. Câu trả lời của tôi có vẻ đã đủ cho cô ta hài lòng, cô ta đi sang chỗ khác. Richard vẫn còn túm chặt mớ quần đùi, coi bộ không hiểu gì hết. Tôi thậm chí còn không có ý định tìm cách giải thích cho cậu ta. “Thế là, ờ, cậu muốn ngồi đâu đó không?” tôi gợi ý. “Để tôi đi kiểm cà phê hay gì đó?” “Chị đến chỗ Lottie làm gì?” cậu ta hỏi, không nhúc nhích. “Có chuyện gì à?” Tôi không biết nên đáp lại ra sao nữa. Một mặt, tôi không muốn gieo hy vọng hảo. Mặt khác, có thể tôi nên ám chỉ là trong vườn địa đàng không phải cái gì cũng như ý chẳng? “Hai người đó sắp lặp lại lời thề, phải không?” Lorcan nói đằng sau tờ báo. “Ai đây?” Richard lập tức tỏ ra nghi kỵ. “Anh là ai?”

“Ờ,” tôi lúng túng nói. “Ừm, Richard, đây là Lorcan. Phù rể của Ben. Bạn thân nhất. Hay là cái gì đó. Anh ấy cũng đang bay tới đó.” Ngay lập tức, Richard lại thủ thế bò mộng như trước. “Tôi hiểu,” cậu ta gật đầu. “Tôi hiểu rồi.” Tôi không nghĩ là cậu ta hiểu rồi, nhưng trông cậu ta căng thẳng đến mức tôi không dám ngắt lời. Theo bản năng cậu ta đã chuyển qua đối đầu với Lorcan, tay nắm thành đấm.

“Còn anh là?” Lorcan lễ độ đáp.

“Tôi là thằng ngốc đã để cô ấy ra đi!” Richard chột sùi nổi hừng hừng lên. “Tôi không nhìn thấy viễn cảnh cô ấy mong ước cho cả hai. Tôi cứ ngỡ cô ấy là người, tôi không biết nữa, đầu óc để cung trăng. Nhưng bây giờ tôi cũng biết ngắm vẻ đẹp cung trăng rồi. Tôi đã thấy viễn cảnh ấy. Và tôi muốn có mình trong đó.”

Tất cả phái yếu gần đây đều đang mê mẩn lắng nghe bài diễn văn của cậu ta. Cậu ta học ở đâu cái điệu nói ấy? Lottie sẽ chết mê cái đoạn về cung trăng cho mà xem. Tôi đã loay hoay với cái BlackBerry này giờ, tìm cách lên ghi âm, nhưng chậm quá.

“Chị đang làm gì đấy?”

“Không có gì!” Tôi vội bỏ điện thoại xuống.

“Ôi trời ơi. Có thể đây đúng là ý tưởng tồi.” Richard như chột choàng tỉnh, nhận ra mình đang đứng giữa sảnh sân bay tay cầm đồ lót trước một hội đồng hành khách đang lắng nghe. “Có lẽ tôi nên đi về thì hơn.” “Đừng!” tôi vội nói. “Đừng về!” Giá mà Lottie được thấy Richard lúc này. Giá mà nó biết tình cảm thực của cậu ta. Nó sẽ tỉnh lại, tôi biết mà. “Tôi đang lừa ai đây chứ?” Cậu ta sụm vai ảo não. “Muộn quá rồi. Họ đã lấy nhau.”

“Chưa đâu!” tôi bật ra trước khi kịp ngăn mình lại.

“Gì cơ?” Cả Richard và Lorcan đều đang trở mắt nhìn tôi. Tôi thấy vài khuôn mặt tò mò khác cũng ghé lại nghe lóm.

“Ý tôi là họ vẫn chưa, các anh hiểu không, chưa động phòng,” tôi cố hạ giọng thật nhỏ. “Vậy nghĩa là về lý thuyết, họ vẫn có thể hủy hôn theo cơ sở pháp lý. Coi như cuộc hôn nhân chưa hề có.”

“Thật ư?” Tôi thấy thoáng hy vọng hiện lên trên mặt Richard.

“Vì sao họ vẫn chưa động phòng?” Lorcan hỏi vẻ không tin. “Và làm thế nào mà chị biết được?”

“Nó là em gái tôi. Chúng tôi nói với nhau mọi thứ. Còn vì sao thì...” Tôi hăng giọng nấn ná. “Chẳng qua là do không gặp may thôi. Khách sạn lấy nhầm giường. Ben uống say. Đại loại thế.”

“Quá nhiều thông tin,” Lorcan nói, và bắt đầu mở cặp táp cất báo.

Richard không nói gì. Trán cậu ta hằn mấy rãnh nhăn và có vẻ cậu ta đang cố tiêu hóa toàn bộ câu chuyện này. Cuối cùng cậu ta cũng ngồi phịch xuống ghế cạnh tôi và điên dại vò mấy cái quần đùi thành nắm. Tôi nhìn cậu ta, vẫn còn chưa tin nổi là cậu ta lại ở đây.

“Richard,” cuối cùng tôi nói, “cậu có biết thành ngữ ‘quá ít mà quá muộn’ không? Ờ, cậu thì lại thành ‘quá nhiều mà quá muộn’. Bay nửa vòng trái đất.

Chạy ào tới sân bay. La lối yêu đương âm ỉ. Sao những chuyện này cậu không làm từ trước?”

Richard không trả lời mà chỉ u ám nhìn tôi. “Chị nghĩ là quá muộn rồi à?” Đây là câu hỏi tôi không muốn trả lời. “Chỉ là cách nói thôi,” ngưng một giây tôi đáp. “Đi nào.” Tôi vỗ vai cậu ta trấn an. “Đến lượt ta lên máy bay rồi đây.” Bay được chừng nửa tiếng, Richard đi lên đầu máy bay, chỗ Noah và tôi đang ngồi ở dãy ba ghế hạng thành viên. Tôi bế Noah lên lòng, Richard lách vào ngồi cạnh.

“Chị nói tên Ben này cao độ bao nhiêu?” cậu ta hỏi đốp mà không mào đầu. “Không biết. Tôi còn chưa gặp anh ta.” “Nhưng chị phải thấy ảnh rồi chứ. Cỡ khoảng... đến mét bảy không? Mét bảy lăm?” “Tôi không biết.”

“Cứ cho là bảy lăm đi. Chắc chắn thấp hơn tôi,” Richard nói thêm, có vẻ hài lòng tăm tối. “Cái đó cũng không có gì bất ngờ,” tôi nhận xét. Richard phải cao đến mét chín. “Chẳng bao giờ nghĩ Lottie lại đi lấy thằng lùn.” Tôi không biết đáp lại thế nào, nên chỉ đảo tròn mắt và tiếp tục đọc tạp chí máy bay. “Tôi đã tra tìm thử rồi.” Richard vò nát cái túi nôn giấy giữa mấy ngón tay. “Hắn ta là đại triệu phú gì đó. Chủ nhà máy giấy.”

“Ừm. Tôi biết.” “Tôi thử tìm xem hắn ta có máy bay riêng không. Không thấy nói. Chắc là có.” “Richard, thôi đừng hành hạ mình nữa.” Cuối cùng tôi cũng quay sang cậu ta. “Đây không phải chuyện máy bay riêng. Hay chiều cao. So sánh cậu với anh ta không để làm gì đâu.” Richard im lặng nhìn tôi mấy giây. Và rồi, cứ như tôi chưa hề nói gì, cậu ta bảo, “Chị thấy nhà của hắn ta chưa? Chỗ quay Highton Hall ấy. Hắn ta là đại triệu phú và sống trong lâu đài.” Cậu ta chau mày. “Tên khốn.” “Richard...” “Nhưng hắn ta là thằng còi thôi, chị nghĩ vậy không?” Giờ cậu ta đã xé cái túi thành từng dải. “Chẳng bao giờ nghĩ Lottie lại đi lấy thằng còi như thế.” “Richard, dừng đi!” tôi sốt ruột kêu lên. Nếu cậu ta cứ như thế này suốt chuyến bay thì tôi sẽ điên mất. “Có phải đây là vị khách đặc biệt của chúng ta không?” một giọng ngọt như kẹo ngắt lời, chúng tôi nhìn lên thấy một cô tiếp viên tết tóc kiểu Pháp, đang cúi nhìn, miệng cười toe toét. Cô ta ôm trong tay nào gấu bông, nào ví lên máy bay, mấy cây kẹo mút, lại thêm một hộp sô cô la Ferrero Rocher to bự.

“Cheryl đã kể hết về cháu rồi,” cô ta vui tươi nói với Noah. “Cô có mang quà cho riêng cháu đây.”

“Thích quá! Cảm ơn cô!” Noah vợ lấy lủ quà trước khi tôi kịp ngăn lại và thốt lên, “Mẹ, nhìn này! Một hộp Ferrero Rocher rất to! Hóa ra còn có kiểu này.”

“Cảm ơn cô,” tôi lúng túng nói. “Thật là không cần phải thế.”

“Chỉ là một chuyện rất nhỏ thôi!” cô tiếp viên cam đoan. “Còn đây là ông cậu nổi danh phải không?” Cô ta chớp mắt cười duyên với Richard, cậu ta nhìn lại cau mày không hiểu. “Cậu cháu biết ba thứ tiếng đấy,” Noah hãnh diện nói. “Cậu Richard, nói tiếng Nhật đi!” “Phẫu thuật gia và còn là chuyên gia ngôn ngữ nữa?” Cô nàng tiếp viên tròn xoe mắt. Tôi bấm ngón tay vào tay Richard trước khi cậu ta kịp phản đối. Tôi không muốn làm Noah xấu hổ giữa đám đông. “Đúng thế!” tôi chen vào. “Anh ấy tài năng lắm. Cảm ơn cô rất nhiều.” Tôi mỉm cười nhìn chằm chằm cô tiếp viên cho đến khi cô ta đi mất, sau khi xoa đầu Noah lần cuối. đi.

“Fliss, chuyện gì thế này?” Richard khẽ bùng nổ ngay sau khi cô ta rời

“Cho con một cái thẻ tín dụng nhét vào ví nhé?” Noah vừa sẫm soi cái ví vừa hỏi. “Cho con một cái AmEx nhé? Cho con điểm nhé?” Ôi trời ơi. Nó biết đến điểm AmEx từ khi lên bảy ư? Thế này thật quá sức xấu hổ. Cũng gần gần như hồi chúng tôi nhận phòng khách sạn ở Rome, và tôi chỉ vừa mới tìm được tiền lẻ để boia thì Noah đã kịp đòi đổi phòng khác. Tôi lấy iPod đưa Noah, nó rú lên sung sướng rồi nhét luôn tai nghe vào tai. Tôi nghiêng người qua Richard hạ giọng bảo. “Noah kể chuyện tưởng tượng gì đó cho nhân viên sân bay.” Tôi cắn môi, chợt thấy nhẹ người vì được chia sẻ lo lắng của mình. “Richard ơi, nó biến thành một đứa sống trong tưởng tượng hoàn toàn rồi. Ở trường nó cũng thế. Nó bảo với một cô giáo là nó mổ ghép tim, rồi bảo một cô khác là có em gái sơ sinh để thuê.” “Hả?” Mặt Richard ngớ ra. “Tôi biết.”

“Nhưng nó lấy đâu ra những ý nghĩ ấy chứ? Em gái sơ sinh để thuê nữa, trời

“Từ DVD họ phát trong lớp phụ đạo,” tôi khô khan đáp.

“À.” Richard xử lý thông tin này. “Vậy còn hội này được kể chuyện gì?” Cậu ta chỉ về phía cô tiếp viên. “Chịu. Chỉ biết trong đó cậu đóng vai chính, làm bác sĩ phẫu thuật.” Tôi với cậu ta nhìn nhau, và bất giác cả hai phì cười. “Chẳng buồn cười tí nào.” Richard lắc đầu, cắn môi. “Rất kinh khủng.” “Tội nghiệp cậu nhóc.” Richard vò đầu Noah, và thằng bé nhìn lên giữa cơn thôi miên iPod, miệng mỉm cười thiên thần.

“Họ có nghĩ nó làm thế là vì vụ ly dị không?”

Nụ cười sót trên mặt tôi tan biến. “Hắn là thế,” tôi đáp tỉnh. “Hoặc, cậu hiểu đấy, vì con mụ mẹ coi công việc là trên hết.”

Richard chớp mắt. “Xin lỗi.” Cậu ta ngưng lại. “Mà còn chuyện đó thì thế nào? Chị đã ký xong thỏa thuận chưa?”

Tôi mở miệng định trả lời thành thực - nhưng rồi lại tự ngăn mình lại. Tôi đã làm Richard ngáp dài bao nhiêu lần trong bữa tối về đề tài Daniel rồi. Tôi còn nhận ra cậu ta đang gồng mình đợi đón bài ca thán. Sao trước đây tôi chưa bao giờ nhận thấy người khác gồng mình thế này?

“Ồ, cũng tạm.” Tôi chuyển qua nụ cười đường mật mới có. “Ổn lắm! Ta đừng nói chuyện đó nữa.”

“Ờ.” Richard có vẻ bất ngờ. “Tuyệt! Mà vậy thì... có anh nào mới xếp hàng không?” Giọng cậu ta bỗng nhiên hình như tăng âm gấp đôi, làm tôi rúm người. Trước... khi kịp kìm lại tôi đã liếc sang Lorcan, đang ngồi cạnh cửa sổ bên kia, chìm đắm trong cái laptop và ơn trời, hình như không nghe thấy. “Không,” tôi nói. “Không có gì. Không ai hết.” Tôi đang vận hết sức bắt mình không được nhìn ra phía Lorcan, thậm chí không được nghĩ đến anh ta. Nhưng việc đó chẳng khác nào bắt mình không được nghĩ đến con voi giữa phòng. Trước khi tôi kịp ngăn mình lại thì mắt tôi đã lại đánh về phía anh ta. Lần này, Richard đưa mắt nhìn theo. “Hả?” Cậu ta sững sốt nhìn tôi. “Hắn ta ấy à?” “Suyt.”

“Hắn ta?”

“Không! Ừ thì... đúng.” Tôi hết sức bối rối. “Một lần thôi.” “Hắn ta.” Richard có vẻ giận điên lên rồi. “Nhưng hắn ta ở phe kẻ thù!” “Không có phe

nào hết.” Richard đang nhìn Lorcan, mắt nheo lại ngờ vực. Sau một giây, Lorcan ngẩng lên. Anh ta có vẻ giật mình thấy cả hai chúng tôi đều đang nhìn. Cả người tôi nóng rực, tôi ngoảnh phắt đi. “Thôi ngay!” tôi rít. “Đừng nhìn anh ta!” “Chị cũng đang nhìn hẳn ta,” Richard nhận xét. “Đấy là vì cậu nhìn!” “Fliss, chị cáu rồi.” “Tôi không cáu,” tôi vênh mặt nói. “Tôi chỉ đang cố làm người lớn trong một tình huống giữa người lớn với nhau... Cậu lại nhìn anh ta rồi!” Tôi chọc vào tay cậu ta. “Thôi ngay!”

“Thế chính xác thì anh ta là ai?” “Bạn lâu năm của Ben. Luật sư. Làm ở công ty đó.” Tôi nhún vai. “Vậy thì... hai người thành cặp rồi à?” “Không. Không có cặp gì hết. Chúng tôi chỉ dính phải nhau một lần và rồi...” “Rồi gỡ.” “Chính thế.” “Anh ta trông có vẻ là người hài hước vui tính nhỉ,” Richard nói, vẫn đang soi xét Lorcan. “Là tôi nói mĩa đấy,” một lát sau cậu ta thêm. “Ừ.” Tôi gạt. “Hiểu mà.” Lorcan lại nhìn lên và nhướng mày. Một phút sau anh ta đã tháo dây an toàn, đi lại chỗ chúng tôi ngồi. “Tuyệt thật,” tôi lẩm bẩm. “Cảm ơn cậu thế chứ. Chào anh.” Tôi mỉm cười tươi rói nhìn Lorcan. “Bay thoải mái chứ?”

“Dễ chịu lắm. Tôi cần nói chuyện với chị.” Đôi mắt đen rất khó giải mã đưa sang nhìn tôi, và tim tôi rung lên e ngại. “Được. OK. Nhưng có lẽ không phải ở đây...”

“Với cả hai,” anh ta nói át đi, đưa mắt nhìn cả Richard. “Tôi đang bay tới Ikonos với lý do khẩn. Một công việc quan trọng cần bàn bạc với Ben. Tôi cần anh ấy tập trung. Vậy nên nếu hai người có ý định chửi mắng anh ấy, hay đập anh ấy một mẻ, hay cướp cô vợ mới cưới khỏi tay anh ấy, hay bất kỳ cái gì, thì tôi có yêu cầu này. Làm ơn để dành tới khi chúng tôi đã gặp xong. Lúc đó thì tùy hai người.”

Ngay lập tức tôi lại thấy căm tức trào lên. “Anh chỉ định nói thế thôi hả?” tôi dẫu môi. “Phải.” “Anh chỉ quan tâm đến mỗi chuyện công việc thôi. Chứ không phải chuyện anh chính là kẻ gây ra vụ cướp xin này?” “Tôi không gây ra vụ đó,” anh ta trả miếng. “Và tất nhiên công việc là ưu tiên của tôi.” “‘Tất nhiên’?” tôi lặp lại. “Công việc quan trọng hơn hôn nhân? Quan điểm hay ho gớm.” “Ngay lúc này thì đúng thế. Và đó cũng cần là ưu tiên của Ben.” “À, đừng có lo.” Tôi đảo mắt. “Chúng tôi không định đập Ben đâu.” “Tôi có thể

sẽ đập dấy.” Richard giáng quả đấm vào lòng bàn tay. “Có thể tôi sẽ làm đúng thế đấy.” Bà cụ ngồi cạnh tôi có vẻ kinh sợ. “Xin lỗi,” bà ta vội vàng nói với Lorcan. “Anh có muốn đổi chỗ để nói chuyện với bạn bè không?” “Không, cảm ơn,” tôi vừa mở miệng, đúng lúc Lorcan nói, “Cảm ơn bà rất nhiều.” Tuyệt thế cơ chứ. Một phút sau Lorcan đã cài dây an toàn ngay cạnh tôi, còn tôi thì một mực nhìn thẳng đằng trước. Chỉ cần cảm thấy anh ta ngồi sát như thế đã làm da tôi nhột nhạt lên rồi. Tôi ngửi thấy cả mùi nước hoa cạo râu. Trong đầu tôi đang nổ lố độp theo kiểu Proust những hình ảnh về đêm hôm đó, mà như thế rất không tiện tí nào.

“Thế,” tôi nói sảng. Chỉ một âm thôi, nhưng tôi nghĩ như thế là đủ diễn đạt: *Anh đã sai về tất tạt mọi chuyện, từ kẻ có lỗi gây ra vụ cướp xin này, cho đến chuyện ý tôi muốn nói gì sáng hôm đó, cho đến quan điểm ưu tiên của anh nói chung.*

“Thế,” anh ta gật đầu cụt lủn. Tôi có cảm giác anh ta cũng muốn nói y như thế.

“Thế.” Tôi mở tờ báo ra. Kiên quyết phớt lờ anh ta trong suốt chuyến bay.

Có điều tôi không thể kìm mình thỉnh thoảng lại liếc vào máy tính của anh ta, nhìn những dòng chữ khiến tôi chú ý. Richard và Noah đang cùng nghe iPod, trong lúc Noah tấn công lũ kẹo mút. Chẳng có ai khác mà nói chuyện, dù anh ta quả là một tên kiêu căng ngạo mạn ở phe bên kia.

“Vậy là có chuyện gì thế?” cuối cùng tôi cũng nói, và nhún vai tỏ vẻ thực sự không quan tâm lắm.

“Chúng tôi đang siết lại tổ chức công ty,” ngưng một lát Lorcan đáp. “Mở rộng một mảng sản phẩm, đầu tư thêm cho một mảng khác, xóa hẳn một mảng thứ ba. Bao nhiêu việc cần làm. Công nghiệp giấy bây giờ...”

“Đúng là ác mộng,” tôi đồng tình trước khi kịp ngăn mình lại. “Giá giấy cũng ảnh hưởng đến chúng tôi.”

“Đúng rồi. Tạp chí của chị.” Anh ta gật đầu. “Vậy thì chị biết rồi đấy.”

Hai chúng tôi đã lại tìm được tiếng nói chung. Tôi không biết thế có phải là sai lầm hay không, nhưng không hiểu sao không dừng được. Thật nhẹ lòng khi có người nói chuyện mà không phải sếp, không phải thuộc cấp, không

phải con trai hay chồng cũ hay cô em gái dở khùng. Anh ta không cần gì từ tôi cả. Khác ở chỗ ấy. Anh ta chỉ ngồi đó điềm điềm, như chẳng thèm bận tâm. “Tôi có đọc trên mạng là anh phát triển dòng Papermaker,” tôi nói. “Chính là anh đấy à?” “Con tinh thần của tôi.” Anh ta nhún vai. “Còn thiết kế là những người tài năng hơn.” “Tôi thích Papermaker,” tôi chịu nhún. “Giấy bìa đẹp. Rất đắt.” “Nhưng chị vẫn mua đấy thôi.” Anh ta nở nụ cười rất khế. “Lúc này thôi,” tôi đối đáp. “Chờ khi nào tìm được hãng tốt hơn.” “Đau nhỉ.” Anh ta nhăn mặt, tôi liếc nhìn. Có lẽ nói thế là hơi sỗ. “Các anh thực tình đang gặp khó khăn à?” Ngay khi vừa hỏi tôi đã thấy điều đó nghe thật ngốc nghếch. Thời buổi này ai chả gặp khó khăn. “Ý tôi là khó khăn thực sự ấy?”

“Chúng tôi đang ở ngã ba đường.” Anh thở hắt. “Một thời điểm khá lao đao. Cha Ben mất quá đột ngột, từ đó đến nay chúng tôi cứ loay hoay chỉ để khỏi bị chìm. Chúng tôi có vài quyết định dừng cảm cần đưa ra.” Anh ta ngần ngừ. “Vài quyết định dừng cảm và đúng đắn.”

“À.” Tôi suy nghĩ. “Ý anh là Ben cần đưa ra vài quyết định dừng cảm đúng đắn hả?”

“Chị hiểu nhanh đấy.”

“Và khả năng là bao nhiêu? Anh nói được, tôi không tiết lộ cho ai đâu.” Tôi ngừng lại, tự hỏi có cần tế nhị không. “Các anh sắp phá sản à?”

“Không.” Anh ta phản ứng dữ tợn đến mức tôi biết đã đánh trúng chỗ yếu. “Chúng tôi sẽ không phá sản. Chúng tôi làm ăn có lãi. Chúng tôi có thể còn sinh lãi nhiều hơn. Chúng tôi có thương hiệu, có nguồn lực, có đội ngũ nhân viên rất trung thành...” Nghe giọng anh ta như thể đang cố thuyết phục một người nghe vô hình. “Nhưng khó lắm. Chúng tôi đã chặn được một đề nghị mua công ty năm ngoái.”

“Không phải đấy sẽ là giải pháp à?”

“Cha Ben sẽ mất ngủ dưới năm mồ mả,” Lorcan đáp gọn. “Người đó là Yuri Zhernakov.”

Tôi nhướn mày. “Chà.” Yuri Zhernakov là một trong số những người liên tục có tên trên mặt báo đính kèm những chữ như “tỉ phú” và “đại gia chính trị”.

Lão ta nhìn thấy cái nhà trên ti vi và vợ lão ta mê tít,” Lorcan nói khô khan.

“Họ muốn đến đó sống vài tuần mỗi năm.”

“Ờ, như thế có thể cũng hay chứ, phải không?” tôi nói. “Bán đi trong lúc còn có đề nghị tiền mặt?”

Im lặng một hồi. Lorcan đang quắc mắt nhìn màn hình chờ trên laptop, tôi nhận ra đó cũng chính là mẫu Papermaker mà tôi vẫn dùng. “Có thể Ben sẽ bán,” cuối cùng anh ta nói. “Nhưng cho ai cũng được trừ Zhernakov.” “Zhernakov thì có vấn đề gì?” tôi hỏi xỏ và cười lớn. “Anh kỳ thị à?” “Không, tôi không kỳ thị!” Ben dữ tợn đáp lại. “Nhưng tôi lo cho công ty. Người như Zhernakov, lão ta chẳng để tâm gì đến cái công ty giấy xoàng xĩnh nào đấy làm hỏng quang cảnh đâu. Lão ta sẽ đóng cửa nửa công ty, bê nửa còn lại đi chỗ khác, phá hết đời sống trên đó. Nếu Ben có ở đấy bao giờ thì sẽ nhận ra...” Anh ta im bật, thở dài. “Hơn nữa, đề nghị cũng không ổn.”

“Thế Ben nghĩ gì?”

“Ben à...” Lorcan tu một ngụm nước khoáng. “Tiếc là Ben lại khá lớ ngớ. Anh ấy không có sự thính nhạy trong kinh doanh như cha mình, nhưng lại tưởng là mình có. Như thế rất nguy hiểm.”

Tôi liếc xuống cặp táp. “VẬY là anh muốn bay ra đó thuyết phục Ben ký hết hợp đồng tái cơ cấu công ty, trước khi anh ta kịp đổi ý.” Lorcan im lặng một lát, gõ nhẹ mấy ngón tay. “Tôi muốn anh ấy bắt đầu biết trách nhiệm với di sản của mình,” cuối cùng anh ta nói. “Anh ấy không biết mình may mắn đến mức nào.”

Tôi nhấp vài ngụm sâm banh. Một phần chuyện đó với tôi rất dễ hiểu, phần khác thì không.

“Sao anh phải quan tâm đến mức ấy?” cuối cùng tôi hỏi. “Có phải công ty của anh đâu.”

Lorcan chớp mắt, và tôi cảm thấy mình lại chạm đến chỗ yếu rồi, dù anh ta hết sức cố giấu. “Cha Ben là một người đáng ngưỡng mộ,” cuối cùng anh ta nói. “Tôi chỉ muốn mọi sự thành công, đúng như ông vẫn muốn. Mà hoàn toàn có thể,” đột nhiên anh hăng hái. “Ben rất sáng tạo. Rất thông minh. Anh

ấy có thể thành nhà lãnh đạo tài ba, nhưng anh ấy cần thôi la cà chơi bời và bớt xúc phạm người khác.”

Tôi rất thèm được hỏi chính xác thì Ben xúc phạm người khác như thế nào, nhưng thấy khó mà thóc mách đến vậy được. “Ngày xưa ở London anh làm luật sư, phải không?” Đầu tôi bắt đầu nghĩ sang hướng khác. “Freshfields vẫn đang săn tìm tôi.” Mặt Lorcan thoáng vẻ hài hước. “Tôi đang trong thời kỳ nghỉ xả hơi trước khi chuyển chỗ làm thì lên đó sống với cha Ben. Tới nay đã bốn năm rồi. thỉnh thoảng các công ty nhân sự vẫn gọi cho tôi, nhưng tôi thế này được rồi.” “Anh có làm các vụ hủy hôn không?” Lời nói buột khỏi miệng trước khi tôi kịp ngăn lại. “Hủy hôn à?” Lòng mày Lorcan trèo tít lên đỉnh đầu. “Tôi hiểu rồi.” Khi anh ta nhìn sang tôi, vẻ mặt anh ta trông kỳ khôi đến nỗi tôi muốn phá lên cười. “Đầu óc chị rất giáo hoạt, chị Graveney ạ.” “Đầu óc tôi rất thực tế,” tôi chữa lại. “Vậy đúng là họ chưa...” Lorcan tự ngắt lời. “Này. Có chuyện gì đằng kia thế?” Tôi nhìn theo anh ta, thấy bà cụ vừa ngồi cạnh tôi lúc nãy đang bóp chặt ngực thở hổn hển. Một cậu thiếu niên đang nhìn quanh tuyệt vọng và kêu to, “Có bác sĩ không? Ở đây có bác sĩ không?”

“Tôi là bác sĩ đa khoa.” Một ông tóc bạc mặc áo khoác lanh vội vã chạy đến. “Bà ấy là bà cháu à?”

“Không! Cháu chưa gặp bà ấy bao giờ!” Cậu thiếu niên nghe thất kinh hồn vía, và tôi thấy cũng không lạ. Trông bà cụ rất không ổn. Tất cả đều đang nhìn ông bác sĩ rì rầm nói chuyện với bà già và đưa tay bắt mạch, thì thành linh cô tiếp viên tết tóc hiện ra.

“Thưa quý khách,” cô ta nói như hụt hơi với chúng tôi. “Quý khách có thể làm ơn giúp chúng tôi được không?”

Giúp? Giúp cái gì... Tôi nhận ra sự thực cùng lúc với Richard. Họ vẫn tưởng cậu ta là bác sĩ.

Chết mẹ. Cậu ta hoảng hốt nhìn tôi và tôi khổ sở nhìn lại. “Ở đây có chuyên gia rồi!” cô tiếp viên đang nói với ông mặc áo khoác lanh, mắt đảo lia phẫn khởi. “Mọi người đừng lo! Trong số hành khách có một phẫu thuật gia rất giàu kinh nghiệm ở phố Great Ormond! Ông ấy sẽ phụ trách!” Mắt Richard đang lồi ra hoảng sợ. “Không được!” cậu ta thốt lên. “Không. Thật

đấy. Tôi... không...” “Tiến lên, cậu Richard!” Noah mặt mũi sáng ngời. “Chữa cho bà ấy đi!” Trong lúc đó ông bác sĩ kia có vẻ phật ý. “Đây chỉ là một ca đau thắt ngực bình thường thôi,” ông ta cúi kính nói rồi đứng dậy. “Túi thuốc của tôi cũng mang theo đây, nếu anh muốn tôi trợ giúp. Nhưng nếu anh muốn tự tay kiểm tra thì...” “Không.” Trông Richard thật khốn khổ. “Không, không cần đâu.” “Tôi đã đặt nitroglycerin dưới lưỡi. Anh có đồng ý không?” Ôi trời. Thế này thì tệ thật rồi. Richard trông khổ sở hết chỗ nói. “Tôi... Tôi...” cậu ta nuốt nước bọt. “Tôi...” “Anh ấy không bao giờ chữa bệnh trên máy bay!” tôi vội vàng ứng cứu. “Anh ấy bị chứng sợ!”

“Phải rồi,” Richard nuốt ực, đánh mắt sang tôi cảm tạ. “Đúng thế! Chứng sợ.”

“Kể từ lần lên một chuyến bay gặp chuyện rất khủng khiếp.” Tôi rùng mình kịch tính, như nhớ lại một ký ức đau khổ. “Chuyến số 406 đi Bangladesh.”

“Đừng bắt tôi nói lại chuyện đó.” Richard đưa theo.

“Anh ấy vẫn còn đang trong thời kỳ điều trị.” Tôi gật đầu u ám. Ông bác sĩ trừng mắt nhìn như nghĩ cả hai đã phát điên.

“Hừ, vậy thì may là có tôi ở đây,” ông ta căn cẫu đáp. Ông ta quay lại với bà cụ, cả Richard lẫn tôi đều lặng đi. Tôi thấy mệt lả. Cô nàng tiếp viên lắc đầu thất vọng và đi qua phía bên kia máy bay.

“Fliss, chị phải làm sao với Noah đi,” Richard nói nhỏ và khẩn thiết. “Không thể để nó đi bịa chuyện lung tung mãi được. Nó sẽ làm ai đó gặp rắc rối thật mất thôi.”

“Tôi biết rồi.” Tôi nhăn mặt. “Tôi xin lỗi.”

Bà cụ đang được đưa đi góc máy bay nào đó xa hơn. Ông bác sĩ và tổ bay hình như đang tranh luận kịch liệt. Tất cả cùng biến mất sau tấm rèm, và một lúc lâu không thấy có dấu hiệu ồn ào nào. Richard thì đang nhìn thẳng trước mặt, trán nhăn lại lo âu. Chắc là đang lo cho bà cụ, tôi thấy mình đang nghĩ rất nhân từ. Cậu Richard này có trái tim nhân hậu.

“Vậy thì nghe này. Cho tôi biết đi.” Cuối cùng cậu ta cũng quay sang tôi, trán vẫn nhăn tít. “Hai người đó vẫn chưa làm gì phải không?” Ôi, thiệt tình.

Tôi đúng là ngốc. Cậu ta là đàn ông. Tất nhiên cậu ta chỉ nghĩ tới một chuyện thôi. “Theo tôi biết thì chưa.” Tôi nhún vai.

“Này, có thể tên Ben này không dựng cái đó lên được.” Mặt Richard bỗng linh hoạt hẳn lên. “Tôi không nghĩ là vì thế đâu.” Tôi lắc đầu. “Tại sao không? Chỉ có lý do ấy thôi! Hẳn không dựng cái đó lên được!” “Không dựng cái gì lên được cơ?” Noah tò mò hỏi. Tuyệt vời. Tôi quắc mắt nhìn Richard, nhưng cậu ta đang dương dương tự đắc đến nỗi chẳng để ý thấy nữa. Tôi tin chắc có một chữ tiếng Đức dài loằng ngoằng nào đó có nghĩa là “niềm khoái chí trước sự bất lực đàn ông của tình địch” và giờ thì chữ đó đang bắn tung như pháo hoa trên đầu Richard. “Tội nghiệp hẳn,” cậu ta thêm, khi cuối cùng cũng nhận thấy vẻ mặt bất bình của tôi. “Ý tôi là, tôi rất thông cảm với hẳn ta, tất nhiên rồi. Tật bệnh khốn khiếp.” “Cậu làm gì có bằng chứng,” tôi chỉ ra.

“Họ đang tuân trăng mặt,” Richard cãi. “Ai lại không làm gì khi đi trăng mặt, trừ khi hẳn ta không dựng cái đó lên được?” “Không dựng cái gì lên được cơ?” Noah ré lên còn to hơn. “Không có gì đâu, con yêu,” tôi vội vã bảo Noah. “Chỉ là một thứ người lớn rất buồn chán thôi.” “Một thứ người lớn dựng lên được à?” Noah hỏi, tò mò cực độ. “Thế có bao giờ đặt xuống không?” “Hẳn không dựng lên được!” Richard thì đang ở trên mây. “Tất cả đã rõ ràng quá. Tội nghiệp Lottie.”

“Ai không dựng lên được cơ?” Lorcan quay sang chúng tôi. “Ben,” Richard đáp. “Thật hả?” Lorcan trông rất kinh ngạc. “Mẹ.” Anh ta cau mày nghĩ ngợi. “À, nếu thế thì hiểu cả rồi.” Ôi trời đất ơi. Tin đồn khởi đầu là thế này đây. Hiểu lầm xảy ra và thái tử bị bắn chết rồi thế chiến bùng nổ là do thế này đây. “Nghe đây, cả hai người!” tôi dữ dội nói. “Lottie hoàn toàn không nói bất kỳ điều gì với tôi về chuyện có cái gì dựng lên... hay đặt xuống.” “Con dựng lên rồi đây,” Noah bật mí rất bình thản, còn tôi thở hắt ra kinh sợ trước khi kịp kìm lại.

OK, Fliss. Đừng quá đà. Hãy bình tĩnh. Hãy làm bậc phụ huynh tân tiến. “Thật à, con yêu? Ôi trời. Ừm.” Má tôi đã đỏ phừng phừng. Cả hai tên đàn ông đang chờ xem với vẻ hí hửng. “Thật là... thật là hay, bé yêu ạ. Có lẽ chúng ta sẽ nói chuyện riêng với nhau sau. Cơ thể chúng ta làm rất nhiều điều

kỳ diệu, rất bí hiểm, nhưng không phải lúc nào chúng ta cũng nói về nó ở chỗ công cộng.” Tôi đưa mắt đầy hàm ý nhìn Richard.

Noah có vẻ bối rối. “Nhưng cô lúc nãy có nói đấy thôi. Cô ấy bảo con dựng lên mà.”

“Cái gì?” Tôi trợn mắt nhìn nó, rồi trí không kém. “Lúc cất cánh ấy. ‘Nhớ dựng cái bàn trước mặt lên’.”

“Ồ.” Tôi nuốt đánh ực. “Ồ, mẹ hiểu rồi. Cái bàn trước mặt.” Tôi cảm thấy nổi hân hoan dâng lên trong lòng. “Bàn của cậu Ben tội nghiệp không dựng được lên,” Richard nói, mặt tỉnh khô. “Thôi ngay!” Tôi cố làm giọng quở trách, nhưng lại đang quặn bụng vì cười. “Tôi tin là được...” Tôi ngừng lại khi giọng cô tiếp viên phát ra trên loa. “Kính thưa quý khách, xin quý khách trật tự một phút. Tôi cần thông báo một việc quan trọng.” Ôi trời. Tôi hy vọng bà cụ vẫn ổn. Bỗng nhiên tôi thấy ngượng chín vì mình lại cười đùa trong lúc đang có chuyện khẩn cấp. “Tôi rất tiếc phải thông báo với quý khách, do một sự cố y tế vừa xảy ra trên máy bay, chúng ta sẽ không thể bay thẳng tới Ikonos như đã định mà sẽ hạ cánh ở sân bay gần nhất có đầy đủ trang thiết bị y tế, trong tình hình hiện tại là ở Sofia.” Tôi muốn dính cứng vào ghế vì kinh hoàng. Nổi khoái chí đã nguội hăn. Máy bay chuyển hướng ư? “Chúng tôi chân thành xin lỗi vì những bất tiện có thể gây ra cho quý khách, và tất nhiên sẽ thông báo ngay khi có thông tin gì tiếp theo.” Xung quanh bắt đầu nhao nhao phản đối, nhưng tôi hầu như không nghe thấy gì. Chuyện này không thể xảy ra được. Lorcan quay sang tôi, không tin nổi. “Sofia ở Bungari à? Như thế sẽ thêm bao nhiêu tiếng nữa?” “Tôi không biết.” “Chuyện gì thế?” Noah nhìn từ người này qua người kia. “Mẹ ơi, chuyện gì thế? Sofia là ai?”

“Đấy là địa danh.” Tôi nuốt khó nhọc. “Tình hình là ta sẽ bay tới đó trước. Thế có thích không?” Tôi liếc sang Richard. Cậu ta cũng đã cạo sạch vẻ hăng hái. Cậu ta đã sụp xuống, nhìn chăm chăm vào lưng ghế đằng trước, mặt cau lại dữ tợn.

“Chà, thế đấy. Vậy là chúng ta sẽ đến quá muộn. Tôi cứ nghĩ ta còn cơ hội đến kịp trước khi họ... chị biết đấy.” Cậu ta xòe hai tay. “Nhưng giờ thì chịu rồi.” “Chịu là thế nào!” tôi cãi lại, cố gắng trấn an mình không kém gì cậu ta.

“Richard, nghe này. Thực tế là, cái gọi là cuộc hôn nhân của Lottie đã bắt đầu già đăm rồi.”

Tôi không định nói toạc móng heo ra như thế, nhưng tôi nghĩ cậu ta cần chích một liều tự tin.

“Làm sao chị biết được,” cậu ta gầm gừ. “Tôi biết! Cậu không biết là, cái này có tiền sử rồi. Mỗi lần Lottie chia tay với ai là nó lại làm đúng như thế.” “Lại lấy chồng á?” Richard trông khiếp vía. “Lần nào cũng thế?” “Không phải!” Tôi muốn phá lên cười trước vẻ mặt cậu ta. “Ý tôi chỉ là nó lại làm gì đó rất vội vã và ngớ ngẩn. Và rồi nó bưng bình. Rất có thể xuống máy bay tôi sẽ nhận được tin nhắn của nó, rằng Fliss ơi, em lại sai lầm kinh khủng rồi! Cứu em với!” Tôi có thể thấy Richard đang tiêu hóa thông tin này. “Chị nghĩ thế thật à?” “Tin tôi đi, chuyện này xảy ra nhiều rồi. Tôi gọi đấy là các Lựa Chọn Không May. Lần thì nó gia nhập tà giáo, lần thì đi xăm mình... Cứ coi vụ cưới xin này như là chọc khuyên một chỗ điên rồ nào đó đi. Còn ngay lúc này thì cả hai đang chơi Đố Uyên Ương,” tôi nói thêm để động viên cậu ta. “Nghĩ xem, thế mới buồn cười chứ. Hai đứa nó chả biết gì về nhau hết. Rồi Lottie sẽ thấy, và rồi nó sẽ nghĩ chín chắn, và rồi nó sẽ nhận ra.”

“Đố Uyên Ương à?” Richard nói sau khi ngưng một chút. “Ý chị là như cái trò trên ti vi à?” “Đúng thế. Như là, ‘Món anh từng nấu mà bạn gái anh thích nhất là gì?’ Đại khái thế.” “Spaghetti carbonara,” Richard nói không chậm một giây. “Đấy thấy chưa.” Tôi siết chặt tay cậu ta. “Nếu là hai người tham gia thì đã thắng rồi. Ben và Lottie sẽ thua be bét cho mà xem. Rồi thì nó sẽ tỉnh trí lại. Cậu cứ chờ xem.”

Chương 15

Lottie

Chỉ là trò chơi thôi. Trò chơi ấy mà. Chẳng có nghĩa lý gì hết. Dù thế càng lúc tôi càng thấy bức hơn. Sao tôi không nhớ được mấy thứ này nhỉ? Mà chính xác hơn, sao Ben không nhớ được? Chẳng lẽ anh không quan tâm đến các chi tiết trong đời tôi à? Chúng tôi đang ngồi trong vườn khách sạn, còn mười phút nữa là bắt đầu Đỗ Uyên Ương rồi, mà chưa bao giờ tôi bước vào kỳ thi nào đầu óc rỗng tuếch như thế này. Ben nằm trên võng, uống bia và bật bài rap mới nhất gì đấy trên iPad, thực tình điều đó không khiến tôi vui hơn.

“Bắt đầu lại nhé,” tôi nói. “Lần này tập trung vào. Em dùng dầu gội gì?” “L’Oréal.” “Không phải!” “Head and Shoulders, loại siêu mạnh để chống gàu cỡ quái vật.” Anh cười khẩy. “Không phải!” Tôi đá anh. “Em nói rồi còn gì. Kerastase. Còn anh dùng Paul Mitchell.” “Thế à?” anh ngơ ngác.

Lập tức tôi thấy giận sôi lên. “Anh nói ‘thế à’ là thế nào? Anh đã bảo em là Paul Mitchell mà! Chúng mình phải khớp với nhau, Ben ạ. Nếu anh đã nói là Paul Mitchell, thì anh phải chốt là Paul Mitchell!” “Chúa ơi.” Ben nhấp bia. “Vui lên đi.” Anh vắn lớn tiếng iPad, tôi nhăn mặt. Anh thực sự thích thứ nhạc ấy à? “Thử câu khác vậy.” Tôi cố gắng kìm cơn nóng. “Đồ uống có còn em thích nhất là gì?”

“Smirnoff có đá.” Anh nhăn răng cười. “Buồn cười ghê,” tôi lịch sự nói.

Thảo nào anh tếu hài chả đi đến đâu. Ý nghĩ mỉa mai đó không biết từ đâu bay đến. Oạch. Tôi mím môi, hy vọng nó không hiện ra trên mặt. Tôi không có ý đó, tất nhiên...

Richard thì sẽ cố gắng. Ý nghĩ thứ hai còn ồn ào hơn xẹt ngang đầu tôi như một con chim hùng mạnh trên đường bay, bỏ lại tôi ngơ ngẩn. Tôi chớp

mắt nhìn xuống giấy, thấy mặt mình nóng bừng. Tôi sẽ không nghĩ về Richard. Không. Tuyệt đối không. Richard cũng sẽ nghĩ Đỗ Uyên Ương là một trò ngớ ngẩn, nhưng khác biệt ở chỗ anh sẽ cố gắng, vì điều gì quan trọng với mình thì cũng sẽ quan trọng với anh ấy...

Thôi ngay.

Như là lần anh ấy diễn đuổi hình bắt chữ hôm tiệc cơ quan mình khiến mọi người đều mê tít...

NGHE ĐÂY ĐỒ NÃO NGU NGỐC KIA. Richard đã BIẾN khỏi đời tôi rồi. Ngay phút này hẳn là anh đang ngủ khò ở đầu bên kia thế giới trong căn hộ hào nhoáng nào đó tại San Francisco, chẳng còn nhớ gì đến tôi, còn tôi thì đang ở bên chông mình - nhắc lại, chông mình... “The Jeweled Path? Em nói thật chứ?” Tôi còn đang vật lộn với suy nghĩ trong đầu đến mức không thấy Ben đã nhặt tờ đáp án tôi viết cho anh hồi nãy. Giờ thì anh đang nhìn nó, sững sờ. “Sao?” “The Jeweled Path không thể là cuốn sách em thích nhất được.” Anh rời mắt khỏi tờ giấy. “Làm ơn nói là em đang đùa đi.” “Em không đùa,” tôi nói, hơi chạm nọc. “Anh đọc chưa? Cuốn đó viết cực hay.” “Anh phí mất ba mươi giây quý giá đời mình tải về và liếc qua chương đầu.” Anh nhăn mặt. “Anh muốn đòi lại ba mươi giây đó.” “Rõ ràng là anh không hiểu rồi,” tôi bực mình đáp. “Cuốn sách ấy rất sâu sắc nếu anh chịu đọc kỹ.” “Đấy là một mớ New Age hồ lốn.” “Tám mươi triệu độc giả bảo không.” Tôi quắc mắt nhìn anh. “Tám mươi triệu độc giả ngu ngốc.” “Hừ, vậy thì anh thích nhất quyển gì?” Tôi chộp lấy tờ giấy, nhưng ánh mắt bị hút về thứ khác. Tôi áp tay lên miệng sững sờ, ngược mắt nhìn anh. “Anh bỏ phiếu phe đó thật hả?”

“Em thì không à?” “Không!” Chúng tôi đang trân trân nhìn nhau như vừa phát hiện người kia là quái vật hành tinh khác. Tôi nuốt nước bọt hai lần, rồi lại nhìn xuống giấy. “OK! Được rồi.” Tôi đang cố không lộ ra mình xáo động đến mức nào. “Vậy rõ ràng là chúng ta cần ôn lại vài điểm cơ bản. Lựa chọn bỏ phiếu đã xong... món pasta ưa thích?” “Còn tùy nước sốt,” anh trả lời tức khắc. “Hỏi rõ ngu.”

“Ừm, em thích tagliatelle. Anh cũng nói tagliatelle đi. Chương trình ti vi ưa thích?” “Dirk và Sally.” “Dirk và Sally, hiển nhiên.” Anh nhăn răng cười,

không khí nặng nề tan bớt. “Tập thích nhất?” tôi không tìm được. “Để anh nghĩ xem.” Mặt anh tươi lên. “Tập tôm hùm ấy. Tuyệt diệu.”

“Không, đám cưới chứ,” tôi phản bác. “Phải là tập đám cưới. ‘Anh nguyện gắn bó cùng em, có cây Smith & Wesson 59 chứng giám.’”

Tôi xem tập đó phải đến chín mười lần. Đây là đám cưới lần hai của Dirk và Sally (sau khi họ đã ly hôn rồi bỏ ngành rồi được tuyển lại vào năm thứ tư), và đây là đám cưới đỉnh nhất thời đại trên phim.

“Không, cái tập kép có vụ bắt cóc.” Ben đã ngồi dậy trên vông và đang ôm gối. “Tập ấy mới gọi là nhất. Này, nghe này. Nghe này.” Mặt anh bừng lên. “Chúng mình sẽ đóng vai Dirk và Sally.”

“Gì?” Tôi nhìn anh không hiểu. “Vai gì cơ?”

“Chơi đố ấy! Anh chẳng nhớ được gì cái mớ này.” Anh ve vẩy tờ đáp án của tôi. “Nhưng anh biết Sally thích gì còn em biết Dirk thích gì. Chúng ta sẽ làm họ, không phải làm chúng ta.”

Không thể nào anh đang nói thật được. Anh có nói thật không? Tiếng cười khúc khích buột ra trước khi tôi kịp ngăn lại.

“Ý anh là, không gì có thể tệ hơn thế này được nữa, phải không?” Ben nói thêm. “Anh biết hết mọi thứ về Sally. Thử xem.”

“OK, cô ấy dùng dầu gội đầu gì?” tôi thử.

Ben nhăn tít cả mặt suy nghĩ. “Anh biết mà... Silvikrin. Ngay trong đoạn mở đầu. Dirk thích uống gì nhất?”

“Bourbon không pha,” tôi đáp không dừng một khắc. “Để ợt. Sinh nhật Sally ngày nào?”

“12 tháng Sáu, năm nào Dirk cũng tặng hoa hồng trắng. Sinh nhật em ngày nào?” anh hỏi, giật mình. “Chưa phải sắp đến, đúng không?”

Anh nói đúng. Chúng tôi biết rõ về cuộc sống hôn nhân của cặp vợ chồng cảnh sát ảo trên ti vi hơn là về chính mình. Ngớ ngẩn đến nỗi tôi không thể ngừng cười toe với anh.

“OK, Dirk, thỏa thuận thế nhé.” Tôi nhìn lên thấy Nico đang lại gần, hai bên là Georgios và Hermes. Ba Chú Hề, Ben đã bắt đầu gọi như vậy. Chúng tôi đang ngồi ở góc vắng vẻ nhất, kín đáo nhất trong vườn, nhưng ngay cả thế

họ cũng đã tìm thấy chúng tôi. Họ đã lượn lờ quanh chúng tôi không nghỉ suốt buổi chiều, mời mọc đủ thứ đồ uống đồ ăn và thậm chí cả những chiếc mũ rộng vành đề chữ IKONOS xấu nhất trần đời, đề phòng chúng tôi bị say nắng. “Thưa ông bà Parr, tôi được biết ông bà có tham gia Đố Uyên Ương? Chương trình chỉ ít phút nữa sẽ bắt đầu dưới bãi biển,” Nico hòa nhã nói với chúng tôi. Ông ta đã thay áo vest có hàng cúc nhà binh lấp lánh, làm tôi tự hỏi có phải ông ta làm chủ trò hay không.

“Chúng tôi sắp đi đây.”

“Tuyệt vời! Georgios sẽ hộ tống ông bà.” Chúng tôi cóc cần có hộ tống, tôi muốn trả treo, nhưng chỉ cần môi mỉm cười. “Dẫn đường đi.”

“Bắt đầu nào, Sally,” Ben thì thầm vào tai, còn tôi cố nén cười. Có thể rốt cuộc sẽ vui đây.

Quả là họ không tiếc thứ gì. Có một bục gỗ dựng trên bãi biển, quây giầy bóng đỏ rủ xung quanh. Hai chòm bóng bay hình trái tim đỏ buộc hai bên. Một băng rôn đại tướng ghi ĐỐ UYÊN ƯƠNG, một ban nhạc ba người chơi bài “Love is all around”. Melissa đang đi tới đi lui trên bãi cát, vẫn mặc chiếc caftan màu cam, đằng sau hai bước là một người tóc màu rơm mặc quần bơi Vilebrequin và áo phông có cổ màu da trời. Tôi đoán là chồng cô ta, vì cả hai đều đeo thẻ to đùng ghi Đôi Một, in kèm tên của họ.

“Stella McCartney,” cô ta đang tức giận nói khi chúng tôi lại gần “Anh biết là Stella McCartney mà.Ồ! Chào! Anh chị đến rồi!” “Sẵn sàng chiến đấu chưa?” Ben hỏi, mắt lấp lánh tinh nghịch.

“Cho vui thôi ấy mà!” cô ta đáp lại, gần như hung hăng. “Phải không Matt?”

Matt đang cầm Sách câu hỏi Đố Uyên Ương bản chính thức, tôi chợt nhận ra, không tin nổi. Họ mang cả thứ ấy theo ư?

“À, tình cờ mà chúng tôi có thôi,” Melissa nói và đỏ mặt khi thấy tôi nhìn. “Cất đi, Matt. Giờ thì đằng nào cũng muộn quá rồi,” cô ta dữ tợn nói thầm. “Em thực tình nghĩ anh có thể chịu khó hơn... Xin chào! Chắc ông bà là người tham gia cuối! Vui một chút thôi!” Cô ta chào một cặp vợ chồng già đang nắm tay nhau đi đến, có vẻ hơi hoang mang trước vụ này. Cả hai tóc

đang ngả bạc, mặc quần dài be đồng màu, áo chim cò vải bông ngắn tay, ông chông đi xăng đan xỏ tất.

“Ông bà Parr, thẻ của ông bà đây.” Nico trèo xuống, đưa chúng tôi thẻ Đôi Ba. “Ông bà Kenilworth, xin gửi thẻ tên của ông bà.” “Hai ông bà cũng đi trắng mặt ạ?” tôi không kìm nổi hỏi bà vợ, tên là Carol. “Ôi trời, không đâu!” Bà ta đang loay hoay với cái ve áo. “Chúng tôi trúng được kỳ nghỉ này ở phiên đấu giá câu lạc bộ chơi bridge. Thực tình cũng không hợp lắm, nhưng cũng phải cố hòa đồng, mà chúng tôi cũng thích đồ vui...”

Nico lừa cả sáu người lên trên bục, chúng tôi nhìn xuống khán giả, một đám khá đông khách nghỉ mặc xà rồng và áo phông, tay bưng cocktail. “Thưa quý ông quý bà!” Nico đã bật mic không dây, giọng ông oang oang trên bãi biển. “Chào mừng đến với cuộc thi Đố Uyên Ương của riêng khách sạn chúng ta!”

Thực tình thì khá là vui đấy. Cũng giống y như trên ti vi. Tất cả đám đàn bà được dẫn đến cái chòi gần đấy, bắt đeo tai nghe bật nhạc điếc lỗ nhĩ trong khi đám đàn ông trả lời câu hỏi trên sân khấu. Rồi đổi chỗ đến lượt chúng tôi. Trong khi viết câu trả lời, tôi đột ngột thấy căng thẳng. Ben có làm đúng kế hoạch không? Anh có thật trả lời trong vai Dirk không? Nhờ anh hoảng mà đổi ý thì sao? Thì bây giờ cũng muộn rồi. Tôi ngoáy nốt câu đáp cuối rồi nộp tờ giấy. “Và bây giờ!” Nico nói trong tràng trống rền lên phụ họa. “Hãy cho các cặp đôi đoàn tụ với nhau! Không được trao đổi!” Khán giả vỗ tay khi đám đàn ông trở lại sân khấu. Các đực ông chông đứng một bên Nico, mấy bà vợ đứng bên kia, và tôi thấy Melissa tìm cách lôi kéo ánh mắt Matt còn anh ta thì nhất mực tảng lờ cô nàng. “Câu thứ nhất! Cái gì là vật bất ly thân của nàng khi ra ngoài? Thưa các quý ông, xin hãy trả lời thật rõ ràng vào mic. Đôi Một?” “Túi xách,” Matt lập tức nói ngay vào mic. “Và bà nhà nói...” Nico nhìn xuống giấy. “Túi xách. Mười điểm! Đôi Hai, cũng câu đó?”

“Kẹo bạc hà thơm miệng,” Tim Kenilworth nói sau một lúc suy nghĩ.

“Và bà nhà nói... Life Savers. Cũng sát.” Nico gật đầu. “Mười điểm! Và Đôi Ba?”

“Dễ,” Ben đáp gọn. “Cô ấy không bao giờ đi đâu mà không mang Smith & Wesson 59.”

“Đấy là súng à?” Melissa nói, vẻ kinh ngạc. “Súng hả?”

“Và bà nhà nói...” Nico xem tờ của tôi. “Khẩu Smith & Wesson 59 của tôi. Chúc mừng, mười điểm!” Ông ta nhìn qua tôi, mày nhướng lên. “Quý bà không mang theo nó trên người bây giờ chứ, tôi hy vọng thế?”

“Đấy là vật bất ly thân của tôi khi ra ngoài.” Tôi tươi cười nhìn lại ông ta. “Súng hả?” Melissa vẫn nằng nặc. “Chị nói thật đấy hả? Matt, anh nghe thấy không?”

“Câu thứ hai!” Nico tuyên bố. “Tủ chạn nhà ông bà đã hết thức ăn. Ông bà chọn đâu làm nơi đi ăn tối ngẫu hứng? Thưa các ông, lại mời các ông trả lời trước. Trước hết mời Đôi Một.”

“Ờ... cá rán với khoai?” Matt ngần ngừ nói. “Cá rán với khoai?” Melissa trừng mắt nhìn anh ta. “Cá rán với khoai?” “Ờ thì, vừa nhanh vừa tiện...” Matt rúm người trước vẻ mặt của cô ta. “Sao, thế em viết gì?” “Em viết Le Petit Bistro!” cô ta giận dữ nói. “Lúc nào chúng mình cũng đến đấy khi cần ăn nhanh. Anh biết thế mà!” “Thỉnh thoảng anh vẫn đi ăn cá rán với khoai,” Matt lăm bắm chống chế, nhưng tôi không nghĩ có ai nghe thấy ngoài tôi.

“Không điểm,” Nico tỏ vẻ thông cảm. “Đôi Hai?” “Quán bia,” Tim nói, sau khi nghĩ đến cả nửa giờ đồng hồ. “Tôi cho là sẽ tới quán bia.” “Và bà nhà nói...” Nico nheo mắt nhìn tờ giấy. “Thưa bà, xin thứ lỗi, tôi không đọc được chữ của bà.”

“Ồ, tôi không biết phải viết gì.” Carol trông có vẻ lúng túng. “Chúng tôi chẳng bao giờ hết thức ăn cả. Lúc nào chúng tôi cũng có súp trong ngăn đá, phải không anh yêu?”

“Đúng thế.” Tim gật đầu. “Chúng tôi làm sẵn cả nồi, ông hiểu không. Chủ nhật nào cũng thế, khi xem Midsomer Murders. Thịt giảm bông với đậu.”

“Hoặc đậu gà với xúc xích cay,” Carol nhắc thêm. “Hoặc chỉ cần cà chua thôi.”

“Cả bánh mì chúng tôi cũng bỏ ngăn đá,” Tim giải thích, “nên chỉ cần bỏ vi sóng vài phút.”

“Cả nguyên cám lẫn trắng giòn,” Carol phụ họa. “Thường thì chúng tôi trộn năm mươi năm mươi...” Bà bỏ lửng rồi im lặng. Xung quanh hình như ai

cũng ngỡ ngẩn vì bản danh sách các món ăn này, kể cả Nico, nhưng cuối cùng ông cũng sức tỉnh.

“Cảm ơn vì câu trả lời chi tiết tuyệt vời của ông bà.” Ông ta cười tươi rói với Carol và Tim. “Nhưng buồn thay. Không điếm. Đôi Ba?”

“Bây giờ thì chúng tôi đến quán Dill,” tôi nói. “Có phải anh ấy viết thế không?”

“Xin lỗi,” Nico mở lời, “nhưng câu trả lời không phải là...”

“Khoan!” tôi cướp lời, trong khi nụ cười nhẹ nhõm bắt đầu ngoác ra trên mặt Melissa. “Tôi còn chưa nói xong. Bây giờ thì chúng tôi đến quán Dill, nhưng ngày xưa chúng tôi thường đến Jerry and Jim’s Steakhouse, trước khi chỗ đó bị bọn găng tơ cho nổ tung.” Tôi nhìn qua Ben, anh gật đầu rất khó nhận thấy.

“À,” Nico nói và nhìn xuống giấy. “Đúng. Quý ông chồng viết, Chúng tôi đến Jerry and Jim trước khi đám Carlo Dellalucci cho nổ; bây giờ chúng tôi đến quán Dill.”

“Cái đó ở đâu?” Melissa gắng hỏi. “Hai người sống ở đâu?”

“Căn hộ số 43D, Phố Tám mươi Tây,” cả hai chúng tôi đồng thanh. Câu đó ở trong phần mở đầu mỗi tập.

“Ồi, New York,” cô ta nói, giọng cứ như bảo, *Ồi, bãi rác*.

“Nổ tung, tức là nổ thật à?” Matt chêm vào, có vẻ rất ấn tượng. “Có ai chết không?”

“Ông cảnh sát trưởng,” tôi gật gợn. “Và con gái ông, lên mười, mà ông vừa gặp lần đầu, chết trong tay ông.”

Đấy là tập cuối năm thứ nhất. Một viên ngọc quý của truyền hình. Tôi gần như muốn khuyên tất cả mọi người ở đây hãy đi xem phim đó. Ngoại trừ như thế sẽ hơi trái mục đích.

“Câu thứ ba!” Nico kêu lên. “Giờ thì cuộc đấu đến hồi gay cấn rồi!”

Đến câu thứ tám chúng tôi đã đi xong năm thứ nhất, năm thứ hai, tập đặc biệt mừng Giáng sinh. Melissa và Matt thua mười điếm, Melissa càng lúc trông càng bản tính.

“Cái đó không thể là thật được,” cô ta nói, khi Ben vừa tả xong “ngày đáng nhớ nhất bên nhau”, bao gồm một vụ bao vây có vũ trang, một cuộc rượt đuổi của cảnh sát qua Bách Thú Trung Tâm, rồi thổi nển bánh sinh nhật anh trong nhà tù (chuyện dài lắm). “Tôi đặt nghi vấn mấy câu trả lời này.” Cô ta gõ gõ cái mic cứ như đây là cái búa còn cô ta là thẩm phán. “Không có ai sống đời như vậy cả!”

“Dirk và Sally thì có!” tôi nói, cố không cười khúc khích khi nhìn sang Ben. “Dirk và Sally là ai?” cô ta lập tức hỏi, nhìn từ người này sang người kia như sợ chúng tôi đang kiếm cách mới bẫy mình.

“Tên thân mật chúng tôi thường gọi nhau,” Ben thản nhiên đáp. “Và tôi xin phép hỏi chính xác thì cô muốn ám chỉ gì được không? Rằng chúng tôi đi học thuộc cả một lô một lốc câu trả lời bịa chỉ để phục vụ cho cuộc thi này à? Trông chúng tôi hèn đến thế à?”

“Thôi đi!” Mắt cô ta lóe lên công phần. “Anh chị muốn tôi tin hai người hẹn hò lần đầu ở nhà xác thật à?”

“Cô muốn tôi tin cô ở nhà hàng Ivy à?” anh phản đòn tức khắc. “Không ai đặt bàn Ivy khi hẹn lần đầu trừ khi đã biết trước cuộc hẹn sẽ chán ngắt đến mức phải quay sang ngắm người. Xin lỗi,” anh lịch sự nói với Matt. “Tôi tin là anh thì đã có một ngày rất vui.”

Tôi không kìm nổi phá lên cười. Melissa mỗi lúc một thêm xấu tính, và tôi cũng không trách cô ta. Khán giả tụ tập càng lúc càng đông, và cả họ cũng rất hứng chí. “Câu thứ tám!” Nico tìm cách lập lại trật tự. “Hai người đã trải qua, ờ... quan hệ tình cảm ở chỗ nào là bất thường nhất? Đôi Hai, ông bà có muốn trả lời trước không?” “Ô!” Mặt Carol càng lúc càng hồng hơn. “Tôi không chắc về câu này lắm. Rất riêng tư.”

“Đúng thế,” Nico đáp thông cảm.

“Tôi nghĩ chữ chính xác là...” Bà ngừng lại, ngọ nguậy rất lúng túng. “Khẩu dân.” Khán giả đồng loạt ồ lên cười, còn tôi bậm thật chặt môi để khỏi hòa theo. Carol thổi kèn cho Tim á? Không thể nào. Cả nghìn năm nữa tôi cũng không tưởng tượng nổi. “Ông nhà ghi Nhà nghỉ ở Anglesey,” Nico đáp và cười toác. “Tôi e là không điểm, thưa bà thân mến. Dù điểm tuyệt đối về mặt cố gắng.” Carol trông như thể muốn hóa đước tại chỗ. “Ông hỏi là

‘chỗ nào’,” bà mở miệng, “tôi cứ tưởng ông hỏi... tôi tưởng...” “Thật tình.” Ông gật đầu thông cảm. “Đôi Một?” “Công viên Hyde,” Melissa nói mau, cứ như đang ngồi trong lớp. “Đúng! Mười điểm! Đôi Ba?” Tôi phải nghĩ một lúc. Có vài phương án khác nhau. Tôi chỉ hy vọng Ben nhớ tập đó.

“Cầu đi bộ ở đảo Coney.” Khi nhìn mặt Ben, tôi biết là mình đoán nhầm. “Than ôi! Ông nhà viết, Trên bàn ủy viên công tố quận.” “Bàn ủy viên công tố quận?” Melissa trông lại phùng phùng lên. “Anh lỡm tôi đấy à?” “Không điểm!” Nico vội vã chen ngang. “Và giờ thì chúng ta đã lên đỉnh trò đổ vui rồi. Tất cả đều phụ thuộc câu cuối cùng này. Câu hỏi riêng tư nhất, gần gũi nhất.” Ông dừng lại tạo kịch tính. “Lần đầu tiên ông thấy yêu bà nhà là khi nào?”

Bên dưới khán giả lặng đi chờ đợi, rồi ban nhạc nổi một hồi trống khe khẽ. “Đôi Ba?” Nico hỏi.

“Đấy là lần chúng tôi cùng bị trói vào đường ray và có đoàn tàu đang lao đến,” Ben nói giọng xa vắng. “Cô ấy vươn lại gần, hôn tôi, rồi nói, ‘Nếu tất cả chấm dứt ở đây, em cũng hạnh phúc.’ Rồi cô ấy giải thoát cho cả hai bằng cái giữa móng tay.”

“Đúng!”

“Đường ray?” Melissa nhìn từ người này qua người kia. “Tôi có phản đối câu này được không?”

Tôi mỉm cười với Ben, giờ năm dăm chào chiến thắng. Nhưng anh không đáp lại, mắt anh còn nhìn đâu đó như vẫn đang nhớ điều gì. “Đôi Hai?” “Khoan!” Ben đột ngột nói. “Tôi còn chưa trả lời xong. Cái lần trên đường ray - đấy là lần đầu tôi thấy yêu vợ mình. Nhưng cái giây phút tôi biết mình yêu cô ấy...” Anh liếc sang phía tôi, ánh mắt không bóc tách nổi. “Đấy lại là một lần khác hẳn.” “Có khác gì?” Melissa bực bội nói. “Anh lại định xỏ chúng tôi gì nữa à?” “Người ta thấy yêu rồi người ta hết thấy yêu,” Ben đáp. “Nhưng khi cô thực sự yêu ai đấy... thì đấy là vĩnh viễn.”

Đấy là một câu trong phim ư? Tôi không nhớ. Tôi đang thấy hơi hoang mang. Anh đang nói cái gì vậy? “Cái ngày tôi biết mình yêu cô ấy là chính ở đây, trên đảo Ikonos này, mười lăm năm trước.” Anh ghé lại gần mic và giờ giọng anh cất cao rõ ràng. “Tôi nhiễm cúm. Cô ấy chăm sóc tôi cả đêm. Cô

ấy là thiên thần hộ mệnh của tôi. Tôi vẫn còn nhớ cái giọng ngọt ngào, thì thầm với mình rằng tôi sẽ ổn thôi. Bây giờ thì tôi nhận ra mình đã yêu cô ấy từ ngày hôm ấy, dù không phải lúc nào cũng biết như vậy.” Anh chấm dứt, tất cả đều im lặng. Xung quanh hình như ai nấy đều ngờ ngàng. Rồi một cô gái ở dưới hú lên tán thưởng, và rồi như thể phép thôi miên bị phá, tiếng hoan hô lại rộ lên ầm ĩ hơn lúc nào hết. Tôi mê mẩn đến mức hầu như không nghe thấy mấy người kia trả lời nữa. Anh đang nói về chúng tôi. Không phải Dirk và Sally: mà là chúng tôi. Ben và Lottie. Quầng sáng ấm áp vừa trùm lấy tôi, bây giờ tôi không thể ngớt mỉm cười. Anh đã yêu tôi suốt mười lăm năm. Anh đã đứng lên nói như vậy trước công chúng. Cả đời tôi chưa bao giờ gặp chuyện gì lãng mạn như thế, chưa bao giờ.

Chỉ còn một thắc mắc tí xíu, nhỏ như con kiến, đấy là...

Ừm. Chuyện tí tẹo thôi, đấy là tôi vẫn không nhớ chuyện đó từng xảy ra. Đầu tôi hoàn toàn trống rỗng. Tôi chẳng nhớ Ben từng bị cúm, cũng không nhớ đã chăm sóc anh. Nhưng có bao nhiêu chuyện hồi ấy tôi không nhớ, tôi trấn an mình như vậy. Tôi còn quên cả Bill Bự cơ mà. Quên cả giải poker nữa. Chắc nó bị chôn vùi đâu đó sâu quá thôi. “... anh biết là hôm picnic ấy mà! Anh vẫn nói thế suốt còn gì!”

Bất giác, tôi nhận ra Melissa và Matt vẫn còn đang cãi cọ về câu trả lời của anh ta. “Không phải hôm picnic,” Matt cứng đầu đáp. “Đấy là ở đồi Cotswold.

Nhưng em cứ như thế này thì có lẽ anh ước gì đã không có ngày hôm ấy!” Melissa hít một hơi thật mạnh, và tôi thề là đã thấy khói xịt ra đằng tai cô ta. “Em nghĩ là em biết chúng mình yêu nhau lúc nào, Matt ạ! Và đó không phải là ở cái đồi Cotswold chết tiệt ấy!”

“Vậy là chúng ta đã kết thúc cuộc thi!” Nico lẹ làng ngắt lời. “Tôi rất sung sướng được tuyên bố đôi chiến thắng hôm nay là Đôi Ba! Ben và Lottie Parr! Quý ông bà đã giành được một vé mát xa đôi đặc biệt ở ngoài trời, và sẽ được trao cúp Cặp Uyên Ương Hạnh Phúc Nhất Tuần trong buổi ga la trao giải tối mai. Xin chúc mừng!” Ông ta gọi lên một tràng hoan hô điếc tai, và Ben nháy mắt với tôi. Chúng tôi cúi chào, tôi cảm thấy Ben siết tay mình thật chặt.

“Anh thích cái cầu mát xa đôi ấy,” anh thì thầm vào tai tôi. “Lúc này anh đã đọc giới thiệu rồi. Họ làm trên bãi biển, dùng tinh dầu thơm trong một khu quây màn kín. Được phục vụ cả vang và sau khi xong, người ta để các đôi ở lại một lúc ‘kín đáo bên nhau’.” Kín đáo bên nhau? Tôi bắt gặp mắt anh. Rốt cuộc! Ben với tôi ở một mình trên bãi biển trong không gian riêng tư, có tiếng sóng vỗ bờ và ly vang bên cạnh và thân thể đầy dầu xoa trơn nhẫy... “Chúng ta hãy làm càng sớm càng tốt.” Giọng tôi đã nghẹt lại vì ham muốn. “Đêm nay.” Tay anh quệt nhẹ qua ngực tôi, khiến tôi run lên hồi hộp. Có vẻ luật cấm đụng chạm đã bị bỏ xó rồi. Chúng tôi lại cúi chào khán giả lần nữa, rồi rời khỏi bục. “Bây giờ thì đi uống tí đi,” Ben nói thêm. “Anh muốn chuốc em say mềm đã.”

Hóa ra có quán gia cũng có cái tiện. Ngay phút chúng tôi vừa thốt lên là muốn đi uống mừng, Georgios đã lập tức ra tay, kiểm ngay cho chúng tôi bàn góc phòng ở một nhà hàng ven biển rất sang, có đủ cả sâm banh bỏ đá và canapé tôm hùm đặc biệt mang từ nhà hàng lớn xuống. Riêng lần này tôi không bận tâm chuyện mấy ông quản gia múa may nhặng xỉ xung quanh. Lại có vẻ hợp lý nữa là khác. Chúng tôi đáng được hầu hạ nhặng xỉ. Chúng tôi là nhà vô địch cơ mà! “Thế đấy!” Ben nói khi cuối cùng chúng tôi cũng được ở riêng. “Hóa ra lại là ngày may mắn.” “Quá may mắn,” tôi cười đáp lại.

“Còn hai giờ nữa là mát xa.” Anh nhìn mắt tôi, miệng giật giật mỉm cười.

Hai giờ tuyệt diệu để nhấm nháp cuộc tình nóng bỏng trên bãi biển từng bừng sắp đến. Cái này thì tôi chịu được. Tôi nhấp sâm banh rồi ngả người ra sau, cảm thấy ánh nắng lướt trên mặt. Khoảnh khắc này cuộc đời mới thật hoàn hảo làm sao. Chỉ còn một mắc mớ nhỏ xíu trong đầu tôi, mà tôi đang cố lờ đi. Tôi lờ được. Được. Không vấn đề.

Không. Tôi không lờ được.

Trong lúc nhấp sâm banh và nhai hạnh nhân tẩm muối, tôi để ý thấy tâm trạng mình còn một vết gợn. Một điểm trừ tôi cố ngoảnh đi. Nhưng tôi không lừa mình được. Và tôi biết càng để lâu sẽ càng lo lắng hơn.

Tôi không biết anh. Không thể coi là biết rõ. Anh là chồng tôi mà tôi còn không biết anh.

Ý tôi là, anh có bỏ phiếu khác tôi cũng không hề gì - nhưng vấn đề là tôi còn không biết điều đó. Tôi cứ nghĩ mấy ngày vừa qua chúng tôi đã lấp đầy kha khá khoảng trống trong nhau - nhưng giờ tôi nhận ra vẫn còn đó vài lỗ hổng sâu hoắm. Rồi tôi sẽ còn phải nhận bất ngờ gì nữa đây?

Khi tuyển dụng, chúng tôi luôn hỏi một câu cơ bản mỗi lần muốn biết thật nhanh về ứng viên: “Bạn muốn trở thành gì trong một năm, năm năm, mười năm tới?” Tôi không biết có thể điền gì vào đó về phần Ben, mà như thế thì không ổn, đúng không?

“Em bay đi đâu đấy?” Ben chạm vào mũi tôi. “Mặt đất gọi Lottie.” “Anh muốn trở thành gì trong năm năm tới?” tôi bất ngờ hỏi. “Câu hỏi rất hay,” anh đáp liền. “Thế em muốn trở thành gì?”

“Đừng đánh lảng.” Tôi cười với anh. “Em muốn biết chương trình nghị sự chính thức của Ben Parr.”

“Có thể anh từng có chương trình nghị sự chính thức đấy.” Mắt anh dụi đi khi nhìn tôi. “Nhưng có lẽ tất cả đã thay đổi hết rồi khi có em.”

Tôi mềm lòng trước vẻ mặt anh đến nỗi cảm thấy những nghi ngờ trong mình tan biến. Anh đang nhìn tôi với nụ cười nửa miệng đáng yêu nhất trần đời, và ánh mắt nhìn xa xôi đâu đó, như đang tưởng tượng tương lai chúng tôi bên nhau.

“Em cũng cảm thấy thế,” tôi không ngăn được mình buột ra. “Em thấy cứ như em được trao cho một tương lai hoàn toàn mới.” “Một tương lai bên em. Bất kỳ nơi nào ta muốn.” Anh dang rộng tay. “Giấc mơ của em là gì, Lottie? Chào giá cho anh xem.”

“Pháp chẳng?” tôi dè dặt nói. “Trang trại nào đó ở Pháp?” Tôi vẫn luôn mơ tưởng chuyện tới Pháp sống. “Có thể là Dordogne, hay Provence gì đó? Chúng ta có thể trang trí lại một căn nhà, tìm chỗ nào thật xứng đáng...” “Ý tưởng tuyệt vời.” Mắt Ben đang lấp lánh. “Tìm một chỗ bỏ đi, biến nó trở nên diệu kỳ, mời bạn bè tới sống, đãi những bữa dài lười biếng...” “Chính thế!” Lời nói tuôn ra khỏi miệng tôi, hòa lẫn với lời anh. “Chúng ta sẽ bày bàn thật lớn toàn đồ ăn tươi ngon lành, còn bọn trẻ sẽ giúp làm xa lát...”

“Con mình cũng sẽ học tiếng Pháp nữa...” “Anh muốn để bao nhiêu đứa?”

Câu hỏi làm câu chuyện dừng lại một khắc. Tôi nhận ra mình đang nín thở. “Càng nhiều càng tốt,” Ben nói thoải mái. “Nếu đưa nào cũng giống em thì anh muốn mười!” “Có thể là không đến mười.” Tôi đang cười lớn, cảm giác thật nhẹ nhõm. Chúng tôi đồng điệu biết mấy! Lo lắng chỉ rất hão huyền! Chúng tôi hợp nhau tuyệt đối về các vấn đề lớn trong đời. Tôi gần như muốn ngay lập tức lôi điện thoại ra tìm kiếm những ngôi nhà Pháp mà mê mẩn. “Anh muốn đến Pháp sống thật hả?”

“Nếu có điều gì anh thực sự muốn làm trong vòng hai năm tới, thì đấy là ổn định cuộc sống,” anh nói nghiêm túc. “Tìm một lối sống mà anh thích. Và Pháp là niềm đam mê từ lâu của anh.” “Anh biết tiếng Pháp không?”

Anh vớ lấy tờ thực đơn tráng miệng, kiểm bút chì, viết vài dòng ở mặt sau, rồi quay lại cho tôi xem.

L’amour, c’est toi La beaute, c’est toi L’honneur, c’est toi Lottie, c’est toi
Tôi muốn rụng tim. Cả đời chưa ai viết thơ tặng tôi bao giờ. Mà lại còn bằng tiếng Pháp nữa chứ.

“Cảm ơn anh quá! Em thích lắm!” Tôi đọc lại lần nữa, đưa tờ giấy lên sát mặt như muốn hít lấy các chữ, rồi đặt xuống.

“Nhưng còn công việc thì sao?” Lúc này tôi đã quá sốt ruột muốn kế hoạch ấy thành hiện thực, nên không khỏi dồn anh chỉ để biết chắc chắn. “Làm sao anh bỏ lại được.” “Anh có thể thỉnh thoảng ghé về thôi.” Tôi còn không biết công việc của Ben là gì. Ý tôi là, đấy là công ty sản xuất giấy, tất nhiên rồi, nhưng anh làm gì? Tôi còn không nhớ đã bao giờ anh giải thích cụ thể chưa, mà giờ hỏi có vẻ hơi muộn.

“Anh không có ai đảm nhận thay được à? Lorcan thì sao?” Tôi nhớ ra bạn thân nhất của Ben. “Anh ta làm việc với anh, phải không? Anh ta thế chân anh được không?”

“Ồ, chắc chắn là anh ta muốn thế lắm.” Giọng Ben chột chuyển sang chua chát, và tôi lùi một bước trong đầu. Oái. Rõ ràng tôi đã chạm trúng chỗ nhạy cảm rồi. Tôi không biết cụ thể sự tình, nhưng dáng vẻ Ben cũng đủ vẽ lên tiền sử toàn những cuộc họp căng thẳng trong phòng giám đốc, cửa đập sầm sầm và những email hôm sau mới thấy hối. “Anh ta là phù rể mà,” tôi thận trọng nói. “Hai người không phải bạn thân à?”

Ben im lặng mất một lúc, đắm chìm trong ý nghĩ nào đó. “Anh còn không biết vì sao Lorcan xuất hiện trong đời anh,” cuối cùng anh nói. “Sự thực là thế. Ngoảnh đi ngoảnh lại anh đã thấy anh ta. Lù lù ở đó.” “Ý anh là sao?”

“Cuộc hôn nhân của anh ta đổ vỡ bốn năm về trước. Anh ta lên Staffordshire ở với cha anh. Cũng không sao; trước giờ hai người họ vẫn thân thiết, vì bọn anh ngày xưa là bạn học. Nhưng đùng một cái đã thấy Lorcan làm cố vấn cho cha anh và có chân trong công ty và rồi điều khiển từ A đến Z. Em phải thấy anh ta cùng cha anh, cặp kè nhau đi khắp nơi, vẽ đủ thứ kế hoạch, cho anh hoàn toàn ra rìa.”

“Nghe thật đáng sợ,” tôi thông cảm nói.

“Hai năm trước mọi chuyện lên tới cực điểm.” Anh nốc sâm banh. “Anh nhổ trại đi luôn. Mất tích hoàn toàn. Anh cần tìm lại chính bản thân mình. Làm họ sợ cuồng lên. Còn báo cảnh sát nữa.” Anh xòe hai tay. “Anh chẳng bao giờ cho họ biết mình đi đâu. Sau đấy thì họ cư xử cứ như anh là một thằng thần kinh mong manh dễ vỡ. Cha anh và Lorcan lại càng khăng khít hơn nữa. Rồi thì cha anh lăn đùng ra chết...”

Giọng anh có vẻ tê tái làm da tôi nhột nhạt. “Còn Lorcan vẫn ở lại công ty?” tôi liêu hồi. “Thì còn đi đâu nữa? Trải chiếu hoa cho ngồi. Lương tốt, nhà riêng trong khuôn viên biệt thự - ổn định hết rồi.”

“Anh ta không có con à?”

“Không.” Ben nhún vai. “Chắc là họ chưa kịp tới vụ đó. Hoặc không coi trọng chuyện có con.”

“Vậy thì sao anh không lặng lẽ đuổi anh ta đi là xong?” Tôi đang định quảng cáo một công ty luật tôi quen, chuyên nghề khéo léo đưa tiền nhân viên, nhưng Ben có vẻ không để tâm.

“Lorcan cứ tưởng cái gì anh ta cũng biết rõ nhất!” Lời lẽ buột ra thành một dòng lũ căm tức. “Rằng anh nên làm gì với đời mình. Nên làm gì với công ty của mình. Nên hợp đồng với công ty quảng cáo nào. Nên trả cho đám lao công bao nhiêu. Nên dùng loại giấy gì là tốt nhất cho cái khí gì... anh không biết nữa, nhật ký để bàn hử.” Anh thở hắt ra. “Còn anh thì không biết câu trả lời. Thế là anh ta thắng.”

“Đây đâu phải chuyện thắng thua,” tôi nói, nhưng nhận ra Ben đang không để tâm.

“Có lần anh ta còn tịch thu điện thoại của anh giữa chỗ đông người, vì anh ta nghĩ anh đã hành xử không hợp lẽ.” Ben đang cháy bùng vì thù ghét.

“Nghe như là quấy rối ấy!” tôi nói, choáng váng. “Anh không có quản lý nhân sự nào hiệu quả à?” “Có.” Nghe giọng Ben hờn dỗi. “Nhưng bà đó sắp nghỉ rồi. Mà đằng nào bà đó cũng chẳng nói gì Lorcan đâu. Ai cũng yêu anh ta.”

Lắng nghe vụ này từ góc độ công việc, tôi thấy kinh hoàng. Nghe có vẻ rồi beng hết cả. Tôi chỉ muốn kiểm ngay tờ giấy rồi vạch ra kế hoạch hành động năm điểm để Ben điều khiển Lorcan hiệu quả hơn, nhưng đây không hẳn là đề tài quyền rũ cho tuần trăng mật.

“Nói em nghe,” thay vào đó tôi bảo, giọng dịu dàng và dụ dỗ. “Hồi mất tích anh đi đâu?”

“Em thực tình muốn biết hả?” Ben mỉm cười giễu cợt, lạ lùng. “Không phải điểm sáng trong đời anh đâu.” “Nói em nghe.” “Anh đi học tấu hài ở chỗ Malcolm Robinson.” “Malcolm Robinson?” Tôi trở mắt. “Thật hả?”

Tôi cuồng Malcolm Robinson. Ông ấy hài kinh khủng khiếp. Ông ấy diễn chương trình hài ngắn cực nổi tiếng, có lần tôi còn đến xem trực tiếp ở Edinburgh.

“Anh mua giấu tên gói bài học trong một buổi đấu giá từ thiện. Vốn chỉ có hai ngày cuối tuần, nhưng anh nắn nì ông ấy kéo dài ra thành một tuần. Tốn cả gia tài. Đến hết tuần, anh yêu cầu ông ấy nói thẳng cho anh biết, anh có tí tài năng nào không.”

Im lặng. Lòng tôi đã thóp lại trước vẻ mặt anh.

“Thế...” Cuối cùng tôi nói, rồi hắng giọng. “Thế ông ấy...”

“Ông ấy bảo không.” Ben ngắt lời, giọng trống rỗng. “Nói rất thẳng. Bảo anh bỏ cuộc đi. Mà thực tế là ông ấy giúp anh. Từ hồi đó đến giờ anh chưa bao giờ pha trò cười lần nữa.” Tôi nhăn mặt. “Chắc phải khổ não lắm.”

“Phải, điều đó làm tổn thương lòng kiêu hãnh của anh.” “Thế anh, bao lâu rồi...?” Tôi ngừng lời lúng búng. Không biết phải diễn đạt thế nào. May là

Ben đã nắm được ý chính.

“Bảy năm.”

“Anh cứ thế bỏ cuộc thôi à?” “Ừ.” “Và không ai biết hết? Cha anh? Lorcan?”

“Anh cứ nghĩ họ sẽ để ý thấy anh thôi không diễn nữa và hỏi xem tại sao. Họ chả bao giờ hỏi.” Về tổn thương trong giọng anh nghe không lẫn đi đâu được. “Anh chẳng có ai khác để mà... em hiểu đấy. Kể chuyện cả.”

Bất đồ, tôi với lấy tay anh, siết thật chặt. “Giờ thì anh có em rồi,” tôi dịu dàng nói. “Kể chuyện cho em.”

Anh siết chặt tay tôi và mắt chúng tôi xoắn lấy nhau. Trong một phút tôi thấy mình với anh hoàn toàn hòa hợp. Rồi thì hai người bồi đến dọn đĩa tôm đi; chúng tôi buông tay, bùa chú đã bị phá vỡ.

“Tuần trăng mật lạ thường, nhỉ?” tôi đùa cợt.

“Anh cũng không biết nữa. Anh bắt đầu thấy thích đấy.”

“Em cũng thế.” Tôi không khỏi bật cười. “Em gần như mừng là tình hình lại dị thể này đây. Ít ra chúng ta sẽ không quên nổi.”

Mà đúng là tôi nghĩ thế. Nếu không phải vì tai vạ trong phòng ngủ kia, rất có thể chúng tôi sẽ không ngồi đây uống rượu và có thể tôi sẽ chẳng bao giờ được biết những điều đó về Ben. Thật buồn cười là đôi khi sự việc xảy ra như thế. Tôi đưa chân dưới bàn quần lấy chân Ben và bắt đầu di ngón cái dọc đùi anh, nhưng anh lắc đầu quây quậy.

“Đừng,” anh gắt nhẹ. “Ừm. Không chịu được đâu. Quá kích thích.” “Thế làm sao mà anh chịu đựng được qua vụ mát xa đôi đây hả?” tôi gheo. “Bằng cách bảo họ hãy xong trong đúng mười phút và rồi để chúng ta được ở riêng tuyệt đối với nhau,” anh đáp lại rất nghiêm túc. “Anh sẵn sàng boa thật hậu.”

“Còn một tiếng.” Tôi nhìn đồng hồ. “Không biết họ dùng dầu gì?” “Chuyên đề tài khác đi, đừng nói đến dầu.” Trông anh thật căng thẳng. “Tha cho anh đi.” Tôi không nén được cười. “OK, có đề tài khác ngay. Bao giờ thì ta đi thăm lại nhà khách? Mai nhé?”

Tôi vừa phấn khích, lại vừa kinh sợ trước dự định đi thăm lại nhà khách. Đây là nơi chúng tôi gặp nhau. Đây là nơi vụ cháy xảy ra. Đây là nơi cuộc

đời tôi thay đổi. Đây là nơi tất cả xảy ra. Tất cả chỉ trong một nhà khách bé xíu từ mười lăm năm trước. “Ngày mai.” Ben gật đầu. “Em sẽ phải nhào lộn dọc bãi biển cho anh xem đấy.” “Có chứ.” Tôi mỉm cười. “Còn anh phải nhảy lặn từ hòn đá.” “Và rồi chúng ta sẽ tìm đến cái hang ngày xưa hay chui vào...” Cả hai chúng tôi đã cười, mắt mờ đi, đắm trong kỷ niệm.

“Xưa em hay mặc mấy cái quần soóc nhuộm bé tí xíu,” Ben nói. “Làm anh muốn phát rồ.” “Em có mang đi đấy,” tôi thú nhận. “Không thể nào!” Mắt anh sáng lên. “Em vẫn giữ, từ độ đó đến giờ.” “Em đúng là thiên thần.” Tôi mỉm cười ranh mãnh đáp lại, thấy ham muốn đã vọt tận trời. Ôi Chúa ơi. Làm sao tôi đợi nổi một tiếng đây? Giết thời gian bằng cách nào bây giờ? “Em báo cho Fliss biết tình hình chúng mình đã.” Tôi nhạt điện thoại, bấm tin nhắn:

Biết sao ko? BỌN E THẮNG RỒI!!! Mọi thứ đều tuyệt trần. Ben với e thành một đội cực đỉnh. Vui ko chịu được. Tôi không kìm được nụ cười khi bấm. Chị sẽ không tin vào mắt mình cho mà xem! Thực tế là tôi hy vọng tin đó làm chị vui lên một chút. Lúc này giọng chị ức chế quá chừng. Tôi không biết đang có chuyện gì nữa. Hứng chí, tôi thêm vào một đoạn:

Hy vọng c cũng đang có ngày vui. Mọi thứ OK chứ?? L xxx

Chương 16

Floss

Không có gì đáng chê về Sofia, Bungari. Đây là một thành phố tuyệt vời. Tôi đã đến đây nhiều lần rồi. Thành phố tự hào với những nhà thờ xinh đẹp, những bảo tàng hấp dẫn và chợ sách ngoài trời. Nhưng đây không phải nơi tôi muốn đứng lúc 6 giờ chiều, vừa nóng, vừa chảy mồ hôi và rã rượi, chờ hành lý thả xuống băng chuyền, trong khi đáng ra tôi phải ở đảo Ikonos Hy Lạp.

Điểm cộng duy nhất trong tình huống này: tôi không đổ tội được cho Daniel. Lần này thì không. Chuyện này dứt khoát là do số phận/dự tính của Chúa. (Cảm ơn lắm lắm, Chúa ạ. Có phải là vì câu nói trong lớp giáo lý hồi con mười một tuổi không? Lúc đó con chỉ đùa thôi.) Mặc dù thực tế là tôi rất muốn đổ tội cho Daniel ngay lúc này. Cụ thể hơn nữa là tôi muốn đá hẳn một cú. Nhưng không được, tôi sẽ đá cái xe đẩy hành lý vậy.

Đám đông bu quanh băng chuyền vây đến năm lớp. Khách đợi hành lý từ mấy chuyến khác nhau, không ai có vẻ tươi tỉnh, bạn đồng hành của tôi trên chuyến bay 637 tới Ikonos lại càng không. Không mấy miệng cười. Không mấy lời cười đùa châm chọc. Sofia ở Bungari, khi ạ. Nghĩ mà xem. Hàng năm trời đi công tác khắp nơi vì đã tạo cho tôi một tâm thế khá Thiên về các hãng hàng không, về việc hoãn chuyến và nghẽn mạch, nhưng phải nói vụ nghẽn mạch lần này thuộc loại kinh điển. Không có chuyện chúng tôi hạ cánh, đưa tiễn bà cụ tội nghiệp đi bệnh viện, rồi nâng nỡ tiếp tục hành trình. Không đâu. Phải tìm hành lý của bà cụ đã, và rồi mãi không chen được một suất cất cánh, rồi hóa ra một động cơ lại gặp trục trặc. Kết quả cuối cùng là một đêm nghỉ lại không theo kế hoạch tại Sofia. Chúng tôi được xếp cho ở

khách sạn Nóc Thành Phố. (Cũng không tệ, bốn sao, bar trên mái khá tuyệt, như tôi nhớ.)

“Của mình kìa!” Noah hét lên đến lần thứ năm chục. Nó đã toan nhận vợ tất cả va li màu đen hiện ra trên băng chuyền, bất chấp sự tình là va li của chúng tôi có quai đỏ rất bắt mắt và giờ hẳn đã đi quá nửa đường đến Belgrade. “Không phải đâu, Noah,” tôi kiên nhẫn nói. “Chờ tiếp đi.” Một bà nào đó giẫm nghiêng lên ngón chân cái, và tôi đang cố nhớ ra câu chửi nào đó bằng tiếng Bungari thì điện thoại báo tin nhắn, tôi lấy ra khỏi túi.

Biết sao ko? CHÚNG E THẮNG RỒI!!! Mọi thứ đều tuyệt trần. Ben với e thành một đội cực đỉnh. Vui ko chịu được ;) Hy vọng c cũng đang có ngày vui. Mọi thứ OK chứ?? L xxx

Tôi choáng đến nỗi trong thoáng chốc không nhúc nhích nổi. Chúng nó thắng? Làm thế quái nào mà lại thắng được? “Ai thế?” Richard đã thấy tôi xem điện thoại. “Có phải Lottie không?” “Ờ, phải.” Tôi còn chưa lại hồn để mà nói dối. “Cô ấy bảo gì? Cô ấy đã nhận ra mình phạm sai lầm chưa?” Mặt cậu ta háo hức đến nỗi ruột tôi quặn lại. “Chắc là họ chơi đố hổng cả?” “Thực ra là...” Tôi ngần ngừ. Báo cho cậu ta thế nào bây giờ? “Thực ra là họ thắng.” Mặt cậu ta tối sầm lại, nhìn tôi trân trối. “Họ thắng?” “Có vẻ thế.” “Nhưng tôi tưởng họ không biết gì về nhau.” “Thật mà!” “Chị bảo họ sẽ thua be bét.” Richard chuyển qua giọng buộc tội. “Tôi biết!” Tôi đáp, thấy bực mình. “Thế này, tôi chắc là phải có lý do nào đấy. Chắc là tôi hiểu nhầm cái gì. Để tôi gọi nó.” Tôi bấm phím tắt gọi Lottie và quay đi. “Fliss?” Chỉ nghe một chữ đó tôi cũng thấy nó đang lâng lâng đến mức nào. “Chúc mừng!” tôi cố hòa giọng cho giống nó. “Em... em thắng hả?” “Có cực kỳ không?” giọng nó hân hoan tột bậc. “Giá mà chị được xem tận mắt, Fliss ạ! Chúng em nhập vai để thi! Chúng em làm Dirk và Sally, chị biết không, trong cái phim ngày xưa chúng em xem suốt ấy?”

“Ờ,” tôi bối rối đáp. “Kinh.”

“Chúng em được quà tặng là một buổi mát xa đôi trên bãi biển, chị thấy có tuyệt không? Giờ thì chúng em đang ăn mừng đây, em vừa ăn món canapé tôm hùm ngon nhất trên đời và sâm banh nữa. Và ngày mai chúng em sẽ quay

lại nhà khách đó. Rồi Ben còn viết thơ tình cho em bằng tiếng Pháp nữa.” Nó thở dài mãn nguyện. “Đúng là một tuần trăng mật hoàn hảo.”

Tôi trợn mắt nhìn điện thoại, càng lúc càng khiếp hãi. Sâm banh? Thơ tình tiếng Pháp? Tuần trăng mật hoàn hảo?

“Ờ.” Tôi đang cố bình tĩnh. “Đúng là... ngạc nhiên thật.”

Nico đang làm cái quái gì vậy? Ông ta ngủ gật rồi chắc?

“Ừ, lúc đầu thì thật kinh khủng không chịu được!” Lottie cười sung sướng. “Chị không tưởng tượng được đâu. Bọn em còn chưa... chị biết đấy. Chưa làm gì cả. Nhưng không hiểu sao cái đó không quan trọng nữa.” Giọng nó dịu xuống trùi mền. “Cứ như là tất cả những khủng hoảng điên rồ ấy đã đưa em với Ben đến gần nhau hơn.”

Những khủng hoảng đã đưa chúng nó gần nhau hơn? Tôi đã đưa chúng nó gần nhau hơn?

“Tuyệt vời!” Giọng tôi the thé. “Thế tốt quá! Vậy cuối cùng quyết định cưới Ben là đúng đắn hử?”

“Một ngàn lần đúng,” Lottie say sưa đáp.

“Tuyệt! Nhất em rồi!” Tôi nhăn nhó mặt mũi, cố tư duy xem bước tiếp theo phải thế nào. “Có điều là... chị vừa nghĩ về Richard. Không biết hiện giờ cậu ấy ra sao. Em có liên lạc với cậu ấy không?”

“Richard?” Cái giọng chát xít của nó suýt nữa làm tôi thủng màng nhĩ. “Làm sao mà em phải liên lạc với Richard? Anh ta đã biến khỏi đời em mãi rồi, em ước gì mình chưa bao giờ gặp phải anh ta!”

“À.” Tôi cọ mũi, cố không nhìn ra phía Richard. Tôi hy vọng cậu ta không nghe thấy.

“Chị có tin là em đã suýt bay qua Đại Tây Dương chạy theo anh ta không? Anh ta thì sẽ không bao giờ bỏ công đến thế vì em. Không bao giờ.” Giọng nó chua chát đến nỗi làm tôi co lại. “Anh ta không có lấy một giọt lãng mạn trong máu!”

“Chị tin là có!” tôi vặc lại trước khi kịp ngăn mình.

“Không có,” nó kiên quyết nói. “Chị biết em nghĩ gì không? Anh ta chưa bao giờ yêu em cả. Mà chắc bây giờ anh ta đã quên bếng em rồi.”

Tôi nhìn sang Richard - nóng bức, nhể nhại mồ hôi, cương quyết - và chỉ muốn gào lên. Giá mà nó biết.

“Mà dù sao thì, Fliss ạ, em nghĩ chị nhắc đến Richard là khá vô duyên đấy,” nó gay gắt nói thêm.

“Xin lỗi,” tôi vội vàng nhún. “Chị chỉ nghĩ thành tiếng thôi. Chị mừng là em đang vui.”

“Em đang ở trên mây,” nó khẳng định. “Chúng em đang trò chuyện tâm sự và lập kế hoạch... à mà này. Cái tên mà chị ngủ cùng ấy. Lorcan ấy.”

“Ờ? Anh ta thì sao?” “Tên đó có vẻ đúng là ác mộng đấy. Chị nên tránh xa hắn ta. Chị vẫn chưa gặp lại hắn ta chứ, phải không?” Theo bản năng tôi liếc về phía Lorcan, đang đứng gần băng chuyền và nhong nhong Noah trên vai. “Ờ... không nhiều lắm,” tôi tránh né. “Sao vậy?” “Đấy là một tên ngạo mạn kinh khủng. Chị biết hắn làm việc ở công ty Ben không? Ờ, hắn ta kiểu như tán được cha Ben để kiếm chỗ làm ấy, và giờ thì hắn ta được trải chiếu hoa cho ngồi và hắn ta đang nắm quyền kiểm soát tất cả, lại còn định điều khiển cả Ben nữa.”

“Ồ,” tôi đáp, kinh ngạc. “Chị không biết gì cả. Chị cứ tưởng cả hai là bạn bè.”

“Ờ, ban đầu em cũng nghĩ thế. Nhưng Ben ghét hắn ta lắm. Hình như có lần hắn ta còn tịch thu điện thoại của Ben giữa chỗ đông người nữa cơ!” Giọng nó trào lên phần uất. “Cứ như thầy giáo không bằng ấy. Thế có kinh khủng không? Em bảo Ben phải kiện hắn tội quấy rối! Rồi lại còn cả đóng chuyện khác nữa. Vậy nên hứa với em chị đừng có đi mê hắn hay gì nhé.”

Tôi cưỡng lại ý muốn cười nhạt. Khả năng cao lắm đấy. “Chị sẽ cố,” tôi nói. “Còn em thì hứa với chị là hãy... ờ... tiếp tục kỳ nghỉ tuyệt vời nhé.” Tôi muốn cắn vào lưỡi mình khi nói câu này. “Kế hoạch tiếp theo là gì?” “Mát xa đôi trên bãi biển,” nó hớn hờ đáp. Từng sợi cơ trên người tôi căng lên cảnh giác. “Ờ.” Tôi nuốt nước bọt. “Vậy là khi nào? Chính xác ấy?” Tôi đã bắt đầu soạn trong đầu bài tổng sỉ vả dành cho Nico. Chuyện gì xảy ra đây? Sao ông ta lại bê trễ thế được? Sao chúng nó lại uống sâm banh và ăn tôm hùm? Sao ông ta dám cho phép Ben viết thơ tình bằng tiếng Pháp? Ông ta phải nhảy vào giặt lấy bút chứ.

“Nửa tiếng nữa,” Lottie nói. “Người ta xoa bóp bằng dầu rồi để mình ở lại riêng với nhau. Nói thực với chị, Fliss ạ.” Nó hạ giọng. “Ben với em đang chờ chảy dãi ra đây.”

Tôi thì đang muốn nhảy tưng tưng vì sốt ruột. Kế hoạch đâu phải là thế này. Tôi thì kẹt ở Sofia khốn nạn còn nó với Ben thì sắp làm một đũa trên bãi biển, hiển nhiên sẽ đặt tên là “cu Bãi” và rồi sẽ thì đánh nhau chí chết ở tòa án khi mọi thứ tan tành. Ngay khi vừa chào tạm biệt, tôi bấm phím tắt gọi Nico. “Sao?” Richard lập tức hỏi. “Tình hình thế nào?” “Tình hình là: tôi đang hoàn toàn làm chủ tình hình,” tôi đáp gắt khi hộp thư thoại trả lời. “Chào Nico, Fliss đây. Ta cần nói chuyện càng sớm càng tốt. Gọi cho tôi nhé. Bye.” “Thế Lottie nói gì?” Richard gặng hỏi khi tôi tắt máy. “Họ có thắng không?” “Có vẻ là thế.” “Thắng khốn.” Giờ cậu ta thở hồng hộc. “Thắng khốn. Hẳn biết gì về cô ấy mà tôi không biết? Hẳn có cái gì mà tôi không có? Trừ tòa lâu đài, tất nhiên...” “Richard, thôi đi!” tôi cúi kính bật ra. “Đây không phải là thi đấu!”

Richard nhìn tôi như thể đang nhìn đũa ngu nhất từng sống trên đời. “Tất nhiên đây là thi đấu,” cậu ta nói.

“Không, không phải!”

“Fliss, mọi thứ trong cuộc đời người đàn ông đều là thi đấu!” Cậu ta bất ngờ bùng ra. “Chị không nhận ra à? Từ thời điểm làm thắng nhóc lên ba đứng tè lên tường cùng đám bạn, tất cả mọi điều người ta bận tâm là: Mình có lớn hơn nó không? Mình có cao hơn không? Mình có thành đạt hơn không? Vợ mình có quyến rũ hơn không? Thế nên tới lúc có một thắng khốn đeo miệng bay máy bay riêng tới cuỗm mất cô gái mình yêu - thì có, đấy là thi đấu.”

“Cậu còn không biết anh ta có máy bay riêng không mà,” ngừng một lúc tôi nói.

“Tôi đoán.” Im lặng một lúc. Dù không muốn, tôi cũng đang thầm chấm điểm Richard đọ với Ben trong đầu mình. Ừm, trong mắt tôi thì Richard thắng - nhưng mặt khác tôi chưa bao giờ gặp Ben.

“Ờ, OK. Cứ cho là cậu đúng đi,” cuối cùng tôi nói. “Vậy cái gì tính là thắng? Vạch đích ở đâu? Nó đã lấy người khác rồi. Vậy không phải cậu đã thua rồi sao?” Tôi không muốn tàn nhẫn - nhưng đấy là sự thực.

“Khi nào tôi đã cho Lottie biết tình cảm thực của mình... mà cô ấy vẫn từ chối,” Richard cương quyết nói, “lúc đó tôi sẽ thua.” Lòng tôi xao xuyến vì thông cảm với cậu ta. Cậu ta đang đặt cược chính mình rồi. Không ai có thể bảo cậu ta đang đi cửa dễ được. “OK.” Tôi gật đầu. “Ừ, cậu biết tôi sẽ bỏ phiếu phe nào mà.” Tôi bóp chặt vai cậu ta. “Giờ thì họ đang làm gì?” Cậu ta liếc điện thoại của tôi. “Cho tôi biết họ đang làm gì đi. Tôi biết là cô ấy có nói với chị mà.”

“Họ vừa uống sâm banh và ăn tôm hùm xong,” tôi lưỡng lự đáp. “Và Ben vừa viết thơ tình cho nó bằng tiếng Pháp.”

“Tiếng Pháp?” Richard trông như vừa bị thúc đầu gối vào bụng. “Thằng khốn đẻo queo.”

“Và họ dự định ngày mai sẽ quay lại nhà khách,” tôi nói thêm, vừa lúc Lorcan lại gần. Anh ta và Noah đang kéo theo ba cái va li. “Khá lắm, hai chú cháu! Thế là đủ hết rồi.” “High-five nào,” Noah nghiêm chỉnh nói với Lorcan, rồi đập vào bàn tay anh ta đang chìa ra.

“Nhà khách à?” Richard trông còn choáng voáng hơn trước tin mới này. “Nhà khách họ đã gặp nhau ấy à?”

“Chính nó.”

Cậu ta còn nhăn hơn nữa. “Cô ấy cứ nói liên hồi về cái chỗ ấy. Mực chiên bơ cả thế giới không sánh kịp. Bãi biển vắng vẻ chẳng bãi biển nào bằng. Có lần tôi đưa cô ấy đến tận Kos, thế mà cô ấy chỉ nói mỗi một điều là không bằng cái nhà khách ấy.”

“Ôi trời ơi, cái nhà khách ấy.” Lorcan gật đầu đồng tình. “Tôi ghét chỗ ấy. Nếu phải nghe thêm lần nữa bài ca tụng của Ben về cái buổi hoàng hôn đủ khiến người ta thay đổi hẳn đầu óc...”

“Lottie cũng nói luôn miệng về hoàng hôn.” Richard gật đầu. “Và về chuyện cả đám dậy từ bình minh đi tập yoga cái đêch...” “... và lại còn bạn bè...” “... không khí...”

“Và biển ở đây là biển trong nhất, lam nhất, hoàn thiện nhất trong tất cả các thứ gọi là biển trên đời,” tôi hòa theo và đảo mắt. “Cứ nghĩ rồi họ cũng

phải lớn lên đi chứ.” “Cái chỗ chết tiệt,” Lorcan bình phẩm. “Tôi ước giá mà nó đã cháy trụi,” Richard thêm.

Cả ba chúng tôi nhìn nhau, mở cờ trong bụng. Không gì bằng có một kẻ thù chung.

“Vậy thì ta đi thôi,” Lorcan nói. Anh ta chìa cái tay cầm va li có bánh xe ra và tôi toan cầm lấy thì có điện thoại. Tôi xem số người gọi: Nico. Rốt cuộc. “Nico! Ông ở đâu thế!” “Fliss! Tôi biết cô đang nghĩ gì, và tôi hết sức hồ thẹn...” Thấy ông ta vừa bắt đầu một bài xin lỗi dài dòng, rối rắm, tôi vội ngắt ngang. “Ta không có thời gian cho những chuyện đó đâu. Chúng sắp vào cuộc trên bãi biển rồi. Ông phải hành động thật nhanh. Nghe đây.”

Chương 17

Lottie

Đây quả thật là bối cảnh hoàn hảo cho đêm tân hôn. Nghĩ mà xem - bãi biển riêng cho đôi ta! Mấy ai được sành điệu như thế chứ?

Chúng tôi đang ở trong cái vũng nho nhỏ kín đáo, từ bãi chính phải giẫm qua đá kê mới đến được, trên một tảng đá ở ngay bên ngoài đặt biển LÂM ƠN ĐỪNG LÀM PHIÊN. Hai chuyên viên mát xa dẫn chúng tôi đến đây thành một đoàn nối đuôi nho nhỏ, theo sau là Georgios và Hermes bưng sâm banh và hàu, hai thứ giờ đang nằm trên đá đợi chúng tôi. Còn lúc này chúng tôi đang nằm trên giường mát xa đôi khổng lồ, để hai nàng chuyên viên tên Angelina và Carissa xoa bóp dầu khắp người. Bốn bề, những tấm rèm trắng phồng căng trong gió, vây chúng tôi trong một không gian hoàn toàn riêng tư. Trời thì xanh rười rượi, cái màu xanh lam bao giờ cũng chỉ xuất hiện vào đúng một thời khắc nào đó lúc đêm vừa bắt đầu, nến thơm đặt trên mặt cát tỏa ra mùi hương ngọt lịm. Chim chóc liệng vòng ríu rít gọi nhau. Tôi nghe tiếng sóng đập khe khẽ lên mặt cát, trong gió có vị mặn mặn. Khung cảnh mê hồn đến nỗi tôi có cảm giác mình đang sống trong một video ca nhạc đầy nghệ thuật.

Ben đưa tay sang nắm tay tôi, tôi siết chặt đáp lại, nhắm mắt khi Calissa tấn công một điểm đặc biệt cứng đầu trên cổ. Ừmm. Ben với tôi trên cái giường che bạt trên bãi biển, mà sau đây chúng tôi sẽ được ở riêng hai tiếng đồng hồ. Mấy cô chuyên viên nhấn đi nhấn lại điều đó. “Hai tiếng,” Angelina nói không biết đến lần thứ mấy rồi. “Tha hồ riêng tư. Quý khách sẽ được thư giãn chung với nhau... Mọi giác quan đã được kích thích... Không ai đến làm phiền, điều đó là bảo đảm đấy.”

Cô nàng không hẳn đã nháy mắt, nhưng cũng không khác gì. Rõ ràng đây là dịch vụ xếp hình ngoài trời, chỉ có họ điệu đà không nói ra trong tờ rơi đấy thôi.

Carissa đã xử lý xong cổ tôi. Cô ta cùng Angelina đi lại phía đầu giường, đồng thời bắt tay vào xoa bóp đầu. Càng lúc tôi càng thấy thư giãn hơn - thực tế chắc tôi đã ngủ thiếp nếu không phải toàn thân còn đang nhấp nhồm vì thèm muốn. Chỉ cần nhìn thấy Ben trần trụi và bóng nhảy dầu bên cạnh đã là quá đủ. Chúng tôi sẽ tận dụng triệt để từng phút một trong hai tiếng ấy, tôi thề đấy. Chúng tôi xứng đáng có được những giây phút mê say hoàn hảo. Chỉ cần anh chạm vào là tôi sẽ nổ tung...

Keng!

Tôi choàng tỉnh khỏi cơn mộng. Chẳng biết từ đâu Angelina và Carissa đã lấy ra một đôi chuông nhỏ giống nhau, đang rung trên đầu chúng tôi như một nghi lễ.

“Đã xong,” Carissa thăm thì, dém khăn quanh người tôi. “Giờ thì mời quý vị thư giãn. Cứ thoải mái nhé.”

Tuyệt! Đã xong rồi! Thời gian kín đáo chơi nhau ời, chào mi. Qua mí mắt khép hờ tôi dõi theo Angelina và Carissa rút lui khỏi bức quây. Chẳng còn nghe âm thanh gì trừ mấy tấm rèm vải bông phơ phất trong gió. Tôi nhìn lên nền trời lam, không thốt được nên lời, mụ mị vì khoan khoái và thèm muốn. Đây đúng là trạng thái thần diệu nhất tôi từng trải qua: hậu mát xa, tiền sex. “Thế đấy.” Tay Ben lại siết chặt tay tôi. “Rốt cuộc.”

“Rốt cuộc.” Tôi định nhào sang hôn anh, nhưng anh nhanh quá. Tôi chưa kịp xoay sở thì đã thấy anh cười lên người mình, tay cầm một lọ dầu nhỏ. Chắc hẳn anh đã bí mật thủ sẵn rồi. Cái gì anh cũng nghĩ chu đáo! “Anh không muốn ai xoa bóp cho em hết ngoài anh.” Anh dốc dầu lên vai tôi. Mùi xạ hương thật nồng nàn quyến rũ. Tôi hít mạnh sung sướng trong lúc anh chà xát khắp mình tôi, bằng những động tác mau lẹ dứt khoát khiến tôi rùng mình. “Ông biết không, ông rất là có tài đấy ông Parr ạ,” tôi nói, giọng run rẩy vì thèm muốn. “Ông hoàn toàn có thể mở spa riêng được.” “Tôi chỉ muốn tiếp một cô khách thôi.” Anh thoa dầu tới chòm vú tôi, lên khắp bụng, xuống dưới nữa... Tôi lập tức rên rỉ vì ham muốn. Tôi thèm anh biết mấy... “Em

thích chứ?” Mắt anh nhìn chăm chú. “Em ngứa ngáy hết cả người lên rồi đây. Thật không thể chịu nổi.” “Anh cũng thế.” Anh cúi xuống hôn tôi, hai bàn tay chạy xuống giữa hai đùi... “Ôi trời đất.” Tôi hỗn hển. “Em ngứa thật rồi đấy.” “Anh cũng thế.” “Oái!” Tôi không kìm được nhăn mặt. “Anh biết là em thích mạnh tay một chút mà.” Anh cười khùng khục, nhưng tôi không rõ mình có đủ sức hòa theo không. Tôi đang thấy ngứa ngáy. Có gì không ổn rồi.

“Chúng mình dừng lại một tí được không?” Tôi đẩy anh ra. Da tôi như có kiến bò khắp người. “Em thấy hơi rát.” “Rát à?” Mắt anh lấp lánh vui thích. “Cứng ời, ta còn chưa bắt đầu mà.” “Không có gì buồn cười cả đâu! Đau lắm!” Tôi sốt ruột nhìn xuống tay. Tay tôi đỏ ửng. Sao thế này? Ben lại bắt đầu xáp vào, và tôi gặng hết sức cất tiếng rên khi đôi môi anh dụi dần xuống cổ tôi. Nhưng thực tình đây chỉ là tiếng rên vì đau đớn. “Thôi!” cuối cùng tôi tuyệt vọng nói. “Tạm nghỉ! Em thấy mình như đang bốc cháy ấy!” “Anh cũng thế,” Ben phì phò. “Em nói thật đấy! Em chịu thôi! Nhìn em đi!”

Cuối cùng thì Ben cũng tách ra mà quan sát tôi, mắt mờ đi vì ham muốn. “Em rất đẹp,” anh nói gọn. “Đẹp tuyệt trần.”

“Không hề! Em đỏ hết cả lên rồi.” Tôi nhìn hai cánh tay, càng lúc càng hoảng. “Mà lại còn sưng lên nữa chứ! Nhìn này!”

“Hai cái này thì đúng là đang sưng lên rồi.” Ben đỡ một bên ngực tôi về tán thưởng. Anh không nghe thấy tôi nói gì à?

“Oái!” Tôi bẻ tay anh tránh ra. “Nghiêm túc đấy. Em nghĩ mình bị dị ứng rồi. Anh dùng dầu gì đấy? Không phải dầu lạc chứ? Anh biết là em bị dị ứng lạc mà.” “Chỉ là dầu thôi.” Ben có vẻ tránh né. “Anh cũng không biết ở trong có gì.” “Anh phải biết chứ! Lúc mua anh phải nhìn nhãn chứ.” Im lặng một thoáng. Ben trông có vẻ hờn dỗi, như vừa bị tôi bắt quả tang. “Không phải anh mua,” cuối cùng anh nói. “Nico đưa cho anh, quà tặng của khách sạn. Đây là công thức pha chế đặc truyền của khách sạn hay gì đấy.”

“Ồi.” Tôi không thể không thấy thất vọng. “Mà anh không hề kiểm tra à? Dù anh biết em bị dị ứng?” “Anh quên mất, OK?” Ben có vẻ rối trí. “Anh không thể nhớ từng tí chuyện vặt vãnh được!” “Em không nghĩ chứng dị ứng của vợ anh lại có thể xếp vào ‘tí chuyện vặt vãnh’ được!” Tôi nổi khùng, cảm

thấy nổi thối thúc bất thường chỉ muốn đánh anh. Mọi chuyện đang êm ả thế cơ mà. Tại sao anh phải đi trát đầy thứ dầu lạc hắc ám lên người tôi chứ?

“Này, có thể nếu mình chọn góc hợp lý em sẽ không bị đau quá đâu.” Ben tuyệt vọng nhìn quanh rồi đẩy rèm. “Thử đứng lên mấy tảng đá kia xem.”

“OK.” Tôi cũng đang nôn nóng như anh muốn tìm cách thuận tiện. Nếu giảm tối thiểu tiếp xúc da thịt... Tôi trèo lên khối đá, cố không quá nhăn nhó. “Ồi...”

“Không phải như thế...” “Oái! Thôi!” “Thử phía kia xem...” “Có khi anh quay một tí... Ái!” “Đấy là mũi em à?” “Không được đâu,” tôi nói sau khi tuột khỏi tảng đá đến lần thứ ba. “Em có thể thử quỳ trên vách đá nếu có đệm...”

“Hay là trên mép giường...” “Hay để em lên trên... Không! Ối! Xin lỗi.” Tôi nhăn mặt. “Nhưng đúng là đau không chịu nổi.” “Em có vắt chân lên cổ được không?” “Không được,” tôi tức tối đáp. “Anh làm được không?”

Cảm hứng đã tan sạch trong lúc chúng tôi thử hết động tác kỳ quái này sang động tác kỳ quái khác. Tôi thở cả ra đặng mồm, không phải vì thích thú. Đến lúc này da tôi đã bỏng khắp rồi. Tôi đang cần bôi kem nước làm dịu, cực kỳ gấp. Nhưng tôi cũng cần sex nữa. Thật không thể chịu nổi. Tôi ước muốn phát khóc. “Nào!” tôi quở mắng bản thân. “Mình đã từng lấy tủy răng rồi. Mình có thể làm được.” “Mổ răng hàm?” Ben trông giận điên người. “Sex với anh giống như lấy tủy răng á?” “Em không định nói thế.” “Em tránh né sex với anh suốt cả kỳ nghỉ rồi,” anh nạt, đột nhiên nổi nóng. “Nghĩ xem, trắng mặt kiểu quái gì chứ?”

Lời buộc tội vô lý đến mức tôi co rúm cả người vì sốc. “Em đâu có tránh né!” tôi hét lên. “Em cũng muốn như anh muốn chứ, nhưng mà... Em đau quá...” Tôi tuyệt vọng nghĩ các phương án. “Hay mình thử sex kiểu tâm linh được không?”

“Kiểu tâm linh?” Giọng Ben nghe hết sức khinh bỉ.

“Ờ, thì nó cũng có ích với Sting.” Tôi thấy mắt mình đã ứ nước vì thất vọng. “Miệng em có bị đau không?” Ben hỏi, giọng có phần hy vọng. “Có, đau vào cả môi em. Đang nhức hết lên đây.” Tôi hiểu ý anh. “Xin lỗi.”

Ben gỡ chân khỏi chân tôi rồi đổ sầm xuống giường, vai so lại. Dù không muốn, tôi cũng thấy nhẹ nhõm vì không bị anh cọ vào người nữa. Đúng là tra tấn.

Một lúc lâu chúng tôi chỉ ngồi im lìm rầu rĩ. Da thịt tôi vẫn còn sưng phồng và đỏ mọng. Trông tôi chắc giống hết quả anh đào nhúng đường quá khổ. Nước mắt bắt đầu lăn trên mặt tôi, một giọt rồi hai giọt.

Anh còn không thèm hỏi dị ứng có nguy hiểm cho tôi không. Ý tôi là, thì cũng không, nhưng mà cũng nên hỏi chứ. Anh chẳng phải người biết quan tâm lắm, phải không? Lần đầu Richard chứng kiến tôi bị dị ứng lạc, anh đòi chở tôi đến phòng cấp cứu ngay lập tức. Và lúc nào anh ấy cũng cẩn thận kiểm tra thực đơn nhà hàng và bao bì các món ăn liền. Anh lúc nào cũng để tâm...

“Lottie.” Giọng Ben làm tôi muốn nhảy dựng vì hối hận. Làm sao tôi lại đi nghĩ về bạn trai cũ trong khi đang hưởng tuần trăng mật được chứ?

“Vâng?” Tôi quay lại thật nhanh, đề phòng anh đoán ra những suy nghĩ trong đầu. “Em chỉ đang nghĩ về... không về cái gì cụ thể cả...”

“Anh xin lỗi.” Ben dang rộng tay rất chân thành. “Anh không cố ý đâu, nhưng anh thèm em đến chết đi được.” “Em cũng thế.” “Chỉ là không may thôi.” “Chúng mình hình như không may nhiều hơn bình thường,” tôi ảo não nói. “Làm sao một cặp mới cưới lại có thể gặp tới chừng ấy kiếp nạn vậy chứ?” “Không phải là ‘tuần trăng mật’,” anh đùa, “mà là ‘tuần vỡ mật’ thì đúng hơn.”

Tôi mỉm cười trước câu đùa dở ẹc, cảm thấy đỡ hơn. Ít ra thì anh cũng cố gắng.

“Có thể là số phận,” tôi nói mà không thực nghĩ thế, nhưng Ben đã tóm lấy câu đó.

“Có thể em nói đúng. Nghĩ mà xem, Lottie. Ngày mai chúng mình định quay lại nhà khách cơ mà. Chúng mình sắp quay lại nơi đã ở với nhau lần đầu tiên. Có thể đấy mới đúng là nơi số phận muốn chúng mình được động phòng.”

“Thế thì sẽ lãng mạn lắm.” Ý nghĩ này bắt đầu khiến tôi hứng thú. “Ta có thể tìm đến đúng cái góc cũ trong cái hang nhỏ ấy.”

“Em vẫn còn nhớ à?”

“Em sẽ nhớ đêm đó suốt đời.” Tôi nói thành thực. “Đấy là một trong những kỷ niệm lớn nhất cả đời em.”

“Ồ, có thể chúng ta sẽ ghi điểm được lớn hơn nữa,” Ben nói, đã vui vẻ lại. “Thế em sẽ phải nghỉ chơi bao lâu?”

“Không biết nữa.” Tôi liếc xuống làn da tôm hùm của mình. “Dị ứng cũng nặng đấy. Chắc phải đến mai.”

“OK. Vậy giờ ta bấm ngừng. Đồng ý không?”

“Đồng ý,” tôi đáp rất biết ơn. “Từ phút này ta sẽ bấm ngừng.” “Và đến mai chuyển sang chạy.”

“Và rồi tua lại và lại chạy.” Tôi mỉm cười tinh quái với anh. “Và rồi lần nữa. Và lần nữa.”

Tôi thấy rõ cả hai đều vui hẳn lên vì kế hoạch này. Chúng tôi ngồi ngắm biển, và tôi thấy lòng mình dần dà dịu lại nhờ tiếng sóng vỗ đều đều, chỉ đôi lúc ngắt quãng vì tiếng chim, và tiếng nhạc xa xôi từ bãi chính vọng đến. Tối nay có nhạc sống. Có thể chốc nữa chúng tôi sẽ lượn ra đó, uống cocktail, và thử nghe một lát.

Có vẻ là chúng tôi đã dần hòa rồi. Trong lúc ngồi đó, Ben thận trọng vươn tay ra đằng sau, rồi gập lại như để ôm lấy lưng tôi mà không chạm vào hẳn. Cứ như là ma ôm. Da tôi cũng hơi nhồn nhột đáp lại, nhưng tôi không để tâm. Mọi thù ghét đã tan biến; thực tế là tôi còn chẳng nhớ vì sao mình lại vừa có cảm giác đó nữa.

“Ngày mai,” anh nói. “Không dầu lạc. Không quản gia. Không đàn hạc. Chỉ có ta với ta.”

“Ta với ta.” Tôi gật đầu. Có thể Ben nói đúng: có thể từ đầu số phận đã muốn chúng tôi làm chuyện đó ở nhà khách. “Em yêu anh,” tôi bất chợt nói thêm. “Càng yêu thêm vì mấy chuyện này.” “Anh cũng thế.” Anh lại mỉm nụ cười nửa miệng và tim tôi nghẹn ngào. Và bất giác tôi thấy hân hoan tột đỉnh, bất chấp làn da kiến bò và thèm muốn bị ngừng ngang cùng cái mắt cá chân

bị sái vì trèo lên đá. Vì sau tất cả thì chúng tôi đã ở đây, trở lại với Ikonos, sau từng ấy năm. Và đến mai câu chuyện sẽ trở lại điểm bắt đầu. Ngày mai chúng tôi quay lại nơi quan trọng nhất trong cuộc đời mình: căn nhà khách. Cái nơi chúng tôi tìm được tình yêu, trải qua những sự kiện chấn động và thay đổi số mệnh mình vĩnh viễn. Ben chìa tay như để đón tay tôi, và tôi cong ngón tay dưới tay anh mà không chạm vào hẳn (bàn tay tôi cũng đang sưng lên). Tôi không cần phải nói với anh là chuyến trở lại nhà khách quan trọng với tôi đến thế nào. Anh hiểu hết. Anh hiểu theo lối không ai khác trên đời này hiểu. Và đó chính là lý do vì sao chúng tôi được số phận dành cho nhau.

Chương 18

Fliss

Không. Khôông!!!! Cái kiểu sến súa này là thế nào? Ben hiểu em từ trong gan ruột. Anh ấy nghĩ đây là do Định Mệnh và em cũng thế. Chúng em đã vạch ra bao nhiêu kế hoạch cho tương lai. Anh ấy muốn tất cả những điều em muốn. Chắc sau này chúng em sẽ đến sống ở Pháp trong một cái gite...

Tôi lướt nhanh qua ba tin nhắn sau, càng lúc càng thất chí.

... không khí lãng mạn, rủ rèm trắng ngay cạnh biển, và OK, đúng là không thành, nhưng cũng không quan trọng..... Chúng em không chạm vào nhau nữa, nhưng em CẢM THẤY anh ấy, cứ như là thần giao cách cảm ấy, chị hiểu không...

... hạnh phúc nhất trên đời...

Chúng nó còn chưa ngủ với nhau, vậy mà nó đã cảm thấy hạnh phúc nhất trên đời. Hừ, nếu mục đích của tôi là chia rẽ đôi bên thì tôi thất bại chổng vó rồi đây. Tôi đã kéo chúng lại gần nhau hơn. Giỏi lắm, Fliss ạ. Xuất sắc đấy.

“Mọi thứ đều OK chứ?” Lorcan hỏi, nhìn vẻ mặt tôi. “Mọi thứ đều long lanh,” tôi gần như vặc lại, hùng hổ lật qua bảng thực đơn cocktail bọc da.

Tâm trạng tôi khó có thể gọi là tốt từ lúc chạm đất ở Sofia. Và lúc này nó đã lao thẳng xuống vực. Mọi thứ đã quay ngoắt 180 độ còn tôi thì rã rời và tủ lạnh trong phòng thì không có nước tonic và giờ tôi lọt thỏm giữa vòng vây gái gọi Bungari. OK, có thể không phải tất cả bọn họ đều là gái gọi Bungari, tôi nhượng bộ khi lần nữa đưa mắt nhìn khắp quán bar trên mái. Vài cô trong đó có thể là siêu mẫu Bungari. Vài cô khác có thể còn là nữ doanh nhân không biết chừng. Ánh sáng yếu ớt phản chiếu trên khắp mặt kim cương, trên những hàm răng trắng bóng và khóa thắt lưng Louis Vuitton. Khó có thể gọi là một nơi khiêm tốn, cái Nóc Thành Phố này. Dù cũng phải ghi nhận, họ biết

tên tôi và tôi còn không phải mở miệng đòi thăng hạng nữa. Lâu lắm tôi chưa ở suite nào bóng bẩy hào nhoáng đến mức này, với hai phòng ngủ đại tướng, phòng khách có cả màn hình chiếu phim, và phòng tắm art-deco mênh mông ốp kính. Có lẽ tôi sẽ buộc phải khoe với Lorcan mới được. Tôi cảm thấy bụng hơi nôn nao một chút. Không rõ tình hình giữa tôi với Lorcan đang ở chặng nào. Có thể sau vài ly nữa tôi sẽ biết. Quầy bar cũng khá hào nhoáng, cửa sổ kính cao bằng tường và hồ bơi hẹp chạy vòng quanh sàn, lát gạch đen, tuy mọi gái đẹp/siêu mẫu/nữ doanh nhân đều đưa mắt nhìn khinh thị. Trái với Noah, nó đang nhảy loi choi đòi xuống bơi.

“Đồ bơi cửa con trong va li hết rồi,” tôi nói phải đến lần thứ năm. “Cứ để nó mặc quần lót bơi,” Lorcan nói. “Có sao đâu chứ?”

“Phải!” Noah gù lên, mê tíu ý kiến này. “Quần lót! Quần lót!” Nó nhảy tưng tưng, vẫn còn năng động sau chuyến bay. Có thể bơi cũng là ý hay. “OK.” Tôi nhượng bộ. “Con mặc quần lót xuống bể cũng được. Nhưng khê thôi. Đừng làm bẩn nước lên ai.” Hào hứng, Noah bắt đầu lột đồ, cấu thả vứt quần áo xuống đất.

“Mẹ làm ơn trông hộ con cái ví,” nó nói rất nghiêm chỉnh như người lớn, trao cho tôi cái ví được tặng lúc lên máy bay. “Con muốn có thể tín dụng để cho vào đây,” nó nói thêm.

“Con chưa đến tuổi có thể tín dụng,” tôi đáp, gập quần dài cho nó rồi đặt ngay ngắn trên cái ghế đệm nhung dài sát tường.

“Cho cháu một cái này,” Lorcan nói, đưa cho nó thẻ khách hàng Starbucks. “Hết hạn rồi,” anh ta bảo tôi.

“Ô kè!” Noah reo lên khoái chí, thận trọng lồng vào trong ví. “Cháu muốn có một cái ví ních đầy thẻ như của bố cháu ấy.”

Tôi đang định buông ra một lời nhận xét cắt thọt về cái ví phòng tướng của Bố Cháu - nhưng đã ngậm miệng kịp. Thế sẽ là chua chát. Mà giờ tôi sẽ không chua chát. Tôi sẽ ngọt ngào và tươi sáng.

“Bố làm việc chăm chỉ để kiếm tiền,” tôi nói giọng ngọt như đường. “Mẹ con mình cần tự hào về bố, Noah ạ.” “Xung phong!” Noah đang chạy về phía bể bơi. Một phút sau nó đã lao sầm xuống bể làm bắn lên một cột nước kinh

điễn. Nước gội xuống người một cô nàng tóc vàng váy ngắn ngồi gần đó khiến cô ta co người lại kinh hãi lau mấy giọt nước dính trên chân.

“Xin lỗi cô,” tôi vui vẻ hét về phía cô ta. “Tai nạn nghề nghiệp khi ngồi uống gần bể.” Noah đã bắt đầu bơi trườn sấp theo phong cách đặc biệt tung tóe và trở thành đích ngắm của những cái nhìn phật lòng từ phía các người đẹp lẫn các nàng bưng bê đẹp.

“Cô muốn cá bao nhiêu rằng Noah là người đầu tiên trên đời xuống bơi ở cái bể này?” Lorcan thích thú hỏi.

Giữa lúc chúng tôi xem nó bơi, Richard bước vào phòng bar, giữa một đám hành khách tôi nhận ra là người cùng chuyến. Trông cậu ta còn ủ rũ hơn cả lúc nãy nữa khiến lòng tôi nhói lên thương cảm. “Chào,” cậu ta nói rồi lún người xuống cái ghế đệm dài. “Có thêm tin gì của Lottie chưa?”

“Rồi, và tin tốt là hai người bọn họ vẫn chưa làm được gì!” tôi nói cho cậu ta vui lên.

“Vẫn chưa à?” Lorcan đập ly xuống đánh chát, không tin vào tai mình. “Họ có gì bất thường thế?”

“Dị ứng vớ vẩn ấy mà.” Tôi nhún vai bâng quơ. “Chúng nó bôi dầu lạc gì đấy lên người Lottie làm con bé bị sưng phồng lên.”

“Dầu lạc?” Richard ngẩng phắt lên lo lắng. “Thế cô ấy có sao không? Họ có gọi bác sĩ không?” “Tôi nghĩ là nó ổn. Thật đấy.” “Vì mấy cái phản ứng đó có khi nguy hiểm lắm. Mà sao họ lại đi dùng dầu lạc, giời ạ? Cô ấy không dặn trước à?” “Tôi... không biết,” tôi né. “Cái gì thế?” tôi tìm cách đổi chủ đề, hất hàm về phía mảnh giấy trong tay cậu ta. “Không có gì đâu,” Richard nói về chống đỡ trong khi Noah chạy tung tăng lại gần, người quần khăn tắm đen rất bảnh. “Không có gì quan trọng đâu.” “Thì cũng phải là cái gì chứ.”

“Ờ... OK.” Richard đưa mắt dữ tợn hết nhìn Lorcan lại sang tôi, như thách ai dám cười. “Tôi đang thử viết một bài thơ tiếng Pháp. Cho Lottie.” “Thế mới tốt chứ!” tôi khích lệ. “Tôi xem có được không?” “Vẫn còn chưa hoàn thành.” Miễn cưỡng, cậu ta đưa tờ giấy, tôi vuốt lại cho thẳng thơm rồi hăng giọng.

“Je t’aime, Lottie. Parce que tres hottie.” Tôi ngần ngừ, không biết nhận xét ra sao. “Ờ, cũng coi như khởi đầu...” “‘Anh yêu em, Lottie. Vì em là hottie?’” Lorcan dịch thử, tròn xoe mắt. “Anh không đùa đấy chứ?”

“Lottie rất khó gieo vần!” Richard cự lại. “Anh thử đi!”

“Hay chú nói là ‘mót đi’,” Noah đề nghị. “‘Anh yêu em, Lottie. Trong khi đang mót đi’.”

“Cảm ơn Noah,” Richard càu nhàu. “Chú đánh giá cao sự giúp đỡ của cháu.” “Thơ hay mà,” tôi vội vàng chữa. “Dù sao thì của cho không bằng cách cho.”

Richard cướp lại mẫu giấy từ tay tôi và với lấy thực đơn. Mặt ngoài thực đơn viết *Các đặc sản Bungari ngon miệng*, bên trong liệt kê các món ăn nhẹ và ăn vặt. “Ý hay đấy. Ăn gì đấy đi,” tôi rù rì. “Cậu sẽ thấy dễ chịu hơn.” Richard liếc qua tờ thực đơn lấy lệ rồi vẩy cô hầu bàn gần đó, cô này mỉm cười tiến lại.

“Thưa ngài? Tôi giúp gì được ạ?” “Tôi có vài câu hỏi về ‘các đặc sản Bungari ngon miệng’ của các cô,” cậu ta vừa nói vừa chỉa mắt vào cô kia không khoan nhượng. “Món xa lát cừ Ý. Đây là đặc sản Bungari à?”

“Thưa ngài.” Cô gái cười tươi hơn nữa. “Để tôi hỏi lại nhà bếp.” “Còn món cà ri gà cay. Đây là đặc sản Bungari à?”

“Thưa ngài, để tôi hỏi lại.” Cô gái đang ghi chép vào tập giấy. “Richard.” Tôi đá cậu ta một cú. “Thôi đi.” “Bánh mì kẹp nướng.” Richard vẫn dõn tiếp. “Đây là đặc sản Bungari à?” “Thưa ngài...” “Khoai tây chiên vòng. Món này là ở vùng nào tại Bungari?” Giờ thì cô gái đã ngừng viết và hoang mang nhìn cậu ta. “Thôi!” tôi rít lên với Richard, rồi mỉm cười với cô gái. “Cảm ơn cô nhiều. Chúng tôi muốn nghỉ thêm vài phút nữa.”

“Tôi chỉ hỏi thôi mà,” Richard nói khi cô ta đi. “Xác minh lại cho rõ. Tôi có quyền xác minh chứ, phải không?” “Chỉ vì cậu không viết được thơ tình tiếng Pháp không có nghĩa cậu cần xả xuống đầu một cô phục vụ bần vô tội,” tôi nghiêm khắc nói. “Mà nữa, nhìn xem. Món nhắm meze. Đây đúng là đặc sản Bungari.” “Đây là món Hy Lạp.” “Bungari nữa.” “Cứ như chị biết nhiều lắm ấy.” Cậu ta rầu rĩ nhìn thực đơn, rồi gập lại.

“Thực ra tôi nghĩ mình nên đi ngủ.” “Thế cậu không ăn gì à?” “Tôi sẽ gọi lên phòng. Hẹn sáng mai gặp lại.” “Ngủ ngon nhé!” tôi gọi với theo, cậu ta u ám ngoảnh lại qua vai và gật đầu. “Tôi nghiệp anh chàng,” Lorcan nói khi Richard đã biến mất khỏi tầm mắt. “Anh ta yêu cô ấy thực lòng.” “Tôi cho là thế.” “Không ai có thể viết ra bài thơ như thế trừ khi họ yêu say đắm đến nỗi mờ cả óc phán xét.” “‘Vì em là hottie’,” tôi trích lại, bỗng dừng muốn cười khúc khích “Hottie á?” “‘Trong khi đang mót đi’ còn hay hơn.” Lorcan nhướn mày. “Noah này, tương lai cháu có khả năng đoạt Nobel văn chương đấy.”

Noah chạy mất rồi lại nhảy ùm xuống hồ bơi, cả hai chúng tôi ngắm nó bì bõm trong nước một lúc.

“Cậu bé khá lắm,” Lorcan nói. “Thông minh. Thăng bằng.”

“Cảm ơn anh.” Tôi không nén nổi mỉm cười khi nghe lời khen. Noah thông minh thật. Dù “thăng bằng” thì tôi cũng không chắc lắm. Bọn trẻ thăng bằng có khuếch khoác về trái tim ghép tương tượng không? “Nó có vẻ rất hạnh phúc.” Lorcan vốc một nắm lạc. “Việc xử nuôi con có dễ chịu không?”

Vừa nghe chữ “xử nuôi con”, radar trong đầu tôi đã réo âm ì và tôi thấy tim mình đập dồn lên, sẵn sàng khai chiến. Adrenalin tràn khắp người tôi. Tay tôi căng thẳng mó máy cái USB. Các bài diễn văn theo nhau xếp hàng chờ tuôn ra. Tất cả đều dài, tỉ mỉ, thiêu đốt. Lại nữa: tôi chỉ muốn đắm vào mặt ai đấy.

“Vì mấy người bạn của tôi cũng lâm vào cảnh khủng hoảng khi giành quyền nuôi con,” Lorcan nói thêm. “Ờ, phải.” Tôi đang cố tỏ ra bình tĩnh. “Phải. Tôi nghĩ là thế.” Khủng hoảng hả? Tôi muốn gào lên. Anh muốn biết thế nào là khủng hoảng không?

Nhưng cùng lúc giọng Barnaby lại vang vang trong tai tôi như tiếng chuông báo động. Cậu đã bảo dù có làm gì, cậu cũng sẽ không chua chát.

“Nhưng chị thì không khổ sở gì chứ?” Lorcan hỏi. “Không hề.” Không hiểu từ đâu tôi moi ra được nụ cười dễ dàng, thanh thản nhất đời gắn lên môi mình. “Thực tế là mọi chuyện đều trơn tru và suôn sẻ. Nhanh gọn nữa,” tôi nói thêm cho chắc chắn. “Thoáng cái là xong.” “Chị thật may.” “Thật may.” Tôi gật đầu. “May vô kể!” “Vậy chị và chồng cũ vẫn hòa hảo chứ?” “Chúng

tôi như thế này này.” Tôi bắt chéo hai ngón tay. “Thật tuyệt diệu!” Lorcan trầm trồ. “Thế mà chị thật tình muốn ly dị anh ấy ư?” “Tôi vô cùng lấy làm mừng khi anh ấy tìm được hạnh phúc với người phụ nữ khác.” Tôi mỉm cười ngọt xót. Tài nói dối của mình đã khiến chính tôi cũng thấy rùng mình. Về cơ bản, tôi đang nói những điều ngược chính xác một trăm tám mươi độ. Gần như là một trò chơi.

“Và cũng hòa hợp với người mới của anh ta?” “Yêu mến là khác!” “Noah có vậy không?”

“Một gia đình lớn hạnh phúc luôn!” “Chị có muốn uống thêm gì nữa không?” “Không, tôi ghét lắm!” Tôi chợt nhớ ra Lorcan không biết chúng tôi đang chơi trò chơi. “Ý tôi là muốn lắm,” tôi chữa.

Trong lúc Lorcan gọi bồi bàn, tôi ăn vài viên lạc và thử xem còn bịa thêm được câu gì về ly dị không. Nhưng giữa chừng sáng tác - *Chúng tôi chơi bóng bàn với nhau nhé! Daniel còn lấy tên tôi đặt cho cháu bé mới sinh!* - đầu tôi cứ bùng nhùng. Mấy ngón tay tôi càng lúc càng nhảy loạn quanh cái USB trên cổ.

Tôi không thấy trò chơi có gì vui nữa. Bà tiên hiền bên trong tôi càng lúc càng nhạt hào quang rồi. Bà tiên ác thì đang nằng nặc đòi được cất tiếng. “VẬY CHỒNG CHỊ CHẮC PHẢI TỐT LẮM,” Lorcan nói sau khi gọi xong đồ uống. “Thì quan hệ giữa hai người mới đặc biệt được như thế.”

“Anh ấy đúng là thiên thần!” tôi gật đầu, răng nghiến chặt. “Hắn thế.” “Anh ấy chu đáo và tốt bụng vô cùng!” Giờ thì tay tôi đang nắm thành đấm bên sườn. “Anh ấy hào hoa, quyến rũ, vị tha, biết quan tâm...” Tôi bỏ lửng. Tôi đang thở dốc. Mắt tôi còn đang nỗ lực đom đóm lên đây. Khen ngợi Daniel quả có hại cho sức khỏe; tôi không thể tiếp tục nổi nữa. “Anh ấy là một... một... một...” Cứ như cái hắt hơi ấy. Không thể không bật ra. “Con chó.” Im lặng một thoáng. Tôi thấy vài người ngồi bàn gần đấy đang tò mò nhìn qua. “Con chó theo nghĩa tốt hả?” Lorcan đoán liều. “Hay là... ồ.” Anh đã nhìn thấy vẻ mặt tôi. “Tôi nói dối đấy. Daniel là cơn ác mộng cực trần đời bất kỳ bà vợ nào phải đối mặt khi ly dị, và tôi chua chát lắm, OK? Tôi chua chát lắm!” Chỉ nói ra vậy thôi cũng đủ khiến lòng tôi nhẹ nhõm. “Tôi chua chát từ trong xương, tôi chua chát từ trong tim, tôi chua chát từ trong máu...” Bất

chợt tôi nhớ ra gì đó. “Khoan đã. Anh đã ngủ với tôi cơ mà. Anh biết là tôi rất chua chát.” Không thể nào có chuyện anh ta không bắt được tín hiệu vào cái đêm chúng tôi ở với nhau. Tôi khá căng thẳng. Tôi nghĩ mình còn luôn miệng chửi thề. “Tôi có hơi hơi đoán ra.” Lorcan nghiêng đầu ra hiệu đồng ý. “Có phải là khi tôi hét, ‘Đồ khốn kiếp, Daniel!’ khi lên đỉnh không?” tôi không cưỡng được câu đùa, rồi phẩy tay. “Xin lỗi. Đùa vô duyên.” “Không có gì phải xin.” Lorcan còn không chớp mắt. “Cách duy nhất để sống sót qua các vụ ly dị là kể chuyện đùa vô duyên. Phải làm gì khi nhận ra sự thiếu vắng của cô vợ cũ? Tạ ơn trời.” “Vì sao ly dị lại đắt đỏ?” tôi tự động đáp trả. “Đắt là thế nào? Làm gì có giá nào quá đắt!” “Vì sao đàn ông ly dị lại tái hôn? Vì mắc bệnh quên.” Anh ta chờ tôi cười, nhưng tôi đã đắm vào suy nghĩ. Cơ thủy triều adrenalin đã rút, giờ chỉ còn bãi cát vương vãi đầy những ý nghĩ cũ kỹ quen thuộc.

“Vấn đề là...” Tôi quệt mũi thật mạnh. “Vấn đề là, tôi vẫn chưa sống sót qua vụ ly dị. ‘Sống sót’ có nghĩa là anh vẫn là con người như anh trước kia, không phải sao?” “Vậy giờ chị là con người thế nào?” Lorcan hỏi.

“Tôi không biết,” tôi nói sau khi ngưng một chút. “Tôi thấy như bên trong tuột hết cả da. Như bị bỏng độ ba ấy. Chỉ có điều không ai nhìn thấy.”

Lorcan nhăn mặt nhưng không nói gì. Anh ta thuộc vào số hiếm người có thể chờ nghe cho hết.

“Tôi bắt đầu nghĩ có phải mình sắp hóa điên không,” tôi nói và nhìn vào cốc. “Chẳng lẽ Daniel thật sự nhìn thế giới theo cách đó? Chẳng lẽ anh ta có thể thật sự nói những điều kinh khủng đó, và chẳng lẽ mọi người có thể tin anh ta? Và tồi tệ nhất là không có ai cùng chia sẻ tình cảnh ấy với mình. Ly dị cứ như một vụ nổ trong vòng kiểm soát ấy. Mọi người đứng ngoài phạm vi đó đều OK.”

“Mọi người đứng ngoài.” Lorcan gật lấy gật để. “Họ thật đáng ghét, phải không? Cứ lải nhải đừng nghĩ lại chuyện đó nữa.”

“Ừ!” Tôi gật đầu tán đồng. “Rồi lại còn nói ‘Hãy nhìn vào mặt tích cực! Ít nhất cô cũng không bị thương tật dị dạng vì tai nạn lao động!’”

Lorcan cười phá lên. “Người quen của chị ắt hẳn cũng là người quen của tôi.”

“Tôi chỉ cầu mong một điều trên hết là anh ta ra khỏi cuộc đời tôi.” Tôi thở dài, gục đầu vào tay một chốc. “Ước gì có cái... tôi cũng không biết nữa. Thủ thuật nội soi mổ lấy chông cũ.” Lorcan nở nụ cười tán thưởng và tôi ực một ngụm vang. “Còn anh thì sao?”

“Cũng tầm tối phết.” Anh ta gật đầu. “Có chút cãi vã về tiền nong, nhưng chúng tôi không có con, như thế cũng đơn giản hơn một chút.”

“Hai người thật may là không có con.” “Không hẳn,” anh đáp, giọng không âm sắc.

“Không, thật đấy,” tôi khẳng định. “Ý tôi là, tới vụ chiến đấu giành con, thì đây là cả một...” “Không, không hề.” Giọng anh ta chợt thoáng xót xa, điều tôi chưa từng nhận thấy, và tôi chợt nhận ra mình biết rất ít về đời tư của anh ta. “Chúng tôi không làm nổi,” anh ta nói gọn. “Tôi không làm nổi. Và theo tôi thì chính chuyện đó góp đến tám chục phần trăm vào nguyên nhân tan vỡ. Mà cứ cho là một trăm đi.” Anh ta nốc một ngụm whisky lớn. Tôi sốc đến nỗi không biết nói gì nữa. Chỉ với vài lời, anh ta đã mở ra một câu chuyện xưa buồn bã tới mức tôi lập tức thấy có lỗi đã kêu ca về chuyện của mình. Vì ít nhất tôi vẫn còn Noah.

“Tôi rất tiếc,” cuối cùng tôi cũng áp ứng.

“Ừ. Tôi cũng thế.” Anh ta ném cho tôi một nụ cười chế nhạo nhưng hiền từ, và tôi thấy ngay anh nhận ra tôi đang áy náy. “Mặc dù, như chị nói, nếu vậy mọi sự sẽ phức tạp hơn.” “Tôi không có ý...” tôi lắp bắp. “Tôi không nhận thấy...” “Mọi sự ổn thôi.” Anh huơ tay. “Mọi sự ổn thôi.” Tôi nhận ra giọng ấy: chính tôi vẫn thường dùng. Không phải mọi sự ổn thôi: chỉ là mọi sự như thế thôi. “Tôi rất tiếc, thật đấy.” Tôi lúng búng nhắc lại. “Tôi biết.” Anh gật đầu. “Cảm ơn.”

Mất hồi lâu chúng tôi ngồi im lặng. Các ý nghĩ lượn vòng trong đầu, nhưng tôi không dám nói với anh câu nào trong số đó. Tôi vẫn chưa hiểu nhiều về anh. Có thể tôi sẽ rõ ý làm anh ta đau lòng.

Cuối cùng thì tôi rút về trận địa an toàn, xa cách là Lottie và Ben.

“Vấn đề là...” tôi thở ra. “Tôi chỉ muốn cứu em gái tôi khỏi cái nỗi đau mà chúng ta đều đã trải qua đó. Thế thôi. Đây là lý do lúc này tôi đang ở đây.” “Tôi có được nhận xét một điểm nhỏ không?” Lorcan nói. Khóe miệng anh ta

giật giật thích thú, và tôi thấy anh ta đang muốn cải thiện không khí. “Chị còn chưa gặp Ben mà.” “Tôi không cần gặp,” tôi đối đáp. “Điều anh không nhận ra là chuyện này có cả một tiền sử. Mỗi lần Lottie chia tay với ai đó là nó lại đi làm một việc ngu si, vội vàng, điên rồ rồi sau đó lại phải tìm cách sửa chữa. Tôi gọi đấy là những Lựa Chọn Không May.” “‘Lựa Chọn Không May’. Tôi thích đấy.” Lorcan nhướn một bên mày. “VẬY chị nghĩ Ben là một Lựa Chọn Không May.”

“Hừ, anh không nghĩ thế à? Ý tôi là, nghĩ thử xem. Đính hôn sau năm phút, dự kiến sống trong một cái gite...”

“Một cái gite?” Lorcan trông kinh ngạc. “Ai nói thế?”

“Lottie chứ ai! Nó cứ bắn lên vì chuyện đó. Chúng nó sẽ nuôi dê và gà rồi tất cả chúng ta phải đến thăm chúng nó và ăn bánh mì baguette.”

“Nghe không có vẻ là Ben chút nào,” Lorcan nói. “Gà á? Chị có chắc không?”

“Đấy thấy chưa! Y như một thứ giấc mơ cổ tích ngớ ngẩn nào đấy. Rồi thì giấc mơ sẽ vỡ vụn còn nó thì sẽ thành một ả ly hôn chua chát y như tôi...” Quá muộn, tôi nhận ra mình vừa gần như hét lên. Mấy người ngồi gần đó đã liếc lại. “Y như tôi,” tôi nhỏ giọng nhắc. “Và chuyện đó sẽ là thảm họa.”

“Chị quá nghiêm khắc với mình rồi,” Lorcan nói. Tôi nghĩ anh ta chỉ đang cố tử tế thôi. Nhưng lúc này tôi không có đầu óc nghe nịnh bợ.

“Anh hiểu ý tôi mà.” Tôi chồm người tới. “Anh có mong bất kỳ ai trong số những người anh yêu quý phải chui đầu vào cái địa ngục ly hôn không? Hay anh sẽ tìm cách ngăn chặn?”

“VẬY là chị sẽ rơi từ trên trời xuống, bảo cô ấy hủy hôn đi rồi cưới Richard.

Và chị nghĩ cô ấy sẽ nghe lời à?”

Tôi lắc đầu. “Không phải thế. Tình cờ tôi nghĩ Richard rất tuyệt vời và cực kỳ thích hợp với Lottie, nhưng tôi không định giương cờ Richard mà tiến vào trận đấu. Richard sẽ phải tự giương cờ cho cậu ta thôi. Tôi thì chỉ giương cờ ĐỪNG BIẾN ĐỜI MÌNH THÀNH BÃI CHIẾN TRƯỜNG.”

“Vậy đúng là trời giúp chị khi họ phải chịu đựng tuần trăng mật ác mộng như thế,” Lorcan nhướn một bên mày.

Tới một quãng lặng ngắt nhưng căng thẳng trong lúc tôi đấu tranh xem có nên kể ra chiến dịch bí mật của mình không - rồi quyết định là không.

“Phải,” tôi nói thản nhiên hết sức có thể. “Thật may.”

Noah lại lép bép chạy đến, để lại những dấu chân ướt trên nền thảm xám đậm. Nó rúc vào đầu gối tôi, lập tức tôi thấy mình nhẹ bổng. Noah mang theo hy vọng bao quanh nó như một vòng hào quang, mỗi lần tôi chạm đến nó là lại được thấm một chút vào mình.

“Đây này!” Nó bỗng dừng giơ tay vẫy ai đó. “Bàn này!” “Đây rồi.” Một cô hầu bàn tiến lại, bê cái khay bạc trên đặt cốc kem sundae. “Cho cậu lính nhỏ dừng cảm. Chắc chị phải tự hào lắm,” cô ta nói với tôi.

Ôi trời ơi. Lại nữa rồi. Tôi mỉm cười đáp lại, mặt tỏ ra vừa đủ khó hiểu, tìm cách giấu nỗi xấu hổ. Tôi không biết lần này sẽ đi đến đâu. Có thể là ghép tim. Có thể là thay tủy sống. Có thể là cún con mới mua. “Luyện tập ba giờ một ngày!” Cô ta bóp chặt vai Noah. “Cô thật ngưỡng mộ quyết tâm của cháu! Con trai chị vừa kể về việc tập gym,” cô ta bảo tôi. “Hai người đang nhắm đến Olympic 2024 phải không?”

Nụ cười của tôi cứng đờ lại. Tập gym hả? OK, tôi không thể trì hoãn thêm được nữa. Tôi cần thực hiện Bài Nói Chuyện, ngay tại chỗ, ngay bây giờ.

“Cảm ơn cô,” tôi cố gắng bật ra. “Tuyệt vời lắm. Cảm ơn cô lắm.” Ngay khi cô hầu bàn biến mất, tôi quay sang Noah. “Con yêu. Nghe này. Chuyện này rất quan trọng. Con biết nói dối với nói thật khác nhau thế nào, phải không?”

“Phải.” Noah gật đầu tự tin.

“Và con cũng biết mình không nên nói dối.” “Chỉ trừ khi cần lịch sự,” Noah hòa theo. “Như là, ‘Cháu thích váy của bác lắm!’”

Đây lại là đề tài một Bài Nói Quan Trọng khác, từ khoảng hai tháng trước, khi Noah thật thà đến kinh hồn về tài nấu nướng của mẹ đỡ đầu. “Ừ. Nhưng nói chung thì...”

“Hoặc là, ‘Bánh táo ngon tuyệt!’” Noah đã hứng lên. “Và ‘Cháu muốn ăn nữa, nhưng cháu no mất rồi!’” “Ừ! OK. Nhưng quan trọng là, hầu hết mọi lần ta đều phải nói thật. Chứ không được nói ví dụ như ta đã mổ ghép tim, khi thực ra không phải thế.” Tôi đang nhìn thật kỹ Noah chờ phản ứng nhưng nó hình như không lay chuyển. “Con yêu à, con chưa từng mổ ghép tim, phải không?” tôi dịu dàng nói. “Chưa,” nó đồng ý.

“Nhưng con lại bảo các cô sân bay là con mổ rồi. Vì sao thế?” Noah nghĩ một lúc. “Vì chuyện đó rất hay.” “Ừ. Được rồi. Ta hãy vừa kể chuyện hay vừa kể chuyện thật, OK? Từ giờ trở đi, mẹ muốn con nói thật.” “OK.” Noah nhún vai ra vẻ chẳng có gì phải xoắn. “Thế giờ con ăn kem được chưa?” Nó vớ lấy cái thìa, xắn vào kem, làm vụn sô cô la rắc bên trên bay tứ tung.

“Làm tốt lắm,” Lorcan lặng lẽ nói.

“Tôi không biết.” Tôi thở dài. “Thực tế là tôi chẳng hiểu nữa. Sao nó phải nói thế chứ?”

“Tưởng tượng phong phú ấy mà.” Lorcan nhún vai. “Tôi thấy chẳng phải lo. Chị làm mẹ giỏi lắm,” anh ta nói thêm, giọng điềm nhiên đến mức tôi không hiểu có phải mình nghe nhầm không.

“Ồ.” Tôi không biết đáp lại thế nào. “Cảm ơn anh.”

“Và chắc chị cũng gần như mẹ của Lottie, theo tôi đoán?” Cái anh Lorcan này khá tinh đấy.

Tôi gật đầu. “Mẹ chúng tôi không giỏi làm mẹ lắm. Lúc nào tôi cũng phải để mắt canh chừng con bé.” “Hiểu rồi.” “Anh hiểu thật không?” Tôi nhìn lên, chợt muốn biết ý nghĩ thật của anh ta. “Anh có hiểu tôi đang làm gì không?” “Phần nào cơ?” “Toàn bộ.” Tôi dang tay thật rộng. “Chuyện này này. Tìm cách cứu em gái tôi khỏi lỗi lầm lớn nhất đời nó. Tôi làm đúng, hay tôi hóa rồ rồi?” Lorcan im lặng một hồi. “Tôi nghĩ chị rất trung thành và rất biết che chở em mình và điều đó khiến tôi kính trọng. Và có, chị cũng khá điên rồ đấy.”

“Im đi.” Tôi xô vào người anh ta.

“Chị hỏi đấy chứ.” Anh ta xô lại và tôi thấy như có luồng điện chạy qua người, cùng những hình ảnh vụt trở lại về cái đêm cùng nhau. Hình ảnh rõ nét

đến mức khiến hơi thở tôi xáo trộn. Nhìn miêng Lorcan đang căng ra, tôi nghĩ hẳn anh ta cũng đang nhớ lại chính cái khoảnh khắc đó. Giờ da tôi bắt đầu râm ran nữa do nhớ nhung ký ức, nữa do mong ngóng. Chúng tôi đang ở đây: cả hai người, trong khách sạn. Chẳng có gì phải bàn. Sex là món quà của Chúa, cần được tận hưởng đến mức tuyệt đối. Ít ra thì đấy là lý thuyết của tôi.

“Vậy thì chị có được phòng suite lớn không?” Lorcan hỏi, như đọc được ý nghĩ tôi. “Hai phòng ngủ,” tôi đáp không suy tính. “Một cho tôi, một cho Noah.”

“À há.”

“Rộng rãi lắm.”

“À há.” Mắt anh ta đang khóa lấy mắt tôi với thật nhiều hứa hẹn, và tôi bất giác rùng mình. Tất nhiên chúng tôi không thể tức khắc chạy lên lầu lột quần áo nhau. Còn một trở ngại nho nhỏ là cậu con lên bảy đang ngồi cạnh nữa.

“Chúng ta... ăn tối nhé?” Tôi đề nghị.

“Duyệt!” Noah vừa chiến xong cốc kem, hòa vào câu chuyện chính xác từng ly. “Con muốn ăn bánh kẹp với khoai rán!”

Một tiếng sau, ba chúng tôi đã thanh toán hết tổng cộng một bánh mì kẹp rán, một bánh kẹp thường, một bát khoai tây chiên, một bát khoai lang chiên, một đĩa tempura tôm, ba bánh ngọt sô cô la, một giỏ bánh mì đầy ắp. Bên cạnh tôi, Noah đang gà gật trên cái ghế dài sát tường. Nó đã quậy phá từng bưng, chạy dọc ngang khắp phòng, kết bạn với các cô gái gọi Bungari, thu hoạch nào Coca, nào bimbim và thậm chí cả ít tiền Bungari nữa, và rên rĩ khi bị tôi bắt đem trả lại lập tức.

Giờ thì một ban nhạc sáu người đang chơi, tất cả say sưa lắng nghe, và đèn còn tối hơn cả lúc này, còn tôi thì đang lảng lảng. Tôi đã mềm oặt ra sau ba ly vang. Tay Lorcan chốc chốc lại quệt vào tay tôi. Có cả một đêm vắng vẻ ngon lành đang chờ đợi. Tôi giơ tay nhặt nốt mẫu khoai lang cuối cùng trong bát và thoáng thấy cái ví lên máy bay quý hóa của Noah để trên ghế cạnh nó. Ví ních đầy những thứ trông như thẻ tín dụng. Nó kiếm đâu ra những thứ đó vậy?

“Noah?” tôi khẽ đẩy cho nó tỉnh. “Con yêu, trong ví con để gì thế?” “Thẻ tín dụng,” nó ngái ngủ đáp. “Con tìm thấy.” “Con tìm thấy thẻ tín dụng?” Máu tôi đông lại. Trời đất ơi. Nó đã ăn trộm thẻ của ai à? Tôi chớp lấy ví, lo sợ lôi hết đồng thẻ ra. Nhưng cuối cùng thì không phải thẻ tín dụng. Mà là... “Chìa khóa phòng!” Lorcan nói, khi tôi lôi ra chừng bảy cái một lúc. Cả cái ví đầy nhóc thẻ khóa điện tử. Phải có đến hai chục cái. “Noah!” tôi lại lắc nó dậy. “Con yêu, con lấy mấy cái này ở đâu thế?”

“Đã bảo là con tìm thấy mà,” nó cáu kỉnh nói. “Mọi người đặt trên bàn, trên đủ thứ. Con muốn có thẻ cho vào ví...” Mắt nó lại đang díp lại. Tôi nhìn lên Lorcan, thẻ phòng trong tay xò ra như bộ bài.

“Tôi làm gì bây giờ? Tôi sẽ phải trả lại.”

“Trông cái nào cũng như cái nào,” Lorcan nhận xét, rồi cười khẩy. “Chúc chị may mắn.”

“Đừng cười! Chẳng có gì buồn cười cả! Sẽ tán loạn lên khi tất cả cùng phát hiện ra mình bị nhốt ở ngoài cho mà xem...” Tôi lại nhìn đồng thẻ trong tay và bỗng nhiên cũng khịt khịt cười.

“Cứ đặt lại thôi,” Lorcan quyết.

“Nhưng đặt ở đâu?” Tôi nhìn quanh các bàn đầy những người đẹp để ăn mặc sang trọng, ai cũng say mê theo dõi nhạc, hoàn toàn không để ý thấy tôi đang kích động. “Tôi còn chẳng biết chìa nào của ai, không đi ra lễ tân hỏi thì không biết được.”

“Kế hoạch thế này nhé,” Lorcan quyết. “Chúng ta sẽ rải khắp phòng như là trứng thỏ ấy. Mọi người đều đang nghe nhạc. Không ai để ý đâu.”

“Nhưng làm sao ta biết được chìa nào của ai? Trông giống hệt nhau mà!” “Chúng ta sẽ đoán. Chúng ta sẽ dùng năng lượng thần giao cách cảm. Để cho tôi một nửa,” anh ta thêm, rồi bắt đầu lôi thẻ trong ví ra.

Chậm rãi, cẩn thận, chúng tôi đứng lên. Ánh đèn rất mờ còn ban nhạc đang chơi một bài Coldplay, chẳng ai nhúc nhích một ly. Lorcan bước oai vệ ra quầy, hơi nghiêng người sang trái, buông rơi một tấm thẻ trên một bàn rượu.

“Xin lỗi,” tôi nghe giọng anh ta cất lên quỵến rũ. “Tôi bị vấp.”

Theo gương anh ta, tôi đến gần một nhóm khác, vờ nhìn ngắm cái đèn trang trí, rồi để rơi ba thẻ lên mặt bàn lấp gương. Tiếng thẻ rơi chìm trong tiếng nhạc, chẳng có ai để ý.

Lorcan đang rải thẻ dọc trên mặt quầy bar chính, bước đi rất nhanh, lệ làng đưa tay giữa những ghế cao và sau những tấm lưng.

“Chị đánh rơi cái này thì phải?” anh ta nói khi một cô nàng ngoảnh đầu dò hỏi.

“Ồ, cảm ơn anh!” Cô ta nhận thẻ từ tay anh ta, làm ruột gan tôi muốn xoắn vào nhau. Tôi nửa kinh hồn, nửa khoái chí trước cái có lẽ là trò chơi khăm tâm cỡ thế kỷ này. Không thể nào có chuyện đây là chìa khóa phòng cô ta được. Rồi sắp có vài vị khách rất tức giận cho mà xem...

Giờ thì Lorcan đã lên gần sân khấu, nghiêng sang phải qua người một bà tóc vàng và trơ tráo bắn một cái thẻ lên bàn bà ta. Anh ta nhìn lại phía tôi rồi nháy mắt, làm tôi muốn phá lên cười. Tôi thanh toán chỗ thẻ còn lại nhanh hết sức có thể rồi vội vàng trở lại chỗ Noah, giờ đã ngủ thiếp. Tôi gọi bồi bàn, vội vã ngoáy chữ ký trên hóa đơn, rồi xốc Noah lên tay chờ Lorcan trở lại.

“Nếu bị phát hiện thì tên tuổi tôi sẽ có vết nhơ,” tôi lầm rầm.

“Ở Bungari,” Lorcan chỉ ra. “Dân số 7,5 triệu người. Như thế cũng không khác gì tên tuổi dính vết nhơ ở Bogotá.”

“Ừm, tôi cũng không muốn tên mình dính vết nhơ ở Bogotá.”

“Tại sao không? Có thể đã nhơ rồi cũng nên. Chị đến Bogotá bao giờ chưa?” “Tình hình là rồi,” tôi cho anh ta biết. “Và tôi cũng báo cho anh, tên tôi không hề có vết ở đó.” “Có thể họ lịch sự thôi.”

Cuộc nói chuyện đang trở thành ngớ ngẩn đến mức tôi không thể không mỉm cười.

“Vậy thì đi nào. Chạy thôi, trước khi ta bị những chủ chìa khóa điên tiết tấn công.” Trong lúc đi khỏi phòng bar, Lorcan chìa hai tay ra.

“Nếu chị muốn thì để tôi bế Noah cho. Trông nó có vẻ nặng.” “Đừng lo.” Tôi mỉm cười. “Tôi quen rồi.” “Thế không có nghĩa là nó không nặng.” “Ờ... OK.”

Cảm giác thật kỳ, trao Noah cho Lorcan. Nhưng thực tế đúng là một bên vai tôi cũng hơi yếu, và được anh đỡ cho cũng nhẹ. Chúng tôi lên tới phòng suite, Lorcan bế Noah thẳng về giường. Nó ngủ ngon quá, hầu như không cựa quậy. Tôi bỏ giày cho nó nhưng chỉ thế thôi. Để đêm mai nó đánh răng và mặc đồ ngủ vào cũng được, nếu nó muốn. Tôi tắt đèn phòng Noah rồi đi ra cửa, và trong một giây Lorcan và tôi đứng bên nhau, nhìn bề ngoài cứ như hai ông bố bà mẹ. “Thế,” cuối cùng Lorcan cũng nói, và cảm giác hồi hộp tuyệt vời lại bắt đầu dâng lên trong tôi. Tôi cảm thấy trong mình bắt đầu khởi động, vũ điệu của các cơ bắp thèm khát được chạm đến. Ý nghĩ mình đang tiến xa hơn hẳn Lottie trên mặt trận xếp hình thoáng chạy qua đầu tôi, làm bụng tôi nhói lên hồi hồi - nhưng chỉ tí chút thôi. Là vì động cơ tốt mà. Nó có thể đi trắng mặt sau, lần khác.

“Uống gì chứ?” tôi nói, không phải vì muốn uống mà vì muốn kéo dài giây phút này. Phòng suite này là không gian tuyệt hảo để tiệc tùng truy hoan, với những mặt gương mờ ảo quyến rũ, những thảm mềm mời gọi cùng ngọn lửa trần (giả) nháy nhót trong lò sưởi. Còn có vài món đồ đặc để sẵn ở các vị trí rất tiện lợi, lúc trước tôi đã liếc qua hết rồi. Sau khi rót cho Lorcan ly whisky, tôi cầm ly vang ngồi xuống cái ghế tựa phải nói thuộc loại kỳ quan. Ghế bằng nhung tím thẫm, tay vịn kiểu cong, mặt ghế rất thấp và lưng lồm vào cực gọi dục. Tôi hy vọng dáng mình trông bắt mắt khi khêu gợi từ người vào một bên tay, để váy co lên. Tít sâu trong tôi nổi lên nhịp đập giục giã và khoái thú. Nhưng tôi cũng không định vội vàng gì đâu. Chúng tôi có thể nói chuyện đã. (Hoặc là chỉ nhìn nhau thèm muốn tuyệt vọng. Thế cũng hay.)

“Tôi tự hỏi không biết Ben và Lottie đang làm gì.” Lorcan phá vỡ im lặng. “Hẳn không phải là...” Anh ta nhún vai đầy ẩn ý.

“Không rồi.”

“Tội nghiệp đôi trẻ. Dù nghĩ thế nào thì cũng thật không may ghê gớm.” “Chắc vậy,” tôi đáp không quá hồ hởi, và nhấp vang. “Nghĩ xem, đi trắng mặt mà không được sex.” “Khủng khiếp.” Tôi gật đầu. “Tội nghiệp.”

“Mà đây là họ đã đợi, phải không?” Mặt anh ta nhúu lại hồi tưởng. “Chúa ạ.

Thà cứ lôi nhau vào quất trong nhà vệ sinh luôn cho xong.” “Họ có thử, nhưng bị tóm.” “Không thể nào.” Anh giật mình nhìn tôi. “Chị nói thật hả?” “Ở Heathrow. Trong phòng chờ hạng doanh nhân.” Lorcan ngửa đầu ra sau cười rộ. “Tôi sẽ có đề tài chọc Ben chết thôi. Vậy là cô em gái chị kể với chị tất tật mọi thứ, phải không? Kể cả đời sống tình dục?” “Chúng tôi khá thân.”

“Tôi nghiệp cô gái. Bị ngáng mũi ngay cả trong nhà vệ sinh Heathrow. Đen gì mà đen.”

Tôi không đáp ngay. Thứ vang đang uống còn mạnh hơn những thứ uống dưới nhà, và đầu tôi bắt đầu vầng vất. Tôi sắp rơi khỏi rìa tỉnh táo rồi. Đầu tôi đang chao đảo. Lorcan cứ nói mãi về “vận đen”, nhưng đâu phải thế. Đen đó thì có liên quan gì ở đây. Ben và Lottie không động phòng được là do tôi. Do quyền năng của tôi. Và bất chợt tôi thấy háo hức muốn tâm sự vụ đó với anh.

“Không hẳn là do đen...” Tôi buông lơ lửng chữ đó và hiển nhiên, Lorcan nhảy ngay vào.

“Ý chị là sao?”

“Không phải tình cờ mà Ben và Lottie vẫn chưa làm gì. Đấy là có xếp đặt. Do tôi xếp đặt. Tôi đã lo toàn bộ vụ đó.” Tôi ngửa người ra sau kiêu hãnh, cảm thấy mình là nữ hoàng chuyên thao túng trắng mặt điều khiển từ xa, đầy uy quyền ngự trên ngai vàng chúa tể.

“Gì?” Lorcan trông ngỡ ngàng đến nỗi tôi lại thấy nhói lên hãnh diện.

“Tôi có đặc vụ trợ giúp tại trận,” tôi nói rõ hơn. “Tôi phát lệnh, ông ta thực hiện.” “Chị đang nói cái khi gì đấy? Đặc vụ?”

“Một nhân viên ở khách sạn. Ông ấy lo sao cho Ben và Lottie không làm được gì cho tới khi tôi đến nơi. Chúng tôi là một đội phối hợp. Và cực kỳ thành công! Họ vẫn chưa làm được.”

“Nhưng làm sao mà... Thế nào mà...” Anh ta vò đầu kinh ngạc. “Tôi muốn hỏi là làm sao chị ngăn không cho một đôi nam nữ ngủ với nhau được?” Ôi trời, anh này rõ chậm hiểu. “Dễ mà. Phá giường của họ, bỏ thuốc vào đồ uống, đeo bám họ khắp nơi... Rồi thì mát xa bằng dầu lạc...”

“Đấy là do chị à?” Trông anh ta choáng váng. “Tất cả là do tôi! Tôi đạo diễn mọi thứ!” Tôi chìa điện thoại vung vẩy trước mặt anh. “Tất cả đều có

trong này. Từng tin nhắn một. Từng chỉ đạo một. Là do tôi làm tất.” Im lặng hồi lâu. Tôi chờ anh ta khen mình thật thiên tài, nhưng chỉ thấy anh thất sắc. “Chị đang tâm phá hoại tuần trăng mật của chính em gái mình?” Giọng điệu anh ta có gì đó làm tôi hơi bứt rứt. Cả chữ “phá hoại” nữa.

“Đấy là cách duy nhất! Nếu không thì tôi nên làm gì?” Cuộc trò chuyện này có vẻ đi lạc hướng rồi. Tôi không thích vẻ mặt anh, và vẻ mặt mình nữa. Tôi biết trông mình có vẻ chống chế, mà như thế không tốt chút nào. “Anh hiểu là tôi cần ngăn họ lại chứ? Một khi họ động phòng rồi thì sẽ quá muộn để có thể hủy hôn. Vậy thì tôi phải làm gì đó thôi. Và đây là cách duy nhất...”

“Bà điên rồi hay sao, thưa bà?” Bà mất trí rồi hay sao thế?” Giọng Lorcan hung dữ đến mức làm tôi rúm người lại vì kinh sợ. “Tất nhiên đấy không phải là cách duy nhất!” “Ừ thì cũng là cách tốt nhất.” Tôi dấu môi. “Không phải cách tốt nhất. Có tưởng tượng phong phú cỡ nào thì cũng không thể nghĩ đấy là cách tốt nhất. Nếu cô ấy phát hiện ra thì sao?” “Không có đâu.” “Có thể chứ.”

“Ừm...” Tôi nuốt khan. “Thì đã sao? Tôi chỉ muốn tốt cho nó...”

“Bằng cách bắt cô ấy mát xa bằng dầu lạc? Nhờ cô ấy bị phản ứng quá độ và chết thì sao?”

“Im đi,” tôi lúng túng nói. “Nó có chết đâu.”

“Nhưng chị cũng sẵn lòng bắt cô ấy chịu một đêm đau đớn.” “Nó không đau!” “Làm sao chị biết? Trời ạ.” Anh úp mặt vào bàn tay một lúc, rồi nhìn lên. “Lần nữa, nếu cô ấy biết thì sao? Chị có sẵn sàng vứt bỏ mối quan hệ với cô ấy không? Vì đây là chuyện sẽ xảy ra đấy.”

Phòng suite im lặng, dù hình như lời lẽ vẫn còn đang nảy lại từ các mặt gương sương khói, những lời lẽ sắc nhọn kết tội tôi. Không khí đưa tình đã bay sạch. Tôi không tìm được chữ nào để phản kháng Lorcan. Chúng vẫn nằm đâu đấy trong đầu tôi, nhưng tôi đang lơ đãng và vánh vất quá. Tôi cứ nghĩ anh sẽ bị ấn tượng. Tôi cứ nghĩ anh sẽ hiểu. Tôi cứ nghĩ...

“Chị nói chuyện Lựa Chọn Không May à?” Lorcan đột ngột nói. “Cái này thì gọi là quái gì chứ?”

“Ý anh là sao?” Tôi trừng mắt nhìn lại. Anh ta không có quyền nói về Lựa Chọn Không May. Đây là chữ của tôi.

“Chị phải trải qua một vụ ly dị tệ hại, thế là chị bỏ đi quyết định cứu em gái khỏi chịu chung số phận bằng cách đặt bẫy tuần trăng mật của cô ấy. Theo tôi thì đây đúng là một Lựa Chọn Không May chết tiệt đấy.” Tôi suýt nhảy bắn lên vì sốc. Sao cơ? Sao cơ? “Im đi!” tôi gầm lên giận dữ. “Anh chẳng biết cái gì hết. Đáng lẽ tôi không nên nói với anh.” “Đây là cuộc đời của cô ấy.” Anh ta trừng mắt nhìn trả, không hề nao núng. “Của cô ấy. Và can thiệp vào đấy là sai lầm lớn. Sai lầm có thể sẽ khiến chị hối tiếc suốt đời.” “Amen,” tôi mĩa mai. “Thuyết giảng xong chưa?” Lorcan chỉ lắc đầu. Anh ta nốc hai ngụm hết cốc whisky, và tôi biết thế là hết. Anh ta đang bỏ đi. Anh đi tới cửa, rồi dừng lại. Lưng anh ta căng ra, tôi thấy thế. Tôi nghĩ anh ta cũng thấy ngượng nghịu như tôi.

Những ý nghĩ không vui đang gặm nhấm đầu tôi. Tận đáy bao tử tôi như trì níu xuống. Cảm giác như đang hối lỗi - dù đừng hòng tôi thú nhận với anh ta. Nhưng vẫn còn một chuyện tôi cần nói. Một chuyện tôi cần làm rõ. “Trong trường hợp anh còn muốn biết.” Tôi chờ đến khi anh ta quay lại. “Tôi rất quan tâm đến Lottie. Rất nhiều.” Giọng tôi run run một cách đáng ghét. “Nó không chỉ là em gái tôi, nó là bạn tôi. Và tôi làm tất cả những điều này là vì nó.” Lorcan nhìn lại tôi một thoáng, vẻ mặt không đọc được. “Tôi biết chị nghĩ mình đang hành động vì lý do chính đáng, cuối cùng anh ta nói. “Tôi biết chị đã phải trải qua rất nhiều đau khổ trong đời, và muốn bảo vệ Lottie. Nhưng làm thế là sai. Vô cùng sai. Và chị biết điều đó, Fliss ạ. Chị biết, thật đấy.” Mắt anh ta đã dịu lại. Anh ta thương hại tôi, tôi bắt chợt nhận ra. Thương hại tôi. Tôi không thể chịu nổi điều đó.

“Ờ, ngủ ngon.” Tôi nói cụt lủn. “Ngủ ngon.” Anh ta cụt lủn đáp lại, rồi khỏi phòng mà không nói thêm chữ nào.

Chương 19

Lottie

Số phận đã sắp đặt! Đây đúng là kịch bản trong mơ bọc vàng của tôi. Ben với tôi trên một con thuyền, lần nữa. Lướt qua mặt sóng biển Aegean. Thăng đường tới hạnh phúc tột đỉnh.

Cảm ơn Chúa chúng tôi đã rời Amba. Tôi biết đây là khách sạn sang bậc nhất được chấm hẳn năm sao, nhưng đây không phải là Ikonos đích thực. Không phải là chúng tôi. Giây phút chúng tôi được thả xuống cái cảng nhỏ huyên náo chuẩn bị cho một ngày rong chơi, tôi cảm thấy thứ gì đó bị chôn sâu trong mình vừa sống lại. Đây mới là những gì tôi nhớ về Ikonos. Những ngôi nhà cổ kính sơn trắng có cửa chớp, những con phố rợp bóng cây, những bà già mặc đồ đen ngồi góc phố, bến phà. Cảng tập nập thuyền đánh cá và ca nô chở khách, và mùi cá nồng nặc làm mọi giác quan tôi chao đảo. Tôi vẫn nhớ mùi đó. Tôi nhớ tất cả mọi thứ.

Trời xanh nhuộm sắc ban mai và mặt trời tỏa chói trên mi tôi y như từ hồi nào đến giờ. Tôi đang nằm giữa trên ca nô khách, giống hết thời mười tám. Chân tôi bỏ trong lòng Ben, anh đang lơ đãng nghịch nghịch mấy ngón chân tôi và một điều duy nhất đang chiếm trọn ý nghĩ cả hai.

Da tôi đã hồi phục hoàn toàn sau vụ dị ứng, và Ben đã nài nỉ làm một châu nhanh sáng nay. Nhưng tôi cũng thuyết phục anh bỏ ý định ấy. Làm sao có thể động phòng trong cái giường khách sạn tẻ ngắt, trong khi đang có cơ hội làm thế ngay trong vũng nhỏ nơi lần đầu chúng tôi ở cùng nhau, hàng bao nhiêu năm trước? Lãng mạn đến độ làm tôi chỉ muốn ôm chầm lấy mình. Chúng tôi đã trở lại, sau băng ấy năm! Quay lại thăm nhà khách! Đã thành vợ thành chồng! Tôi tự hỏi không biết Arthur có còn ở đây không. Tôi không biết ông có nhận ra chúng tôi không. Tôi không nghĩ là mình trông khác lắm.

Thậm chí tôi còn mặc cả mấy cái quần soóc nhuộm tí xíu vẫn giữ từ hồi mười tám... và ráo riết cầu trời cho chúng không bị toạc.

Bụi nước té vào mặt trong lúc ca nô lắc lư trên sóng, tôi liếm vị muối tuyệt vời trên môi. Tôi chăm chú nhìn đường bờ biển khi đi qua và nhớ lại bao nhiêu ngôi làng nhỏ mình từng đi khám phá vào độ đó, những lối ngõ hẹp rải sỏi và những viên ngọc tình cờ thấy, như cái tượng ngựa bằng hoa cương vỡ nát một nửa chúng tôi bắt gặp giữa quảng trường bỏ hoang. Tôi ngược lên định kể ý nghĩ ấy với Ben, nhưng anh đã lại đắm chìm vào iPad. Tôi nghe tiếng nhạc rap phát ra, và thoáng thấy bức bối. Anh phải nghe thứ đó cả lúc này ư?

“Anh có nghĩ Arthur còn ở đấy không?” Tôi tìm cách gọi chuyện anh. “Cả ông đầu bếp già nữa?”

“Chắc là không đâu.” Ben thoáng nhìn lên. “Anh tự hỏi không biết Sarah sao rồi.”

Lại Sarah. Mà tôi có biết cô này không nhỉ?

Tiếng nhạc dường như còn ồn hơn, và giờ thì Ben bắt đầu đọc theo. Anh thực sự không biết đọc rap. Ý tôi là tôi đang nhận xét theo cái nhìn của cô vợ yêu đương, không thiên vị đấy - và anh hát dở như hạch.

“Nơi này thật dễ chịu và bình yên, anh thấy thế không?” Tôi nói giọng ần ỉ, nhưng anh không hiểu. “Chúng mình có thể dừng nghe nhạc một tí không nhỉ?”

“Đây là DJ Cram, cưng ạ,” Ben nói, vắn to hơn nữa. *Fuck yo brudder* rỗng ồm ồm khắp mặt biển xanh biếc làm tôi nhăn mặt. Đúng là một thằng ngu ích kỷ. Ý nghĩ ấy lướt qua không báo trước làm tôi hơi chột dạ. Không. Tôi không hẳn có ý nói “ích kỷ”. Hay là “thằng ngu”. Mọi thứ đều tốt. Đều tuyệt vời. Đẳng nào tôi cũng không ghét rap lắm. Và vẫn có thể nói át tiếng nhạc cơ mà. “Em không tin nổi mình đang quay lại nơi tất cả đều thay đổi,” tôi nói, chuyển sang một hướng mới. “Cái vụ cháy ấy, nó là bước ngoặt của cả đời em.” “Em có thể thôi lải nhải về vụ cháy chết tiệt ấy đi được không?” Ben cúi kính nói, và tôi trở mắt nhìn, choáng váng và tủi thân.

Chắc cũng không nên ngạc nhiên. Ben chưa bao giờ quan tâm đến vụ cháy. Anh đã đi lặn mò bọt biển bên mé kia đảo được vài ngày khi nó xảy ra,

anh đã bỏ lỡ toàn bộ chuyện này và vì thế vẫn luôn âm ức. Nhưng đâu cần phải gắt gỏng như thế. Anh biết nó quan trọng với tôi đến mức nào mà. “Này!” anh đột ngột hét lên. Anh đang ngó vào iPad và tôi cũng thấy anh vừa nhận được tin nhắn. Chúng tôi đã tới khá gần bờ, chắc thi thoảng cũng có chút sóng ở đây. “Ai thế?” Ben trông muốn nổ tung vì hãnh diện và phần khích. Anh thắng được cái gì à? “Nghe tên Yuri Zhernakov bao giờ chưa? Ông ấy chỉ muốn gặp riêng anh.” “Yuri Zhernakov?” Tôi há hốc miệng. “Vì sao?”

“Ông ấy muốn mua công ty.” “Ồ! Và anh muốn bán chứ?” “Tại sao không?”

Đầu tôi đã kịp chạy rì rì. Thế thì tuyệt quá! Ben sẽ có một cục tiền lớn, chúng tôi sẽ mua được trang trại cũ ở Pháp... “Yuri muốn nói chuyện với anh.” Ben có vẻ đã phồng mũi. “Ông ấy hỏi đích danh anh. Bọn anh sẽ gặp nhau trên cái du thuyền cỡ đại của ông ấy.”

“Tuyệt vời!” Tôi siết cánh tay anh. “Anh biết. Đúng là cực kỳ. Lorcan cứ việc ăn...” Ben chặn lại kịp thời. “Gì cũng được,” anh ừ dột nói. Có gì đó khá kỳ quặc đang diễn ra mà tôi không hiểu hết, nhưng chẳng hơi đâu quan tâm. Chúng tôi sẽ đến Pháp sống! Và chúng tôi sắp được sex rồi - rất cuộc! Tôi đã quên hết cảm giác cáu bẳn hồi nãy. Tôi đã trở lại trạng thái hân hoan tuyệt đỉnh. Trong lúc hờn hờ tu Coca, tôi chợt nhớ ra một điều đã định nói với Ben cả mấy hôm rồi. “Này, năm ngoái em gặp mấy ông khoa học ở Nottingham đang nghiên cứu phương pháp làm giấy mới đấy. Thân thiện môi trường hơn. Bộ lọc đặc biệt hay gì đấy? Anh nghe nói bao giờ chưa?” “Chưa.” Ben nhún vai. “Nhưng có thể Lorcan nghe rồi.”

“Ờ, các anh nên kết hợp lại xem. Lập quỹ đầu tư hay gì đó. Tuy là em nghĩ nếu anh định bán công ty...” Tôi cũng nhún vai. “Không quan trọng. Ý tưởng hay đấy.” Ben khẽ huých tôi. “Em có nhiều ý tưởng như vậy không?” “Cả triệu.” Tôi nhăn răng cười lại. “Anh bảo Lorcan ngay bây giờ đây.” Ben bắt đầu gõ trên iPad. “Lúc nào anh ta cũng lải nhải về nghiên cứu với chả phát triển. Nghĩ là anh không quan tâm. Hừ, giờ thì biết tay nhau.”

“Kể luôn vụ gặp Zhernakov đi,” tôi đề nghị. “Có thể anh ta sẽ có vài lời khuyên hay.” Lập tức mấy ngón tay Ben dừng khựng và mặt anh cau lại.

“Không đời nào,” cuối cùng anh nói, và ném cho tôi cái nhìn cảnh cáo. “Em cũng không nói một lời với bất kỳ ai đây. Không một chữ.”

Chương 20

Floss

Buổi sáng hôm sau lúc nào cũng như địa ngục. Ở Sofia, Bungari, sau quá nhiều ly vang, một trận cãi cọ khỗ sở, một đêm mất ngủ vì đói sex, buổi sáng hôm sau còn xuống đến vài đáy thấp hơn nữa.

Xét về mặt Lorcan thì anh ta cũng cảm thấy y như vậy. Tại Noah sung sướng chạy ù đến chỗ anh ta khi mẹ con tôi vừa bước chân vào phòng ăn, bằng không thì không có chuyện tôi chủ động đến ngồi cùng đâu. Anh ta đang dử tợn trát bơ lên bánh mì nướng, còn tôi đang bóp vụn cái bánh sừng bò. Từ những mẩu trao đổi rời rạc giữa hai bên chúng tôi đã thống nhất được vài điều: rằng cả hai đều ngủ rất tệ, rằng cà phê siêu lỏm, rằng mỗi bảng Anh tương đương với 2,4 lev Bun và rằng chuyến bay tới Ikonos hôm nay vẫn chưa bị hoãn, theo những gì nhòm được từ website hãng bay.

Những đề tài chúng tôi chưa đụng đến: Ben, Lottie, cuộc hôn nhân, tình hình sex của hai người đó, chính trị Bungari, tình trạng nền kinh tế thế giới, rắp tâm của tôi phá hoại tuần trăng mật của em gái dẫn đến nguy cơ tan vỡ quan hệ vĩnh viễn về sau. Và những chuyện khác. Nhà hàng nằm đầu lưng với phòng bar chúng tôi vừa ngồi đêm qua, tôi thấy một người phục vụ hồ bơi đang rê lưới lọc dưới mặt nước sạch tinh. Tôi cũng chẳng hiểu sao họ phải mất công thế. Noah có lẽ là người duy nhất từng nhúng mình trong đó suốt năm vừa rồi. Dù phải thừa nhận, rất có thể nó đã tè vào đấy. “Con bơi được không?” nó nói, như đọc được suy nghĩ tôi. “Không,” tôi đáp gọn. “Sắp lên máy bay rồi.” Lorcan lại dính cái BlackBerry vào tai. Suốt bữa sáng anh ta bấm phím tắt liên tục nhưng bên kia không bao giờ bắt máy. Tôi nghĩ mình có thể đoán khá chính xác đối tượng cuộc gọi là ai, và thông tin đã được xác nhận khi anh ta thốt lên, “Ben, rất cuộc” rồi đẩy ghế đứng dậy. Tôi tức giận

nhìn theo khi thấy anh ta vội vã bỏ đi, đến bên mép hồ rồi ngồi đó ngay trước lối vào phòng tắm hơi. Giờ thì làm sao nghe lỏm được nữa? Tôi cố lờ cảm giác bức bối bằng cách chuyển sang bỏ táo cho Noah ăn. Khi Lorcan trở lại, tôi ép mình không được nhảy lên túm ve áo anh ta để đòi nghe thông tin. Mà chỉ hỏi với giọng hối thúc vừa phải: “Sao? Họ đã làm chưa?”

Lorcan ném cho tôi ánh mắt ngờ ngàng. “Chị chỉ quan tâm mỗi chuyện đó thôi à?”

“Phải,” tôi đáp giọng thách thức.

“Thế thì chưa. Họ vừa tới nhà khách. Tôi đoán là họ dự định làm ở đó.” Nhà khách? Tôi nhìn anh ta kinh hoảng. Ở đây thì tôi làm sao với tới được. Không có Nico. Ngoài tầm quyền lực của tôi. Khốn kiếp. Khốn kiếp. Rồi tôi sẽ đến vừa vặn muộn... “Em gái chị quả là đáng giá đấy,” Lorcan hào hứng tiếp. “Cô ấy đã nghĩ ra một ý tưởng tuyệt vời cho công ty. Chúng tôi khá yếu về mặt nghiên cứu phát triển, điều này tôi đã biết một thời gian rồi. Nhưng cô ấy đề nghị chúng tôi hợp tác với một dự án ở Nottingham cô có quen. Đây là một nhóm khá nhỏ, nên tôi vẫn chưa biết họ, nhưng nghe thì có vẻ liên quan trực tiếp đến chúng tôi. Chúng tôi có thể lập nguồn đầu tư chung nào đó. Ý tưởng tuyệt vời.” “À phải,” tôi nói, vẫn đang mãi nghĩ chuyện kia. “Cái đó thì nó biết rõ lắm.

Nó làm ở công ty được mà. Suốt ngày đi gặp đám làm khoa học.” “Chính xác thì cô ấy làm gì?” “Tuyển dụng.” “Tuyển dụng?” Tôi ngẩng lên thấy mắt anh ta đã sáng rỡ. “Chúng tôi đang cần trường nhân sự mới! Thật tuyệt hảo!” “Hả?” “Cô ấy có thể lên làm trưởng ban, tiếp tục đưa ra các ý tưởng tốt, tham gia vào công việc của công ty...” Tôi thấy đầu óc anh ta đang chạy rào rào. “Đây đúng là những gì Ben cần! Một cô vợ đồng thời làm đối tác kinh doanh. Một trợ thủ. Một người đồng hành và...”

“Dừng ngay lập tức!” Tôi đập tay lên bàn. “Anh không được cuỗm em gái tôi đi chơi trò Gia Đình Hạnh Phúc ở Staffordshire.” “Vì sao?” Lorcan gặng. “Chị có vấn đề gì à?”

“Vấn đề của tôi là làm thế rất ngớ ngẩn! Rất dở hơi!” Lorcan trừng mắt nhìn tôi một phút, im lặng, và tôi rùng mình rất khẽ dưới ánh mắt ấy. “Chị đúng là vua củ chuối,” cuối cùng anh ta nói. “Làm sao chị biết không phải

mình đang phá hỏng tình yêu lớn của đời em gái mình? Làm sao chị biết đây không phải cơ hội cho cô ấy có một cuộc sống hạnh phúc không gì so sánh được?”

“Ôi trời đất ơi.” Tôi lắc đầu sốt ruột. Tôi còn thấy không đáng trả lời nữa, câu hỏi thật ngớ ngẩn.

“Tôi nghĩ Ben và Lottie hoàn toàn có cơ hội sống hạnh phúc bên nhau,” anh ta quả quyết. “Và tôi sẽ đứng về phía ủng hộ họ.”

“Anh không được đổi phe như thế!” Tôi quắc mắt nhìn anh ta giận dữ. “Tôi chưa bao giờ đứng về phe chị,” Lorcan bật lại. “Phe chị là phe khùng.” “Phe khùng.” Noah chớp được câu này, bèn nghĩ là buồn cười hết sảy. “Phe khùng!” Nó cười bò lăn ra sàn. “Phe mẹ là phe khùng!”

Tôi trừng mắt với Lorcan, khuấy cà phê hùng hục. Quân phản trắc. “Chào buổi sáng cả nhà.” Tôi nhìn lên thấy Richard đang lại gần bàn. Trông cậu ta cũng tươi tỉnh như số còn lại, nghĩa là trông như muốn tự tử. “Chào buổi sáng,” tôi nói. “Cậu ngủ được không?” “Tệ.” Cậu ta cau mày, rót cho mình ít cà phê, rồi liếc sang điện thoại tôi. “VẬY là họ đã làm chưa?” “Ôi trời ơi!” Tôi xả bớt cơn thù địch sang đầu cậu ta. “Cậu đúng là ám ảnh!” “Nghe ai nói kìa,” Lorcan rì rầm. “Sao mọi người cứ phải hỏi họ đã làm chưa thế?” Noah dỏng tai hỏi. “Hừ, không phải chị cũng ám ảnh à?” Richard trả treo. “Không, tôi không ám ảnh. Và chưa, họ vẫn chưa làm.” Tôi ban ân huệ cho cậu ta.

“Họ chưa làm gì?” Noah hỏi. “Cho lạp xường vào trong bánh bao,” Lorcan nói và húp cạn cà phê. “Lorcan!” tôi bật ra. “Đừng có nói những thứ như thế!”

Noah cười muốn vỡ bụng. “Cho lạp xường vào trong bánh bao!” nó rống lên. “Lạp xường trong bánh bao!”

Tuyệt. Tôi trừng mắt nhìn Lorcan, anh ta nhìn lại dửng dưng. Mà lại còn bánh bao? Tôi chưa nghe ai gọi cái đó bằng chữ ấy bao giờ.

“Tôi nghĩ chắc anh thấy thế buồn cười lắm.” Richard chuyển cục tức sang hướng Lorcan. “Tôi nghĩ chắc anh coi tất cả là trò cười thôi.”

“Ôi trời, nghĩ đi thừa hiệp sĩ Lancelot.” Lorcan đã mất kiên nhẫn. “Không phải đến lúc cuốn xéo đi rồi à? Tới giờ lẽ ra anh phải muốn rút lui rồi chứ.

Chẳng mợ nào xứng đáng với từng ấy trò xiếc cả.”

“Lottie đáng mười lần ‘trò xiếc’ này như anh gọi.” Richard hát hàm về phía Lorcan. “Và đừng hòng tôi rút lui khi chỉ còn sáu tiếng nữa là gặp cô ấy. Tôi đã tính chính xác rồi.” Cậu ta nhặt miếng bánh mì trong khay lò nướng. “Sáu tiếng nữa.”

“Xin lỗi.” Tôi đặt tay lên tay cậu ta. “Nhưng cậu cũng nên biết. Sẽ lâu hơn thế nhiều. Họ không còn ở khách sạn nữa. Họ đã đến nhà khách rồi.”

Richard trợn mắt nhìn tôi vì kinh hoàng. “Khi nợ,” cuối cùng cậu ta nói. “Chính thế.” “Họ sẽ phang nhau ở đó, chắc chắn.”

“Cũng có thể không,” tôi nói, để thuyết phục cả mình cùng với cậu ta. “Và giữ mồm giữ miệng đi, làm ơn. Trẻ nhỏ tai to.” Tôi phác tay về phía Noah.

“Họ sẽ làm thế.” Richard đã gù cả người vì ủ ê. “Nơi đó là miền thần tiên của Lottie. Là xứ sở diệu kỳ của cô ấy. Tất nhiên là cô ấy sẽ...” Cậu ta dừng lời vừa kịp lúc. “Cho lạp xường vào trong bánh rán.” “Bánh bao,” Lorcan chữa.

“Im mồm!” tôi nói, tuyệt vọng. Trong lúc tất cả đang im lặng ngồi đó, một cô hầu bàn tiến lại mang quyển sách tô màu cho Noah, nó hờn hờ nhận. “Cháu có thể vẽ cả mẹ hoặc bố nữa,” cô ta gợi ý và chìa ra một hộp bút sáp. “Bố cháu không ở đây,” Noah ngoan ngoãn chữa, chỉ sang Lorcan và

Richard. “Cả hai chú này đều không phải bố cháu.” Tuyệt. Giờ thì cô sẽ nghĩ về chúng tôi ra sao? “Chúng tôi đang đi công tác,” tôi nói với một nụ cười vội.

“Bố cháu sống ở London,” Noah líu lo kể. “Nhưng bố sắp chuyển đến Hollywood rồi.” “Hollywood à!” “Vâng. Bố cháu sẽ làm hàng xóm của ngôi sao điện ảnh.”

Bụng tôi thót lại khổ sở. Ôi Chúa ơi, lại nữa rồi. Thậm chí cả sau khi chúng tôi đã qua Bài Nói Quan Trọng. Ngay khi cô hầu bàn vừa đi xa, tôi quay sang Noah cố nén bực tức.

“Noah con yêu. Con có nhớ mẹ con mình đã thỏa thuận phải nói thật rồi không?”

“Có,” nó đáp gọn.

“Thế sao con lại nói là bố sắp chuyển đến Hollywood?” Tôi đang mất bình tĩnh, nhưng không tìm được nữa. “Con không được nói những chuyện kiểu đó, Noah! Mọi người sẽ tin con đấy!”

“Nhưng đúng mà.”

“Không, không đúng! Bố không định chuyển đến Hollywood!”

“Có, có mà. Đây, địa chỉ của bố này. Nó ghi là Đồi Beverly. Bố bảo thế cũng là Hollywood. Bố sẽ có hồ bơi và con sẽ được xuống bơi!” Noah thò tay vào túi, lôi ra một mẫu giấy. Tôi nhìn mà kinh ngạc. Đúng là chữ của Daniel.

ĐỊA CHỈ MỚI Daniel Phipps và Trudy Vanderveer 5406 Đường Aubrey

Đồi Beverly CA 90210 Tôi chớp mắt vài lần hoang mang. Đồi Beverly? Là sao? Tôi hỏi đấy - Là sao? “Chờ ở đây một phút thôi, Noah,” tôi nói, lạc cả giọng. Tay tôi đã bấm phím tắt gọi Daniel và đẩy ghế ra.

“Fliss,” anh ta đáp bằng cái giọng đáng ghét quen thuộc kiểu *Ờ tôi vừa tập yoga xong, còn bạn?*

“Ba cái chuyện Đồi Beverly này là sao?” Chữ từ miệng tôi đang riu cả vào nhau. “Anh sắp chuyển đến Đồi Beverly à?”

“Cục cưng ơi, bình tĩnh,” anh ta nói. Cục cưng? “Làm sao tôi bình tĩnh được? Có đúng thế không?” “Vậy là Noah đã kể.” Tim tôi như muốn rơi đánh bịch. Đúng là thế. Anh ta sắp chuyển đến Los Angeles mà thậm chí còn không thèm báo cho tôi. “Là do công việc của Trudy,” giờ thì anh ta đang nói. “Cô biết cô ấy làm luật truyền thông chứ? Cô ấy gặp một cơ hội rất lớn mà tôi chẳng nào cũng có hai quốc tịch...”

Giọng anh ta vẫn lê thê chạy tiếp, nhưng giờ thì đã nhòa thành những âm thanh vô nghĩa. Tự dừng không rõ vì sao tôi nhớ lại ngày cưới của mình. Chúng tôi đã làm một đám cưới cực chất. Toàn những bí mật bất ngờ và những tiểu tiết buồn cười, như là cocktail pha theo yêu cầu. Tôi bận tâm lo sao cho khách khứa cảm thấy thích thú mà quên bém mất một chi tiết nho nhỏ, ấy là xem mình đã lấy đúng người chưa. “... cô môi giới nhà đất rất khá, tìm ra chỗ này thấp hơn cả dự trù...” “Nhưng mà Daniel.” Tôi cắt ngang dòng thao thao bất tuyệt. “Còn Noah thì sao?” “Noah?” Nghe giọng anh ta rất ngạc nhiên. “Noah thì có thể bay tới thăm chứ sao.” “Nó mới lên bảy. Nó vẫn còn

đi học.” “Vậ thì vào dịp nghỉ.” Daniel nghe chẳng bận tâm. “Chúng ta sẽ thu xếp ra cách gì đó.” “Khi nào anh đi?” “Thứ Hai.” Thứ Hai? Tôi nhắm mắt, thở mạnh. Nỗi tổn thương trong lòng tôi nhân danh Noah thật không lời nào nói nổi. Một nỗi đau có tính thể xác, tới mức làm tôi muốn cuộn tròn người lại. Daniel sắp chuyển đi Los Angeles mà hầu như chẳng thèm nghĩ xem làm cách nào duy trì mối quan hệ với đứa con duy nhất của anh ta, con trai của chúng tôi. Cậu con trai quý báu, dễ thương, giàu tưởng tượng của chúng tôi. Anh ta đã trải năm ngàn dặm ra giữa hai bên trong chớp mắt.

“Phải.” Tôi cố bình tâm. Nói thêm nữa cũng chẳng ích gì. “Daniel, tôi phải đi đây. Tôi sẽ nói chuyện với anh sớm.”

Tôi tắt máy, quay lại, định về chỗ mấy người kia. Nhưng có cái gì là lạ đang diễn ra trong tôi. Một cảm giác không quen thuộc và kinh sợ. Bỗng một âm thanh thoát ra khỏi môi tôi. Tiếng rỗng, như tiếng chó.

“Fliss?” Lorcan đã đứng lên khỏi ghế. “Chị không sao chứ?” “Mẹ ơi?” Noah có vẻ lo lắng. Hai người đàn ông thoáng đưa mắt nhìn nhau và Richard gật đầu.

“Này ông tướng,” Richard vui vẻ nói với Noah. “Ta đi mua ít kẹo cao su đem lên máy bay nào.”

“Kẹo cao su!” Noah khoái chí hét lên, rồi theo Richard đi mất.

Tôi lại rỗng lên một tiếng không chủ ý, và Lorcan nắm lấy hai khuỷu tay tôi. “Fliss... chị khóc đấy à?” “Không.” tôi lập tức nói. “Tôi không bao giờ khóc giữa ban ngày. Đây là nguyên tắc của tôi. Tôi không bao giờ khó...ááá.” Chữ đó tan vào những tiếng rỗng chói tai lại xuất hiện lần thứ ba. Trên má tôi có gì ướt ướt. Nước mắt à?

“Daniel bảo gì?” Lorcan nhẹ nhàng hỏi.

“Anh sắp đi Los Angeles sống. Anh bỏ chúng tôi lại...” Tôi thấy mọi người từ các bàn khác đang nhìn. “Ôi trời ơi.” Tôi vùi đầu vào tay. “Tôi không thể... Tôi phải dừng thôi...”

Tôi lại rỗng lên lần thứ tư, lần này nghe giống tiếng nước nở. Cảm giác như thứ gì đó đang phồng lên bên trong tôi, thứ gì đó hung dữ, âm ỉ và không

cách nào ngăn lại được. Lần gần đây nhất tôi cảm thấy như thế này là khi sinh con.

“Chị cần chỗ riêng tư,” Lorcan vội nói. “Chị sắp mất kiểm soát rồi. Chúng ta đi đâu bây giờ?” “Tôi đã trả phòng rồi,” tôi lăm bằm giữa những cú nấc. “Lẽ ra phải có phòng khóc chứ. Giống như phòng cho người hút thuốc.”

“Tôi nghĩ ra rồi.” Lorcan tóm lấy tay tôi, dẫn tôi qua các bàn tới khu vực hồ bơi. “Phòng xông hơi.” Anh ta không đợi đáp lại, chỉ mở cánh cửa kính rồi đẩy tôi vào trong. Không khí đặc quánh đến nỗi tôi phải mò mẫm tìm chỗ ngồi. Xung quanh kín đặc hơi nước, có mùi thảo dược nhẹ nhẹ. “Khóc đi,” Lorcan nói qua màn sương mù. “Không ai nhìn đâu. Không ai nghe thấy, Fliss ạ. Khóc đi.”

“Không được.” Tôi nuốt thật mạnh. Mọi thứ trong tôi đều đang cưỡng lại.

Tiếng rống kỳ cục vẫn thoát ra, nhưng tôi không buông lỏng được. “VẬY thì kể cho tôi vậy. Daniel sắp chuyển đến LA,” anh ta gợi ý.

“Phải. Anh ta sẽ không gặp Noah nữa, mà anh ta còn không thềm bận tâm.” Cả người tôi lại run lên. “Anh ta còn không thềm nói với tôi.”

“Tôi cứ tưởng chị muốn anh ta ra khỏi cuộc đời mình? Chị đã nói vậy.”

“Tôi có nói,” tôi đáp, trong một lúc hơi rối trí. “Tôi vẫn nghĩ thế. Tôi nghĩ là thế. Nhưng thế này thì đoạn tuyệt quá. Như là chối bỏ cả hai chúng tôi.” Trong tôi lại có gì đó dâng lên. Thứ gì đó mạnh mẽ quặn thắt. Tôi nghĩ có thể là thương khóc. “Như thế nghĩa là hết rồi. Gia đình chúng tôi đã hết rồiiiiiii.” Và giờ cảm giác quặn thắt trùm lên cả người tôi. “Cả gia đình chúng tôi thế là hết rồiiiiiiiiiii...”

“Lại đây nào, Fliss,” Lorcan nhỏ nhẹ nói, và chìa vai ra. Lập tức tôi rúm lại. “Tôi không thể khóc trên vai anh được,” tôi nói, giọng giật giật. “Anh hãy quay mặt đi.”

“Tất nhiên chị có thể khóc trên vai tôi chứ.” Anh cười. “Chúng ta đã ngủ với nhau, nhớ không.” “Ngủ là chuyện khác. Chuyện này xấu hổ hơn nhiều.” Tôi nấc. “Quay đi. Đi chỗ khác đi.” “Tôi không quay đi đâu,” anh ta cương quyết nói. “Và tôi cũng không đi đâu cả. Nào.” “Tôi không làm được,” tôi tuyệt vọng đáp. “Nào, cái bà già ngu ngốc này.” Anh chìa một tay trong bộ

vest lóng lánh vì hơi nước. Và cuối cùng, rất biết ơn, tôi ngã người vào cánh tay ấy trong một cơn bão nước nở.

Chúng tôi ở đó một lúc - tôi run rẩy, khóc lóc và ho hắng, còn Lorcan vượt lưng tôi. Không hiểu sao tôi cứ nhớ lại lần đỡ đẻ Noah. Hôm đó phải mổ để cấp cứu và tôi sợ điếng người, nhưng từ đầu đến cuối, Daniel đứng bên mặc áo mổ xanh, nắm tay tôi. Lúc đó tôi không hề nghi ngờ gì anh ta. Hồi đó tôi không bao giờ nghi ngờ anh ta lấy một phút. Nghĩ tới chuyện này tôi lại khóc òa.

Cuối cùng tôi cũng ngẩng lên, vượt tóc khỏi bộ mặt đầm mồ hôi. Tôi cảm thấy mũi mình đang sưng còn mắt đang phồng tương. Tôi chưa hề khóc như thế này kể từ hồi lên mười, chắc vậy. “Tôi xin lỗi...” tôi mở đầu, nhưng Lorcan đã giơ một tay lên. “Không. Không có gì phải xin lỗi cả.” “Nhưng mà áo vest của anh!” Tôi bắt đầu nhận ra chính xác là chúng tôi đang làm gì. Chúng tôi đang ngồi trong phòng xông hơi, mà cả hai đều mặc nguyên quần áo.

“Vụ ly dị nào cũng để lại hậu quả,” Lorcan điềm tĩnh nói. “Cứ tính bộ vest của tôi vào số hậu quả của chị đi. Hơn nữa,” anh nói thêm, “xông hơi rất tốt cho vest.”

“Ít ra thì chúng ta cũng được sạch da,” tôi nói. “Đấy thấy chưa. Bao nhiêu cái lợi.”

Một bộ máy giấu kín trong góc phòng đang thổi thêm hơi nước vào căn phòng bé xíu, không khí còn mờ đục hơn nữa. Tôi co chân lên mặt ghế băng khám gạch bông và ôm hai đầu gối thật chặt, thấy hơi nước xung quanh như một rào chắn bảo vệ. Trong này thật gần gũi. Nhưng cũng thật riêng tư.

“Khi kết hôn, tôi đã biết cuộc đời không hoàn hảo,” tôi nói với màn sương mù. “Tôi không trông đợi sẽ bước vào vườn hồng. Và rồi khi ly hôn, tôi cũng không mong sẽ giành được vườn hồng. Nhưng tôi cứ hy vọng ít nhất thì cũng được... tôi không biết nữa. Một cái hiên chẳng.”

“Cái hiên?”

“Anh hiểu mà. Một miếng sau nhà. Nho nhỏ thôi, có vài cái cây để chăm bẵm. Một chút lạc quan và yêu thương. Nhưng trái lại tôi nhận được một bãi mìn nguyên tử.” “Hay đấy.” Lorcan bật cười nho nhỏ.

“Thế anh thì được gì? Cũng không phải vườn hồng?”

“Hơi giống như không gian ngoài vũ trụ hơn,” ngừng một lúc anh đáp. “Bề mặt mặt trăng gì đó.”

Mắt chúng tôi gặp nhau qua bầu không mù hơi nước và chúng tôi không cần nói thêm gì nữa. Chúng tôi hiểu.

Hơi nước vẫn phụt ra vây quanh chúng tôi. Cảm giác như đang chữa lành. Cảm giác như nó đang mang theo những suy nghĩ buồn đau bay lên cao, để lại khung cảnh sáng rõ bên dưới. Và càng ngồi đây, tôi thấy mọi thứ càng rõ rệt. Và lòng dạ tôi mỗi lúc lại thêm trĩu nặng. Lorcan nói đúng. Không phải lúc này, mà đêm qua. Anh ta nói đúng. Sai lầm hết cả rồi.

Tôi phải từ bỏ chiến dịch này ngay lập tức. Câu đó đang nhoáng qua đầu tôi như giạt tin trên ti vi. Rút lui. Rút lui. Tôi không được tiếp tục. Tôi không được đánh liều để mất Lottie.

Phải, tôi muốn bảo vệ cô em gái bé bỏng khỏi nỗi đau chính mình đã trải qua. Nhưng đây là cuộc đời nó. Tôi không thể lựa chọn thay cho nó. Nếu nó chia tay với Ben, thì biết vậy. Nếu nó phải ly hôn, thì biết vậy. Nếu chúng nó cưới nhau bảy mươi năm đẻ ra hai mươi đứa cháu, thì biết vậy.

Tôi cảm thấy hình như cơn điên nào đó đã bắt tôi theo một con đường rồ dại. Vấn đề là ở Lottie hay thực tình là ở Daniel và tôi? Có phải Lorcan nói đúng? Có phải đây chính là Lựa Chọn Không May của tôi? Ôi trời ơi, tôi đã làm gì?

Tôi chợt nhận ra mình vừa nói lớn mấy chữ cuối. “Xin lỗi,” tôi nói thêm. “Tôi chỉ... Tôi nhận ra...” Tôi ngẩng đầu, thấy hoàn toàn kiệt sức.

“Là chị đã cố gắng hết sức giúp em gái mình,” Lorcan nói, gần như hiền từ. “Bằng một cách hoàn toàn hoang tưởng, điên khùng, sai trái.”

“Nếu...” Tôi bịt tay lên miệng. “Ôi Chúa ơi. Nếu nó phát hiện ra thì sao?” Ý nghĩ đó thật kinh hoàng, tôi muốn ngắt xiu. Tôi chăm chăm vào việc phải đạt được mục đích đến nỗi chưa hề cân nhắc các mặt trái. Tôi đúng là đứa ngốc tử ngốc tiệt.

“Đâu cần để cô ấy biết,” Lorcan nói. “Không cần, nếu chị đổi ý đi về nhà và không bao giờ nói gì. Tôi sẽ không nói đâu.” “Nico cũng không nói đâu.

Đây là tên ông bạn tôi ở khách sạn.” Tôi đang thở hồng hộc, như vừa thoát đòn trí mạng. “Tôi nghĩ là tôi sẽ ổn thôi. Nó sẽ không biết đâu.”

“Vậy là chiến dịch phá hoại trắng mặt đã dừng rồi?”

“Tại thời điểm này.” Tôi gật đầu. “Tôi sẽ gọi cho Nico. Ông ấy sẽ nhẹ mình lắm.” Tôi nhìn Lorcan. “Tôi sẽ không bao giờ can thiệp vào đời em gái mình nữa,” tôi nhấn mạnh giọng. “Nhớ lời tôi nhé. Hãy buộc tôi giữ lời thề.”

“Đồng ý.” Anh ta gật đầu nghiêm túc. “Thế giờ chị định làm gì?” Tôi lắc đầu. “Không biết nữa. Ra sân bay. Từ đó tính tiếp.” Tôi rút mái tóc ướt đầm mồ hôi, lại nhớ ra mình đang trong phòng xông hơi mặc nguyên quần áo. “Chắc trông tôi hấp dẫn lắm.” “Tôi đồng ý,” Lorcan nghiêm túc đáp. “Chị không thể lên máy bay trong bộ dạng đó được. Chị nên ra đứng dưới vòi xả lạnh.” “Vòi xả lạnh?” Tôi nhìn anh, không tin được. “Sẽ làm se lỗ chân lông. Đây mạnh quá trình lưu thông máu. Tẩy sạch các vết bẩn do mũi và nước mắt.” Anh ta đang trêu đùa tôi. Tôi nghĩ thế. Phải không? “Tôi sẽ làm thế nếu anh làm cùng,” tôi thách.

“Tại sao không?” Anh ta nhún vai. Tôi thấy muốn cười khúc khích. Không thể có chuyện chúng tôi định làm thế thật.

“OK, bắt đầu nào.” Tôi đẩy cửa mở, lịch thiệp giữ cửa cho Lorcan. Tôi còn thấy các khách nghỉ trần mắt nhìn và huých nhau khi thấy hai người mặc nguyên quần áo chui ra từ phòng tắm hơi, một người mặc vest. “Mời chị đi trước.” Lorcan lễ độ chỉ về phía vòi xả lạnh. “Tôi sẽ kéo cần nếu chị muốn.”

“Vậy thì làm đi.” Tôi cười lớn khi bước vào dưới vòi. Một giây sau luồng nước lạnh như băng phụt xuống đầu làm tôi khẽ thét lên.

“Mẹ!” Tiếng hét xuyên tai hơn hờ chào đón tôi. “Mẹ đi tắm mà vẫn mặc quần áo.” Noah nhìn từ bàn đang ngồi cạnh Richard, mắt nó bừng lên không tin nổi. Lorcan thế chỗ tôi và ngẩng mặt đón những tia nước đang phụt xuống. “Đây,” anh ta bảo tôi khi đã xong. “Có mát lạnh không? Đời có vẻ đẹp hơn không?” Anh ta giữ ống tay áo vest đầm nước. Tôi ngừng một giây, muốn trả lời anh ta thành thực. “Có,” cuối cùng tôi nói. “Đẹp hơn nhiều. Cảm ơn anh.”

Chương 21

Lottie

Tôi không rõ phải phản ứng ra sao nữa. Chúng tôi đã đến đây. Trở lại nhà khách. Và nó vẫn như xưa. Gần như thế.

Ngay khi vừa xuống khỏi ca nô khách, Ben đã nghe điện thoại của Lorcan, điều đó làm tôi đặc biệt chú ý. Nghĩ mà xem, đây là giây phút trọng đại, lãng mạn, đầy ý nghĩa của chúng tôi còn anh thì đi nghe điện thoại. Cứ tưởng tượng Humphrey Bogart nói, “Chúng mình sẽ suốt đời... Xin lỗi em yêu, anh nghe điện cái đã.”

Không sao. Nghĩ tích cực đi, Lottie. Trân trọng khoảnh khắc này. Tôi đã nghĩ về chốn này suốt mười lăm năm. Và giờ tôi đã đến đây rồi.

Tôi đang đứng trên cầu tàu gỗ, chờ từng đợt sóng hoài cổ và khai sáng ập vào cuốn băng mình đi. Tôi đang đợi mình bật khóc và có lẽ nghĩ ra câu gì cực kỳ xúc động để nói với Ben. Nhưng lạ cái là, tôi không thấy muốn khóc lắm. Mà lại thấy hơi trống trải.

Cái nhà khách lấp ló tít trên cao, vừa đủ nhìn thấy từ vị trí tôi đứng. Tôi đã thấy tường đá màu hoàng thổ bụi bặm quen thuộc, với hai cửa sổ. Nhà khách nhỏ hơn tôi nhớ, một cửa chớp xệ xuống. Tôi đưa mắt xuống nhìn vách đá. Kia rồi những bậc thang trở vào đá, xuống lưng chừng thì rẽ đôi. Một nhánh đi về phía cầu tàu chúng tôi đang đứng, nhánh kia dẫn xuống bãi tắm chính. Người ta đã đặt thêm thanh chắn bằng sắt, hồng cả quang cảnh. Lại có cả thanh chắn trên đỉnh vách đá nữa. Lại có cả biển báo nguy hiểm. Biển báo nguy hiểm? Chúng tôi chưa bao giờ cần biển báo nguy hiểm. Không sao. Nghĩ tích cực đi.

Ben trở lại bên tôi, tôi nắm tay anh. Bãi biển ở đằng sau một vạt đá chìa ra, nên tôi còn chưa thấy nó có thay đổi gì không. Nhưng bãi biển thì làm sao

đổi khác được? Bãi biển là bãi biển. “Ta làm gì trước đây?” tôi khẽ hỏi. “Nhà khách? Bãi biển? Hay vũng bí mật?”

Ben siết tay tôi đáp lại. “Vũng bí mật.”

Và giờ, rốt cuộc, tôi đã thấy những gợn sóng kích thích tràn qua người. Cái vũng bí mật. Cái nơi lần đầu chúng tôi lột đồ nhau, tay run lên vì nổi thèm khát nóng bỏng thiếu niên không cưỡng được. Cái nơi chúng tôi làm đến ba, bốn, năm lần mỗi ngày. Nội ý nghĩ tới thăm lại nó - theo mọi nghĩa - đã đủ hấp dẫn tôi đến run lên. “Chúng ta sẽ phải thuê thuyền thôi.” Rồi anh sẽ dong thuyền chở tôi ra vũng y như hồi xưa, chân tôi ghếch lên mạn thuyền. Rồi chúng tôi sẽ lôi thuyền lên bãi cát, tìm đến cái mảng cát khuất kín ấy rồi... “Đi kiếm thuyền đi.” Giọng Ben khản đặc, tôi thấy ngay anh cũng nhấp nhồm như tôi.

“Anh nghĩ người ta có còn cho thuê trên bãi không?” “Muốn biết chỉ có một cách.”

Bất giác tim tôi nảy lên, tôi nắm tay anh lôi về phía cầu thang đá. Chúng tôi sẽ đi thẳng xuống bãi biển, chúng tôi sẽ kiếm thuyền; tất cả sắp xảy ra rồi.

“Nào!” Tôi đang nhảy lên các bậc đá, tim đập thành thành kích động. Sắp đến ngã ba cầu thang rồi. Chúng tôi sắp sửa thấy vạt cát vàng óng ánh ngay bây giờ, vẫn chờ chúng tôi sau chừng ấy năm...

Ôi Chúa ơi.

Tôi trợn trừng mắt vì sốc khi nhìn xuống bãi biển. Cái gì đã xảy ra thế? Ở đâu ra bằng này người?

Hồi chúng tôi nghỉ ở nhà khách, bãi biển có vẻ là một chốn mênh mang hoang vắng. Khách trọ ở đấy đến hai chục người là hết nước, và chúng tôi thường tản ra khắp bãi nên không ai có cảm giác chật chội.

Còn quang cảnh trước mặt tôi thì trông như đạo quân chiếm đóng. Hay buổi sáng sau đêm lễ hội. Phải có đến bảy chục người rải khắp bãi biển thành từng nhóm rời rạc, vài kẻ còn quấn kín túi ngủ. Tôi còn thấy tàn dư đồng lửa đêm qua. Có hai ba cái lều. Phần lớn là sinh viên, tôi nghĩ, khi nhìn ngắm họ. Hoặc có khi là sinh viên suốt đời.

Trong lúc chúng tôi còn lưỡng lự đứng đó, một cậu trẻ để râu dê đi lên bậc đá nửa chừng thì chào chúng tôi, giọng Nam Phi. “Chào. Anh chị hình như bị lạc.” Tôi cảm thấy mình bị lạc, tôi muốn đáp trả, nhưng lại chỉ cố nặn ra một nụ cười. “Chỉ đang... ngắm cảnh thôi.”

“Chúng tôi về đây chơi,” Ben bình thản nói. “Chúng tôi đến đây từ nhiều năm trước rồi. Giờ nơi này khác quá.” “À.” Ánh lấp lánh trên mặt cậu kia thay đổi. “Anh chị nằm trong số bọn họ.”

Từ thời hoàng kim.” “Thời hoàng kim?” “Ở đây chúng em gọi thế.” Cậu ta cười lớn. “Chúng em gặp bao nhiêu người thế hệ anh chị quay về đây, kể kể ở đây ra sao trước khi người ta xây nhà nghỉ. Hầu hết từ đầu đến cuối chỉ ca cẩm về chuyện nơi này đã bị hủy hoại như thế nào. Anh chị có xuống không?” Theo cậu ta đi xuống, tôi hơi xù lông trước cách nói của cậu ta. “Ca cẩm” nghe hơi nặng lời. Mà lại còn “thế hệ anh chị”? Thế là sao? Ý tôi là tất nhiên chúng tôi có hơn cậu ta vài tuổi, nhưng về tổng thể chúng tôi vẫn trẻ. Tôi vẫn nằm trong lớp tuổi đó. “Nhà nghỉ nào?” Ben hỏi khi chúng tôi xuống đến nơi. “Các em không ở nhà khách à?”

“Vài người vẫn ở.” Cậu kia nhún vai. “Không nhiều lắm. Chỗ đó khá dật dẹo. Em nghĩ ông già đó vừa bán rồi. Không, chúng em ở nhà nghỉ chứ. Đằng sau đó vài trăm mét. Xây từ khoảng... mười năm trước à? Hồi đó quảng cáo rầm rộ lắm. Hơi bị ăn khách. Chỗ này thật quá tuyệt,” cậu ta nói thêm khi bỏ đi. “Cảnh hoàng hôn thật không thể tin nổi. Anh chị vui nhé.”

Ben mỉm cười đáp, nhưng tôi thì muốn nổ tung vì giận dữ. Tôi không tin nổi họ lại đi xây nhà nghỉ. Tôi giận điên lên được. Đây là chốn riêng của chúng tôi. Sao họ dám quảng cáo nó?

Mà thử nhìn xem họ đối đãi với nó ra sao. Chỗ nào cũng ngập rác. Tôi thấy vỏ lon và túi bìm bìm rỗng, thậm chí cả vài cái bao dùmng rồi nữa. Nhìn thấy nó bụng dạ tôi muốn lộn mửa. Chúng nó ngủ với nhau khắp bãi biển. Thật là lợm.

Ý tôi là, tôi biết chúng tôi cũng hay ngủ với nhau trên bãi biển, nhưng hồi đó khác. Hồi đó rất lãng mạn.

“Ông cho thuê thuyền đâu rồi?” tôi nói và nhìn quanh. Ngày xưa có một ông trông y như thần lẩn vẫn cho thuê hai cái thuyền mỗi ngày, nhưng giờ tôi

không thấy ông ta đâu cả. Chỉ có một anh chàng cao to vạm vỡ đang đẩy thuyền xuống nước, tôi vội chạy qua bãi cát ra mép biển.

“Chào anh! Cho tôi hỏi! Đợi một chút.” Anh ta quay lại, miệng cười trắng lóa trên khuôn mặt rám nắng, tôi đặt tay lên thuyền.

“Cho tôi hỏi, giờ ở đây còn cho thuê thuyền không? Đây có phải thuyền cho thuê không?”

“Phải.” Anh ta gật đầu. “Nhưng chị phải đến sớm cơ. Hết giờ đi rồi. Ngày mai chị lại đến được không? Đăng ký vào danh sách ở nhà nghỉ.”

“À ra vậy.” Tôi dừng lại, rồi tiếp giọng năn nỉ, “Vấn đề là, chúng tôi chỉ ở đây có hôm nay thôi. Hai vợ chồng tôi. Chúng tôi đang đi trăng mật. Và chúng tôi rất muốn có một chiếc thuyền.”

Tôi thầm mong trong bụng anh ta sẽ ga lăng tặng chúng tôi chuyến thuyền này. Nhưng không. Anh ta chỉ đẩy tiếp xuống nước và vui vẻ nói, “Khó nhì.”

“Vấn đề là vì đây là dịp hết sức đặc biệt với chúng tôi,” tôi giải thích và bì bõm lội theo. “Chúng tôi thực sự cần đi thuyền. Chúng tôi muốn đến thăm cái vũng nhỏ bí mật ngày xưa từng đến.”

“Cái vũng nhỏ đằng kia á?” Anh ta chỉ ra bên kia mũi đất. “Phải!” tôi nói. “Anh có biết nó không?” “Đâu cần phải đi thuyền ra đấy.” Trông anh ta rất kinh ngạc. “Có thể đến bằng cầu đi bộ mà.”

“Cầu đi bộ?”

“Đi dịch vào trong đất liền ít nữa.” Anh ta chỉ. “Một cái cầu đi bộ bằng gỗ lớn. Người ta xây mấy năm trước. Mở đường tới cả vùng đó luôn.”

Tôi nhìn anh ta kinh hoàng. Người ta xây cầu đi bộ đến vũng bí mật? Đúng là phạm thánh. Là xuyên tạc rồi còn gì. Tôi sẽ viết thư kiện lên... lên ai đó. Đây là chốn bí mật của chúng tôi. Đáng lẽ nó phải được giữ bí mật mãi mãi. Giờ thì làm sao chúng tôi tân hôn ở đó được nữa?

“Ai cũng đến đó à?” “Ờ phải. Chỗ đó khá được chuộng.” Anh ta toét miệng cười. “Nói nhỏ nhé, đây là nơi người ta đến hít một choác.” Hít một choác? Tôi nhìn anh ta tái dại. Cái vũng thân thương lãng mạn tuyệt vời của chúng tôi giờ là chỗ mở Đại Hội Cần Sa ư?

Tôi xoa mặt, cố thích nghi với bức tranh mới tắm tối. “Vậy là... giờ này cũng có người ở đó à?”

“Ờ phải. Đêm qua ở đó có tiệc. Nhưng giờ thì tất cả chắc đang ngủ rồi. Gặp lại chị sau.” Anh ta đẩy thuyền xuống, giương buồm lên.

Vậy là hết. Toàn bộ kế hoạch của chúng tôi đã vào sọt rác. Tôi bì bõm qua chỗ nước cạn trở lại nơi Ben đứng.

“Ngày xưa mới hoàn hảo làm sao,” tôi tuyệt vọng thốt. “Và giờ thì chúng nó làm hỏng cả rồi. Em không chịu nổi nữa. Anh nhìn xem.” Tôi huơ tay quáng quàng. “Thật là kinh tởm! Đúng là địa ngục!”

“Chúa ơi, Lottie!” Ben nói, hơi nóng nảy. “Em đang làm quá đấy. Chúng mình vẫn thường mở tiệc trên bãi biển, nhớ không? Chúng mình vẫn vớt rác bờ bãi mà. Arthur lúc nào chẳng kêu ca.”

“Nhưng không phải bao dùm rồi.”

“Chắc chúng mình cũng vớt nữa.” Anh nhún vai.

“Không hề!” Tôi đáp lại công phần. “Em uống thuốc mà!” “Ồ.” Anh lại nhún vai. “Anh quên mất.” Anh quên mất? Làm sao anh có thể quên chuyện có đeo bao cao su không khi ở cùng tình yêu lớn của đời mình?

Tôi muốn nói, *Nếu yêu em thật thì anh đã nhớ chúng mình không dùm bao*, nhưng vội cắn lưỡi im. Cãi nhau về chuyện dùm bao hay không không phải là đề tài nên nói trong tuần trăng mật. Thay vào đó, tôi chỉ rùn vai khổ não nhìn ra biển.

Tôi thất vọng đến nỗi chỉ muốn khóc váng. Đây hoàn toàn không phải những gì tôi tưởng tượng. Chắc là, thành thực mà nói, tôi không hề tưởng tượng trên bãi biển có người. Tôi tưởng tượng chúng tôi sẽ có toàn quyền ở đây. Chúng tôi sẽ chạy qua bãi cát vắng tanh và nhảy đùa với những con sóng sủi bọt, rơi vào một cái ôm vừa vặn trong tiếng nhạc vĩ cầm réo rắt. Ừ thì đúng là có hơi phi thực tế thật. Nhưng chỗ này thì quay ngoắt một trăm tám mươi độ rồi.

“Hừm, vậy mình làm gì bây giờ?” cuối cùng tôi nói.

“Chúng mình vẫn có thể chơi vui chứ.” Ben kéo tôi lại gần và trao cho tôi một nụ hôn. “Dù sao thì trở lại cũng thật tuyệt, phải không? Cát vẫn như xưa.

Biển vẫn như xưa.”

“Phải.” Biết ơn, tôi chìm vào nụ hôn của anh.

“Lottie vẫn như xưa. Và cái quần soóc sọc xy cũng thế.” Hai tay anh ắp lấy hông tôi, và tôi chợt cảm thấy khao khát phải giành lại ít nhất một phần giấc mơ của mình. “Anh nhớ cái này không?” Tôi đưa túi anh cầm. Tôi hít thật sâu, chuẩn bị tư thế, rồi khẽ nhún bật lên và bắt đầu một chuỗi nhào lộn lẽ ra là hoàn hảo dọc bờ biển. Ối. Oái. Ặc. Khỉ thật. Đầu tôi.

Tôi không biết có chuyện gì nữa, ngoại trừ hai cánh tay bỗng khuyu xuống dưới trọng lượng cơ thể, có vài tiếng hét sợ hãi xung quanh, rồi tôi rơi ụcch cắm đầu xuống đất. Giờ thì tôi đã nằm xoài chân xoài tay trông rất xấu mắt trên mặt cát, hơi thở dồn dập choáng váng.

Cánh tay tôi đang nhức buốt vì đau còn đầu óc tôi thì váng vất vì hồ thẹn. Tôi không lộn vòng được nữa ư? Cái đó bắt đầu từ bao giờ vậy?

“Em yêu.” Ben lại gần, trông có vẻ xấu hổ. “Đừng làm mình bị thương.” Ánh mắt anh dời sang chiếc quần soóc của tôi. “Có tai nạn nho nhỏ thì phải?”

Tôi nhìn theo anh, lại hứng thêm một cú thê lương. Cái quần nhuộm đã bị rách. Tôi đã làm toạc nó ở chỗ không nên toạc tí nào. Tôi chỉ muốn chết tại chỗ.

Ben dựng tôi đứng lên, tôi xoa tay và nhăn mặt. Hình như tay cũng sái luôn rồi thì phải.

“Cô OK chứ?” một cô bé đứng gần đó mặc quần soóc bò và áo tắm quăng chừng mười lăm tuổi hỏi. “Cô phải hơi nhún hơn một tí lúc bắt đầu. Như thế này nè.” Cô bé hơi lắc mình sang ngang rồi lộn nhào một vòng tuyệt hảo, tiếp đó là một vòng nữa chạm đất cả hai chân. Con điên.

“Cảm ơn,” tôi lẩm bẩm. “Cô sẽ ghi nhớ.” Tôi lấy lại túi trên tay Ben và cả hai im lặng đầy ngỡ ngàng. “Giờ thì... mình làm gì đây?” cuối cùng tôi hỏi. “Đi xem vũng à?” “Anh cần cà phê,” Ben cương quyết nói. “Và anh cũng muốn xem nhà khách nữa, em thế nào?”

“Tất nhiên!” Tôi cảm thấy hy vọng lại lóe lên. Dù bãi biển vớt đi được rồi, nhưng có thể nhà khách vẫn nguyên như trước. “Có điều anh đi lên thang trước đi,” tôi nói thêm.

Nếu quần soóc của tôi đã toạc, thì đừng hòng anh được đi sau tôi. Tôi không biết là vì hậu quả vụ lộn nhào tai vạ hay vì máy đo tim ở phòng gym nói dối, nhưng tôi không dẻo dai được như xưa. Mà 113 bậc khá là nhiều. Tôi thấy mình phải bám vào tay vịn mới đu được người lên, và thấy mừng là Ben không nhìn thấy. Mặt tôi nóng bừng, tóc đã tuột khỏi chun, tôi đang thở hỗn hển theo cách không gọi tình chút nào. Mặt trời bắt đầu nóng rùng rục, nên tôi tránh nhìn lên, nhưng khi leo gần đến nơi thì tôi ngược lên và chớp mắt ngạc nhiên. Có một bóng người in đậm trên đầu vách đá. Một cô gái. “Chào anh chị!” cô ta nói vọng xuống bằng giọng Anh. “Anh chị là khách nghỉ à?” Cô ta trông thật mê hồn, tôi nhận ra khi lên cao hơn. Bộ ngực thật hiếm có. Bao nhiêu cụm từ mòn sáo đang ùa về trong đầu tôi. Ngực cô ta trông như hai vàng trắng nâu căng đầy cái áo hai dây trắng. Không, như đôi cún nâu nghịch ngợm chứ. Đến cả tôi cũng mất hồn đến nỗi chỉ muốn đưa tay sờ. Cô ta nghiêng mình qua vách đá chào chúng tôi đang lảo đảo đi lên, và tôi có thể nhìn thẳng vào rãnh ngực sâu hun hút trên người cô ta. Nghĩa là Ben cũng vậy. “Khá lắm!” cô ta cười lớn khi cuối cùng chúng tôi cũng lên đến nơi. Tôi thở hồng hộc đến nỗi không cất lời được nữa. Ben cũng thế, nhưng trông anh như thể đang cố nói điều gì đó với tôi hay là với cô gái có thân hình tuyệt mỹ kia?

Là với cô gái có thân hình tuyệt mỹ. “Cái quái gì thế!” cuối cùng anh cũng bật ra được - và nghe giọng anh như chết điếng. “Sarah!”

Chương 22

Lottie

Đầu óc tôi đảo điên hết lên rồi. Tôi không biết nên tập trung vào đâu nữa. Tôi không biết nên bắt đầu từ đâu nữa.

Đầu tiên là cái nhà khách. Làm sao nó có thể khác những ký ức còn lại trong tôi đến mức đó? Chỗ nào cũng nhỏ hơn, tồi tàn hơn và nói chung là kém điển hình hơn hẳn. Chúng tôi đang ngồi trên hàng hiên, kém xa cái hàng hiên ẩn tượng trong ký ức tôi và lại còn sơn màu be khá ớn đang tróc ra từng dải. Khu vườn ô liu thì chỉ là một bãi đất lờm chờm, thưa thớt dăm ba cái cây. Phong cảnh từ đây nhìn ra cũng đẹp, nhưng chẳng khác gì cảnh ở bất kỳ hòn đảo Hy Lạp nào khác.

Lại còn Arthur. Làm sao tôi từng lóa mắt trước ông ta đến thế được? Làm sao tôi lại từng ngồi chầu chực bên chân, hớp lấy từng lời vàng ý ngọc của ông ta? Ông ta chẳng phải nhà thông thái. Cũng chẳng phải nhà hiền triết. Chỉ là một lão dê già nghiện rượu ngoại bảy chục. Ông ta đã hai lần tìm cách sờ soạng tôi.

“Đừng quay lại,” giờ ông ta đang nói, vung vẩy điều thuốc tự vấn lấy trong không khí. “Tôi nói cho bọn trẻ các cô cậu biết. Đừng thăm lại. Tuổi trẻ vẫn ở nguyên nơi các cô cậu chia tay nó, đấy là chỗ thích hợp dành cho nó. Các cô cậu trở lại làm gì? Cái gì đáng mang theo trên đường đời thì cô cậu cũng đã mang rồi.”

“Bố.” Sarah đảo mắt. “Đủ rồi đấy. Họ đã quay lại rồi. Và con rất mừng là thế.” Cô ta rạng rỡ nhìn Ben. “Anh đến đúng lúc lắm. Nhà em bán xong rồi. Tháng sau nhà em sẽ dọn đi. Uống thêm cà phê không?” Khi cô ta cúi người rót cà phê, tôi không kìm nổi mình ngấm nghĩa. Nhìn gần cô ta cũng không kém toàn mỹ hơn tí nào. Người cô ta cái gì cũng láng mượt như lụa, ngực cô

ta thì đang đẩy hết cỡ cái áo cứ như đang ở đại hội thao diễn ngực và đang khoe khoang cho mọi người xem.

Và đây là lý do thứ hai làm đầu óc tôi đảo điên. Thực tế là vài lý do trong một. Thứ nhất: cô ta đẹp kinh hồn. Thứ hai: rõ ràng ràng là cô ta với Ben từng có cả một quá khứ ở nhà khách này trước khi tôi xuất hiện. Hai người bọn họ cứ không ngớt ám chỉ này nọ rồi phá lên cười và đổi chủ đề. Thứ ba: đến giờ giữa họ vẫn còn sức hấp dẫn. Nếu tôi còn thấy được thì chắc chắn họ phải thấy chứ? Chắc chắn họ phải cảm nhận được chứ? Thế nghĩa là sao?

Bất kỳ điều gì trong đó nghĩa là sao?

Tôi đón cà phê Sarah đưa bằng đôi tay run rẩy. Tôi cứ nghĩ quay lại nhà khách này sẽ là khúc khải hoàn tráng lệ cho tuần trăng mật, khi mọi sợi chỉ sẽ chạy về một mối hoành tráng và mỹ mãn. Trái lại, có vẻ đã thêm cả đồng chỉ mới vừa xoắn ra mà chẳng có cái gì được gút lại. Nhất là Ben. Anh còn có vẻ đang tuột dần ra khỏi tôi. Anh không chịu đáp lại mắt tôi, và khi tôi vòng tay qua người anh thì anh hẩy ra. Tôi biết Sarah nhận thấy, vì cô ta ý nhị nhìn chỗ khác.

“Ta già đi.” Arthur thì vẫn lải nhải. “Đời sống cản đường giấc mơ. Giấc mơ cản đường đời sống. Trước giờ vẫn như vậy cả. Có ai muốn uống Scotch không?” Ông ta chột tươi lên. “Mặt trời lên quá trực buồm rồi, theo giờ Hy Lạp.”

“Cho cháu một ly,” Ben đáp, làm tôi rất phật lòng. Anh làm gì thế? Mới mười một giờ sáng. Tôi không muốn anh bắt đầu chìm trong cả mớ ly Scotch. Tôi bắn cho anh cái nhìn *Đấy có phải ý tưởng hợp lý không, anh yêu?* và anh ném lại với một cái trừng mắt mà tôi có linh cảm không lành là *Xéo đi đừng có cố điều hành cuộc sống của tôi. Và lần nữa Sarah lại ý nhị nhìn đi chỗ khác.*

Ôi Chúa ơi, thật đúng là tra tấn. Để một người đàn bà khác ý nhị nhìn lảng đi trong lúc mình đấu võ mồm với chồng thật đúng là trải nghiệm xấu nhất trần đời. Cũng ngang với việc quần soóc nhuộm bị toạc giữa lúc cổ nhào lộn. “Giỏi lắm! Vào đây làm một cốc whisky nào.” Arthur đẩy Ben về cuối nhà khách, tôi ngồi trơ lại với Sarah trên hiên. Không khí giữa đôi bên khá bức

bối, tôi không biết phải bắt đầu từ đâu nữa. Tôi tuyệt vọng muốn biết... mà chính xác là biết gì? “Cà phê ngon lắm.” Tôi đành rút lui vào phép lịch sự.

“Cảm ơn.” Cô ta cười đáp, rồi thở dài. “Lottie này. Tôi chỉ muốn nói là...” Cô xòe bàn tay. “Tôi không hiểu liệu cô có biết là Ben với tôi...”

“Trước thì không,” ngừng một lát, tôi nói. “Nhưng giờ tôi biết rồi.” “Chỉ là bắt bớ rất chớp nhoáng thôi. Tôi ra đây thăm bố, và chúng tôi bập vào nhau. Chỉ khoảng hai tuần là nhiều. Xin đừng nghĩ là...” Lần nữa cô ta ngừng lại. “Tôi không muốn cô...” “Tôi không nghĩ gì hết!” tôi tươi tỉnh ngắt lời. “Không có gì cả!” “Tốt.” Cô ta lại mỉm cười, khoe hàm răng tuyệt mỹ. “Thật dễ thương là hai người đã trở lại. Rất nhiều kỷ niệm đẹp, hy vọng thế.”

“Phải, vô cùng nhiều.”

“Đúng là một mùa hè siêu phàm.” Cô ta nhấp cà phê. “Đấy là năm Bill Bury ở ngoài này. Cô có biết anh ấy không?”

“Có, tôi biết Bill Bury.” Tôi dẫn ra một chút. “Và Ngón Út nữa.”

“Và hai cậu Ned? Một đêm họ bị bắt hồi tôi ra đây,” cô ta nói, nhe răng cười. “Họ bị ném vào tù, bố phải bảo lãnh cho họ ra.” “Tôi có nghe chuyện đó.” Tôi ngồi dậy, chợt có hứng với câu chuyện. “Cô có biết chuyện thuyền câu chìm không?”

“Trời ạ, có.” Cô gật đầu. “Bố có kể cho tôi nghe. Thêm cả vụ cháy nữa, đúng là một năm đại họa. Đến cả Ben tội nghiệp cũng bị cúm. Anh ấy ốm nặng lắm.”

Cô ta vừa nói gì? Bị cúm?

“Bị cúm?” Tôi nhắc lại, giọng lạc đi. “Ben à?” “Kinh khủng cực.” Cô ta co đôi bàn chân rúm nắng lên ghế. “Làm tôi lo phát điên lên được. Anh ấy còn mê sảng nữa. Tôi phải chăm anh ấy suốt đêm. Tôi hát các bài Joni Mitchell cho anh ấy nghe.” Cô ta cười lớn.

Đầu tôi đang kêu u u hoảng hốt. Chính Sarah mới là người chăm cho anh khỏi cúm. Sarah mới là người hát cho anh nghe. Còn anh thì tưởng đấy là tôi.

Và đấy là giây phút anh “biết mình yêu tôi”. Anh đã kể vậ trước nguyên một đám khán giả.

“Ờ!” tôi nói, cố làm vẻ thoải mái. “Ồ. Cô làm khá lắm.” Tôi nuốt nước bọt. “Nhưng cứ nghĩ mãi về quá khứ cũng chẳng được gì nhỉ? Thế thì, ờ... hiện giờ ở đây có bao nhiêu khách?”

Tôi muốn chuyển chủ đề thật nhanh, trước khi Ben quay lại. Nhưng Sarah đã lờ tôi đi. “Anh ấy nói chuyện buồn cười hết sức lúc mê sảng ấy,” cô ta hỏi tưởng. “Anh ấy muốn bay. Tôi thì cứ, ‘Ben, anh đang ốm! Nằm xuống!’ Rồi thì anh bảo tôi là thiên thần hộ mệnh của anh. Anh cứ nói thế, nhắc đi nhắc lại. Tôi là thiên thần hộ mệnh của anh.” “Ai là thiên thần hộ mệnh của ai?” giọng Ben vang tới chúng tôi. Anh xuất hiện trên hàng hiên, cầm cốc rượu. “Nhân thế, bố em đi có việc rồi. Ai là thiên thần hộ mệnh của ai?” anh nhắc lại.

Ruột gan tôi rối như tơ vò. Tôi phải ngăn câu chuyện này ngay lập tức.

“Nhìn cái cây ô liu hay chưa kìa!” tôi the thé nói, nhưng cả Ben lẫn Sarah đều lờ tôi đi.

“Anh không nhớ à Ben?” Sarah cười vang, ngửa đầu ra sau. “Hồi anh bị cúm còn em chăm anh suốt đêm ấy? Anh nói em là thiên thần hộ mệnh của anh. Y tá Sarah.” Cô ta nghịch ngợm đưa chân đẩy vào người anh. “Nhớ y tá Sarah không? Nhớ các bài Joni Mitchell không?”

Ben như hóa đá tại chỗ. Anh liếc sang tôi sắc nhọn, rồi nhìn lại Sarah, rồi lại nhìn tôi. Trán anh nhăn cả lại hoang mang.

“Nhưng... nhưng... đấy là em chăm anh chứ, Lottie.”

Má tôi đỏ rực. Tôi không biết nói gì nữa. Sao tôi lại nhận vợ đã chăm anh, tại sao?

“Lottie?” Sarah ngạc nhiên nói. “Nhưng cô ấy còn không ở đây cơ mà! Đấy là em, và em sẽ nhận phiếu bé ngoan, cảm ơn! Em mới là người ngồi lau trán anh đến tận sáng. Đừng có nói anh đã quên rồi đấy,” cô ta thêm, vờ trách móc.

“Anh không quên,” Ben nói, giọng chột sôi nổi. “Chúa ơi! Tất nhiên là anh không quên! Anh đã nhớ đêm ấy suốt đời mình. Nhưng anh nhớ nhầm. Anh cứ tưởng là...” Anh đưa mắt nhìn tôi oán trách.

Cả người tôi nổi gai. Tôi phải nói gì thôi. Tất cả đều đang nhìn mình. “Có lẽ là em nhầm.” Tôi nuốt ực. “Với... một hôm khác.”

“Hôm nào?” Ben gặng. “Anh chỉ bị cúm một lần thôi. Và giờ thì hóa ra không phải là em chăm anh, mà là Sarah. Thật là hỗn loạn.” Anh gằn giọng, không khoan nhượng.

“Em xin lỗi.” Sarah nhìn từ người này qua người kia, như mới nhận ra vẻ căng thẳng giữa hai chúng tôi. “Cũng đâu phải chuyện gì lớn.”

“Có chứ!” Ben đập năm đấm lên đầu. “Em không nhận ra à? Em đã cứu anh. Em mới là thiên thần hộ mệnh của anh, Sarah ạ. Chuyện này đã thay đổi...” Anh ngừng bật.

Tôi công phần nhìn anh. Chuyện này thay đổi cái gì? Tôi vừa mới là thiên thần hộ mệnh của anh ba phút trước. Không thể cứ thích là bụm cái đổi thiên thần được.

“Đừng nói lại nữa chứ!” Sarah lắc đầu và mỉm cười. “Tôi đã bảo cô mà,” cô ta quay sang tôi, như muốn làm không khí vui lên. “Anh ấy nói đủ chuyện ngớ ngẩn về thiên thần các kiểu. Mà thôi.” Hiên nhiên chính cô ta cũng đang muốn đổi chủ đề. “Thế thì, hai người làm nghề gì?” Ben quắc mắt nhìn tôi, rồi tợp một ngụm whisky. “Anh làm giấy,” anh mở đầu.

Trong lúc anh kể về công ty giấy của mình, tôi uống món cà phê nguội ngắt, khẽ run lên. Tôi không tin nổi câu nói dối nho nhỏ vô hại của mình lại bị lật tẩy. Nhưng tôi cũng không tin nổi Ben lại coi chuyện đó nghiêm trọng như thế. Có Chúa chứng giám. Ai mà quan tâm ai chăm ai? Tôi lơ đãng đến nỗi chẳng lọt tai câu nào trong cuộc nói chuyện, rồi bừng tỉnh khi nghe chữ “ra nước ngoài” từ miệng Ben. Anh đang nói về Pháp đấy à?

“Em cũng thế! Chắc lúc nào đấy em sẽ đi thuyền khắp các đảo Caribe một chuyến,” Sarah đang nói. “Dạy dỗ tí chút để kiếm tiền. Xem tình hình thế nào.”

“Anh cũng muốn thế lắm.” Ben đang hăng hái gật. “Đi thuyền là đam mê của anh. Nếu có điều gì anh muốn làm trong vòng hai năm tới thì đấy là dành nhiều thời gian hơn trên thuyền.”

“Anh đã đi thuyền ở Đại Tây Dương bao giờ chưa?”

“Anh muốn lắm.” Mắt Ben bừng lên. “Anh muốn lập một đội đi với nhau. Em vào không?” “Chắc chắn rồi! Rồi dành cả một mùa bơi thuyền ở Caribe nhé?” “Nhất trí!”

“Duyệt.” Họ đập tay vào nhau, cười lớn. “Cô có đi thuyền không?” Sarah lễ độ nói thêm với tôi. “Không hẳn.” Tôi đang nhìn Ben, giận sôi. Anh chưa bao giờ nhắc đến chuyện đi thuyền trên Đại Tây Dương với tôi. Và cái đó thì ăn nhập vào đâu với mua trang trại ở Pháp? Và đập tay ăn ý thế là sao? Tôi chỉ muốn lôi mấy chuyện đó ra ngay lập tức, nhưng trước mặt Sarah thì không được. Bỗng dưng tôi ước mình chưa bao giờ quay lại đây. Arthur nói đúng. Đừng quay lại.

“VẬY là mọi người đang bán sạch à?” tôi hỏi Sarah. “Ừ.” Sarah gật đầu. “Thật tiếc, nhưng bữa tiệc đến lúc tàn rồi. Nhà nghỉ đã cướp hết khách. Họ đang mua chỗ đất này nữa. Họ sẽ dựng thêm nhà.”

“Lũ khốn!” Ben rít lên giận dữ.

“Có lẽ.” Cô ta nhún vai, tươi tỉnh. “Mà thực tế là việc làm ăn chẳng còn được như trước từ sau vụ cháy. Em cũng không biết làm sao mà bố trụ lại được lâu vậy nữa.”

“Vụ cháy đúng là kinh khủng,” tôi góp chuyện, mừng rơn vì đã chuyển qua đề tài mình biết rõ. Tôi hy vọng sẽ có người nhắc đến việc tôi đã dũng cảm nhảy lên vị trí lãnh đạo và cứu được bao nhiêu mạng người ra sao, nhưng Sarah chỉ nói, “Ồ, lộn xộn ghê gớm.”

“Đấy là do bếp bị chập hay gì đó, phải không?” Ben hỏi.

“Ồ không.” Sarah lắc đầu, khuyên tai va vào nhau lanh canh. “Ban đầu thì họ nghĩ vậy. Nhưng rồi người ta điều tra ra là do nến của ai đó. Anh hiểu không, trong phòng ngủ ấy. Nến thơm.” Cô ta liếc đồng hồ. “Em phải đi lấy món hăm ra đã. Xin phép.”

Khi cô ta biến mất, Ben nhấp một ngụm Scotch, rồi liếc sang tôi, mặt biến sắc. “Có chuyện gì thế?” Anh cau mày. “Lottie? Em có ổn không?” Không, tôi không ổn chút nào. Sự thực thật quá tàn ác, tôi không suy nghĩ nổi nữa. “Là do em,” cuối cùng tôi thì thầm, thấy nôn nao cả người. “Em nói là do em cái gì?” Anh trở mắt. “Lúc nào em cũng để nến thơm trong phòng ngủ!” tôi thì thào dữ dội. “Nhớ không? Bao nhiêu là nến ấy? Chắc em để quên không

tất. Ngoài em ra không ai có nển thơm cả. Vụ cháy là lỗi tại em!” Tôi quá choáng váng và kinh hãi, mắt đã bắt đầu dâng lệ. Giờ phút chiến thắng rực rỡ của tôi... Tất cả rơi lả tả thành tro rôi. Tôi không phải là anh hùng đã cứu thế giới. Tôi là tên phản diện bất cần, ngu si. Tôi đang chờ Ben hoặc ôm choàng lấy tôi, hoặc thét lên, hoặc hỏi dồn thêm, hoặc làm gì đó. Nhưng trái lại, trông anh rất thờ ơ.

“Ồ, cũng lâu lắm rồi,” cuối cùng anh nói. “Không còn quan trọng nữa.” “Anh nói không còn quan trọng là sao?” Tôi tròn mắt nhìn anh sững sờ. “Tất nhiên là quan trọng chứ! Em đã làm hỏng mùa hè của mọi người! Em làm hỏng cả công ăn việc làm của nhà khách! Thật kinh khủng!”

Tôi thấy hối hận đến phát ốm. Và hơn nữa - tôi cảm thấy mình đã sai, sai một cách ngu ngốc, từ đầu đến giờ. Chẳng ấy năm đến giờ. Tôi đã ôm ấp ký ức lầm lẫn. Phải, đêm ấy tôi đã làm nên khác biệt - nhưng là một khác biệt tai vạ. Tôi đã có thể khiến ai đó chết. Tôi đã có thể khiến nhiều người chết. Tôi không phải người như mình tưởng. Tôi không phải người như mình tưởng. Tôi bỗng nấc lên. Cứ như mọi thứ đã tan hoang cả ra rồi. “Em có nên nói với họ không? Em có nên thú nhận tất cả không?” “Chúa ơi, Lottie,” Ben sốt ruột nói. “Tất nhiên là không. Quên chuyện đó đi.

Cả mười lăm năm trước rồi. Không ai bị làm sao cả. Không ai quan tâm đâu.” “Có em quan tâm!” tôi choáng váng nói.

“Hừ, thì em cũng nên thôi đi. Em cứ nói đi nói lại về cái vụ cháy khốn khiếp ấy...” “Không, không phải!” “Có, có đấy.” Trong tôi có gì đứt phụt.

“Hừ, còn anh thì nói đi nói lại về chuyện đi thuyền!” Chạm nọc, tôi thét. “Mấy cái đó từ đâu chui ra?”

Cả hai trở mắt nhìn nhau, đều hoang mang choáng váng. Cứ như là hai bên đang ước lượng địch thủ chuẩn bị vào trận đấu nhưng còn chưa rõ luật. Cuối cùng, Ben mở hướng tấn công mới.

“Về cơ bản thì làm sao anh tin bất kỳ điều gì em nói được nữa?” anh nói. “Sao?” Tôi rúm lại, choáng váng. “Em không hề chăm anh qua trận cúm, nhưng lại kê cho anh nghĩ thế.” Ánh mắt anh không khoan nhượng. “Ai lại đi làm thế chứ?” “Em bị... lẫn.” Tôi nuốt ực. “Em xin lỗi, OK?”

Mặt Ben không dịu hơn. Đồ thẳng khốn làm vẻ cao đạo.

“Được, OK.” Tôi phản đòn. “Nhân đang bối sự thật mất lòng, cho phép em hỏi làm sao mà anh dự định đi thuyền cả một mùa ở Caribe được trong khi chúng ta sắp chuyển đến Pháp sống?” “Chúng ta có thể chuyển đến Pháp sống,” anh nóng nảy cãi. “Hoặc có thể không. Chúng ta chỉ đang liệt kê các ý định thôi. Trời ạ!” “Chúng ta không hề liệt kê ý định!” Tôi tròn mắt nhìn anh kinh hoàng. “Chúng ta đang lập kế hoạch! Em đang đặt cả đời em vào đó!”

“Mọi thứ OK chứ?” Sarah lại nhập nhóm trên hiên nhà, và Ben lập tức gằn nụ cười nửa miệng quấy rầy lên môi.

“Tuyệt!” anh nói, cứ như không có gì xảy ra. “Bọn anh chỉ đang xả hơi thôi.”

“Thêm cà phê nhé? Hay Scotch?”

Tôi không đáp lại nổi cô ta. Tôi đang dần nhận ra sự thực khủng khiếp: tôi đang đặt cả đời mình vào cái gã ngồi trước mặt đây. Cái gã có nụ cười quấy rầy và phong thái dễ dãi, đột nhiên có vẻ lạ lẫm, xa lạ và đơn giản là sai chỗ, cứ như phòng ngủ thừa trong nhà ai đó. Không chỉ là tôi không biết anh ta, tôi còn không hiểu anh ta, và tôi e rằng mình còn không ưa anh ta lắm. Tôi không ưa chồng mình. Nghe như tiếng chuông trong tai. Hồi chuông báo tử. Tôi đã phạm phải sai lầm lớn, khủng khiếp, tê tái. Tôi tuyệt vọng mong có Fliss, nhưng đồng thời tôi nhận ra mình sẽ không bao giờ, không bao giờ dám thừa nhận điều này với chị. Tôi sẽ phải tiếp tục làm vợ Ben và giả vờ mọi thứ đều ổn cho đến hết đời. Nếu không thì xấu hổ chết đi mất.

OK. Vậy số phận tôi là thế. Tôi thấy khá bình tĩnh. Tôi đã lấy phải người không hợp và đơn giản là sẽ phải sống chung với chuyện đó trong cõi đời ải vĩnh viễn. Không còn cách nào khác.

“... một nơi rất tuyệt nếu muốn đi trăng mật,” Sarah đang nói khi ngồi xuống. “Hai người có vui vẻ không?” “Ồ có chứ,” Ben mĩa mai. “Vui không tả được. Hết chỗ chê.” Anh ném cái nhìn thù địch về phía tôi, làm tôi xù lông. “Anh nói thế là có ý gì?”

“Hừ, không thể nói chúng ta đã hưởng được ‘niềm vui trăng mật’ như mọi người khác, phải không?” “Không phải lỗi của em!” “Thế ai từ chối anh sáng nay?” “Em đang đợi đến cái vũng! Chúng ta đã định làm ở cái vũng!” Tôi

nhận ra Sarah đang lúng túng, nhưng tôi không dừng được. Tôi thấy như mình sắp sôi trào lên.

“Lúc nào cũng có cố,” Ben nạt. “Em đâu có bịa ra cố!” Tôi thét lên, điên cả người. “Sao, thế anh nghĩ em không muốn... làm thế à?” “Anh không biết phải nghĩ gì nữa!” Ben quặc lại tức giận. “Nhưng chúng ta cũng chưa làm, mà em thì chẳng có vẻ gì là buồn lòng cả! Em giải thích thử xem!” “Em có buồn lòng chứ!” tôi hét lên. “Tất nhiên là em buồn lòng rồi!” “Khoan đã,” Sarah nói, thận trọng nhìn từ Ben sang tôi. “Hai người chưa...?” “Không có cơ hội,” Ben nghiêng răng nói.

“Ồ.” Sarah thở hắt ra, vẻ kinh ngạc. “Như thế hơi... bất thường khi hưởng tuần trăng mật.” “Phòng chúng tôi bị xáo trộn,” tôi giải thích vắn tắt, “rồi Ben say, chúng tôi bị quản gia bám đuôi, rồi tôi phát dị ứng, rồi nói chung...” “Đúng là một cơn ác mộng.” “Ác mộng.”

Cả hai cùng rũ ra vì sần não, cơn bốc hỏa lúc nãy biến sạch. “À,” Sarah nói và nháy mắt. “Trên tầng chúng tôi còn phòng trống đấy. Giường nữa. Thậm chí cả bao.”

“Thật hả?” Ben ngóc đầu. “Trên tầng có giường à? Giường đôi riêng để bọn anh sử dụng? Em không biết bọn anh mong được nghe câu đó thế nào đâu.” “Hàng đồng ấy chứ. Nhà khách vắng một nửa rồi.” “Thế thì tuyệt quá! Tuyệt!” Tinh thần Ben đã lại lên cao vút. “Chúng ta có thể làm ngay đây tại nhà khách! Nơi chúng ta gặp nhau! Nào thưa phu nhân Parr, hãy cho phép tôi ăn thịt bà.” “Em không nghe lỏm đâu,” Sarah đùa.

“Em có thể tham gia nếu em thích!” Ben nói, rồi vội vàng quay sang tôi. “Đùa thôi. Đùa.” Anh chìa tay cho tôi, nụ cười vẫn ấm áp như hồi nào đến giờ. Nhưng ma thuật không còn tác dụng nữa. Ngọn lửa đã tắt. Im lặng tưởng như kéo dài vô tận. Trong lòng tôi nổi sóng. Tôi muốn gì? Tôi muốn gì?

“Em không biết nữa,” tôi nói sau một lúc lâu ngừng lời và nghe Ben hít thật mạnh. “Em không biết?” Nghe giọng anh như đã hết chịu nổi. “Cái mẹ gì thế, em không biết?”

“Em... em phải đi dạo một lát.” Tôi đột ngột đẩy ghế và rảo bước đi trước khi anh kịp nói tiếp điều gì.

Tôi đi qua sau lưng nhà khách, lên quả đồi lờm chờm cây bụi đằng sau. Từ đây có thể thấy nhà nghỉ mới xây: một tòa nhà bê tông ốp kính, nhét vào khoảng đất nơi ngày xưa bọn con trai chơi đá bóng. Tôi sải bước bỏ qua nó, đi tiếp xuống đồi cho tới khi không phải thấy nó nữa. Giờ tôi đã ở một khoảng đất hơi trũng xuống, khắp xung quanh là cây ô liu, thêm một căn lều nát tôi lờ mờ nhớ ngày xưa từng thấy. Ở chỗ này cũng có rác - vỏ lon cũ, vỏ túi bim bim, một mẫu bánh mì dẹt. Tôi nhìn nó, trong lòng trào dâng nỗi căm ghét kẻ đã bỏ nó lại đây. Nổi hứng, tôi đi khắp bãi đất trống, nhặt hết rác rưởi, như bỗng nhiên vừa đón một luồng sinh khí mới. Không có thùng rác, nhưng tôi nhặt hết lại cạnh nhau, bỏ bên một tảng đá lớn. Cuộc đời chính tôi có thể là một bãi lộn, nhưng ít nhất tôi cũng dọn quang được một vạt đất chứ.

Khi đã xong, tôi ngồi lên tảng đá nhìn ra đằng trước, không buồn tìm hiểu xem mình đang nghĩ gì nữa. Các ý nghĩ quá lộn xộn và đáng sợ. Năng đang già xuống đầu, xa xa có tiếng dê be. Nghe vậy tôi mỉm cười hoài nhớ. Có vài điều vẫn không thay đổi. Một lúc sau, tiếng thở phì phò khiến tôi quay đầu. Một cô tóc vàng mặc váy mùa hè màu hồng đang leo lên đồi. Cô ta thấy tôi ngồi trên tảng đá, nhoẻn cười rồi mừng rỡ tiến lại. “Chào,” cô nói. “Tôi có thể...” “Mời cô.” “Nóng ghê.” Cô ta lau trán. “Hừng hực.” “Cô lên đây xem di tích à? Di tích cổ đại ấy?” “Không,” tôi đáp. “Tôi chỉ đi loanh quanh thôi. Tôi đang đi trăng mật,” tôi nói thêm, làm cố. Tôi có lờ mờ nhớ mọi người nhắc đến di tích này hồi đi nghỉ năm ấy. Cả đám đều dự định sẽ đến xem một lần, nhưng cuối cùng chẳng ai buồn nhắc chân.

“Chúng tôi cũng trăng mật,” cô ta tươi tỉnh hẳn. “Chúng tôi ở bên Apollina, nhưng chồng tôi lôi ra tận đây xem mấy cái di tích ấy. Tôi bảo cần nghỉ chân một lát, rồi quay lại với anh ấy sau.” Cô lôi ra bình nước, tu một ngụm. “Anh ấy lúc nào cũng thế. Năm ngoái chúng tôi đi Thái Lan; tôi suýt nữa thì tắc thờ. Cuối cùng tôi đành công. Tôi bảo, ‘Đừng có thêm cái đèn đài dở hơi nào nữa. Em muốn ra nằm bãi biển.’ Ý tôi là, nằm bãi biển thì có gì không đúng chứ?”

“Đồng ý.” Tôi gật đầu. “Chúng tôi đi Ý, cả đợt toàn nhà thờ là nhà thờ.”

“Lại nói chuyện nhà thờ!” Cô ta đảo mắt. “Đề tài ưa thích của tôi. Đúng y như kỳ chúng tôi ở Venice. Tôi bảo anh ấy, ‘Ở Anh anh có bao giờ đi nhà

thờ? Tại sao giờ lại đột nhiên quan tâm chỉ vì chúng mình đi nghỉ?”

“Chính xác là tôi đã bảo Richard như thế đấy!” tôi hăm hờ nói. “Chồng tôi cũng tên là Richard đấy.” cô kia kêu lên. “Thế có buồn cười không? Richard gì?”

Cô ta mỉm cười với tôi, nhưng tôi chỉ ngơ ngác nhìn lại. Tôi vừa nói gì vậy? Tại sao đầu tôi tự động nghĩ về Richard chứ không phải Ben? Tôi có vấn đề gì đây? “Thực ra là...” tôi bóp mắt, tìm cách xoa dịu đầu óc. “Thực ra chồng tôi không phải tên Richard.”

“Ồ.” Cô ta có vẻ giật mình. “Xin lỗi. Tôi cứ tưởng cô bảo...” Cô ta ghé nhìn gần hơn đầy lo ngại. “Cô có sao không?”

Ôi trời ơi. Tôi không biết mình có vấn đề gì nữa. Nước mắt đang ứa khỏi mắt tôi. Bao nhiêu là nước mắt. Tôi lau đi, cố mỉm cười. “Tôi xin lỗi.” Tôi nuốt thật mạnh. “Tôi mới chia tay bạn trai gần đây. Tôi vẫn chưa nguôi hẳn chuyện đó.”

“Bạn trai?” Cô kia nhìn tôi hoang mang. “Tôi cứ tưởng cô nói đang đi trăng mật mà?”

“Đúng thế,” tôi khóc. “Tôi đang đi trăng mật!” Và giờ thì tôi khóc thật rồi: nước nở tu tu như một đứa trẻ. “Thế ai là Richard?” “Không phải chồng tôi!” Giọng tôi rướn lên thành tiếng hú khổ não. “Richard không phải chồng tôi! Anh ấy chẳng bao giờ hỏi! Anh ấy chẳng bao giờ hỏiiiiiii!” “Tôi sẽ để cô ngồi riêng một lát,” cô kia lúng túng nói, trèo xuống khỏi tầng đá. Khi cô ta hối hả chạy xa khỏi tầm mắt, tôi thả mình vào cơn khóc lóc ầm ĩ tuôn trào.

Tôi thấy nhớ nhà. Đúng hơn là nhớ Richard. Tôi nhớ anh ấy kinh lên được. Cảm giác như, khi chia tay, anh ấy đã bứt mất một mảnh tim tôi mà mang đi. Suốt một thời gian dài cơn ham muốn thúc tôi tiến tới - nhưng giờ tôi mới nhận ra mình đã bị trúng thương nặng đến mức nào. Cả người tôi đang hăm hập vì đau đớn, còn lâu mới có thể lành lại được.

Tôi nhớ anh, tôi nhớ anh, tôi nhớ anh.

Tôi nhớ khiếu hài hước và lý trí của anh. Tôi nhớ cảm giác có anh trên giường bên mình. Tôi nhớ bắt gặp mắt anh giữa bữa tiệc và biết cả hai cùng đang nghĩ đến một điều. Tôi nhớ mùi hương của anh, mùi hương của một

người đàn ông. Tôi nhớ giọng anh, nhớ môi hôn của anh và cả đôi chân anh nữa. Tôi nhớ mọi thứ ở anh.

Và tôi đã là vợ người khác.

Tôi lại nức lên tuyệt vọng. Vì sao tôi lại đi lấy chồng? Tôi nghĩ cái quái gì vậy? Tôi biết Ben rất quyến rũ, vui nhộn và nóng bỏng, nhưng bỗng dưng những thứ đó có vẻ thật vô nghĩa. Có vẻ rỗng tuếch.

Tôi biết làm gì đây? Tôi vùi đầu vào bàn tay, cảm thấy hơi thở mình dần chậm lại. Tôi đang vận nhẫn cưới vòng quanh ngón tay. Cả đời tôi chưa bao giờ thấy kinh hoàng như bây giờ. Tôi đã nhiều lần phạm sai lầm, nhưng chưa bao giờ lớn đến mức ấy. Chưa bao giờ bị quả báo như thế này.

Mình không thể làm gì được nữa, nào tôi đang thâm nhủ. Mình mắc kẹt rồi. Trúng bẫy rồi. Và đó là lỗi tại mình.

Nặng đang phá gay gắt xuống đầu. Thực tình tôi nên tụt khỏi tảng đá mà đi vào chỗ râm. Nhưng tôi không buộc mình di chuyển được. Tôi không thể nhúc nhích. Chừng nào tôi còn chưa tìm ra cách. Chừng nào tôi còn chưa đưa ra vài quyết định.

Đã gần một tiếng trôi qua tôi mới cử động. Tôi nhảy khỏi tảng đá, phủi bụi rồi nhanh nhẹn đi về phía nhà khách. Ben còn chẳng thèm tìm xem tôi ở đâu, có sao không, tôi nhận định. Nhưng giờ tôi cũng chẳng buồn để tâm nữa.

Tôi thấy họ trước khi họ thấy tôi. Ben đang ngồi sát Sarah trên hàng hiên, bàn tay cuộn quanh hai vai cô ta, chơi đùa cái dây áo. Chuyện vừa xảy ra lộ đến mức tôi muốn hét lên. Nhưng trái lại, tôi chỉ lẩn lại ngôi nhà khách, lặng lẽ như mèo.

Hôn nhau đi, tôi giục thâm trong đầu. Hôn đi. Khẳng định điều tôi thâm tin trong đầu đi.

Tôi đứng đó, gần như nín thở, mắt dán lên hai người đó. Trông hệt như Ben và tôi hôm gặp lại trong nhà hàng không biết đã bao nhiêu ngày trước đây. Họ đang sống lại cảm giác say nắng thời niên thiếu. Họ không dừng được. Hoóc môn tiết ra từ họ mạnh đến nỗi gần như thấy được. Sarah đang cười lớn vì câu gì đó Ben nói, và giờ thì anh ta đang nghịch tóc cô ta, và rồi cái vẻ mê nhau đờ đẫn ấy đã hiện ra trên mặt họ và rồi...

Tại trận quả tang.

Môi cả hai đã gắn vào nhau. Tay anh ta đang lần mò bên trong áo hai dây của cô ta. Trước khi sự tình kịp đi xa hơn nữa, tôi sầm sầm tiến lại hàng hiên, cảm giác như một cô diễn viên truyền hình vào cảnh lờ nửa nhịp.

“Sao anh dám?” Khi hét lên câu đó, tôi nhận ra nỗi thương thân giấu kín bên trong. Sao anh ta dám lôi tôi đến tận đây, khung cảnh của một chuyện tình khác, trước tôi và chẳng bao giờ anh ta nhắc đến? Anh ta thế nào chẳng biết Sarah sẽ ở đây. Anh ta thế nào chẳng biết đam mê ngày nào sẽ lại ngốc cổ dậu. Chẳng lẽ tất cả là do anh ta cố tình? Chẳng lẽ đây là một trò chơi?

Ít nhất thì tôi cũng làm họ giật mình. Họ nhảy rời khỏi nhau, Ben đập mắt cá chân vào ghế và chửi thề.

“Ben, ta cần nói chuyện,” tôi nói gắt.

“Phải.” Anh ta trừng mắt nhìn tôi cứ như đây là lỗi của tôi, và tôi xù lông nhím. Sarah ý nhị rút lui vào trong nhà khách, tôi lại chỗ Ben trên hàng hiên.

“Thế đấy. Mọi chuyện hồng rồi.” Tôi tránh nhìn anh ta, mà dăm dăm nhìn ra biển, toàn thân căng cứng khổ sở. “Và giờ thì tôi thấy chẳng nào anh cũng thích người khác hơn.”

“Khốn kiếp,” anh ta cúi kính nói. “Hôn một cái...” “Chúng ta đang đi trắng mặt!” “Chính thế!” anh ta phát hỏa. “Cô vừa mới cự tuyệt tôi! Thằng đàn ông còn biết làm gì?”

“Không phải tôi cự tuyệt anh,” tôi bật lại, nhưng lập tức nhận ra là đúng, tôi vừa cự tuyệt anh ta. “OK.” Tôi sửa lại. “Ừm, tôi xin lỗi. Chỉ là...”

Chỉ là tôi không muốn làm chuyện đó với anh. Tôi muốn làm chuyện đó với Richard. Vì anh ấy mới là người tôi yêu. Richard, Richard yêu dấu. Nhưng tôi sẽ không bao giờ gặp anh ấy nữa. Và giờ thì tôi lại sắp phát khóc lên rồi...

“Nói ra điều này rất khó khăn,” cuối cùng tôi cũng mở miệng được, vừa chớp chớp để ngăn nước mắt trào ra. “Nhưng em nghĩ chúng ta lấy nhau quá nhanh. Em nghĩ chúng ta quá vội vã. Em nghĩ...” Tôi thở dài rùng mình. “Em nghĩ làm thế là... không đúng. Và em nghĩ là do em. Em chỉ vừa ra khỏi một mối quan hệ khác. Như thế quá sớm.” Tôi xòe tay. “Lỗi tại em. Xin lỗi.”

“Không,” Ben đáp lập tức. “Lỗi tại anh.”

Im lặng, trong lúc tôi tiêu hóa lời anh ta. Vậy là cả hai chúng tôi đều nghĩ đây là sai lầm. Cảm giác thất bại đang đè trĩu ngực tôi. Và một thoáng nhẹ nhõm. Ý nghĩ Fliss nói đúng thoáng lướt qua đầu, làm tôi nhăn mặt. Điều này thật kinh khủng quá, tôi không thể đối diện với nó lúc này.

“Anh không muốn đến Pháp sống,” Ben bất chợt nói. “Anh căm thù cái đất nước chết giẫm đó. Lẽ ra anh không nên để em nghĩ là anh nói thật.”

“Ừm, thì em không nên đồn anh chuyện đó,” tôi nói, cố tỏ ra sòng phẳng. “Và em không nên bắt anh tham gia Đố Uyên Ương.”

“Anh không nên uống xin đêm đầu tiên.”

“Em nên ngủ với anh ở nhà khách,” tôi hối hận nói. “Như thế rất thô lỗ. Xin lỗi.”

“Khỏi lo đi.” Ben nhún vai. “Đằng nào giường ở đó cũng kêu ầm ầm.”

“Vậy là... chúng ta xong à?” tôi gần như không thốt nổi nên lời. “Hạ màn, không lẩn tẩn gì chứ?”

“Chúng ta có thể giành giải vụ ly dị chóng vánh nhất,” Ben nói, không mỉm cười. “Có thể ghi kỷ lục thế giới.”

“Vậy ta nên báo với Georgios bỏ màn album trắng mật chẳng?” tôi cười phì ra gần như cay đắng.

“Thế còn tối karaoke cho các cặp trắng mật? Ta vẫn nên tham gia chứ?”

“Ta đã thắng Đố Uyên Ương,” tôi nhắc anh. “Có lẽ ta có thể tuyên bố ly hôn ở buổi ga la trao giải.” Mắt tôi nhìn mắt anh ta, và đột nhiên cả hai bò lăn ra cười như điên như dại.

Phải cười thôi. Nếu không còn làm gì được chứ? Khi cả hai đã nguôi lại một chút, tôi bó gối, nhìn anh ta nghiêm túc. “Cuộc hôn nhân này có bao giờ khiến anh cảm thấy là thực không?”

“Ờ, anh không biết nữa.” Anh ta chớp mắt như vừa bị gõ trúng chỗ yếu. “Mấy năm gần đây chẳng có gì làm anh cảm giác là thực cả. Cha anh mất, rồi công ty, rồi bỏ diễn hài... Anh nghĩ mình cần tổng vệ sinh lại cái này.” Anh đập nắm đấm vào đầu.

“Em cũng không thấy thực,” tôi thành thật. “Cứ như là giấc mơ ấy. Em đang ở tận đáy giếng, rồi anh xuất hiện và trông anh nóng bỏng biết bao...”

Đến lúc này trông anh ta vẫn nóng bỏng. Anh ta dẻo dai, rám nắng và chắc nịch. Nhưng trong mắt tôi đã có gì đó mất đi. Trông anh ta cứ như đồ tổng hợp, như soda cam chứ không phải nước cam vắt. Cũng có vị cam, cũng sủi bọt và cũng đã khát đấy, nhưng dư vị để lại có phần chua chát. Và không có lợi cho sức khỏe.

“Ta làm gì bây giờ?” Trận cười của tôi đã tắt hẳn, cơn giận dữ cũng vậy. Tôi thấy bàng quan lạ thường. Thật là siêu thực. Cuộc hôn nhân của tôi đã chấm dứt từ khi chưa kịp bắt đầu.

Và thậm chí chúng tôi còn chưa ngủ với nhau. Ý tôi là, có đáng cười không chứ? Số phận đã chơi cho chúng tôi những vở tàn ác và méo mó đến mức nào? Tuần trăng mật của chúng tôi đã trở thành tai vạ không tin nổi, cứ như là ai đó Trên Cao không muốn chúng tôi ở bên nhau ấy. “Anh chẳng biết. Chơi nốt kỳ nghỉ chẳng? Rồi sau đó tính tiếp?” Ben nhìn điện thoại. “Anh còn hẹn với Yuri Zhernakov. Em có biết ông ta dong thuyền ra tận đây chỉ để gặp anh không?”

“Òa!” Tôi nhìn anh ta đầy ấn tượng.

“Đúng thế.” Anh ta hơi phồng mang một chút. “Anh muốn bán. Như thế có vẻ hợp lý. Lorcan nghĩ anh không nên làm thế,” anh thêm, “và đó còn là lý do hay hơn.”

Mặt anh đã méo xệch thành vẻ cáu kỉnh quen thuộc. Tôi đã nghe vài bài ca về việc Lorcan là một gã cuồng kiểm soát ra sao và Lorcan là một gã lợi dụng độc địa thế nào và một lần, chẳng nhân dịp gì, Lorcan chơi bóng bàn dở ra sao. Tôi không ham nghe thêm bài ca nào nữa, nên vội vàng nhảy cóc đề tài. “Vậy là anh sẽ bỏ không làm việc gì nữa à?” Tôi thấy có vẻ đó là một ý tưởng khá tồi - dù ai thèm biết tôi nghĩ gì? Tôi chỉ là cô vợ-sắp-thành-cũ.

“Tất nhiên anh sẽ không bỏ hẳn rồi,” Ben nói, trông có vẻ chạm nọc. “Yuri nói sẽ giữ anh lại làm cố vấn đặc biệt. Bọn anh sẽ vẽ ra vài dự án mới cùng nhau. Tung hứng vài ý tưởng nào đó. Yuri cừ lắm. Muốn xem du thuyền của ông ta không?”

“Tất nhiên muốn chứ.” Có lẽ tôi nên khai thác quyền làm vợ anh ta chừng nào còn cơ hội. “Còn sau đó thì sao? Anh với cô bồ cậu định làm gì?” Tôi gạt đầu cụt lùn về phía nhà khách, và về ăn năn quay lại trên mặt Ben. “Anh không biết có chuyện gì xảy ra nữa. Anh xin lỗi.” Anh ta sàu thắm lắc đầu. “Cứ như Sarah với anh bỗng dưng quay lại tuổi mười tám, các kỷ niệm ào ào ùa về...” “Không sao đâu,” tôi nhượng bộ. “Em hiểu. Chúng mình cũng từng như vậy, nhớ không?” Tôi không tin nổi bao nhiêu tàn phá đã qua, chỉ vì những tình yêu tuổi thiếu niên gặp lại. Người ta tuyệt đối không bao giờ được nổi lại quen biết với tình đầu, tôi kết luận. Đáng ra phải có hình thức cách ly chính thức nào đấy. Phải ra luật: anh đã chia tay với tình yêu thơ ấu, thế là hết. Một trong hai phải biến ra nước ngoài. “Em chẳng cần biết anh làm gì với cô ta,” tôi nói. “Cứ thả sức đi. Chơi cho đã vào.” Anh ta tròn mắt nhìn tôi. “Thật hả? Nhưng... chúng ta là vợ chồng cơ mà.” Một điều không có trong các thói xấu của tôi, đấy là tính đạo đức giả. “Có thể trên giấy tờ thì là thế,” tôi nói. “Có thể chúng ta đã ký vài tờ giấy, đổi nhau cái nhẫn. Nhưng anh không thực lòng gắn bó với em, và em không thực lòng gắn bó với anh. Không nghiêm túc. Không chủ ý.” Tôi thở dài tận đáy lòng. “Chúng ta còn chẳng có thời gian tìm hiểu cho ra hồn nữa. Em không thấy mình có quyền hạn gì với anh cả.” “Chà.” Trông anh ta không tin nổi. “Lottie, em thật tuyệt vời. Em là người rộng lượng nhất... tận tiến nhất... em thật đáng kinh ngạc.” “Sao cũng được.” Tôi nhún vai.

Tôi im lặng một lúc. Có thể tôi đang kiềm chế trước mặt Ben, nhưng lòng tôi đang tan nát vì tất cả chuyện này. Tôi chỉ muốn gục xuống vai ai đó mà hú lên. Mọi thứ tôi nghĩ đều lộn tùng phèo cả. Đám cưới của tôi đã tiêu tùng. Vụ cháy là do tôi mà ra. Chỉ toàn thất bại, thất bại, thất bại. Tôi ngồi đó, cả người vụn vẹo vì căng thẳng. Tôi thấy não mình như một đám mây đặc sệt quay cuồng, chỉ còn lại vài tia nắng mỏng manh sáng rõ. Như những cú huých rất khẽ đẩy tôi về một hướng duy nhất. Tình hình là... Tình hình là thế này. Ben rất nóng bỏng. Và rất giỏi giường chiếu. Còn tôi thì đang tuyệt vọng. Và có lẽ làm thế sẽ giúp tôi tạm thời quên mình đã suýt gây ra cái chết của hai mươi sinh viên vô tội.

Ben cũng đang lặng yên, nhìn ra phía trên vườn ô liu khô cằn, và cuối cùng anh ta quay sang tôi, mắt lại lấp lánh.

“Đang có ý tưởng này,” anh nói. “Thực ra là em cũng thế,” tôi nói.

“Lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng nhé? Tưởng nhớ ngày xưa?” “Chính xác như em nghĩ. Nhưng không phải ở đây.” Tôi nhăn mũi. “Đệm lúc nào cũng rất bần.”

“Về lại khách sạn?”

“Được đấy.” Tôi gật đầu, cảm thấy cơn hưng phấn lại trào qua mình, như một chút an ủi trong toàn bộ vụ bê bối ngớ ngẩn này. Chúng tôi xứng đáng với nó. Chúng tôi cần được thế. Trước hết, chuyện này sẽ được khép lại, và thứ hai, làm thế sẽ giúp tôi tạm quên trái tim khổ sở loạn nhịp của mình, và thứ ba, tôi đã muốn làm thế gần ba tuần nay và tôi sẽ hóa điên mất nếu không làm.

Chỉ cần chúng tôi đã quất nhau đến ngất xỉu hồi mới gặp lại thì chuyện này đã chẳng xảy ra. Xem ra đây cũng là một bài học.

“Để anh bảo Sarah chúng ta đi về, và chào luôn.” Ben quay trở vào nhà khách. Anh ta vừa đi, tôi đã lòi điện thoại ra. Ngay lúc nãy, khi Ben đang nói, cảm giác kỳ lạ như một dạng thần giao cách cảm về Richard chạy vụt qua tôi. Cứ như tôi cảm nhận được anh ta đang nghĩ về tôi, ở đâu đó trên thế giới. Rõ rệt đến mức tôi gần như đoán chắc sẽ thấy tên Richard hiện ra trên màn hình. Mấy ngón tay tôi lúng túng khi bấm máy, tim đập thành thịch vì hy vọng bất chợt.

Nhưng tất nhiên, chẳng có gì hết. Không cuộc gọi, không tin nhắn, không gì cả, dù tôi đã rê xuống đến hai lần. Tôi lại dở hơi rồi. Làm sao có được? Richard đang ở San Francisco, bận rộn với cuộc sống mới. Có thể tôi nhớ anh, nhưng anh đâu có nhớ tôi.

Tâm trạng tôi lại đổ ầm xuống vực, nước mắt hình như lại đang ứa ra. Sao tôi còn nghĩ đến Richard làm gì? Anh đã đi rồi. Đi rồi. Anh không nhắn cho tôi đâu. Anh không gọi cho tôi đâu. Chứ đừng nói chuyện bay nửa vòng trái đất để tuyên bố tình yêu bất diệt và nói cuối cùng anh cũng muốn lấy tôi (cái giấc mơ bí mật, ngớ ngẩn, không bao giờ thành sự thực).

Khổ sở, tôi lướt qua các tin nhắn khác, nhận ra có cả lỗi của Fliss gửi. Nhìn thấy tên chị đã đủ làm tôi rúm lại. Chị đã cảnh cáo tôi vụ hôn nhân này. Chị nói đúng. Sao lúc nào chị cũng đúng thế?

Ý nghĩ kể ra sự thật với chị thật quá sức chịu đựng. Ê mặt hết sức. Tôi không thể - ít ra là vào lúc này. Tôi soạn tin nhắn mới, cảm thấy một nỗi thách thức tuyệt vọng rất trẻ con, quyết tâm muốn chứng minh chị nói sai. Hê Fliss. Ở đây tuyệt lắm. Biết sao ko? Ben sắp bán công ty cho Yuri Zhernakov và chúng em sẽ lên du thuyền của ông ấy!! Khi tôi nhìn dòng chữ, nó như cười nhạo tôi. Hạnh phúc, hạnh phúc, hạnh phúc. Nói dối, nói dối, nói dối. Mấy ngón tay tôi đánh thêm một câu nói dối: Em thật mừng vì đã lấy Ben.

Một giọt nước mắt rơi lên cái BlackBerry, nhưng tôi để mặc bám tiếp: Chúng em rất hạnh phúc bên nhau; thật hoàn hảo. Thêm nhiều nước mắt rõ lẽ chã, tôi thô bạo quệt đi. Và rồi ngón tay tôi lại nhảy lên và lần này tôi không dừng lại được:

Chị cứ tưởng tượng đám cưới tuyệt vời nhất quả đất. Em còn tuyệt hơn thế nhiều. Chúng em thật đồng cảm với nhau, cùng háo hức chờ đón tương lai phía trước. So với Richard, Ben quả là một vị thần. Em còn chẳng nghĩ tới Richard một giây...

Chương 23

Floss

Cả đời tôi chưa bao giờ thấy ê mặt như lần này. Cuối cùng tôi cũng đã thấy ánh sáng. Chân lý. Thực tế. Tôi đã nhầm. Một trăm phần trăm, hoàn toàn, tuyệt đối nhầm. Làm sao bản năng của tôi lại quáng gà đến thế? Làm sao tôi lại ngu đến thế? Tôi không chỉ thấy ê mặt: tôi thấy rã rời. Tiều tụy. Tôi đang đứng giữa sân bay Sofia, đọc tin nhắn của Lottie mà nổi gai khắp người khi nghĩ đến những cực hình mình giáng xuống nó mấy ngày vừa qua. Tuần trăng mật của nó đã biến thành địa ngục - ấy vậy mà nó và Ben có vẻ lại khăng khít hơn bao giờ hết. Toàn bộ trò cười này rốt cuộc là do Daniel và tôi. Tôi chỉ đang chạy theo những nhu cầu của chính mình. Tôi đang nhìn thế giới qua cặp kính méo mó, biến Lottie là nạn nhân vô tội. Chỉ còn điều duy nhất cứu rỗi tôi là nó không biết tôi đã làm gì, và sẽ không bao giờ biết. Ờn Chúa. Tôi quay lại với tin nhắn của Lottie, lờ đi tiếng loa gọi lên máy bay đi Ikonos. Tôi sẽ không đến Ikonos. Tôi sẽ không bén mảng lại gần tuần trăng mật của em tôi. Tôi đã tàn phá đủ rồi. Tôi sẽ tìm một chuyến bay an toàn tử tế về lại London cho Noah và tôi. Toàn bộ trò đùa dở hơi này chấm dứt rồi.

Chị cứ tưởng tượng đám cưới tuyệt vời nhất quả đất. Đám cưới của em còn tuyệt hơn thế nhiều. Chúng em thật đồng cảm với nhau, cùng háo hức chờ đón tương lai phía trước. So với Richard, Ben quả là một vị thần. Em còn chẳng nghĩ tới Richard một giây, và em cũng không hiểu nổi ngày xưa từng thích anh ta vì cái quái gì nữa. Ben có cả đồng kế hoạch tuyệt diệu cho tương lai!! Anh ấy sẽ thực hiện mấy kế hoạch chung với Yuri Zhernakov!! Chúng em sẽ đi du lịch khắp nơi rồi bơi thuyền ở biển Caribe, rồi mua trang trại ở Pháp!! Ben muốn con cái chúng em sau này sẽ biết hai thứ tiếng!! Càng đọc, tôi càng cảm thấy nhói ghen tị. Cậu Ben này nghe cứ như Siêu nhân. Hình

ảnh của Lorcan về cậu ta nghe có vẻ thiếu chính xác đến trầm trọng. Duy chỉ có một chuyện buồn là ở nhà khách. Hóa ra chính em là người gây ra vụ cháy hồi xưa. Đây là tạt nến thơm của em. Chuyện đó làm em sốc. Nhưng ngoài ra thì đây đúng là tuần trăng mật trong mơ hoàn hảo. Em thấy mình quá may mắn!! Tôi tròn mắt nhìn điện thoại, choáng người. Lottie gây ra vụ cháy? Vụ cháy đã thay đổi đời nó? Tôi buột mồm kêu toáng lên, và Richard ngẩng phắt dậy.

“Cái gì thế?” “Không có gì,” tôi tự động đáp. Tôi không thể tiết lộ tin nhắn riêng của Lottie với cậu ta được. Phải không?

Ôi, kệ bố nó. Tôi cần nói với ai đó hiểu được chuyện này.

“Lottie gây ra vụ cháy,” tôi nói ngắn gọn. Tôi rất hài lòng thấy cậu ta hiểu ngay tức khắc, vì đã biết sẽ như vậy.

“Chị đùa đấy à.” Mặt cậu ta sầm lại. “Thế đấy.” “Nhưng thế thì đúng là tin bão. Cô ấy có ổn không?” “Nó bảo có.” Tôi chỉ vào điện thoại, nhưng cậu ta kiên quyết lắc đầu. “Cô ấy sẽ làm bộ nói cứng thôi. Chứ còn cô ấy chắc chắn sẽ khủng hoảng.” Nét mặt cậu ta chuyển sang lo âu giận dữ. “Cái tên Ben kia có nhận ra không? Có chăm sóc nỗi cô ấy không?” “Tôi chắc là có.” Tôi so vai lúng túng. “Cho đến giờ thì cậu ta vẫn ổn.” “Tôi có xem tin nhắn được không?” Tôi ngưng lại chỉ một giây. Chúng tôi đã đẩy chuyến phiêu lưu này đi quá xa, giấu giếm cũng chẳng còn để làm gì. Cậu ta im lặng đọc tin nhắn, nhưng qua đôi vai gù xuống tôi hiểu cậu ta bị tổn thương ra sao. Tôi thấy cậu ta đọc lại lần nữa, rồi lần thứ ba. Cuối cùng cậu ta cũng ngước lên. “Cô ấy yêu hẳn ta,” cậu ta nói, kiểu nói có phần tàn nhẫn, cứ như cậu ta đang muốn trừng trị bản thân mình. “Không phải à? Cô ấy yêu người kia, còn tôi chẳng qua không muốn đối diện với chuyện đó. Tôi đúng là thằng ngu thảm hại.” “Richard...” “Tôi vẫn mơ giấc mơ ngu ngốc là mình xuất hiện, nói cho cô ấy biết tình cảm của mình, làm cô ấy xiêu lòng và rồi cô ấy sẽ bỏ chạy cùng với tôi...” Cậu ta lắc đầu, như thể chính ý nghĩ ấy cũng làm cậu ta đau đớn. “Tôi đang ở trên hành tinh nào đây chứ? Chuyện này phải kết thúc thôi. Ngay bây giờ.” Tôi gần như không chịu nổi thấy cậu ta bỏ cuộc, dù chính mình cũng đang làm động tác tương tự.

“Nhưng còn quyết tâm cho nó biết tình cảm của cậu? Còn thi đấu thì sao? Tôi đang cố gắng thôi lại lửa, nhưng cậu ta lại lắc đầu. “Tôi nghĩ tôi thua cuộc từ lâu lắm rồi, chị Fliss ạ,” cậu ta nói. “Chính xác là từ mười lăm năm trước rồi. Chị không thấy thế à?” “Có thể,” ngưng một lát tôi đáp. “Có thể cậu nói đúng.” “Cô ấy đã kết hôn và hưởng hạnh phúc với tình yêu lớn của đời mình. Mừng cho cô ấy. Giờ tôi phải lo cho đời tôi.” “Tôi nghĩ là cả hai chúng ta đều phải đi lo cho đời mình,” tôi chậm rãi nói. “Tôi cũng đáng trách chẳng kém gì cậu. Tôi đã cố vũ cậu.” Khi nhìn vào mắt cậu ta, tôi chợt thấy buồn vì nhận ra đây là lúc chào tạm biệt. Nếu cậu ta với Lottie chấm dứt, thì cậu ta với tôi cũng vậy. Chấm dứt làm bạn. Chấm dứt làm chị dâu em rể.

Lại có tiếng gọi hành khách lên máy bay tới Ikonos, nhưng tôi lờ đi.

“Đến lúc đi rồi,” Lorcan nói, và ngẩng khỏi cái BlackBerry. Anh ta ngồi trên ghế đợi cạnh Noah, thằng bé đang hờn hờ đọc tờ rơi về an ninh bằng tiếng Bungari. “Hai người làm gì vậy?” Anh ta nhận ra vẻ mặt thần thờ của Richard. “Có chuyện gì thế?” “Tôi là một thằng ngốc, chuyện thế đấy,” Richard nói, đột nhiên hăng lên. “Rốt cuộc tôi đã nhận ra. Rốt cuộc.” “Tôi cũng thế.” Tôi thở dài. “Đấy chính xác là điều tôi thấy. Rốt cuộc tôi đã nhận ra.” “Chúng tôi đã nhận ra.” “Cả hai chúng tôi.”

“Ờ.” Lorcan có vẻ đang xác nhận tình hình. “Vậy là... chỉ mình tôi đến Ikonos?” Richard nghĩ một lúc, rồi xốc cái túi vải khách sạn Nóc Thành Phố mới tậu được lên.

“Có thể tôi sẽ đi cùng. Chắc tôi sẽ chẳng bao giờ có cơ hội đến Ikonos nữa. Tôi muốn ngắm hoàng hôn. Lottie lúc nào cũng bảo hoàng hôn ở đây đẹp nhất thế giới. Tôi sẽ kiếm một chốn lặng lẽ ngắm hoàng hôn và rồi trở lại San Francisco. Cô ấy sẽ chẳng bao giờ biết tôi đã đến.” “Còn chị và Noah thì sao?” Lorcan quay sang tôi. Tôi đang định bảo có trả vàng cũng không lôi nổi tôi đến Ikonos nữa thì điện thoại của anh ta lại kêu.

“Ben nhẩn. Đợi đã.” Anh ta đọc tin nhắn, vẻ mặt anh trông thật kỳ lạ. “Không thể tin nổi,” cuối cùng anh ta lầm bầm. “Sao thế?” Lorcan lặng lẽ nhìn lên. Trông anh ta thực tình choáng nặng. “Lorcan, sao thế?” Tôi thấy một xiu lo âu. “Lottie có sao không?”

“Tôi sẽ không đời nào hiểu nổi Ben,” anh ta chậm rãi nói, bỏ qua câu hỏi của tôi. “Không đời nào.” “Lottie có sao không?” tôi gặng. “Chuyện gì thế?”

“Vấn đề không phải là chuyện gì...” Lần nữa trông anh ta lại như muốn bệnh. “Mình sẽ không bảo vệ Ben,” anh ta nói, như tự nhủ một mình. “Thế này thì thật quá quắt.” “Nói ngay!” tôi quát. “OK.” Lorcan thở hắt ra. “Mới cưới được hai ngày anh ta đã thu xếp hẹn hò với một người đàn bà khác.” “Sao?” Richard và tôi cùng lúc thốt lên.

“Thư ký riêng của anh ta đang nghỉ phép, nên anh ta muốn nhờ thư ký của tôi đặt phòng nghỉ cuối tuần ở Anh. Cho anh ta và một cô ả nào đó tên Sarah. Thậm chí tôi còn chưa bao giờ nghe nói đến cô ta. Anh ta nói...” Anh ta chìa điện thoại cho tôi. “Hừ, chị cứ tự xem anh ta nói gì.”

Tôi tóm lấy điện thoại, liếc qua tin nhắn. Tôi căng thẳng đến mức chỉ tiếp thu được chừng một phần ba, nhưng cũng hiểu đại ý.

Chúng tôi gặp lại sau ngần ấy năm... thân hình bốc lửa... anh phải gặp mới được... “Thằng khốn!” Tiếng kêu nóng rục của tôi vang dội khắp sân bay Sofia. Tôi thấy mình phùng phùng giận dữ đến nỗi tưởng như có thể bốc cháy tại chỗ. “Em gái tôi yêu thằng cha này! Còn hãnh thì đối xử với nó như thế đấy!”

“Kể cả so với tiêu chuẩn thì Ben cũng khá hèn.” Lorcan lắc đầu. “Nó trao cả trái tim cho hãnh. Nó trao cả thân thể và tâm hồn cho hãnh.” Tôi run lên vì điên giận. “Sao hãnh dám? Giờ chúng nó ở đâu?” Tôi lại nhìn tin nhắn. “Vẫn ở nhà khách à?”

“Phải, nhưng có vẻ ăn xong họ sẽ rời đó trở lại khách sạn.”

“Được. Richard.” Tôi quay sang cậu ta. “Chúng ta phải cứu Lottie khỏi thằng cha khốn kiếp ác ôn này.”

“Đợi một phút!” Lorcan nhảy vào. “Thế còn ‘Tôi sẽ không bao giờ can thiệp vào đời em gái mình nữa’? Thế còn ‘Hãy buộc tôi giữ lời thề’?”

“Đấy là lúc trước,” tôi trả đũa. “Đấy là lúc tôi sai.” “Giờ chị vẫn sai!” “Tôi đúng!”

“Chị sai. Fliss, chị đánh mất lý trí rồi. Chị đã có lý trí được chừng năm phút, và giờ chị lại đánh mất rồi.” Lorcan nói với giọng thản nhiên và rành rẽ

đến mức khiến tôi phát điên.

“Lý trí đã mách tôi rằng bạn thân nhất của anh là một thằng cha bắt cá hai tay!” Tôi quắc mắt nhìn anh ta trách móc và anh ta lắc đầu.

“Đừng giở bài đó với tôi. Có phải lỗi của tôi đâu!”

“Anh có muốn đọc mớ tin nhắn này không?” Tôi đập chát cái BlackBerry của mình vào tay để nhấn mạnh. “Cô em gái tội nghiệp cả tin của tôi đã mê muội vì Ben. Nó đang lên kế hoạch sống cả đời ở Pháp với anh ta. Nó hoàn toàn máy may không biết chuyện anh ta đang móc ngoéo với cô nàng nào đó thời xa xưa có thân hình bốc lửa.” Tôi muốn khóc òa lên. “Nó đang đi trắng mặt, trời ạ. Có loại sâu bọ hèn hạ nào đi ngoại tình ngay trong tuần trăng mật, trong lúc thậm chí còn chưa động phòng cơ chứ?”

“Nếu chị nhìn nhận theo cách đó...” Lorcan nhượng bộ.

“Hừ, tôi không khoanh tay nhìn đâu. Tôi sẽ cứu em gái tôi. Richard, cậu có vào cuộc không?”

“Vào cuộc?” Cậu ta lắc đầu quây quậy. “Tôi không vào cuộc đâu. Lottie đang sống cuộc đời cô ấy. Cô ấy không muốn có tôi. Cô ấy đã nói rất thẳng thắn như vậy rồi.”

“Nhưng cuộc hôn nhân của nó với Ben đang bị đe dọa!” tôi tuyệt vọng kêu lên. “Cậu không thấy à?”

“Chúng ta đâu có biết chắc? Lottie đã chọn Ben, đấy là điều tôi buộc phải chấp nhận.” Cậu ta lắc cái túi lên vai. “Chị muốn làm gì thì làm, nhưng tôi sẽ đi đường tôi. Tôi sẽ đi tìm ngăm hoàng hôn, cố tìm cho mình chút thanh thản trong lòng.”

Tôi trợn mắt nhìn cậu ta mà không sao tin nổi. Giờ cậu ta lại giở trò Đạt Lai Lạt Ma với tôi? “Thế còn anh?” Tôi quay sang Lorcan, anh ta giơ hai tay xin kiếu và cũng lắc đầu. “Không phải việc của tôi. Tôi đến đây vì những lý do thuần túy công việc.”

Một khi giấy tờ tái cơ cấu ký xong rồi, tôi sẽ mặc kệ Ben.” “Thế là cả hai người đều rút dù bỏ tôi lại hả?” Tôi trừng mắt nhìn cả hai. “Được. Được lắm. Tôi sẽ cứu nó chẳng cần đến hai người.” Tôi chìa tay. “Đi thôi, Noah. Rốt cuộc thì chúng ta vẫn đến Ikonos.”

“OK. Thế họ đã làm chưa?” nó líu lo hỏi trong lúc thu lượm tất cả mớ tờ rơi bằng tiếng Bungari đã nhặt nhanh được. “Làm gì cơ?” Trong một thoáng tôi cảm thấy. “Dì Lottie với cậu Ben. Dì với cậu đã cho lạp xường vào bánh gối chưa?” “Bánh rán,” Richard sửa. “Bánh bao,” Lorcan chữa.

“Cả hai im mồm!” tôi rối rít kêu. Tôi có cảm giác mọi thứ đang tuột khỏi tay mình. Chẳng lẽ tôi phải bắt đầu bài giảng sinh học thường thức với cậu con lên bảy ngay bây giờ, giữa sân bay Sofia?

Ngoài ra, cấp thiết hơn: đúng là một câu hỏi đáng giá. Họ đã làm chưa?

“Mẹ không biết,” cuối cùng tôi nói, vòng tay ôm Noah. “Chúng ta không biết, con yêu ạ. Không ai biết.”

“Thực tế là tôi biết đấy.” Lorcan rời mắt khỏi điện thoại. “Mới nhận tin nhắn nữa của Ben.” Mặt anh ta hơi giật giật. “Rõ ràng là đêm tân hôn vẫn được tiến hành. Họ đang quay lại khách sạn để...” Anh ta liếc xuống Noah. “Hãy nói thế này. Cái lạp xường đang tiến về phía bánh bao.”

“Khôngggggg!” Tiếng kêu đau khổ của tôi văng lên tận trần và vài hành khách đứng gần quay lại dòm. “Nhưng nó đâu có biết hẳn ta là một tên khốn sở khanh lừa đảo đến như thế nào!” Tôi bứt rứt nhìn từ người này sang người kia. “Chúng ta phải chặn chúng lại!”

“Fliss, bình tĩnh,” Lorcan nói. “Chặn họ lại?” Richard trông sốc nặng.

“Chị ấy đã phá hoại kỳ nghỉ trăng mật của họ từ đầu đến giờ,” Lorcan giải thích vắn tắt. “Chứ anh không bao giờ nghĩ làm sao họ lại xui xẻo đến mức ấy à?” “Trời đất ơi, Fliss.” Richard choáng váng. “Mình phải lên máy bay thôi,” Noah nói và giật tay áo tôi, nhưng cả ba đều tảng lờ nó. Quyết tâm đang chảy hừng hực trong máu tôi như thép lỏng. Không hiệp sĩ thánh chiến nào có thể thánh chiến bằng tôi lúc này. “Tên khốn đó sẽ không có cửa làm tan vỡ trái tim em gái tôi.” Tôi đang bấm phím tắt gọi Nico. “Richard, chỉ cho tôi vài đường đi. Cậu có thông tin nội gián, cậu sẽ rất có ích. Những thứ cụ thể gì sẽ làm Lottie mất hứng?” “Mình phải lên máy bay thôi,” Noah lại nói, và cả ba lại tảng lờ nó. “Tôi không nói cho chị đâu!” Richard tỏ vẻ kinh hãi. “Đấy là thông tin riêng tư!” “Nó là em gái tôi...” Tôi ngưng lại khi Nico bắt máy. “Chào?” giọng ông rất đề phòng. “Fliss?” “Nico!” tôi hét lên. “Ồn Chúa ông còn đó! Chúng ta cần phải tăng cường thêm một mức. Nhắc lại,

tăng cường thêm một mức.” “Fliss!” Nico có vẻ sốt ruột. “Tôi không thể tiếp tục thỏa thuận ấy được! Khách sạn đang bắn khoăn tôi có ý đồ gì. Chúng ta đang gây nghi ngờ cho họ!” “Ông phải làm,” tôi kiên quyết nói. “Họ đang trên đường trở lại khách sạn, còn tôi sắp đến nơi rồi. Trong lúc đợi hãy ngăn không cho họ vào đến giường. Cứ vật Ben xuống đất nếu phải thế. Làm bất cứ thứ gì cần thiết!” “Fliss...”

“Mẹ, mình phải lên máy bay thôi...” “Làm bất cứ thứ gì cần thiết, Nico! Làm bất cứ thứ gì cần thiết!”

Chương 24

Lottie

Tôi gần như không tin vào mắt mình. Phòng suite của chúng tôi trống không. Chẳng có nhân viên nào lượn lờ qua lại. Chẳng có quản gia. Chẳng có đàn hạc. Khi nhìn quanh những đồ đạc trơn nhẵn và lạng lẽ, tôi cảm thấy không khí như kêu o o vì hồi hộp. Cứ như mấy căn phòng đang bày sẵn chỉ chờ chúng tôi rót vào tiếng ồn với nhiệt với hơi thở và những phút giây làm tình tuyệt diệu.

Chúng tôi về đến khách sạn là lên thẳng đây. Cả hai không ai nói với ai lời nào. Lúc này tôi đang bỏ ngoài tai mọi chuyện còn lại. Mọi ý nghĩ về cuộc hôn nhân. Mọi ý nghĩ về Richard. Mọi ý nghĩ về Sarah. Xấu hổ, u buồn, nhục nhã - tôi đang bỏ ngoài tai tất cả. Điều duy nhất tôi tập trung vào là nhịp đập dai dẳng trong mình kể từ lúc mắt gấn mắt với Ben trong nhà hàng độ nọ. Tôi muốn anh. Anh muốn tôi. Chúng tôi có quyền hưởng đặc ân này.

Khi anh tiến lại gần tôi, mắt anh thăm lại và tôi thấy anh cũng đang nghĩ giống mình: nên bắt đầu từ đâu? Bao nhiêu khám phá đang chờ đợi trước mặt, như một hộp sô cô la thơm phức.

“Anh có treo biển *Đừng Làm Phiền* không thế?” tôi rì rầm khi môi anh cọ vào cổ tôi.

“Tất nhiên.” “Và khóa cửa?” “Anh ngu lắm à?”

“Thế là chúng ta thực sự bắt đầu rồi.” Hai bàn tay tôi chạy dọc lưng anh ta rồi xuống nữa, ôm lấy hai quả mông chắc nẩy, và trong chốc lát tôi ước mình cũng được tròn căng như thế. “Ừmmm.”

“Ừmmm.” Anh ta thoát ra ngoài vòng tay tôi và lột sơ mi. Trời, tôi mới mê chàng này chứ. Tôi biết anh ta đồng bóng; tôi biết anh ta sẽ lại đeo dính lấy

Sarah, hoặc thậm chí là cô nào khác, ngay ngày mai. Nhưng vào lúc này - vào lúc tuyệt diệu này - anh ta là của mình tôi thôi.

Anh ta đang chậm rãi cởi khuy áo cho tôi. Ớn trời tôi đang mặc cái áo lót diềm hoa đắt tiền. Richard chẳng bao giờ để ý tôi mặc gì cả, lúc đầu chỉ hối hả lột ra. Rồi khi tôi bảo làm thế khiến tôi tủi thân, anh liền nhảy tới thái cực bên kia, lúc nào cũng thì thầm, “Áo lót đẹp thế” hay “Quần chíp sếch xì ghê”. Richard yêu quý.

Không. Thôi ngay, Lottie. Không nghĩ về Richard. Mọi ý nghĩ đều bị cấm chỉ.

Lưỡi Ben đang làm những trò tuyệt diệu trong tai tôi, và tôi rên lên dồn dập, thò tay xuống thắt lưng anh ta, cởi cúc quần bò. Tôi cứ tưởng mình muốn phải chậm rãi, từ từ nếm nấp và biến nó thành thiên sử thi hoành tráng, để tha hồ mà ghi dấu kỷ niệm. Nhưng giờ khi cuối cùng cũng bắt đầu, tôi thấy mình chẳng buồn chậm rãi nếm nấp khi gì nữa. Tôi muốn anh ta ngay bây giờ. Bây giờ. Bây giờ. Chớp nhoáng hay đậm chất sử thi cũng được tuốt.

Ben đang thở hồng hộc và tôi cũng thế, tôi cảm thấy anh ta cũng đang hối hả y như tôi, và suốt đời tôi chưa bao giờ thèm muốn ai đến thế...

“Thưa quý bà? Có muốn một ly không ạ?” Cái mẹ gì thế????

Cả hai chúng tôi nhảy bắn lên trời cứ như một cặp vũ công Ireland đang nhảy điệu đôi.

Tôi đã nuy một nửa. Ben đã nuy một nửa. Còn Georgios thì đang đứng cách một mét, bưng khay bạc đựng chai vang với vài cái ly. “Hả?” Ben gần như không mở miệng được nữa. “Cái gì thế?”

“Một ly vang? Hay nước đá?” Georgios sợ hãi đáp. “Quà tặng của ban quản lý.” “Ban quản lý cái con khi! *Ban quản lý cái con khi!*” Ben bùng nổ. “*Tôi đã treo biển Đừng Làm Phiền. Ông không biết đọc à? Ông không thấy chúng tôi đang làm gì à? Ông chưa từng biết thế nào là riêng tư à?*” Georgios đã cấm khẩu. Ông ta tiến tới một bước, lo lắng chìa khay bạc ra. “*Được!*” Ben như đã hết kiên nhẫn. “*Cứ đứng đó! Thích xem thì cho xem!*” “*Hả?*” Tôi trợn mắt nhìn anh. “*Ông ta không chịu để bọn mình ở một mình. Được lắm, vậy ông ta tha hồ xem. Chúng tôi động phòng bây giờ đây,*” anh

ngoái lại nói với Georgios. “ Sắp vui lắm.” Anh thò tay tháo móc áo con của tôi và tôi chặn hai tay lên ngực. “ Ben!”

“Đừng chú ý đến lão quản gia,” Ben quát tháo. “Cứ coi như đây là cây cột.”

Anh ta nói thật đấy ư? Anh ta muốn chúng tôi làm tình trong khi ông quản gia nhìn? Không phải luật cấm làm thế à?

Ben bắt đầu hôn hít rãnh ngực tôi, còn tôi liếc sang Georgios. Ông ta đã đưa một tay che mắt nhưng vẫn chìa khay ra.

“Sâm banh chẳng?” ông ta nói, giọng có vẻ rất khổ não. “Ông bà thích sâm banh hơn chẳng?”

“Sao ông không đi đi?” tôi quát âm lên. “Để chúng tôi yên!”

“Tôi không được phép!” Nghe ông ta như đã tuyệt vọng. “Làm ơn, thưa bà. Ít nhất cũng dừng lại ăn nhẹ một chút.”

“Tại sao ông phải quan tâm đến chuyện đó. Tôi đẩy đầu Ben khỏi ngực mình và quay sang trừng mắt nhìn Georgios. “Ông đã tìm cách ngăn cản chúng tôi... ông biết đấy... suốt kỳ trăng mật.”

“Thưa quý bà!” Lại một giọng khác cất lên, tôi quay phắt lại không tin nổi. “Xin phép! Có thư khẩn!” Tôi không chịu đựng nổi nữa. Đây là Hermes. Ông ta cũng đứng cách một mét, chìa mẫu giấy gì đó ra. Tôi cầm lấy từ tay ông ta và đọc chữ, Thư khẩn.

“Thư khẩn gì?” tôi quặc. “Tôi không tin ông!”

“Lại đây nào Lottie,” Ben nạt, hiển nhiên lúc này đã hóa điên. “Kệ họ đi! Chúng ta vẫn làm. Chúng ta sẽ tiếp tục làm.” Anh ta lột phắt cái áo con và tôi hét toáng. “Ben! Thôi ngay.” “Thưa bà!” Georgios thình lình hét. “Có tôi đến cứu đây.” Ông ta bỏ khay rồi kẹp cổ Ben quật ghì xuống sàn, trong lúc Hermes hắt cốc nước bỏ đá lên người cả hai chúng tôi. “Khốn kiếp, chúng tôi không phải là chó!” Ben hét lên. “Buông tôi ra!”

“Ý tôi không phải là *Thôi ngay* đừng làm nữa!” tôi thét, cũng điên không kém. “Ý tôi là *Thôi ngay*, đừng lột áo ngực em trước mặt quản gia!”

Cả Ben và tôi đều thờ hồng hộc, nhưng không có gì thú vị. Cả hai chúng tôi đều đang nhỏ nước ròng ròng, nhưng cũng không có gì thú vị. Georgios

buông Ben ra, anh ta xoa bóp cổ.

“Tại sao ông tìm cách ngăn chúng tôi?” tôi trừng mắt nhìn Georgios. “Có chuyện gì vậy?” “Em nói đúng.” Ben chột linh động lên. “Không thể toàn là ngẫu nhiên được, tất cả những trục trặc này. Có ai giật dây không?” Tôi thờ gập. “Có ai bảo các ông làm thế à?” Đầu tôi tự động nghĩ đến Melissa. Có thể cô ta muốn phòng suite này. Cô ta là thứ người không từ một thủ đoạn xấu xa nào. “Các ông đã cố tình tìm cách phá đám đêm tân hôn của tôi từ đầu phải không?” tôi vắn. “Thưa bà. Thưa ông.” Georgios bần khoản đưa mắt nhìn Hermes. Trông họ cứ như một cặp học trò hối lỗi. “Trả lời đi!” Ben nói. “Trả lời đi!” tôi lặp lại, tức điên. “Thưa ông Parr.” Giọng quen thuộc của Nico cắt đứt câu chuyện. Ông ta đã lượn vào phòng êm ru đến nỗi tôi không nhận ra ông ta đến, nhưng giờ ông ta đã đứng đây, thậm chí chẳng thèm chớp mắt khi thấy tôi trần một nửa. Ông ta chìa phong bì cho Ben: “Thư của ông Zhernakov nào đó.” “Zhernakov?” Ben quay phắt lại. “Ông ấy nói gì?” Anh ta xé toạc phong bì và tất cả chúng tôi nín thở chờ, cứ như đây sẽ là câu trả lời cho mọi chuyện. “OK, tôi phải đi thôi.” Ben đưa mắt nhìn quanh. “Áo sơ mi của tôi đâu?” Anh quay sang Hermes. “Ông để đâu rồi?” “Tôi sẽ tìm cho quý ông áo sơ mi, tất nhiên, thưa ông. Màu gì ạ?” Hermes có vẻ nhẹ cả người vì kiếm được việc làm. “Anh định đi à?” tôi tròn mắt nhìn Ben. “Anh không được đi!” “Zhernakov muốn gặp anh trên thuyền ngay lập tức.” “Nhưng chúng mình còn đang dở việc gì đó!” Tôi kêu lên phật ý. “Anh không thể cứ thế chuồn êm được!” Ben phớt lờ tôi, cùng Hermes biến mất về phía phòng thay đồ. Tôi dõi mắt theo anh ta, tức run lên. Sao anh ta dám đi? Chúng tôi đang sex dở cơ mà. Hoặc ít ra là sắp. Anh ta cũng khốn y như đám quản gia ấy, lúc nào cũng phá ngang.

Mà nhắc đến mới nhớ, Nico đâu nhỉ? Tôi tia thấy ông ta đang đứng ở sảnh ngoài liền áp sơ mi che ngực một cách rất vô dụng rồi hối hả đi theo. Tôi định ca cho ông ta một bài đầy lỗ tai, nhưng rất ngạc nhiên thấy ông ta đang đứng trong góc, thì thào vào điện thoại.

“Họ dừng rồi. Tôi cam đoan với cô. Họ rời nhau rồi.” Tôi cứng cả người. “Họ” ở đây có phải Ben với tôi không? Ông ta đang nói chuyện với ai? Ông ta đang nói chuyện với đứa chết tiệt nào? Đầu tôi đang chạy cật lực. Ông ta

đang nói chuyện với kẻ đứng sau tất cả. Kẻ đã tìm cách đánh chìm xuống chúng tôi. Tôi biết là Melissa mà. Tôi đã từng học võ ở trường, và nghìn năm lại một lần có lúc dùng đến. Lặng lẽ, tôi lén đến sau lưng Nico, vào thế giờ tay lên, sẵn sàng hành động.

“Tôi vẫn ở sát gần bên họ, và tôi cam đoan với cô rằng không có giao lưu hay giao hợp thuộc bất kỳ loại gì sẽ xảy ra... ối!” Nico ré lên khi bị tôi gọn gàng tước cái điện thoại trên tay. Tôi áp nó vào tai không nói lời nào, căng người lắng nghe. “Tôi sắp đến nơi rồi, Nico. Ông đang làm tốt lắm. Cứ giữ cho họ xa nhau, làm bất cứ điều gì cần thiết.”

Một giọng đanh gọn, quyền uy, quen như khí thở rót vào tai tôi. Trong một giây tôi nghĩ mình đang bị ảo giác. Họng tôi đã há ra. Đầu tôi quay cuồng. Không thể được. Không thể được.

Nico đang cố giật điện thoại, nhưng tôi quay thật nhanh tránh khỏi ông ta. “Fliss?” tôi nói, và bỗng thấy cơn giật nóng rã sức lên trong mình. “Fliss?”

Chương 25 Fliss

Mẹ khi.

Mẹ khi nhà nó.

Người tôi hết nóng lại lạnh. Tôi không lường trước được tình thế lại xoay ra thế này. Tôi chẳng bao giờ nghĩ đã đến nước này rồi còn bị nó phát hiện. Chúng tôi đã lên đảo. Chúng tôi đã gần đến nơi. Chúng tôi đã gần đến nơi lắm rồi.

Chúng tôi đang đứng ngoài sân bay Ikonos, hành lý gom thành một đống. Lorcan đã ra trạm taxi, thỏa thuận giá về khách sạn Amba, tôi làm hiệu cho anh ta chú ý trông Noah.

“Chào em, Lottie,” cuối cùng tôi cũng bật ra được, nhưng giọng tôi đã đình công rồi. Tôi nuốt khan vài lần, cố lấy lại thăng bằng. Biết nói gì bây giờ? Mình có thể nói gì được đây?

“Là chị.” Giọng nó xiết như dao lam. “Chị đã tìm cách ngăn Ben và em ngủ với nhau, phải không? Chị đã giật dây đám quần gia và mấy cái giường đơn và đầu lặc. Còn ai biết về vụ lặc ngoài chị ra?”

“Chị...” Tôi xoa mặt. “Nghe này. Chị... Chị chỉ...”

“Sao chị lại làm thế? Sao lại có người có thể làm thế? Em đang đi trắng mặt cơ mà!” Giọng nó cất lên thành tiếng rít não nuốt và cuồng nộ. “Đi trắng mặt! Và chị làm hỏng cả!”

“Lottie. Nghe này.” Tôi nuốt ực một tiếng. “Chị tưởng... chị chỉ muốn làm điều tốt nhất cho em. Em không nhận ra...”

“Làm điều tốt nhất?” nó thét lên. “Làm điều tốt nhất?”

OK. Sẽ rất khó giải thích trong vòng ba mươi giây tranh thủ được trước khi nó lại rống lên lần nữa.

“Chị biết hẳn là em sẽ không bao giờ, không bao giờ tha thứ cho chị,” tôi nói ào ào. “Nhưng em đang tìm cách làm một em bé trắng mặt và chị thì rất lo em sẽ mắc sai lầm, chị biết đã qua cầu thì sẽ ra sao, hậu ly dị sẽ thế nào; chỉ rặt những khổ sở, và chị sẽ không chịu nổi nếu em cũng phải gặp cảnh ấy...”

“Chỉ một giây nữa thôi là chúng em sẽ chìm đắm trong những giây phút yêu đương cuồng nhiệt!” nó hét. “Giây phút yêu đương cuồng nhiệt.” OK, nó không hề để lọt tai chữ nào, phải không? “Chị xin lỗi,” tôi lắp bắp, tránh một người đẩy cái va li khổng lồ chẳng dây dờ.

“Lúc nào chị cũng phải xía vào, Fliss ạ! Chỉ vì chị nghĩ là chị biết tất. Chị lúc nào cũng thế, suốt cả đời em, xía vào rồi dạy dỗ em phải thế này phải thế kia, chỉ đạo em đủ kiểu...”

Thình lình lời lẽ nó khiến tôi chàm nọc. Đâu có phải tôi làm vậy vì lợi ích của mình chứ.

“Nghe đây này, Lottie. Chị rất tiếc phải làm người báo tin này cho em biết,” tôi cố nói điềm đạm. “Nhưng vì chúng ta đang nói về chuyện này, Ben không có ý định làm người chồng chung thủy đâu. Anh ta đang bắt cá hai tay với một cô gái tên Sarah; Lorcan đã cho chị biết.”

Đầu bên kia im lặng choáng váng. Nhưng nếu tôi tưởng nó sẽ quy hãn trước tin đó thì tôi nhầm rồi. “Thế đã sao?” nó phản đòn. “Thế thì liên quan cái gì? Biết đâu...” Nó ngần ngừ. “Biết đâu chúng em lựa chọn hôn nhân mở! Chị không nghĩ ra chuyện đó, phải không?” Tôi choáng đến nỗi mồm há ra như cá. Nó nói đúng. Tôi chưa hề nghĩ ra chuyện đó. Hôn nhân mở à? Tèn ten. Tôi chưa bao giờ nghĩ Lottie lại là kiểu người chịu hôn nhân mở. “Mà dù sao nữa, Lorcan thì biết quái gì?” Lottie lại lao vào một tràng rủa xả mới. “Lorcan là một gã cuồng kiểm soát và méo mó, lúc nào cũng cố bon chen vào cướp công ty của Ben từ tay anh ấy.” “Lottie...” Tôi vẫn còn quá bối rối vì cách đánh giá Lorcan kiểu này, không biết nói gì nữa. “Em có chắc không?” “Ben cho em biết. Chính vì thế Ben mới đi bán công ty, vì Lorcan đã bảo anh ấy đừng có bán. Vậy thì đừng có đi tin lời gã Lorcan đó, OK?” Nó phì ra chữ “Lorcan” cứ như nói về một thứ rất kinh tởm.

Lại im lặng hồi lâu. Bao nhiêu tình cảm trái ngược trong lòng khiến tôi như tê liệt. Vẫn còn thoáng kinh ngạc nán lại trước bức chân dung Lorcan trong mắt Lottie. Nhưng mạnh nhất vẫn là hối hận. Từng đợt sóng hối hận dâng trào. Nó nói đúng: tôi chẳng biết gì về tình hình cả. Tôi đoán mò quá nhiều.

Có thể rốt cuộc tôi chẳng hiểu gì về em gái mình hết. “Chị xin lỗi,” cuối cùng tôi nói, khẽ khàng, rã rời. “Chị xin lỗi. Chỉ là chị nghĩ có thể em vẫn chưa vượt qua vụ Richard. Và có thể em sẽ thấy Ben không phải người thích hợp với mình. Chị nghĩ có thể em sẽ đột nhiên hối hận vì đã lấy anh ta. Và chị nghĩ nếu tình hình đã đi quá xa và em đã thụ thai, thì đấy sẽ là vụ rắc rối gần như khó gỡ nhất trên đời. Nhưng chị nhầm rồi. Rõ là thế. Xin em, xin em tha lỗi cho chị nhé. Lottie?” Đầu dây bên kia im lặng. “Lottie?”

Chương 26

Lottie

Tôi ghét chị. Sao chị lúc nào cũng đúng? *Sao chị lúc nào cũng đúng?*

Nước mắt tôi đã ứ lên. Tôi chỉ muốn thổ lộ can tràng câu chuyện rồi beng cho chị nghe. Tôi muốn bảo chị Ben đúng không phải người thích hợp với mình, và tôi vẫn chưa vượt qua vụ Richard, và tôi chưa bao giờ thấy khổ sở thế này từ khi sinh ra đến giờ.

Tuy thế tôi vẫn không thể tha lỗi cho chị được. Tôi không thể buông tha chị dễ thế được. Chị là bà chị hách dịch nhất, ưa kiểm soát nhất trần đời, chị đáng bị trừng phạt.

“Để em yên!” tôi nói, giọng hơi nghẹn lại. “Chỉ cần từ nay trở đi để em yên!”

Tôi tắt máy. Một giây sau chị đã gọi lại nên tôi tắt hẳn máy và đưa lại cho Nico.

“Này,” tôi nói gắt. “Và ông có thể thôi nhận điện thoại của chị tôi đi. Ông có thể thôi quậy phá đời tôi đi. Ông có thể làm ơn xéo đi chỗ khác cho chúng tôi yên.” “Thưa bà Parr,” Nico ngọt ngào nói. “Nhân danh khách sạn, tôi rất mong bà thứ lỗi cho sự bất tiện nho nhỏ mà bà đã không may phải nếm trải trong tuần trăng mật. Để đền lại, tôi xin dành cho bà một kỳ nghỉ cuối tuần thượng hạng cho hai người ở một trong những suite hàng đầu của chúng tôi.” “Ông chỉ nói được có thể thôi à?” tôi trừng mắt nhìn ông ta, không tin nổi. “Sau khi đã hành hạ chúng tôi chừng ấy việc?”

“Kỳ nghỉ cuối tuần thượng hạng dành cho hai người bao gồm mọi bữa ăn và một chuyến lặn có ống thở,” Nico tiếp, coi như không nghe thấy tôi. “Thêm vào đó, xin được phép nhắc lại với quý bà rằng, là quán quân cuộc thi Đố Uyên Ương, quý ông bà được mời tham dự lễ ga la trao giải tối nay, nơi

quý ông bà sẽ được trao chiếc cúp Cặp Uyên Ương Hạnh Phúc Nhất Tuần.” Ông ta hơi cúi mình chào. “Xin chúc mừng.” “Cúp Cặp Uyên Ương Hạnh Phúc Nhất Tuần?” tôi gần như thét lên. “Ông đùa tôi chắc? Và đừng có nhìn vào người tôi nữa!” tôi nói thêm, thỉnh linh nhận ra áo sơ mi đã tuột xuống.

Tôi nhặt áo ngực lên, bắt đầu tròng vào trong khi Nico đi khuất. Trong đầu tôi đang nổi vòi rồng. Cả đồng ý nghĩ và cảm xúc đang ù ù lượn vòng rất nguy hiểm, tôi chỉ sợ một trong số đó sẽ gây tàn phá gì đấy. *Cuộc hôn nhân của mình với Ben chết yếu từ lúc chưa thành. Anh ta thậm chí không thể động xong cái phòng. Fliss đúng là một mụ BÒ CÁI xía chuyện. Mình vẫn còn nhớ Richard. Mình nhớ Richard quá đi mất. Mình gây ra vụ cháy. Chính là mình. Mình gây ra nó.* Tôi lại thấy đau nhói và nức lên một tiếng không kìm được. Đấy gần như là thứ tệ nhất trong số đó: tôi đã gây ra vụ cháy. Mười lăm năm tôi lấy ký ức đó làm chỗ dựa và an ủi bất kỳ khi nào đời hết chịu nổi: ít nhất lần đó, tôi đã cứu được thế giới. Nhưng giờ thì tôi biết không phải thế. Tôi đã phá hủy thế giới. “Chào.” Ben vào phòng, đã ăn mặc chỉnh tề, trông rất bảnh chọe và có lẽ đã kịp đội nhanh một mẻ. “Chào,” tôi khỗ sở đáp. Có tâm sự với anh ta cũng chẳng ích gì. Anh ta không hiểu đâu. “Cho anh biết, chúng ta phải đi dự lễ trao giải gì đó tối nay để nhận cúp. Chúng ta là Cặp Uyên Ương Hạnh Phúc Nhất Tuần.” “Giờ anh lên thuyền của Zhernakov,” Ben nói, lờ tôi đi. “Họ phái thuyền nhỏ ra đón anh,” anh ta vênh vang thêm. “Em cũng đi,” tôi đột ngột nói đầy quả quyết. “Đợi em với.” Tôi không bỏ lỡ cuộc du hí trên siêu du thuyền của siêu đại gia đâu. Tôi sẽ đi cùng Ben rồi tìm đến quầy bar và nhấn chìm cơn đau, từng nổi đau một, trong từng ly mojito. “Em vẫn đi à?” Anh ta trở mắt nhìn tôi. “Em là vợ anh,” tôi nhấn giọng. “Và em muốn xem cái thuyền.” “OK,” anh ta nói giọng hờn lẫy. “Anh nghĩ em đi cũng được. Nhưng có Chúa, mặc gì vào đi.” “Em đâu có định đi chỉ mặc mỗi áo ngực,” tôi cáu bẳn đáp. Chúng tôi đang cãi lộn như một cặp vợ chồng già, trong khi thậm chí còn chưa ngủ với nhau. Tuyệt vời ông mặt trời.

Hôn nhân mở?

Chương 27

Fliss

Tôi choáng đến nỗi ngồi phệt xuống va li, ngay giữa vỉa hè nóng bụi bặm, mặc kệ dòng hành khách phải rẽ sang hai bên mình.

“Sẵn sàng chưa?” Lorcan nói, cùng Richard và Noah sai bước tới, mắt nheo lại tránh cái nắng Hy Lạp đổ lửa. “Tôi mặc cả xong cước rồi. Chúng ta đi thôi.” Tôi quá bối rối không biết đáp thế nào. “Fliss?” Anh ta nhắc lại.

“Bọn chúng làm hôn nhân mở,” tôi nói. “Hai người có tin nổi không?” Lorcan nhướng mày huyết sáo. “Ben thích phải biết.” “Hôn nhân mở?” Richard trợn tròn mắt nhìn tôi. “Lottie ư?” “Chính thế!” “Tôi không tin nổi.”

“Đúng thế đấy. Nó vừa bảo vậy với tôi.”

Richard im lặng một hồi, hít thật sâu. “Vậy là chắc rồi - tôi không thực sự hiểu cô ấy là ai,” cuối cùng cậu ta nói. “Tôi là một thằng ngốc. Đến lúc chấm dứt tất cả chuyện này rồi.” Cậu ta chìa tay cho Noah. “Tạm biệt, chú bé tí hon. Rất vui được đồng hành cùng cháu.”

“Đừng đi, cậu Richard!” Noah nồng nhiệt ôm choàng lấy chân Richard, và trong một giây tôi ước mình cũng được làm vậy. Tôi sẽ nhớ cậu ta lắm cho xem.

“Chúc vạn sự như ý.” Tôi ôm cậu ta. “Nếu có bao giờ tới San Francisco tôi sẽ gọi cho cậu.”

“Cấm hờ một lời với Lottie là tôi đã đến đây,” cậu ta nói, bỗng trở nên dữ tợn. “Tuyệt đối không được cho cô ấy biết tí gì về chuyện này.”

“Ngay cả *Anh yêu em, Lottie, Vì em là hottie?*” tôi nói, cố làm mặt nghiêm túc.

“Im đi.” Cậu ta đá va li tôi.

“Đừng lo.” Tôi chạm vào tay cậu ta. “Không một lời.” “Chúc may mắn.” Lorcan bắt tay Richard. “Rất vui được quen anh.”

Richard đi về phía trạm taxi, tôi nén tiếng thở dài. Giá mà Lottie biết. Nhưng tôi không làm gì được nữa. Việc duy nhất cần ưu tiên lúc này là đi nói lời xin lỗi thống thiết nhất quả đất. Cái bao gối tha hồ quỳ của tôi đã đóng bộ xong rồi.

“Được, đi thôi,” Lorcan nói. Anh ta nhìn đồng hồ. “Ben chưa trả lời mấy tin nhắn của tôi. Chị có biết họ đang ở đâu không?”

“Không. Họ sắp ngủ với nhau thì bị tôi xen ngang.” Tôi nhăn mặt trước hành vi của chính mình. Màn sương rờ rại trong đầu đang dần dà tan đi. Tôi bắt đầu thấy khá rõ mình đã cư xử tồi tệ đến thế nào. Chúng có ngủ với nhau thì đã sao? Chúng có làm ra một em bé trắng mặt thì đã sao? Đây là cuộc đời của chúng nó.

“Anh có nghĩ nó sẽ tha lỗi cho tôi không?” tôi nói khi chúng tôi chui vào taxi. Tôi đang hy vọng Lorcan sẽ nói câu gì an ủi kiểu như, *Tất nhiên rồi; tình chị em bao giờ cũng bền chặt không thể bị đứt gãy chỉ vì chuyện nhỏ như con thỏ thế này*. Trái lại, anh ta nhăn mũi và nhún vai thật mạnh.

“Cô ấy có phải típ người dễ tha thứ không?” “Không.”

“Ờ.” Anh ta lại nhún vai. “Hẳn là không.” Tim tôi muốn ngừng đập. Tôi là mục chị gái lằm lạp nhất trên đời. Lottie sẽ không bao giờ nói chuyện với tôi nữa. Và đây hoàn toàn là lỗi tại tôi. Tôi bấm số của nó, cuộc gọi lập tức chuyển vào hộp thư thoại. “Lottie,” tôi nói lần thứ một nghìn tỉ. “Chị xin lỗi lằm lằm lằm. Chị cần giải thích. Chị phải gặp em. Chị đang trên đường đến khách sạn đây. Chị sẽ gọi em khi đến nơi, OK?” Tôi cất điện thoại, sốt ruột gõ ngón tay. Chúng tôi đã vào đường chính nhưng đi với tốc độ rùa bò, theo tiêu chuẩn Hy Lạp. Tôi cúi người tới ông tài. “Ta đi nhanh hơn được không? Tôi cần gặp em gái tôi, ngay lập tức. Ta đi nhanh hơn được không?” Tôi đã quên khách sạn Amba ở xa sân bay đến mức ấy. Có vẻ đã vài giờ trôi qua chúng tôi mới đến nơi, trèo ra khỏi taxi, sập cửa, chạy lên các bậc hoa cương.

“Cứ đưa hành lý cho bồi cửa,” tôi hụt hơi nói. “Ta có thể lấy sau.”

“Được.” Lorcan gọi một ông bồi cửa đẩy xe đẩy và để mấy cái va li lên trên. “Đi thôi.”

Anh ta còn sốt ruột gần như hơn cả tôi. Ngồi trong xe anh ta càng lúc càng sốt sắng và bức dọc, liên tục nhìn đồng hồ và tìm cách gọi Ben.

“Sắp hạ màn rồi,” anh ta luôn miệng nhắc lại. “Tôi cần mớ chữ ký đó được scan và gửi đi ngay.”

Giờ khi chúng tôi đã vào đến sảnh đá hoa quen thuộc, anh ta quay sang tôi chờ đợi. “Họ có thể ở đâu?”

“Tôi không biết!” tôi gắt. “Làm sao tôi biết được? Trong phòng suite chằng?”

Đằng sau cửa kính cuối sảnh, tôi đã thấy màu xanh lung linh mới mọc của nước biển, và Noah cũng đã chớp thấy.

“Biển! Biển kìa!” Nó vịn tay tôi. “Đi mẹ! Biển kìa!”

“Mẹ biết rồi, con yêu!” Tôi túm nó lại. “Đợi một phút đã.” “Con uống sinh tố được không?” nó nói thêm, khi chợt thấy một anh bồi bưng khay đựng vài cốc nước sinh tố gì đó màu hồng.

“Rồi sẽ được,” tôi hứa. “Chúng ta sẽ uống sinh tố và đi ăn buffet và con sẽ được xuống biển bơi. Nhưng đầu tiên chúng ta phải tìm dì Lottie đã. Mở to mắt ra nhé.”

“Ben,” Lorcan đang gắt sắng vào điện thoại. “Tôi đến rồi. Anh ở đâu?” Anh ta tắt máy quay sang tôi. “Phòng suite của họ ở đâu?”

“Tầng hai. Tôi nghĩ là tôi nhớ...” Tôi đang dẫn anh ta đi thoăn thoắt qua sân đá hoa, tránh đường một nhóm đàn ông rậm nắng mặc vest sáng màu, tai bông muốn điếc vì một giọng nói. “Fliss? Felicity?” Tôi quay phắt lại, thấy một dáng người phục phịch quen thuộc đang giẫm giày da sơn vôi vĩa qua sảnh. Chết mẹ. “Nico!” tôi nói, cố gắng tỏ ra hơn hờ. “Chào ông. Và cảm ơn vì tất cả.” “Cảm ơn vì tất cả?” Ông có vẻ đã hóa dại. “Cô có nhận ra tôi đã gây tai vạ thế nào trong lúc thực hiện mong muốn của cô không? Chưa bao giờ tôi làm lắm trò cười như vậy. Chưa bao giờ tôi làm lắm việc dở hơi như vậy.”

“Phải.” Tôi nuốt ực. “Ờ... xin lỗi. Tôi rất biết ơn ông.” “Em gái cô, cô ấy phát điên vì giận dữ.” “Tôi biết.” Tôi nhăn mặt. “Nico, tôi vô cùng xin lỗi. Nhưng tôi sẽ chứng tỏ lòng biết ơn bằng một bài báo rất đặc biệt về ông trong

tạp chí. Rất đặc biệt. Rất ca tụng. Nguyên một bài đầy hai trang giữa.” Tôi sẽ tự mình viết lấy, tôi thề với mình. Không chê bai một chữ. “Chỉ còn một việc tí hon ông có thể giúp chúng tôi nữa thôi...”

“Giúp cô?” Giọng ông rống lên phần nộ. “Giúp cô? Tôi còn phải chuẩn bị buổi ga la nữa chứ! Tôi đã muộn rồi đây. Fliss, tôi phải đi đây. Làm ơn đừng gây hỗn loạn gì thêm nữa trong khách sạn của tôi.”

Toàn thân xù lông nhím, ông sầm sầm bỏ đi, và Lorcan nhướng mày nhìn tôi.

“Cô đã kết được ông bạn quý đấy.”

“Ông ấy sẽ ổn thôi. Tôi sẽ làm ông ấy mềm lòng bằng một bài nhận xét ngọt lịm.” Tôi đang điên cuồng nhìn quanh sảnh, cố nhớ lại. “OK, tôi nghĩ Phòng Con Hàu ở tầng trên cùng. Thang máy đằng này. Đi nào!”

Trong lúc chúng tôi đi thang máy lên, Lorcan lại thử gọi Ben.

“Anh ta biết tôi đang đến mà,” Lorcan lầm bầm gằn giọng. “Lẽ ra anh ta phải sẵn sàng ký rồi chứ. Thế này thật quá bất hợp tác.”

“Một phút nữa là đến!” tôi cúi kính quặc lại. “Đừng gây thêm căng thẳng nữa.”

Khi chúng tôi lên đến tầng trên cùng, tôi nhảy chồm khỏi thang máy, cầm tay Noah lôi theo và chẳng buồn dừng lại xem biển chỉ dẫn. Tôi đến cửa cuối hành lang, và ra sức đập rầm rầm.

“Lottie! Chị đây!” Tôi nhận ra cái chuông cửa bé xíu liền bấm nốt cho chắc. “Ra đây đi! Xin em! Chị muốn xin lỗi! Chị rất rất hối hận! **CHỊ RẤT HỐI HẬN!**” Tôi lại đập cửa, và Noah khoái chí giúp sức.

“Ra đây!” nó hét, đập vào cửa. “Ra đây! Ra đây!”

Đột nhiên cánh cửa mở toang và một người lạ mặt quần khăn tắm trùm mắt nhìn tôi. “Gì?” anh ta cúi bản nói.

Tôi nhìn lại, hoang mang. Đây không giống tấm ảnh Ben tôi đã thấy. Chẳng giống tí nào.

“Ờ... anh là Ben?” Tôi vẫn liêu. “Không,” anh ta đáp sảng.

Đầu tôi đang chạy như điên. Nó chấp nhận hôn nhân mở. Thế có nghĩa là...

Ôi lạy Chúa. Chúng nó đang chơi tay ba ư? “Anh ở với... Ben và Lottie à?” tôi thận trọng hỏi. “Không, tôi ở với vợ tôi.” Anh ta trừng mắt nhìn tôi. “Cô là ai?” “Đây đúng là Phòng Con Hàu?” “Không, Phòng Ngọc Trai.” Anh ta chỉ vào cái biển nằm kín đáo cạnh cửa mà tôi đã hoàn toàn bỏ qua. “À. Phải. Xin lỗi.” Tôi lù lị lại.

“Tôi cứ tưởng chị biết chỗ này,” Lorcan nói.

“Tôi từng biết. Tôi vẫn biết mà. Tôi tin chắc...” Tôi bỏ lưng khi có gì đó đập vào mắt từ cửa sổ gần đó. Đây là một cánh cửa dài hẹp nhìn ra biển, và tôi thoáng thấy một cầu tàu trang trí đầy hoa. Đứng giữa cầu tàu là một cặp đôi trông rất quen...

“Ôi trời ơi, họ đấy! Họ đang lập lại lời thề! Nhanh lên!”

Tôi lại chộp lấy Noah và cả ba vội vã chạy ngược lại hành lang. Thang máy chậm phát rồ nhưng kể cả vậy, thoáng cái chúng tôi đã ra đến ngoài, cắt qua các thảm cỏ và chạy trên các lối mòn, xuống đến biển. Cầu tàu thẳng trước mặt, trang trí toàn hoa và bóng bay, và chính giữa, họ đứng đó, đôi uyên ương hạnh phúc, nắm tay nhau.

“Bơi nào!” Noah hô lên khoái chí. “Chưa được,” tôi thờ. “Ta còn phải...” Tôi bỏ lưng, nhìn lại cặp đôi trên cầu tàu. Họ quay lưng về phía chúng tôi, nhưng tôi chắc chắn đây là Lottie. Tôi nghĩ đây là Lottie. Ngoại trừ... Khoan đã. Tôi dụi mắt, cố nhìn lại cho rõ. Tôi phải đi đổi kính thôi. “Phải họ không?” Lorcan gặng. “Tôi không biết,” tôi thú nhận. “Chỉ cần họ quay lại...”

“Không phải dì Lottie!” Noah khinh thường nói: “Đây là một bà khác.”

“Cũng chẳng giống Ben lắm,” Lorcan khẳng định, nheo mắt nhìn anh chàng. “Cao quá.”

Đúng lúc đó, cô gái quay đầu lại và tôi nhận ra cô ta chẳng giống Lottie tí nào.

“Ôi trời.” Tôi sụp xuống cái ghế tắm nắng gần đó. “Không phải họ. Tôi không chạy nổi nữa rồi. Chúng ta đi uống chút gì không được sao?” Tôi quay sang Lorcan. “Giờ thì chắc anh lỡ giờ gửi rồi. Đến sáng làm cũng được. Uống gì đi. Lorcan? Chuyện gì thế?”

Tôi chớp mắt nhìn anh ta sửng sốt. Mặt anh ta bất chợt trở như đá. Anh ta đang nhìn cái gì đó sau lưng tôi, tôi quay lại xem đó là gì. Chỉ thấy một bãi biển bình thường như mọi khách sạn cao cấp, có ghế tắm nắng và sóng xô bờ cát, cùng những người bơi dưới biển, xa hơn có vài con thuyền buồm, và xa hơn nữa, một chiếc du thuyền lớn thả neo ở quãng sâu. Đây là thứ anh ta đang nhìn, tôi nhận ra.

“Đây là thuyền của Zhernakov,” anh ta bình tĩnh nói. “Nó đến đây làm gì?” “Ồi!” tôi thở gấp khi chắp nối các mảnh lại với nhau. “Tất nhiên rồi. Đúng là họ ở đây. Tôi quên mất.” “Chị quên mất?” Nghe giọng anh ta quở mắng đến mức tôi nhói lên vì bức tức. “Lottie có nói với tôi, nhưng tôi không nghĩ ra ngay. Ben định bán công ty. Anh ta đang gặp Yuri Zhernakov trên du thuyền.” “Anh ta định làm gì?” Mặt Lorcan cắt không ra máu. “Không thể thế được. Chúng tôi đã nhất trí là anh ta không bán rồi mà. Chưa phải bây giờ. Càng không phải cho Yuri Zhernakov.” “Có thể anh ta đã đổi ý.” “Anh ta không được đổi ý!” Lorcan gần như đã phát điên. “Nếu không thì tôi còn đến đây làm gì với cái thỏa thuận cấp vốn trong cặp? Nếu không thì tôi rượt đuổi anh ta nửa vòng châu Âu làm gì? Chúng tôi đã vẽ ra kế hoạch cho công ty đầu vào đây rồi. Những kế hoạch rất hấp dẫn. Chúng tôi đã mất hàng tuần tinh chỉnh. Và giờ thì anh ta đi gặp Zhernakov?” Anh ta đột ngột chuyển sang tôi. “Chị có chắc không?”

“Đây này.” Tôi kéo xuống đến khi tìm thấy tin nhắn đó, giơ cho Lorcan, mặt anh ta tái nhợt khi đọc xong.

“Anh ta đang đi gặp Zhernakov, một mình. Không có cố vấn nào bên cạnh. Anh ta thể nào cũng bị vật lộn cho xem. Thăng ngu thảm hại.” Cách phản ứng của anh ta có gì đó làm tôi thấy cú. Anh ta không ngớt bảo tôi bình tĩnh về chuyện Lottie, thế mà giờ anh ta phát đại vì cái công ty thậm chí không phải của mình? “Ôi chà,” tôi nói, làm ra vẻ lãnh đạm. “Công ty của anh ta. Tiền của anh ta mà. Sao cũng được.” “Chị không hiểu,” Lorcan nổi giận. “Chuyện khốn nạn này đúng là một thảm họa.” “Anh không nghĩ mình đang phản ứng hơi thái quá à?” “Không, thái quá là thế quái nào! Chuyện này rất quan trọng!” “Giờ thì ai đánh mất lý trí?” tôi bật lại. “Chuyện này khác hẳn...”

“Không khác! Nếu anh muốn biết thì xin nói anh đã quá lút đầu vào cái công ty này rồi, làm cho Ben trở nên chua chát và mối quan hệ trở thành độc hại không thể kết thúc tốt đẹp được!”

Đấy. Tôi đã nói trắng ra.

“Anh ta đâu có chua chát!” Lorcan trông hết sức ngỡ ngàng. “Ben cần tôi lo việc. Phải, đúng là chúng tôi có vài lần lời qua tiếng lại...”

“Anh chẳng biết gì hết!” Tôi bực mình đến nỗi cầm điện thoại lắc lắc vào mặt anh ta. “Lorcan, anh chẳng biết gì hết! Tôi còn biết quan hệ giữa anh với Ben rõ hơn anh! Lottie kể cho tôi rồi!”

“Lottie kể gì cho chị?” Lorcan đột nhiên trầm giọng xuống và lặng đi. Tôi nhìn trả, lo lắng vì những điều sắp nói. Nhưng phải nói thôi. Anh ta phải được biết sự thật.

“Ben ghét anh,” cuối cùng tôi đáp. “Anh ta nghĩ anh là kẻ cuồng kiểm soát. Anh ta nghĩ anh đã được trải chiếu hoa cho ngồi ở đó. Anh ta nghĩ anh định bon chen vào cướp công ty của anh ta. Có lần anh còn tịch thu điện thoại của anh ta giữa chỗ đông người nữa phải không?” “Gì?” Lorcan trở mắt nhìn tôi. “Có vẻ thế.”

Mày Lorcan chau lại suy nghĩ một giây - rồi dãn ra. “Ôi trời, vụ đó. Đấy là hồi cha anh ta vừa mất. Ben lên Staffordshire và một trong những công nhân lâu năm đang phát biểu. Giữa chừng Ben nghe điện thoại.” Lorcan nhăn nhó. “Thật là vô lễ hết chỗ nói. Tôi phải tóm lấy cái điện thoại và xoa dịu mọi chuyện. Chúa ơi. Anh ta nên lấy làm biết ơn mới phải.” “Hừ, anh ta vẫn còn cay cú chuyện đó.”

Im lặng. Lorcan đang run lên vì những cảm xúc bên trong, mắt nhìn xa xăm. “Trải chiếu hoa cho ngồi?” cuối cùng anh ta cũng bật ra, chĩa đôi mắt nhìn tôi oán trách. “Trải chiếu hoa cho ngồi? Chị có biết tôi đã làm bao nhiêu việc cho anh ta không? Cho cha anh ta? Cho cái công ty đó? Tôi đã hoãn cả sự nghiệp của mình. Tôi từ chối các hãng luật lớn ở trung tâm London.”

“Tôi tin là anh rất...”

“Tôi để ra dòng Papermaker, tôi cấu trúc lại hệ thống tài chính, tôi cống hiến hết mình cho nó...”

Tôi không nghe tiếp nổi nữa.

“Vì sao?” tôi sỗ sàng ngắt lời. “Vì sao anh làm thế?” “Gì?” Anh ta ngó ra nhìn cứ như không hiểu tôi hỏi gì. “Vì sao anh làm thế?” tôi nhắc lại. “Vì sao anh đi lên Staffordshire từ đầu? Vì sao anh trở nên thân thiết với cha Ben như thế? Vì sao anh từ chối công việc ở trung tâm chỉ để làm ở đây? Vì sao anh phải dành lắm tình cảm như thế cho một công ty thậm chí không phải của anh?”

Lorcan lúng túng như gà mắc tóc. “Tôi... tôi phải nhảy vào,” anh ta nói. “Tôi phải nắm quyền điều hành...” “Anh không phải làm gì hết.”

“Tôi phải làm thế! Mọi thứ lúc ấy rối beng hết cả lên...” “Anh không phải làm gì hết!” Tôi hít thật sâu, lựa chọn từ ngữ tấn công. “Anh không phải làm bất kỳ điều gì cả. Anh tự chọn làm như thế. Anh đang rơi vào tình trạng khủng hoảng sau cuộc hôn nhân đổ vỡ. Anh buồn. Anh tức giận.” Điều này rất khó nói ra, nhưng tôi sẽ nói. “Anh cũng chỉ đang cố làm chính việc Lottie đã làm. Hoặc tôi đã làm. Xoa dịu trái tim nhức nhối của anh. Và cách của anh là giúp Ben cứu lấy công ty. Nhưng đây không phải là phương cách đúng.” Tôi nhìn vào mắt anh ta, nói dịu dàng, “Đây là Lựa Chọn Không May của anh.”

Lorcan đang thở hồng hộc. Tay anh ta đã nắm thành đấm, như đang vận sức cưỡng lại thứ gì đó. Tôi nhìn thấy nổi đau đang dâng lên mặt anh ta, và tôi rất tiếc mình lại là người gây ra điều đó. Nhưng mặt khác - tôi không tiếc.

“Gặp chị sau,” anh ta bất thần nói, và sải bước đi trước khi tôi kịp đáp. Tôi không biết anh ta có bao giờ còn muốn nói chuyện với tôi nữa không. Nhưng tôi vẫn mừng vì đã nói ra những điều cần nói. Tôi trù mển nhìn xuống Noah, nó vẫn đang kiên nhẫn chờ chúng tôi nói chuyện xong.

“Bây giờ con xuống bơi được chưa?” nó nói. “Bây giờ được chưa ạ?”

Tôi nghĩ tới cái quần bơi của nó, để trong va li ở tít trong sảnh. Trở lại đó lấy sẽ lãng nhãng ra sao. Chỉ còn vài giờ nữa là hết nắng.

“Mặc quần lót bơi?” tôi nhướn mắt nhìn nó. “Lần nữa à?” “Quần lót!” nó ré lên không tin được. “Quần lót! Yay!” “Fliss!” Tôi ngẩng lên thấy Nico đang đi ngang bãi biển, cái áo trắng vẫn hồ phăng phiu như mọi khi và đôi giày sáng bóng trên mặt cát. “Em cô đâu rồi? Tôi cần bàn bạc về chương

trình cho buổi ga la. Cô ấy với chồng là Cặp Uyên Ương Hạnh Phúc Nhất Tuần.”

“Ờ, vậy chúc ông may mắn. Nó ở trên kia kia.” Tôi chỉ ra cái thuyền. “Cô có liên lạc được với cô ấy không?” Nico trông phờ phạc. “Cô gọi cho cô ấy được không? Lẽ ra chúng tôi đã phải tổng duyệt xong buổi lễ; mọi thứ đều đã bị đẩy ra ngoài kế hoạch...” “Xuống bơi?” Noah năn nỉ, nó đã lột hết quần áo vứt xuống cát. “Xuống bơi đi mẹ?” Và khi tôi nhìn xuống khuôn mặt nhỏ háo hức, hình như có cái gì đó đâm xuyên qua tim tôi. Bất giác tôi hiểu điều gì trong đời là quan trọng. Không phải là buổi ga la. Không phải là đêm tân hôn. Không phải là giải cứu em gái. Và tất nhiên càng không phải là Daniel. Mà ở ngay đây, trước mặt tôi này.

Đồ lót của tôi màu đen trơn. Có thể tạm coi là bikini. “Xin lỗi nhé,” tôi hớn hở bảo Nico, và bắt đầu lột đồ chỉ để lại áo ngực và quần con. “Tôi không ngừng được. Tôi phải đi bơi với con tôi.” Sau nửa giờ bì bõm với Noah trong làn sóng biển Aegea màu lam ngọc, thế giới đã yên vui trở lại. Ánh nắng sắp tà sưởi ấm đôi vai tôi, miệng tôi mặn muối vì nhảy sóng, xương sườn thì nhức ran vì cười.

“Con là cá mập này!” Noah đang tiến lại phía tôi qua quãng nước nông. “Mẹ ơi, con là cá mập té nước này!” Nó té nước âm âm về phía tôi và tôi té lại không nương tay, rồi cả hai đều lăn xuống đáy cát mềm mịn. Nó sẽ ổn thôi, tôi nhận ra mình đang nghĩ, khi ẩm lấy cái thân hình nhỏ dẻo dai. Cả hai chúng tôi rồi sẽ ổn thôi. Daniel cứ việc đi mà sống ở Los Angeles nếu anh ta muốn. Thực tế đó là nơi thích hợp cho anh ta. Nơi đó người ta ưa các thể loại người máy. Tôi cười tươi rói với Noah đang bập bênh bên cạnh. “Có vui không con?” “Dì Lottie đâu rồi?” nó hỏi thay vì đáp lại. “Mẹ bảo mình sẽ gặp dì Lottie mà.” “Dì đang bận,” tôi trả lời êm ru. “Nhưng mẹ chắc bọn mình sẽ gặp dì thôi.”

Mỗi lần nhìn lên cái du thuyền lừng lững đậu ngoài vịnh, tôi lại lờ mờ tự hỏi đang có chuyện gì trên đó. Chuyện kỳ quặc là, khi tôi còn ở Anh, việc của Lottie có vẻ sát sườn, quan trọng và cấp thiết biết bao. Nhưng giờ tôi đến đây rồi, nó lại có vẻ xa cách.

Không phải đời mình. Không phải đời mình.

Đột nhiên tôi nghe tiếng gì đó như tên mình. Tôi tự động quay lại, thấy Lorcan đang đứng bên mép nước, trông rất lạc điệu trong bộ vest công sở. “Tôi cần nói với chị điều này!” anh ta hét lên nhưng bị bật tiếng. “Không nghe thấy!” tôi gào lại, không rời chỗ. Tôi không chạy bắn khắp nơi nữa đâu. Kể cả nếu anh ta muốn bảo tôi Lottie đã đẻ con sinh đôi với Ben, còn hẳn ta hóa ra lại là một tên phù thủy phát xít, tôi cũng có thể từ từ chưa nghe vội. “Fliss!” anh ta lại gọi.

Tôi đưa tay ra dấu *Tôi còn đang dở việc với Noah; ta nói chuyện sau nhé, nhưng không chắc là anh ta hiểu.* “Fliss!” “Tôi đang bơi.”

Dường như thứ cảm xúc nào đó đang dâng lên trên mặt Lorcan. Anh ta vứt cặp táp lại trên mặt cát và hùng dũng tiến xuống vùng nước nông, để nguyên giày và vest. Anh ta bước nhanh qua sóng đến chỗ Noah và tôi, rồi dừng lại. Anh ta đứng trong nước ngập đến tận đùi. Tôi ngớ ra không biết phải nói gì nữa. Noah, ban đầu thờ đốc khi Lorcan đang tiến lại, giờ đang gập cả bụng vì cười. “Anh thực sự không biết trên đời có quần bơi, phải không?” tôi nói, cố làm mặt tỉnh bơ. “Tôi có điều này cần nói với chị.” Anh ta quắc mắt nhìn cứ như là lỗi tại tôi. “VẬY NÓI ĐI.” Im lặng một hồi lâu, lâu lắc, chỉ có tiếng sóng và tiếng trò chuyện trên bãi biển, và một con mòng biển kêu rít lên. Mắt Lorcan còn dữ dội hơn lúc trước, và tay không ngớt cào lên tóc như đang chinh đốn những ý nghĩ trong đầu. Anh ta hít một hơi thật sâu, rồi lại hít một hơi nữa, nhưng không nói.

Một cái thuyền cao su chở đầy trẻ con tấp vào bãi gần chúng tôi, rồi lại dập dềnh ra xa. Mà Lorcan vẫn chưa chịu nói. Tôi nghĩ chắc mình phải làm thay anh ta thôi.

“Để tôi đoán nhé,” tôi nhẹ nhàng nói. “Không theo thứ tự nào cụ thể: Anh nhận ra tôi nói đúng. Anh thấy điều đó rất khó chấp nhận. Anh muốn nói về chuyện đó một lúc nào đấy. Anh đang nghĩ mình làm cái gì mà ra đây, chạy theo Ben trong khi anh ta đã phản bội mọi thứ anh yêu quý. Anh chợt nhìn nhận cuộc đời mình theo một cách khác hẳn và nghĩ mọi thứ cần thay đổi.” Tôi ngừng lại. “Và anh ước gì đã mang theo quần bơi.”

Lại im lặng hồi lâu. Cơ má Lorcan đang giật giật rất khê, và tôi thấy lo ngại. Có phải tôi đi quá xa rồi không? “Cũng sát đấy,” cuối cùng anh ta nói.

“Nhưng chị vẫn kể thiếu vài thứ.” Anh ta tiến một bước qua biển, nước vỗ vào quanh chân. “Chưa ai từng hiểu chuyện đến như chị. Chưa ai từng thách thức tôi đến như chị. Chị nói đúng về chuyện Ben. Chị nói đúng về cái ảnh của tôi trên website. Tôi đã đi xem lại, và chị có biết tôi thấy gì không?” Anh ta ngừng lại. “*Mày là đứa quái nào? Mày nhìn cái gì thế? Tao không có thời gian rảnh cho mày.*” Tôi không kìm nổi nụ cười.

“Và chị nói đúng: Dupree Sanders không phải công ty của tôi,” anh ta nói tiếp, hàm danh lại. “Có thể tôi mong là như vậy, nhưng không phải vậy. Nếu Ben thực tình muốn bán, anh ta nên bán. Zhernakov sẽ cho đóng cửa toàn bộ trong vòng sáu tháng, nhưng cứ mặc thôi. Không có gì tồn tại vĩnh viễn.” “Anh không chua chát nếu chuyện ấy xảy ra chứ?” tôi không kìm được giọng hỏi anh ta. Anh đã đổ bao nhiêu vào đó.”

“Có thể.” Anh ta gật đầu nghiêm túc. “Trong một thời gian. Nhưng ngay cả chua chát thì rồi cũng sẽ phai nhạt. Chúng ta đều phải tin như thế. Phải không?” Anh ta nhìn vào mắt tôi, và trong tôi dấy lên một niềm đồng cảm. Đầu tư tình cảm - đấy là trò chơi khó gỡ nhất trên đời. “Nhưng chị cũng nói sai một điều,” Lorcan nói, bất thần hăng hái lên. “Sai hoàn toàn. Tôi mừng là mình không mang quần bơi theo.” Nói đến đó, anh ta bỏ áo khoác vứt ngược lên bờ. Nó rơi xuống nước, Noah háo hức lặn xuống mò tới đó.

“Đấy!” Nó giơ lên cao. “Con bắt được này!” Nó trơ mắt vì khoái chí khi thấy Lorcan cởi một bên giày, rồi bên kia, ném cả hai về phía bờ. “Chìm mất rồi! Giày của chú chìm rồi!” “Noah, con có thể lặn tìm giày của chú Lorcan,” tôi nói và cười khúc khích, “rồi mang lên bãi cát được không? Mẹ nghĩ là chú ấy định mặc quần lót bơi đấy.”

“Quần lót!” Noah hét lên. “Quần lót!”

“Quần lót.” Lorcan nhe răng cười với nó. “Không còn cách nào hơn.”

Chương 28

Lottie

Tôi thấy những bóng người tí xíu bập bênh bơi trên biển khi nhìn lại về bờ.

Mặt trời cuối chiều đổ những bóng dài trên bãi. Trẻ con đang hét, các đôi yêu nhau đang ôm ấp và các gia đình đang chơi đùa bên nhau. Và bất chợt từ tận đáy lòng tôi ước gì mình có mặt trong số họ. Những người đi nghỉ giản đơn, không có những cuộc đời rối rắm, không có những anh chồng đồng bóng vị kỷ, không có những quyết định tai họa để rồi phải gỡ rối. Tôi ghét cái thuyền ngay từ phút đặt chân lên boong. Du thuyền nói chung đều kinh dị. Cái gì cũng bọc da trắng muốt làm tôi lo ngay ngáy sợ bơi bản lên đó, còn Yuri Zhernakov chỉ liếc sơ tôi một cái như muốn nói *Không, ả này không đủ tiêu chuẩn làm vợ số năm của ta. Ngay lập tức tôi bị tống vào vòng tay chăm sóc của hai cô ả Nga bươm môi bươm vú. Tôi thấy cả hai đều căng phồng silicon chẳng khác gì bóng bay hình con thú, và cuộc chuyện trò của họ chỉ vồn vện, “ Thế cô thì ngắm nghía dung nhan mình bằng gương bỏ túi bạc triệu của hãng nào?” Tôi dùng Body Shop, nên câu chuyện chẳng đi đến đâu.*

Tôi nhấp mojito, chờ đợi những nổi phiền muộn được nhấn chìm. Nhưng thay vì kêu xèo xèo rồi tắt hẳn, chúng lại lượn vòng trong đầu tôi, mỗi lúc một phồng to hơn. Cái gì cũng thành thảm họa. Cái gì cũng khủng khiếp. Tôi nhận ra mình đang muốn khóc. Nhưng tôi không được khóc. Tôi đang ở trên siêu du thuyền. Tôi cần lấp lánh tươi sáng và làm sao cho rãnh ngực tự dưng nổi bật hơn.

Tôi thì người vào thanh chắn boong tàu tầng đang đứng và nhìn xem từ đây xuống biển bao xa. Có nhảy được không?

Không. Có thể sẽ bị thương mất.

Chúa biết Ben đã biến đi đâu. Anh ta đã trở nên quá sức chịu đựng từ lúc chúng tôi lên thuyền, liên tục giương vây rồi rìa lông cánh rồi kể với Yuri Zhernakov có đến năm chục lần là chính mình cũng đang toan tính sắm một chiếc.

Tay tôi lần vào túi. Có một ý nghĩ vẫn nằm trong đầu tôi như một kẻ rất nhẫn nại không chịu bỏ cuộc. Vẫn là ý nghĩ đơn giản, duy nhất ấy. Nó đã nằm đó mấy tiếng rồi. *Mình có thể gọi Richard. Mình có thể gọi Richard.* Tôi đã cố gắng lờ nó đi, nhưng giờ tôi không nhớ nổi các lý do không nên làm thế nữa. Đây có vẻ là một ý tưởng rất hấp dẫn. Rất hân hoan. Tôi có thể gọi cho anh. Ngay bây giờ. Tôi biết Fliss sẽ bảo tôi đừng làm vậy, nhưng đây không phải đời chị ấy, phải không? Tôi cũng không biết chắc mình muốn nói gì với anh. Thực tế là tôi nghĩ mình chẳng muốn nói gì. Tôi chỉ muốn giữ liên hệ thôi. Như là khi với tay nắm lấy tay ai đó rồi siết chặt. Đúng là thế: tôi muốn siết chặt tay anh xuyên không trung. Và nếu anh rút tay ra, ờ, thì tôi sẽ hiểu. Tôi thoáng thấy hai ả Nga lại đi lên boong liền vội vã quàng qua góc để không bị họ trông thấy. Tôi rút điện thoại ra, nhìn trong phút chốc, rồi ấn liền ngón tay xuống bàn phím. Khi chuông reo, tim tôi bắt đầu đập thành thịch, tôi thấy nôn nao cả người. “Xin chào, đây là số của Richard Finch.” Máy đã chuyển sang hộp thư thoại. Ruột gan tôi rối bời lên vì kinh hoàng và tôi bấm tắt. Tôi không thể để lại tin nhắn thoại được. Tin nhắn thoại không phải là cái siết tay. Mà là cái phong bì ấn vào bàn tay. Và tôi không biết mình muốn nhét gì vào phong bì nữa. Một cách chính xác. Tôi cố hình dung anh đang làm gì giữa lúc này. Tôi hoàn toàn chẳng biết anh sống ở San Francisco ra sao. Đang thức dậy? Đang tắm rửa? Tôi còn không biết căn hộ của anh trông thế nào. Anh đã trôi đi quá xa rồi. Nước mắt làm cay mắt tôi và tôi rầu rĩ nhìn điện thoại. Tôi có nên thử lại không? Như thế có tính là rình rập không? “Lottie! Em đây rồi!” Đây là Ben, đang đi cùng Yuri. Tôi nhét lại điện thoại vào túi và quay lại đối mặt họ. Mặt Ben đã hồng lên vì rượu, tim tôi chùng xuống. Trông anh ta hơi điên điên, như một đứa nhỏ thức quá khuya. “Bọn anh sẽ ký xác nhận bên ly sâm banh,” anh ta phấn khích nói. “Yuri có chai Krug lâu năm lắm. Muốn tới cùng không?”

Chương 29

Arthur

Bọn trẻ! Lúc nào cũng hốt hải lo lắng, lúc nào cũng đòi được trả lời ngay. Chúng làm tôi mệt lử, cái bọn trẻ bơ phờ tội nghiệp. Đừng quay lại, tôi vẫn bảo chúng nó thế. Đừng quay lại.

Tuổi trẻ vẫn ở nguyên nơi các cô cậu chia tay nó, đấy là chỗ thích hợp dành cho nó. Cái gì đáng mang theo trên đường đời thì cô cậu cũng đã mang rồi.

Hai mươi năm nay tôi đã nói thế, mà nào ai có nghe? Nghe được thì đã phúc. Đây, lại một đứa nữa vừa xuất hiện. Thở phì phò mới lên được tới đỉnh vách núi. Gần hết đầu bầm rồi, có vẻ. Cũng khá điển trai, trên nền trời xanh. Trông dáng dấp như chính trị gia. Mà tôi nghĩ vậy thật à? Có thể là diễn viên điện ảnh. Tôi không nhớ có thấy mặt cậu ta hồi xưa. Tuy cái đó cũng chẳng nói lên gì. Hồi này thấy mặt chính mình trong gương tôi cũng chẳng nhớ. Tôi thấy cậu chàng đang đưa mắt lúng lúng khắp xung quanh, đón nhận hình ảnh tôi ngồi trên ghế dưới bóng cây ô liu ưa thích. “Ông là Arthur?” cậu ta hỏi độp. “Chính thị.” Tôi sành sỏi liếc cậu ta một vòng. Xem ra là dạng có tiền. Áo phông có cổ, logo hàng hiệu. Hả không chê vài ly Scotch đúp.

“Chắc cậu muốn uống gì chứ?” tôi thân mật hỏi. Tốt nhất nên đá câu chuyện về hướng chai lọ ngay từ sớm. “Tôi không muốn uống gì hết,” cậu ta nói. “Tôi muốn biết chuyện gì đã xảy ra.” Tôi không kìm nổi một cái ngáp. Dễ đoán quá. Cậu ta muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Lại một gã đầu tư nhà băng lên cơn khủng hoảng trung niên, lộn lại về khung cảnh hoa niên. Về hiện trường phạm tội. Cứ để mặc những thứ đã qua tôi chỉ muốn đáp thế. Vòng lại đi. Vòng về với cái cuộc sống người lớn lăm vẩn đờ của cậu, vì cậu chẳng tìm thấy đáp án ở đây đâu.

Nhưng cậu ta sẽ không tin tôi. Chẳng đứa nào tin cả.

“Cậu bé ơi,” tôi hiền hòa nói. “Cậu đã lớn lên. Chuyện đã xảy ra là thế đấy.”

“Không,” cậu ta nóng nảy đáp, lau cái trán mướt mồ hôi. “Ông không hiểu. Tôi đến đây là có lý do. Nghe tôi này.” Cậu ta tiến lên vài bước, cao lừng lững với thân hình nổi bật trước ánh nắng, khuôn mặt điển trai lồ lộ vẻ quyết tâm. “Tôi đến đây là có lý do,” cậu ta nhắc lại. “Tôi vốn không định can dự vào - nhưng tôi không được. Tôi phải làm việc này. Tôi muốn biết đích xác chuyện gì đã xảy ra vào cái đêm có vụ cháy?”

Chương 30

Lottie

Khi tôi tổ chức các seminar Bắt Công Việc Làm Việc Cho Mình cho nhân viên Hãng dược phẩm Blay, một trong các chủ điểm là: *Bạn có thể học hỏi từ mọi thứ*. Tôi chọn một tình huống công sở điển hình rồi chúng tôi cùng nghĩ và liệt kê gạch đầu dòng *Tôi học được gì từ chuyện này*. Sau hai tiếng đồng hồ trên thuyền của Yuri Zhernakov, tôi đã gạch ra được những điểm này:

- Tôi sẽ không bao giờ bơm môi.
- Nói thực thì, du thuyền cũng không đến nỗi đáng ghét lắm.
- Krug là mật ngọt thiên đàng.
- Yuri Zhernakov giàu đến mức mắt tôi chảy thành nước.
- Ben gần như đang thè lè lưỡi ra. Còn cái kiểu nói đùa nâng bi bợ dít kinh khủng ấy ở đâu ra?
 - Ben có nghĩ gì thì Yuri cũng không quan tâm đến các “kế hoạch chung”. Thứ duy nhất ông ta muốn bàn đến là ngôi nhà.
 - Nếu hỏi ý tôi thì Yuri sẽ dẹp gọn cả cái công ty giấy. Ben hình như còn không nhận ra điều này.
 - Tôi nghĩ có lẽ Ben khá đần.
 - Chúng tôi lẽ ra không bao giờ, không bao giờ nên quay trở lại bằng đường bãi biển.

Đây đúng là sai lầm lớn. Lẽ ra nên bảo thuyền thả chúng tôi xuống khúc bờ biển cách đây một dặm. Vì đúng lúc đặt chân xuống, chúng tôi đã bị Nico tóm được.

“Ông bà Parr! Vừa đúng giờ bắt đầu ga la!”

“Gì?” Ben hớn hào nhìn ông ta. “Ông nói cái gì thế?”

“Anh biết mà.” Tôi huých anh ta. “Cặp Uyên Ương Hạnh Phúc Nhất Tuần.”

Không có cách nào thoát được. Giờ chúng tôi đang chen chúc cùng chùng hai chục khách nghỉ khác, uống cocktail và nghe ban nhạc chơi “Some enchanted evening”. Ai ai cũng háo chuyện về chiếc du thuyền của Yuri Zhernakov đang bỏ neo ở vịnh. Tôi đã nghe Ben kể với ít nhất năm nhóm khác nhau là chúng tôi vừa uống Krug trên đó về. Mỗi lần là một lần tôi rúm lại. Và chỉ phút chốc nữa thôi chúng tôi sẽ phải lên sân khấu, nhận cái cúp Cặp Uyên Ương Hạnh Phúc Nhất Tuần. Thật thần kinh. “Anh nghĩ chúng mình có trốn được không?” tôi thì thầm với Ben khi chuyện trò lắng xuống. “Thực tế là, khó có thể gọi chúng ta là Cặp Uyên Ương Hạnh Phúc Nhất Tuần.” Ben nhìn tôi không hiểu. “Vì sao?”

Vì sao? Anh ta đùa đấy chắc? “Vì chúng ta đã chuyển sang bàn chuyện ly dị rồi,” tôi rít. “Nhưng ta vẫn hạnh phúc cơ mà.” Anh ta nhún vai.

Hạnh phúc? Làm sao mà anh ta vẫn hạnh phúc được? Tôi quắc mắt, đột nhiên chỉ muốn thối cho anh ta một cú. Anh ta chưa bao giờ để tâm vào cuộc hôn nhân này. Không may may. Đấy chỉ là cách giải sầu thôi. Cơ cuồng nhất thời. Như cái lần tôi chuyển sang mê đồ len đan Scandinavia và đi mua máy may ấy.

Nhưng hôn nhân không phải là máy may! Tôi chỉ muốn hét lên với anh ta như vậy. Toàn bộ vụ này thật là trò hề. Tôi muốn đi về. “A, bà Parr.” Lại Nico, bố nhào xuống như đã ngờ tôi chực đánh bài tấu. “Sắp đến lúc trao cúp rồi.” “Tuyệt.” Giọng tôi mai mỉa đến mức ông ta nhăn cả mặt. “Thưa bà, lần nữa xin phép bà thứ lỗi cho những bất tiện đã phải chịu đựng trong kỳ nghỉ ở đây. Như tôi đã nói, tôi rất hân hạnh được mời bà thay cho lời tạ lỗi, một kỳ nghỉ cuối tuần thượng hạng cho hai người tại một trong những phòng suite cao cấp, trọn gói mọi bữa ăn chính và một buổi lặn có ống thở.” “Như thế đâu có coi là thích đáng được.” Tôi trừng mắt nhìn ông ta. “Ông đã phá hỏng cả tuần trăng mật của chúng tôi. Phá hỏng cuộc hôn nhân của chúng tôi.”

Nico cup mắt nhìn xuống cát. “Thưa quý bà, lòng tôi thật vô cùng rầu rĩ. Nhưng cần phải nói với bà, đây không phải ý định của cá nhân tôi, không

phải mong muốn của cá nhân tôi. Đây là một lỗi lầm nghiêm trọng về phần tôi, sẽ làm tôi hối tiếc suốt đời, ý định ban đầu là của...”

“Tôi biết.” Tôi ngắt lời ông ta. “Của chị tôi.” Nico gật đầu. Trông ông ta buồn thảm đến nỗi tôi chợt thấy thương cảm. Tôi biết Fliss là người như thế nào. Khi nào chị rơi vào tâm trạng thánh chiến, thì chẳng có ai cản đường nổi chị. “Thế này nhé, Nico,” cuối cùng cô nói. “Cũng không sao. Tôi không trách ông đâu. Tôi biết chị tôi là người thế nào. Tôi biết chị ấy đã ngồi ở London mà giật dây con rối ở đây.” “Cô ấy rất quyết đoán.” ông ta lại cúi đầu.

“Tôi tha thứ cho ông.” Tôi chìa tay. “Tôi không tha thứ cho chị ấy,” tôi vội nói thêm. “Nhưng tôi tha thứ cho ông.”

“Thưa bà, tôi thật không xứng đáng.” Nico đưa tay tôi lên môi. “Tôi xin chúc bà một nghìn điều hạnh phúc.”

Ông ta đi khỏi, còn tôi tự hỏi Fliss đang làm gì lúc này. Trong tin nhắn thoại chị nói đang trên đường tới khách sạn. Có thể mai chị sẽ tới nơi. Hừ, có thể tôi sẽ không cho chị gặp.

Tôi nhấp thêm vài ngụm cocktail, trò chuyện với một bà mặc áo xanh xem mục nào trong gói spa là đáng đồng tiền nhất, trong khi tìm cách tránh mặt Melissa. Cô ta cứ liên tục sẵn đón truy hỏi xem chính xác thì Ben với tôi làm nghề gì, và bỏ súng trong túi xách thì chẳng phải là hơi nguy hiểm đấy sao? Và bỗng nhiên dàn nhạc ngừng chơi, Nico đã trèo lên sân khấu. Ông ta gõ mic vài lần rồi cười rạng rỡ nhìn đám đông đã tập hợp lại.

“Xin chào quý vị!” ông ta nói. “Chúng tôi thật vui mừng được gặp tất cả các quý vị trong tiệc cocktail trao thưởng hôm nay. Nếu Aphrodite là nữ thần tình yêu, thì Amba là cung điện của tình yêu. Và đêm nay chúng ta uống mừng một cặp vợ chồng rất đặc biệt. Họ tới đây nghỉ trăng mật và đã giành giải Cặp Uyên Ương Hạnh Phúc Nhất Tuần: Ben và Lottie Parr!”

Những tràng vỗ tay nổ ra xung quanh, và Ben khẽ huých tôi. “Đi kìa.”

“Em đang đi đây!” tôi cúi kính nói. Tôi đi ngang bãi tới sân khấu rồi trèo lên, hơi nheo mắt khi ánh đèn pha chiếu vào.

“Ngàn lần chúc mừng bà, thưa bà kính mến!” Nico kêu lớn, trao cho tôi một chiếc cúp bạc lớn hình trái tim. “Xin được phép trao vương miện cho cả hai người...”

Vương miện?

Trước khi tôi kịp phản đối, Nico đã chụp hai cái vương miện nhựa mạ bạc lên đầu chúng tôi. Ông ta thoăn thoắt ghim một dải xa tanh đeo chéo vai tôi, rồi lùi lại. “Cặp uyên ương thẳng cuộc!” Khán giả lại vỗ tay âm ỉ và tôi nhoen một nụ cười méo xệch với ánh đèn. Thật là kinh khủng. Cúp, vương miện, rồi lại dải xa tanh? Tôi thấy mình là một cô nàng hoa hậu ăn gian. “Và giờ xin được nghe vài lời từ cặp uyên ương hạnh phúc!” Nico chuyển mic cho Ben, anh ta lập tức chuyển lại cho tôi. “Xin chào tất cả mọi người.” Giọng tôi phát ra từ loa, tôi cau mặt khi nghe tiếng mình. “Cảm ơn quý vị rất nhiều vì... vinh dự này. Vâng, dĩ nhiên chúng tôi là một cặp uyên ương rất hạnh phúc. Chúng tôi hạnh phúc vô cùng.”

“Hạnh phúc vô biên,” Ben nói thêm vào mic. “Thiên đường.” “Đúng là một kỳ nghỉ lý tưởng.”

“Khi Ben mới cầu hôn, tôi không hình dung nổi mình sẽ được... hạnh phúc thế này. Hạnh phúc vô bờ thế này.”

Bất giác, không báo trước, một giọt nước mắt ngoằn ngoèo lăn xuống mặt tôi. Tôi không sao ngăn nổi. Khi nhìn lại chính mình trong nhà hàng ấy, hẳn hoan nhận lời lấy Ben, cứ như tôi đang nhìn một con người khác. Một con diên, rồ dại, ảo tưởng. Tôi đã nghĩ gì cơ chứ? Lấy Ben giống như uống bốn cốc đúp vodka. Ban đầu nó bịt miệng nỗi đau và tôi cảm thấy như trên trời. Nhưng lúc này tôi đã tỉnh dậy sau đêm say, và lúc này mọi thứ chẳng còn gì đẹp đẽ.

Tôi cười ngoác miệng hơn nữa, ghé lại sát mic. “Chúng tôi thật vô cùng hạnh phúc,” tôi nhắc lại để nhấn mạnh. “Mọi thứ diễn ra tuyệt vời và trơn tru quá đỗi, không hề có lấy một giây xung khắc giữa hai chúng tôi. Phải không anh yêu?”

Thêm hai giọt nước mắt nữa đang lăn xuống. Tôi hy vọng người ta nghĩ mình đang ứa lệ vì mừng.

“Thật là một kỳ nghỉ thiên đường,” tôi nói và lau mặt. “Thật là một kỳ nghỉ tuyệt vời, trong mơ. Tuần trăng mật của chúng tôi hoàn hảo về mọi khía cạnh, tôi không nghĩ chúng tôi có thể hạnh phúc hơn nữa...” Tôi ngừng giữa đà huyền thuyên khi chợt lọt mắt một bộ ba bóng đen đang đi ngược lên bãi cát từ mép biển. Cả ba đều quấn khăn tắm, nhưng dù vậy...

Có phải...

Không. Không thể thế được. Bên cạnh tôi, Ben cũng đang nhìn hướng đó, miệng đã há hốc ra vì kinh ngạc. “Lorcan?” Anh ta chộp lấy mic từ tay tôi và hét lớn. “Lorcan! Cái khi gì thế này? Anh đến đây từ lúc nào?” “Dì Lottie!” bóng người quấn khăn nhỏ nhất reo lên, bất chợt nhận ra tôi. “Dì Lottie, dì đội vương miện kìa!”

Nhưng người thứ ba mới là người tôi đang nhìn, mắt mở thô lỗ. “Fliss?”

Chương 31

Fliss

Tôi hóa đá. Việc duy nhất có thể làm được lúc này là nhìn lại. Tôi đâu có tính cho Lottie biết mình đã đến Ikonos bằng cách này. “Fliss?” nó nhắc lại, giọng đã chuyển tông gắt gỏng khiến tôi rùng mình. Tôi nói gì bây giờ? Tôi nói gì được đây? Tôi biết bắt đầu từ đâu chứ? “Fliss!” Nico nói trước khi tôi kịp huy động suy nghĩ, cướp luôn mic từ tay Ben. “Và ở đây với chúng ta có cả chị gái của cặp uyên ương hạnh phúc!” Ông nói với khán giả. “Tôi hân hạnh giới thiệu với quý khách bà Felicity Graveney, tổng biên tập tạp chí Pincher Travel Review. Bà đến đây để viết một bài nhận xét năm sao đặc biệt cho khách sạn!” Ông cười tươi roi rói. “Như quý vị thấy, bà đang nếm và cảm nhận làn nước biển Aegea.” Khán giả khẽ cười lịch thiệp. Tôi đến phải ngả mũ chào Nico. Không một cơ hội quảng bá hình ảnh nào bị ông bỏ lỡ. “Giờ ta hãy mời cả gia đình lên sân khấu!” Ông đang dồn cả Lorcan, Noah và tôi lên bục. “Đây sẽ là bức chân dung gia đình được đưa vào album trắng mật đặc biệt của quý khách. Đứng sát vào nhau nào!” “Chị đang làm cái gì ở đây vậy?” Mắt Lottie tối sầm tức giận khi quay sang nhìn tôi. “Chị xin lỗi,” tôi lắp bắp nói. “Chị xin lỗi em rất nhiều. Chị cứ tưởng... chị chỉ muốn...”

Miệng tôi khô lại. Lời lẽ đã chạy đâu mất. Cứ như tự chúng cũng cảm thấy nổi hồi hận trong lòng tôi, nên đã chuồn sạch sang phe bên kia. “Cháu chào dì Lottie!” Noah phấn khích chào. “Nhà cháu đến chơi với dì trong kỳ nghỉ này!” “Chị lại còn lôi kéo cả Noah nữa chứ,” Lottie phì ra. “Đẹp mặt.” “Mọi người cười lên!” ông chụp ảnh hô. “Nhìn phía này!” Tôi phải thu vén can đảm thôi. Tôi phải xin lỗi thôi. Cố mà làm được. “OK, nghe này,” tôi mở miệng thật nhanh khi ánh đèn flash chiếu lòa mắt. “Chị xin lỗi em lắm lắm lắm. Lottie, chị không hề có ý làm hỏng cả tuần trăng mật của em. Chị

chỉ muốn... chị cũng chẳng biết nữa. Muốn chăm sóc cho em thôi. Nhưng chị đã nhận ra là mình phải dừng lại. Em là người lớn rồi và em có cuộc đời riêng và chị đã phạm phải sai lầm kinh khủng khiếp, và chị thực lòng hy vọng em có thể tha thứ cho chị. Và hai em là một cặp thật hết sức đẹp đôi.” Tôi quay sang Ben. “Chào Ben, rất vui được gặp em. Chị là Fliss, chị vợ của em.” Tôi vung về đưa một tay lên. “Chị nghĩ chắc chúng ta sẽ còn gặp nhau ở rất nhiều dịp Giáng sinh hay gì đấy...” “Phía này!” ông chụp ảnh hô lên, và tất cả lại ngoan ngoãn quay lại.

“Vậy là chị giật dây mọi chuyện? Tức là kể cả phòng vệ sinh ở Heathrow?” Lottie ngoảnh lại nhìn về ăn năn hiện trên mặt tôi. “Sao chị dám? Lại còn đầu lác nữa chứ! Làm em đau phát điên!” “Chị biết, chị biết,” tôi nuốt ực, suýt phát khóc. “Chị không biết ma quỷ gì nhập vào chị nữa. Chị xin lỗi, chị chỉ muốn bảo vệ em thôi.” “Lúc nào chị cũng đòi phải bảo vệ em! Chị có phải mẹ em đâu!” “Chị biết là không phải.” Giọng tôi chột run run. “Chị biết mà.”

Mắt tôi gặp mắt Lottie, và bỗng nhiên cứ như có một mảng ký ức thăm lặng của riêng hai chị em đang kết nối giữa chúng tôi. Mẹ chúng tôi. Đời chúng tôi. Lý do chúng tôi thành ra như bây giờ. Và rồi có điều gì đó lại đóng sập trong mắt Lottie, khoảnh khắc giao cảm đã qua. Mặt nó trở lại kín bưng, không tha thứ. “Nào cười toe lên, tất cả quý vị.” Ông chụp ảnh vẫy vẫy tay. “Nhìn phía này!” “Lotts, em có bao giờ tha lỗi cho chị được không?” Tôi nín thở chờ câu trả lời của nó. “Được không?” Im lặng thật lâu và mòn mỏi. Tôi không biết tiếp theo sẽ ra sao. Mắt Lottie đã mờ đi, tôi biết khôn hồn thì đừng hỏi thúc. “Cười lên! Cười hết cỡ lên nào thưa quý vị!” ông chụp ảnh luôn mồm giục giã. Nhưng tôi không cười nổi và nó cũng thế. Tôi chột nhận ra mình đang quắp chặt mấy ngón tay. Cả ngón chân nữa.

Mãi cuối cùng thăm thẳm Lottie cũng quay đầu lại nhìn tôi. Mặt nó hết sức khinh thị, nhưng vẻ căm ghét đã xuống thang một nấc. Khăn tắm đang tuột khỏi người, tôi nhân cơ hội đó quấn lại một vòng. “Thế,” nó nói, mắt khê đánh qua người tôi. “Chị mặc đồ lót xuống biển thật hả?” Trong bụng tôi thăm reo lên. Tôi những muốn ôm chầm lấy nó. Theo bài của chúng tôi, như

thế tính là tha thứ rồi. Tôi biết là tôi vẫn chưa được buông tha hoàn toàn đâu - nhưng ít ra cũng có hy vọng.

“Bikini lỗi thời quá rồi.” Tôi lấy giọng thờ ơ giống nó. “Em vẫn chưa biết tin à?”

“Quần lót đẹp đấy.” Nó miễn cưỡng nhún vai. “Cảm ơn.”

“Quần lót!” Noah hét lên. “Quần lót! Dì Lottie ơi, cháu muốn hỏi một câu,” nó riu rít nói. “Dì đã cho lọt xương vào trong bánh bao chưa?” “Cái gì?” Lottie giãy nảy lên. “Có phải nó hỏi...” Nó trừng mắt nhìn tôi không tin được. “Dì đã cho lọt xương vào trong bánh bao chưa?” “Noah! Cái đó... cái đó không phải việc của cháu! Tại sao lại chưa cơ chứ? Mà tại sao cháu lại hỏi dì?” Nó có vẻ cuống quýt đến nỗi tôi nhìn nó, đột nhiên đờng tai. Cái kiểu rối rít này, gần như có vẻ là... gần như có vẻ là... “Lotts?” tôi hỏi, nhướn mày. “Im đi!” nó hoảng sợ kêu lên.

Ôi trời ơi. Nó để lộ xù rồi còn gì.

“Vẫn chưa ư?” Đầu tôi đang chạy tốc độ hai trăm phần trăm. Chúng nó vẫn chưa ngủ với nhau ư? Vì sao lại chưa? Vì lý do quái gì mà chưa? “Đừng có đi nói chuyện đó nữa!” Nó gần như trào nước mắt. “Chị biến khỏi cuộc hôn nhân của em đi! Biến khỏi tuần trăng mật của em đi! Biến khỏi mọi thứ đi!” “Lottie?” Tôi nhìn sát hơn. Mắt nó ướm, môi thì đang run run. “Em có sao không?”

“Tất nhiên là không sao!” Thành linh nó phát khùng. “Em làm sao mà phải sao? Em có cuộc hôn nhân hạnh phúc nhất thế giới! Em là cô gái may mắn nhất thế giới, và em hoàn toàn, tuyệt đối, tuyệt vời...” Nó ngưng lại rồi dụi mắt như thể không tin vào chính mắt mình. Tôi nheo mắt nhìn qua nó, cố thấy cho rõ, và chợt nhận ra nó đang tròn xoe mắt nhìn thứ gì. Đó là một bóng người. Đàn ông. Đang đi qua bãi biển về phía chúng tôi, bằng dáng đi nặng nề, vụng vàng không lẫn vào đâu được. Lottie đã tái nhợt đến nỗi tôi chỉ lo nó ngất xỉu - và cũng chẳng có gì ngạc nhiên. Tôi nhìn sững, không tin nổi, vào dáng người quen thuộc, đầu óc nháo nhào tìm lời giải thích. Cậu ta đã thể sẽ tránh xa cơ mà. Cậu ta còn đến đây làm quái gì chứ?

Chương 32

Lottie

Tôi nghĩ chắc mình sắp lên cơn đột quỵ. Hoặc lên cơn động kinh. Hoặc một thứ cơn gì đó khác. Máu đang chạy vèo từ đầu xuống chân tôi rồi lại lên đầu cứ như nó cũng chẳng biết nên làm gì nữa. Tôi không thở nổi. Tôi không nhúc nhích nổi. Tôi không... làm gì nổi.

Đúng là Richard. Ở đây.

Chứ không phải cách cả nghìn năm ánh sáng, vui thú với cuộc đời mới toanh thơm phức và đã quên hẳn còn có tôi trên đời. Anh ở đây, ở Ikonos. Đang bước về phía tôi trên bãi biển. Tôi chớp mắt lia lịa nhìn anh đến nỗi muốn chuột rút cơ mí mắt; lưỡi tôi đã treo không nói nổi. Vô lý đến độ không thể là thật được. Anh đang ở San Francisco cơ mà. Đáng lẽ anh phải đang ở San Francisco.

Giờ thì anh đang điềm tĩnh bước qua đám khán giả. Còn tôi đang run bần lên theo bước chân mỗi lúc một gần hơn của anh. Lần cuối cùng tôi nhìn thấy anh là trong cái nhà hàng đó, khi tôi nói mình không thèm chấp nhận lời cầu hôn không định nói của anh. Có lẽ phải đến cả triệu năm trước rồi. Làm sao anh biết được tôi ở đâu cơ chứ?

Tôi quắc mắt nhìn sang Fliss, nhưng chị cũng ngó ra hết như tôi.

Và giờ anh đã đến trước sân khấu đang nhìn lên tôi bằng đôi mắt sẫm màu tôi yêu biết mấy, và tôi nghĩ mình sắp hú lên rồi. Tôi chỉ vừa thu vén lại cho bình tĩnh, thế rồi anh tự dừng ở đâu hiện ra...

“Lottie,” anh nói, và giọng anh vẫn trầm ấm vỗ về như mọi khi. “Anh biết là em đã... l...” Có vẻ anh rất khó khăn mới thốt được chữ đó. “Lấy chồng. Anh biết em đã lấy chồng. Và anh chúc em được nghìn lần hạnh phúc.” Anh dừng lại, thở dốc. Xung quanh anh, tiếng ồn ào đã lặng hẳn. Đám khán giả

đang dán mắt nhìn chúng tôi. “Chúc mừng em.” Anh đánh mắt sang Ben, rồi lại nhìn đi, cứ như Ben là một sinh vật kinh tởm nào đấy anh không chịu đựng nổi.

“Cảm ơn anh,” cuối cùng tôi cũng bật ra.

“Nên anh không định giữ chân em lâu. Anh nghĩ có một điều em nên biết. Không phải em gây ra vụ cháy.”

“Hả?” Tôi nhìn anh, không tiêu hóa nổi những lời đó.

“Không phải em gây ra vụ cháy,” anh nhắc lại. “Đấy là một cô khác.” “Nhưng thế nào... làm sao...” Tôi nuốt nước bọt. “Làm sao mà anh lại...” “Fliss nói em nghĩ mình đã gây ra vụ cháy. Anh biết em sẽ đau lòng lắm và anh cũng không tin là như thế. Vì thế anh đi tìm sự thật.” “Anh đi đến nhà khách à?” tôi nói mà không tin nổi. “Anh đã hỏi chuyện ông già Arthur bạn em.” Richard gật đầu. “Anh bảo ông ấy tìm lại những tường trình gốc của cảnh sát. Ông ấy cho anh trải ra trên bàn và đọc hết tất cả. Và tường trình rất rõ ràng. Lửa không bắt đầu từ phòng em. Mà là ở trên bếp.” Trong một giây, những ý nghĩ lộn xộn trong đầu khiến tôi không đáp nổi. Xung quanh thậm chí không ai thì thầm nữa. Âm thanh duy nhất là tiếng cờ trang trí phất phơ trong gió biển. “Anh đi đến nhà khách à?” tôi nhắc lại, lắp bắp. “Anh làm từng ấy thứ cơ à?”

Vì em?”

“Tất nhiên,” Richard nói, cứ như đã quá rõ. “Dù em đã lấy người khác?” “Tất nhiên,” Richard nhắc lại. “Vì sao?”

Richard ném cho tôi cái nhìn kinh ngạc như muốn nói, *Em lại còn phải hỏi thế cơ à?* “*Vì anh yêu em,*” anh đáp đơn giản như đúng rồi. “*Xin lỗi,*” anh nói thêm với Ben.

Chương 33

Fliss

Trong số những giây phút tôi từng trải qua trong đời, đây là thời khắc tôi sẽ ghi nhớ mãi mãi. Tôi nín thở. Cả bãi im phắc. Lottie đang trân trân nhìn Richard, mắt mở lớn. Dải lụa Cặp Uyên Ương Hạnh Phúc Nhất Tuần lấp lánh trong ánh sáng, và cái vương miện lệch nghiêng trên đầu Lottie.

“Ờ... ờ...” Có vẻ nó không nói nổi nữa. “Ờ, em vẫn yêu anh!” Nó giật phắt vương miện. “Em yêu anh!” Richard giật nảy mình vì kinh ngạc. “Nhưng mà...” Cậu ta chỉ về phía Ben. “Đấy là một sai lầm!” Giờ thì nó gần như phát khóc lên rồi. “Một sai lầm kinh khủng! Và em cứ nghĩ về anh suốt, nhưng anh đã đi San Francisco rồi, nhưng giờ thì anh ở đây...” Nó chột quay sang tôi, nước mắt tèm lem. “Fliss? Chị đã đưa Richard đến đây à?” “Ờ... kiểu thế,” tôi thận trọng đáp. “Thế thì em cũng yêu chị.” Nó ôm choàng lấy tôi. “Fliss, em yêu chị.” “Ôi trời, Lotts.” Giờ nước mắt tôi cũng ứa ra. “Chị yêu em. Chị chỉ muốn em được sống cuộc đời hạnh phúc, hạnh phúc vô ngần thôi.” “Em biết.” Nó siết tôi thật chặt, rồi quay lại nhảy khỏi sân khấu, rơi thẳng vào vòng tay Richard trong cái ôm chặt nhất tôi từng thấy. “Em cứ tưởng anh đã đi mãi mãi rồi!” nó úp mặt vào vai cậu ta mà nói. “Em cứ tưởng anh đã đi mãi mãi rồi. Em không chịu nổi! Em không chịu nổi.” “Anh cũng không chịu nổi.” Cậu ta đưa mắt cảnh giác nhìn Ben. “Chỉ có điều là, em đã lấy...” “Em biết,” nó khỗ sở đáp. “Em biết. Nhưng em không muốn thế.”

Các ăng ten của tôi đã dựng hết cả lên. Đây là lúc cần xông vào! Tôi nhảy xuống khỏi sân khấu đập vào vai Lottie, rất mạnh. “Lotts! Nói đi. Quan trọng lắm.” Nó quay lại, tôi bóp chặt cả hai vai nó. “Em đã...” Tôi nhìn sang Noah. “Em đã cho sụp xường vào trong bánh rán chưa? Em đã làm chưa? Nói thật đi! Quan trọng lắm!”

Chương 34

Lottie

Nói dối bây giờ thì còn ích gì? “Chưa!” tôi nói, gần như âm ỨC. “Chúng em chưa làm gì cả! Chúng em là hai kẻ giả mạo từ đầu đến cuối. Chúng em không phải một đôi uyên ương hạnh phúc; thực tế chúng em còn chẳng phải đôi lứa gì sắt! Này.” Tôi quay sang Melissa, nãy giờ vẫn đang háo hức theo dõi như số còn lại. “Cầm vương miện đi. Nốt cả dải xa tanh nữa.” Tôi lột nó ra, chộp cái cúp trên tay Ben. “Lấy tất đi! Từ đầu đến cuối chúng tôi chỉ toàn nói dối.” Tôi ấn cả vào tay cô ta, và cô ta nhìn lại tôi, mắt nheo lại.

“Vây hện hò lần đầu trong nhà xác?” “Nói dối.” Tôi gật đầu. “Làm tình trên bàn ủy viên công tố quận?” “Nói dối hết.” “Tôi biết mà!” Cô ta đắc thắng quay sang anh chồng. “Không phải em đã bảo anh à?” Cô ta đặt cái vương miện bạc lên đầu và giơ cao cúp lên. “Vây em nghĩ cái này là của cúng ta. Chúng ta mới là Cặp Uyên Ương Hạnh Phúc Nhất Tuần; cảm ơn tất cả mọi người...”

“Nói có Chúa, Melissa,” Matt vặc. “Không, chúng ta chẳng là cái gì hết.” Trong lúc đó Richard đang chăm chăm nhìn tôi. “Vây đúng là em chưa...?” “Một lần cũng không.” “Ồ yê!” Tôi chưa từng thấy ai đấm không khí hứng khởi như Richard. “Đáng đời. Thằng rồi! Yê!!!!” Trông anh hùng hổ hơn bất kỳ lúc nào tôi từng thấy. Chúa ơi, tôi yêu anh. “Anh bay nửa vòng trái đất về tìm em.” Tôi lại nép vào vai anh. “Tất nhiên.”

“Rồi anh bay tiếp đến Hy Lạp.” “Tất nhiên.”

Tôi không hiểu vì sao ngày xưa mình lại từng nghĩ Richard không lãng mạn. Tôi còn chẳng hiểu vì sao chúng tôi lại đi chia tay nhau. Tại tôi đang áp vào ngực anh, và tôi nghe tiếng tim đập vỗ về quen thuộc. Tôi muốn cứ thế này vĩnh viễn. Tôi đã bỏ ngoài tai toàn thế giới còn lại, dù có lời mờ nghe

giọng mấy người kia. “Em có thể làm đơn hủy hôn,” Fliss cứ nhắc đi nhắc lại. “Em hiểu không, Lottie? Thế này thật quá tuyệt! Em có thể làm đơn hủy hôn.”

“Phải là cho lạp xường vào trong bánh bao,” Lorcan cứ nhắc đi nhắc lại. “Bánh bao.”

Chương 35

Floss

Ờ, về chuyện hoàng hôn thì nó nói phải. Cả đời tôi chưa bao giờ thấy cái gì trắng lệt thế này. Mặt trời đang chậm chậm tỏa sáng xuống bầu trời, và không thể gọi đây là lặn, mà là bắn ra cả chùm tia hồng và cam mãnh liệt đến mức tôi nhớ đến mấy ông siêu nhân của Noah. “Mặt trời lặn” nghe có vẻ thụ động quá, có vẻ lãng xẹt quá. Đây phải là *mặt trời-hự! Mặt trời- chết mà!*

Tôi nhìn xuống mặt Noah, hồng ửng trong ánh sáng, và lại nghĩ trong đầu, Nó sẽ ổn thôi. Lần đầu tiên trong cả thế kỷ tôi không cảm thấy uất ức hay căng thẳng hay tức giận. Nó sẽ ổn thôi. Nó sẽ gỡ rối được việc của nó. Tôi sẽ gỡ rối được việc của mình. Tất cả đều tốt đẹp. Chúng tôi đã trải qua một buổi tối thật quái dị. Kiểu như vừa nhẹ nhõm vừa bối rối, vừa ngượng ngập vừa hớn hở, vừa gượng gạo vừa kỳ diệu, tất cả trộn vào làm một. Nico đẩy chúng tôi tới một bàn trong nhà hàng bên bãi biển, và tất cả năm người ngồi quanh bàn ăn món meze đủ khiến vị giác ngây ngất vì sung sướng và món cừu non hầm đủ khiến lòng dạ khóc thút thít vì cảm động.

Đồ ăn ở đây hơi bị ngon. Phải nhớ thôi cho ác vào khi viết.

Có rất nhiều câu hỏi. Nghe rất nhiều câu chuyện. Và có rất nhiều nụ hôn.

Lottie với tôi thì... ổn, tôi nghĩ vậy. Vẫn còn hai ba điểm động chạm và chủ đề khó khăn giữa hai người, nhưng cũng có nhiều tiết lộ. Chúng tôi đang dần dà hiểu ra mỗi người là ai đối với người kia, có lẽ rồi sẽ đến lúc xem xét lại kỹ lưỡng hơn. (Hoặc là cũng chẳng bận tâm và cứ tiến tiếp trong đời, cái này khả năng cao hơn.)

Lorcan là ngôi sao thầm lặng trong buổi tiệc. Anh lái câu chuyện mỗi lần có nguy cơ đi vào ngõ cụt, anh gọi thứ vang ngon muốn ngất xỉu, và anh có

cái đầu gối cứ liên tục huých tôi rất hài, khiến tôi rất thích. Tôi thích anh. Không chỉ là tôi mê anh, mà tôi thực sự thích anh.

Còn Ben thì đã mất tăm. Cũng dễ hiểu. Một khi đã hai năm rưỡi là anh ta bị đá trước bàn dân thiên hạ bởi cô vợ mới chưa bóc tem, anh ta lặn luôn. Chẳng trách được. Tôi hy vọng anh ta đã được an ủi bên một quầy bar đâu đó.

Richard và Lottie đã xuống đi dạo bên bãi biển, Noah thì đang ném sỏi ở mép nước, nên chỉ còn lại Lorcan và tôi, ngồi trên bờ tường thấp, cắm chân trần vào cát. Mùi nấu nướng ở nhà hàng hòa với mùi biển mặn mặn và mùi nước hoa cạo râu thoang thoảng của anh làm dậy lại đủ thứ kỷ niệm.

Không chỉ là tôi thích anh, mà tôi mê anh. Mê mẩn.

“À, đợi đã. Tôi kiếm được cái này cho chị,” anh bất chợt nói. “Anh kiếm được cái này cho tôi?” Tôi tròn mắt nhìn.

“Cũng không có gì nhiều. Tôi đã để riêng rồi... Đợi chút.” Anh đi về phía nhà hàng và tôi nhìn theo, rất đỗi tò mò. Vài phút sau anh quay lại, mang theo một cây cảnh trong chậu. Một cây ô liu bé xíu trong chậu, chính xác là thế.

“Để cho cái hiên của chị,” anh nói, và tôi tròn xoe mắt ngỡ ngàng.

“Anh mua cho tôi đây à?” Tôi cảm động đến nỗi mắt rơm rớm. Không còn nhớ nổi lần cuối cùng tôi được ai đó mua quà cho là khi nào.

“Chị cần gì đó mà,” anh nghiêm nghị nói. “Chị cần... khởi đầu mới.”

Không thể nói hay hơn nữa. Tôi cần khởi đầu mới. Khi tôi ngược lên lần nữa, mắt anh ấm áp đến nỗi tôi thấy trong bụng mình có gì đó đang múa lên.

“Tôi lại chẳng có gì cho anh cả.”

“Chị đã cho tôi rồi. Cho tôi cái nhìn sáng tỏ.” Anh ngừng lại. “Tôi nghĩ tôi muốn mang cho chị sự bình yên.” Anh sờ lên mấy lá ô liu. “Cái gì đã qua là qua rồi.”

Cái gì đã qua là qua rồi. Những chữ đó âm vang trong đầu tôi, hết vòng này lại vòng khác. Thế rồi tôi đứng dậy. Có việc này tôi phải làm, ngay bây giờ. Tôi gỡ cái USB treo trên dây cổ rồi nhìn nó. Mọi nỗi đau và cảm giận nhắm vào Daniel hình như đều chứa trọn trong mẫu kim loại bé xíu này. Nó hình như nhiễm độc. Nó ô nhiễm cả sang tôi. Phải tiễn nó đi thôi.

Tôi thoãn thoát đi vào vùng nước nông, đặt tay lên vai Noah. Khi thẳng bé nhìn lên, tôi mỉm cười. “Hê bé ngoan. Cho con thứ khác ném thay sỏi này.” Tôi đưa nó cái USB. “Mẹ!” Nó nhìn tôi, mắt mở to vì kinh ngạc. “Cái này là đồ máy tính mà!”

“Mẹ biết rồi.” Tôi gật đầu. “Nhưng đây là đồ máy tính mẹ không cần nữa. Cứ quẳng xuống biển giúp mẹ nhé, Noah. Quẳng càng xa càng tốt.”

Tôi nhìn nó đang nhắm lấy đà rồi quẳng đi. Ba cú nẩy là nó biến mất, lặn vào biển Aegea. Đi rồi, đi rồi, đi rồi, đi vĩnh viễn. Tôi chậm rãi trở lại bên Lorcan, nhắm nháp cảm giác chân trần đặt trên bờ cát.

“Thế.” Anh với tay tới, đan những ngón tay vào tay tôi.

“Thế.” Tôi định đề nghị hay là đi dạo trên bờ biển, thì giọng Ben xoáy vào gáy tôi. “Lorcan. Cậu đây rồi, mẹ khi. Rốt cuộc.”

Chẳng cần ngoái lại tôi cũng nhận ra anh ta say, và tôi cũng chớm thấy thông cảm. Chắc chuyện cũng không dễ chịu với anh ta.

“Chào Ben,” Lorcan nói và đứng dậy. “Anh ổn chứ?”

“Hôm nay tôi gặp Zhernakov. Trên thuyền.” Ben nhìn cả hai chúng tôi trông đợi, cứ như chờ xem có phản ứng gì không. “Tôi gặp ông ta trên thuyền,” anh ta nhắc lại. “Uống tí Krug, chém tí gió, cậu hiểu không...”

“Tốt.” Lorcan lễ độ gật đầu. “Thế là rốt cuộc anh cũng bán.” “Có thể. Phải.” Anh ta có vẻ hung hăng. “Tại sao không?”

“Thật tiếc là anh không cho tôi biết từ trước khi tôi dành hàng tuần cho những thỏa thuận rót vốn và tái cơ cấu này. Giờ thì chúng chẳng còn mấy giá trị, phải không?”

“Không. Ý tôi là... phải.” Ben có vẻ lúng túng. “Có điều là...” Vẻ ngênh ngang của anh ta có phai bớt. “Yuri với tôi đã thỏa thuận với nhau. Thỏa thuận danh dự. Nhưng giờ thì...” Anh ta xoa mặt. “Ông ấy vừa gửi một email tôi không hiểu lắm...” Anh ta chìa cái BlackBerry cho Lorcan, nhưng anh chỉ lờ đi mà vẫn nhìn Ben, ánh mắt không đọc nổi.

“Anh thực tình muốn bán,” anh chỉ lặng lẽ nói. “Công ty mà cha anh đã xây đắp lên nhiều năm trời. Anh cứ thế buông tay.”

“Không phải thế.” Ben trừng mắt nhìn anh. “Yuri nói công ty sẽ không có gì thay đổi hết.” “Không có gì thay đổi hết?” Lorcan cười phá lên. “VẬY mà anh cũng tin à?” “Ông ấy rất quan tâm đến việc phát triển các dự án mới!” Ben nóng mũi đáp. “Ông ấy nghĩ đây là một công ty nhỏ nhưng rất giá trị!”

“Anh nghĩ Yuri Zhernakov để tâm đến việc phát triển một chuỗi sản phẩm giấy tạo cảm hứng mới cho đối tượng khách hàng trung lưu à?” Lorcan lắc đầu. “Nếu anh tin vậy thì anh còn ngây thơ hơn cả tôi tưởng nữa. Ông ta muốn cái nhà, Ben à. Chẳng có gì khác đâu. Tôi cũng hy vọng anh xoay được giá hời.”

“Ồm, tôi cũng không chắc chắn lắm... Tôi không hiểu chúng tôi...” Ben lại xoa mặt, rõ ràng đang bế tắc. “Cậu phải nhìn một cái mới được.” Anh ta lại chìa điện thoại ra, nhưng Lorcan giơ hai tay.

“Vào thời điểm này tôi không phải gì hết,” anh bình tĩnh nói. “Tôi hết giờ làm việc rồi.”

“Nhưng tôi không biết mình đã đồng ý làm gì nữa.” Bộ dạng Ben đã mất sạch mọi vẻ ngổ ngáo. “Nhìn một cái thôi, OK, Lorcan? Giải quyết hộ tôi.”

Im lặng rất lâu, và trong một thoáng thôi tôi đã có cảm giác Lorcan sắp nhượng bộ. Nhưng cuối cùng anh lắc đầu.

“Ben, tôi đã giải quyết hộ anh quá nhiều việc rồi.” Nghe giọng anh mệt mỏi và có phần buồn bã. “Tôi phải ngừng lại thôi.”

“Hả?”

“Tôi nghỉ việc.”

“Hả?” Ben thực tình trông hoảng cả lên. “Nhưng... cậu không thể làm thế được!”

“Cứ coi đây là đơn nghỉ đi. Tôi đã ở chỗ anh lâu quá rồi. Cha anh thì mất rồi và... ờ, đã đến lúc tôi ra đi.” “Nhưng... nhưng cậu không thể đi được! Cậu nặng lòng với công ty lắm mà!” Mắt Ben đang mở lớn vì kinh hãi. “Còn hơn cả tôi! Cậu yêu nó!”

“Phải. Và vấn đề chính là ở đây.” Giọng Lorcan có phần chế nhạo tôi với tay siết chặt tay anh. “Tôi sẽ giúp anh đến lúc bàn giao xong công việc, rồi tôi sẽ đi. Như thế sẽ tốt hơn cho tất cả.” “Nhưng vậy thì tôi sẽ làm gì?” Ben có

vẻ thực tình kinh hãi. “Anh sẽ nắm quyền quản lý.” Lorcan bước một bước về phía anh ta. “Ben, ở đây anh có lựa chọn. Anh có thể bán công ty cho Yuri nếu anh muốn. Bỏ túi món tiền và hưởng thụ cuộc sống. Nhưng ngoài ra anh có biết anh còn làm gì được không? Hãy cầm lấy cương. Nắm quyền điều hành. Đây là công ty của anh. Di sản của anh. Hãy cho nó cơ hội.”

Ben trông chết sững. “Anh làm được mà,” Lorcan nói thêm. “Nhưng sẽ là thử thách khá lớn đấy. Vấn đề là anh phải muốn làm cơ.” “Tôi đã thỏa thuận danh dự với Yuri.” Mắt Ben đảo tía lia. “Ôi Chúa ơi. Tôi không biết. Tôi làm gì bây giờ?” “Yuri Zhernakov không biết cái gì là danh dự đâu,” Lorcan mỉa mai nói. “Vậy nên tôi nghĩ anh khỏi lo cái đó.” Anh thờ dài, lùa mấy ngón tay qua tóc, vẻ mặt anh không lý giải được. “Thế này Ben nhé. Tôi mang đây đủ các bản kế hoạch tái cơ cấu trong cặp đây, và ngày mai tôi sẽ trình bày với anh một lượt. Tôi sẽ giải thích mọi lựa chọn đặt ra cho anh, theo cách tôi hiểu.” Anh ngưng lại. “Nhưng tôi sẽ không bảo anh phải làm gì đâu. Bán hay không bán, đây là quyết định của anh. Mình anh thôi.”

Mắt Ben đang dán vào Lorcan. Anh ta mở miệng rồi ngậm lại vài lần, hiển nhiên là không nói được nên lời. Rồi cuối cùng anh ta quay phắt lại và bỏ đi, vừa đi vừa nhét cái BlackBerry vào túi. “Khá lắm.” Tôi lại siết tay Lorcan khi hai chúng tôi cùng ngồi lại xuống bờ tường. “Anh rất dũng cảm đấy.” Lorcan không nói gì, chỉ nghiêng đầu.

“Liệu anh ta có nắm lấy cơ hội này không?” tôi dè dặt hỏi.

“Có thể.” Lorcan thờ ra. “Nhưng nếu anh ta không làm bây giờ thì sẽ không còn cơ hội nào khác.” “Thế sau khi đi anh sẽ làm gì?” “Không biết.” Anh nhún vai. “Có thể tôi sẽ nhận lời mời làm việc ở London độ trước.” “London à?” tôi nói, bất giác tươi tỉnh dù không muốn. “Hoặc Paris,” anh đùa cợt đáp. “Tôi nói tiếng Pháp rất rành.” “Paris chuối lắm,” tôi nói. “Ai chẳng biết thế.” “Thì Quebec vậy.” “Buồn cười nhỉ.” Tôi đập vào người anh. “Tôi là luật sư.” Vẻ trêu đùa biến mất, Lorcan trở nên trầm ngâm. “Đây là chuyên ngành của tôi. Đây là sự nghiệp của tôi. Và có thể tôi đã bị đánh văng khỏi đường một lúc. Có thể đúng là tôi đã chọn nhầm.” Mắt anh liếc nhanh sang tôi, tôi gật đầu công nhận. “Nhưng đã đến lúc trở về đường cũ rồi.”

“Làm nóng lại máy.”

“Căng hết buồm chạy về phía trước,” anh đối đáp. “Anh coi đời mình là hành trình trên biển ư?” tôi nói, vờ sững sốt. “Đấy là hành trình trên bộ. Ai cũng biết vậy.” “Trên biển.”

“Nhất định là trên bộ.”

Chúng tôi ngồi đó một lúc, ngắm hoàng hôn chuyển từ màu cam và hồng sang tím và chàm phết thêm những vệt đỏ thẫm rực rỡ. Đúng là có một không hai.

Liền đó, Lottie và Richard thơ thẩn quay lại từ bãi biển, ngồi lên bờ tường cạnh chúng tôi. Chúng có cái vẻ thuộc về nhau, ý nghĩ lại đến với tôi lần nữa. Chúng nó bên nhau thật vừa vặn.

“Vậy là tôi thất nghiệp rồi,” Lorcan nói với Lottie một cách tự nhiên, “mà đấy hoàn toàn là tại chị cô.”

“Không phải tại tôi!” lập tức tôi kêu lên. “Sao lại là tại tôi được?”

“Nếu chị không bắt tôi nhìn lại cuộc đời mình theo một cách hoàn toàn mới mẻ, thì chẳng đời nào tôi nghỉ việc.” Khóe miệng anh giật giật. “Trách nhiệm của chị rất to đấy.”

“Tôi làm ơn cho anh thì có,” tôi trả miếng. “Thì vẫn là tại chị.” Mắt anh lấp lánh.

“Ờ...” Tôi nhìn quanh. “Không. Tôi phản đối. Thực tế là tại Lottie. Nếu nó không chạy biển đi làm đám cưới thì tôi đã chẳng gặp anh và chẳng có chuyện chúng ta đem điều đó ra bàn bạc.” “À.” Lorcan gật đầu. “Nói đúng đấy. Lỗi tại cô.” Anh quay sang Lottie. “Không phải tại tôi!” nó trả treo. “Đấy là tại Ben! Cái đám cưới dở hơi đó tất tần tật là do anh ta nghĩ ra. Nếu anh ta không cầu hôn thì tôi đã chẳng ra đến tận đây, và anh chẳng bao giờ gặp Fliss.”

“Vậy Ben là vai phản diện trong vở này ư?” Lorcan nhướn một bên mày ra vẻ băn khoăn. “Phải,” Lottie và tôi đồng thanh.

“Phải,” Richard khẳng định chắc nịch.

Bầu trời đã chuyển sang tím thẫm, lốm đốm những vệt xanh tím than. Mặt trời là một mảng màu cam sáng ở góc chân trời. Tôi tưởng tượng nó tuột

dần xuống một góc thế giới khác, một góc bầu trời khác, tỏa ánh sáng lên những Lottie và Fliss khác, với những nỗi phiền và niềm vui riêng.

“Đợi chút,” tôi nói, ngồi bật dậy khi nghĩ ra. “Vai phản diện của vở kịch không phải Ben, mà là Richard. Nếu cậu ta cầu hôn Lottie ngay từ đầu thì đã chẳng có ba cái chuyện này xảy ra.” “Ô,” Richard nói và quệt mũi. “À.”

Tới một nhịp lặng nho nhỏ kỳ quái, còn tôi điên cuồng đoán không biết Richard có sắp phục xuống một đầu gối mà làm phứt đi không, nhưng giây phút ấy trôi qua mà không ai nói gì. Nhưng không khí giờ đây đã chuyển sang là lạ, trời ơi thật khó xử, lẽ ra tôi không nên nhắc chuyện đó... “À, em có cách rồi.” Mắt Lottie cháy rục lên rất lạ. “Chờ chút. Em cần lấy túi.”

Cả ba người còn lại bối rối nhìn theo nó đang hối hả chạy lại nhà hàng, đến thẳng bàn chúng tôi, bắt đầu lục lọi trong túi xách. Nó đang định làm cái gì vậy chứ?

Và rồi, tôi đột nhiên thở gấp. Ôi trời. Tôi biết rồi. Tôi chỉ muốn ôm chèoang lấy mình vì sung sướng, vì căng thẳng, vì hồi hộp. Có thể sẽ rất tuyệt, có thể sẽ tuyệt kinh khủng... Cấm có phá hỏng đấy, Richard. Và giờ thì nó đang quay trở lại, mặt héch lên nhưng run rẩy, và tôi biết đích xác nó sắp làm gì, và tôi vô cùng, vô cùng, vô cùng mừng là mình có mặt ở đây và được chứng kiến giây phút này. Tôi không thở nổi nữa. Lottie đang bước thật chậm rãi và quả quyết về phía Richard. Nó quỳ xuống trước mặt cậu ta và chìa nhẫn ra. Nhẫn khá đẹp, tôi nhận thấy và thở phào. Khá đàn ông. “Richard,” nó nói, và thở hắt thật mạnh vì căng thẳng. “Richard...”

Chương 36

Lottie

Mắt tôi đang ứa lệ. Tôi không tin nổi mình đang làm thế nữa. Đáng ra tôi phải làm vậy từ đầu.

“Richard,” tôi nhắc lại lần thứ ba. “Cho dù lúc này em đang là vợ của một người khác - anh có đồng ý lấy em không?”

Im lặng sững sờ và căng thẳng. Vạch nắng cuối cùng của chiều tà lặn hẳn vào trong biển, và trên đầu chúng tôi, những đốm sao tí xíu bắt đầu nhấp nháy trên bầu trời thẫm xanh.

“Tất nhiên. Tất nhiên. Tất nhiên.” Richard ôm choàng lấy tôi muốn ngạt thở. “Anh đồng ý chứ?” “Tất nhiên! Chính là anh muốn thế. Muốn lấy. Lấy em. Không còn gì khác hết. Anh từng là thẳng ngốc.” Anh đập vào đầu mình. “Anh là thẳng khờ. Anh là thẳng...” “Không sao đâu,” tôi dụi dàng nói. “Em biết. Thế... là đồng ý hả?”

“Tất nhiên là đồng ý rồi! Ôi trời ơi.” Anh lắc đầu. “Tất nhiên là đồng ý rồi. Anh không để em chạy mất lần nữa đâu.” Anh siết tay tôi chặt đến nỗi tôi sẽ gãy xương. “Chúc mừng!” Fliss vòng tay ôm lấy tôi, trong lúc Lorcan hăng hái đâm vào tay Richard. “Em đính hôn rồi! Lần này là thật! Chúng ta cần sâm banh!”

“Và cần hủy hôn,” Lorcan chêm vào khô khốc. Tôi đính hôn rồi! Với Richard! Tôi vừa lâng lâng vừa kinh ngạc vì chính mình. Tôi đã cầu hôn à? Tôi cầu hôn? Sao tôi không làm thế từ trước? Dễ ợt mà! “Giỏi lắm!” Lorcan nói và hôn tôi. “Xin chúc mừng.” “Chị vui quá.” Fliss đang ôm lấy tôi. “Tuyệt vời, tuyệt vời, tuyệt vời. Đây chính xác là những gì chị hy vọng.” Chị lắc đầu, không tin được. “Sau từng đó chuyện.” Chị đưa tay siết chặt tay tôi. “Sau từng đó chuyện.” Tôi siết lại. Một người phục vụ đi qua, Fliss gọi lại.

“Xin cho sâm banh! Chúng tôi cần ăn mừng lễ đính hôn!” Và giờ khi cuối cùng mọi người cũng thở được, tất cả ngưng lại một phút. Ai nấy đều đang nhìn cái nhẫn nằm trong lòng bàn tay tôi. Richard vẫn chưa cầm lấy. Tôi có nên lồng nhẫn vào ngón tay anh không? Hay cứ đưa anh là xong? Hay là... gì đây? Phải làm gì với nhẫn đính hôn cho đàn ông chứ? “Em yêu, còn cái nhẫn,” Richard cuối cùng cũng nói. Tôi thấy rõ anh đang cố sửa nét mặt từ “ngghi ngại” sang “hào hứng”, nhưng không ăn thua.

“Nhẫn đẹp đấy,” Lorcan nhận xét. “Dễ thương lắm,” Fliss khuyến khích.

“Đúng thế,” Richard đáp nhanh. “Thật là... sáng. Thật sang. Chỉ có điều là...” “Anh không cần phải đeo đâu,” tôi vội nói. “Nhẫn này không phải để đeo. Anh có thể để trên bàn đầu giường hay gì cũng được... có lẽ cất trong ngăn kéo... hay là kết...”

Vẻ nhẹ nhõm trên mặt Richard gần như sờ nắn được, tôi không kìm nổi phá lên cười. Khi anh lại ôm chặt tôi lần nữa, tôi tuồn cái nhẫn vào túi. Rồi chúng tôi sẽ lẳng lặng quên nó đi là xong. Tôi đã biết mua nhẫn là sai lầm mà.

[1] Ở phương Tây, học sinh tốt nghiệp cấp 3 thường dành một năm đi du lịch, tìm hiểu cuộc đời trước khi vào đại học.

[2] Một trò đùa trong giới hành khách đi máy bay thường xuyên: người nào có quan hệ tình dục mãi nguyện trên máy bay được coi là “đã gia nhập câu lạc bộ Mile-High”.